

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

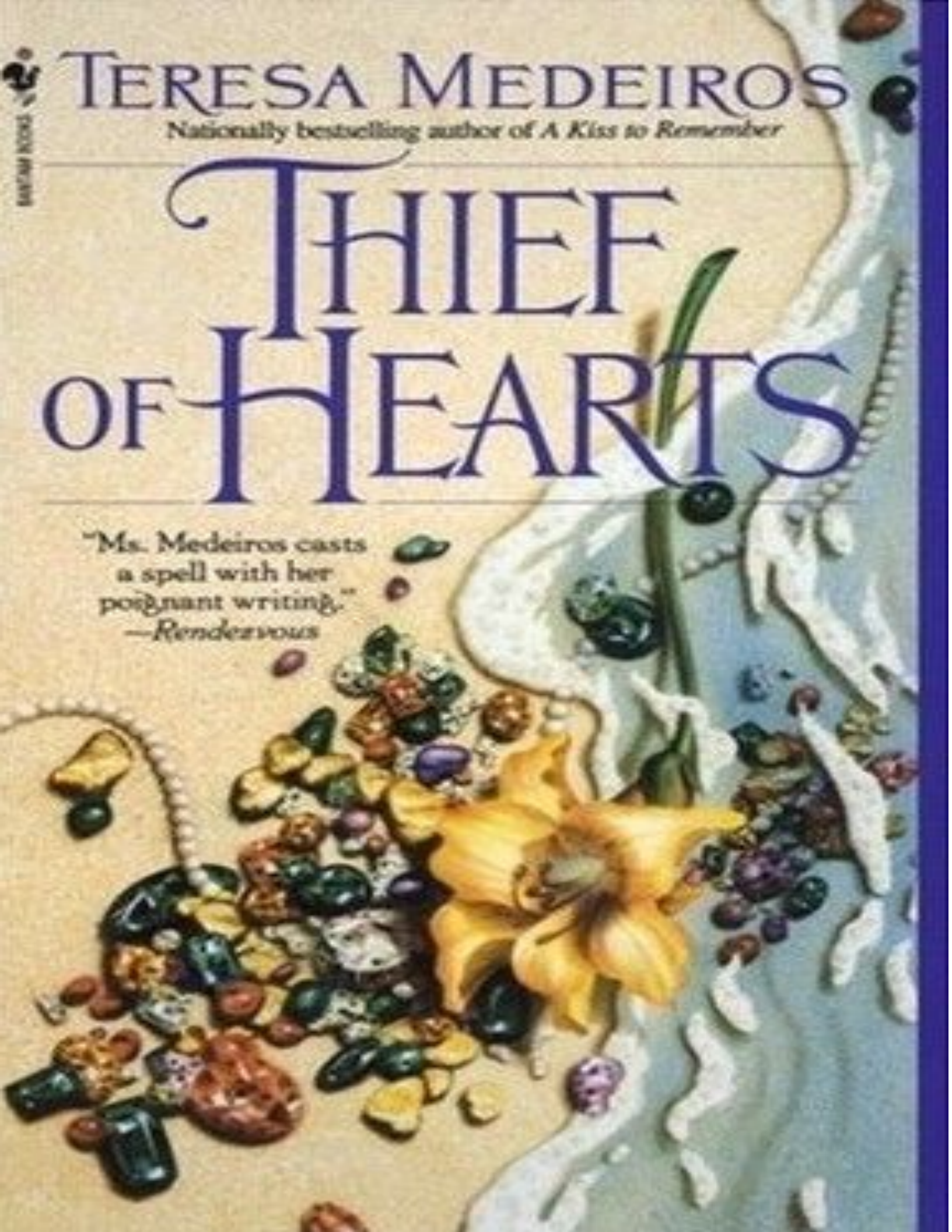
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERESA MEDEIROS

Nationally bestselling author of *A Kiss to Remember*

THIEF OF HEARTS

"Ms. Medeiros casts
a spell with her
poignant writing."
—*Reveries*

Claremont yataktan kalktı, hatırladığından daha uzun boyluydu, yüzündeki alay ve eğlence izleri silinmişti. "Kurgu okumanıza gerek yok Bayan Snow. Siz onu yaşıyorsunuz. Hassas ve umutsuzca romantik fantezilerinize rağmen, bu Doom denen adam kaybedecek hiçbir şeyi ve kazanacak her şeyi olmayan umutsuz, acımasız bir piç."

"Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Onun gibi pek çok kişi tanıyorum. Benim mesleğimde bu kaçınılmaz." Onu tanıdığından beri ilk kez Claremont'un konuşması Londra sokaklarının sert ritmiyle vurgulanmıştı. "Ve içlerinden hiçbiri yalnız bir veledin-"

Haksızlığa uğrayan Lucy, "Ama ben-" diye bağırdı.

Sonraki sözleri kadının savunmasını elinden aldı. "-ne kadar nefes kesici güzellikte olursa olsun, istediklerinin önünde durmak." Claremont onun çenesini amansızca kavradı. "Eğer yolun bir daha Doom'unkiyle kesişirse, Tanrı korusun, onu hafife alma hatasına düşme. O kadar da centilmen olmayabilir."

Lucy gözyaşlarını kırptırdı. "Yani benim duygusal bir aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Kavrayışı yumuşadı. Avucu yanağındaki nemli saçları düzeltmek için yukarı doğru kalktı. Adamın kavurucu şefkati karşısında nefesi kesildi. "Tam tersine, sevgili Lucy. Bence senin asıl Kaptan Doom bir aptal. Senin gibi bir kadını merhametime bıraksaydım.... gitmesine asla izin vermezdim."

KALP HIRSIZI

OceanofPDF.com

Teresa Medeiros'un Bantam
Kitapları GÜLLERİN FISILTISI
BİR ZAMANLAR BİR
MELEKTI FUNDA VE
KADIFE KALPLERİN
HIRSIZI HEPSİNİN EN
GÜZELİ GÖLGELER VE
DANTEL BÜYÜNÜN
NEFESİ
BÜYÜ DOKUNUŞU KİMSENİN
SEVGİLİSİ DEĞİL
FETHİN HANIMI
BÜYÜLEYİCİ PRENS GELİN
VE CANAVAR
UNUTULMAYACAK BİR
ÖPÜCÜK

OceanofPDF.com

THIEF OF HEARTS

Teresa
Medeiros

BANTAM BOOKS

NEW YORK LONDON TORONTO SYDNEY AUCKLAND

OceanofPDF.com

KALP HIRSIZI

Bir Bantam Kitabı / Ekim 1994

Tüm hakları saklıdır.

Telif hakkı © 1994 Teresa Medeiros'a aittir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bilgi için adres: Bantam Books. eISBN:

978-0-307-78514-5

Bantam Books, Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan Bantam Books tarafından yayımlanmaktadır. Onun

"Bantam Books" kelimeleri ve bir horoz tasvirinden oluşan ticari marka, ABD Patent ve Ticari Marka O ce'sinde ve diğer ülkelerde Tescillidir. Marca Registrada. Bantam Books, 1540 Broadway, New York, New York 10036.

v3.1

OceanofPDF.com

Rebecca Hagan Lee ve Elizabeth Bevarly için. Tam da sizin gibi arkadaşlar edinmek için çok yaşı olduğumu düşünürken, karşıma çıktınız.

Teresa yerine Terri'yi sevdikleri için Tim ve Cindy Noel'e

Doris Knight'a, en önemli zamanlarda yanında olduğu için

Ve kendi kalbimin kaptanı için, tanıdığım en sıra dışı adam - kocam Michael

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak

Bu Yazarın Diğer Kitapları

Başlık Sayfası

Telif Hakkı İthafı

Birinci Bölüm

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm

Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm

Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

On Yedinci Bölüm

İkinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü
Bölüm Yirmi Beşinci
Bölüm Yirmi Altıncı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekizinci
Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Birinci Bölüm Otuz
İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Dördüncü Bölüm
Otuz Beşinci Bölüm

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Londra

1780

ANNESİNİN ÇIĞLIĞI gecenin dokusunu delip geçti.

Acı dolu tınısı, tıkırdayan araba tekerlekleri, bağırان sokak satıcıları, cıvıldaayan fahişeler ve dar beşğin dışındaki seslerin yaygarası arasında duyulmadı. Çocuk bir yığın yorganın yanına çömeldi ve paslı bir kepçeyi annesinin dudaklarına bastırdı. Acı su çenesinden aşağı damladı.

"İşte böyle anne. Biraz içmeye çalış," diye ısrar etti.

Zayıf bir yutkunma girişiminde bulunduğunda, çocuğun gergin bakışları şişmiş karnına kaydı. Şişmiş hatları, sarkık teni ve belirgin kaburgalarıyla müstehcen bir tezat oluştuyordu.

Bu bebeği doğurmak için çok yaşlıydı, diye düşündü çılgınca. Yirmi sekizini neredeyse bir ay geçmişti. Bir başka acı nöbeti onu ele geçirdiğinde tırnakları adamın eklemlerine battı. Kepçe elinden kaydı. Kendi acı çığlıklarına karşı dişlerini sıktı ve onun çığlıklarını bile bastıran çaresizlikle savaşıarak ellerini sıkıca tuttu. *Çok yaşlı. Çok zayıf. Çok fakir.*

Bitkin bir sersemliğe gömülürken parmakları yavaşça gevşedi. Sessizliği onu çığlıklarından daha çok korkutuyordu. Sanki son acınası kurtuluş umudunu da teslim etmiş gibiydi. Onu sarsarak uyandırmak üzereydi ki arkasındaki kapı patlayarak açıldı.

Bir adam tökezleyerek içeri girdi, buruşuk üniformasından denizci olduğu anlaşılıyordu. "Molly!" diye bağırdı, nefesi cin kokuyordu. "Nerede benim güzel kızım?"

Çocuk ayağa fırladı. "Dışarı, lanet olası! Buranın sahibiymiş gibi içeri dalmaya hakkın yok!"

Çocuk kendi hiddeti karşısında şoke oldu. Adam bu çocuğun babası bile olabilir, diye düşündü, sonra bunun bir düzine adamdan herhangi biri olabileceğini acı bir şekilde fark etti.

Denizci aptalca gözlerini kırıştırdı ona, cin yüzünden küçük zalimliklerden daha çok sarhoş olmuştu. "Küstahlığına lanet olsun! On aydır denizdeyim ve güzel bir kızdan bir öpücük bile almadım." Çocuğu yolundan çekmek için yumruğunu kaldırdı. "Kıskanmana gerek yok, delikanlı. Molly'ninkiler kadar istekli bacakların arasında bolca yer var."

Nafile öfke çocuğun görüşünü kızıla boyadı. Yaptığı şeyin ciddiyetinin farkına bile varmadan, annesinin bebeğin kordonunu kesmek için hazırladığı soyma bıçağını kaptı. Kulakları, annesinin onun ağzına ekmek koymak için yatağa yatırdığı tüm erkeklerin hatırladığı homurtu ve iniltilerle çınladı.

Bıçağı bir kılıç gibi salladı. "Çık buradan dostum," dedi usulca, "yeni bir gırtlak oymadan önce."

Denizci yumruğunu indirdi, çocuğun gözlerindeki korkusuz ışıkla ayıldı. Kraliyet Donanması'nda yirmi yılı aşkın bir süre boyunca usta bir denizci olarak yelken açmış, hem korsanların hem de Fransızların ölüm kusan toplarına burun kıvrırmıştı ama şimdi burun delikleri sanki kendi dökülen kanının kokusunu şimdiden alabilecekmış gibi seğiriyordu.

Geri çekilmeye fırsat bulamadan, çocuğun arkasındaki gölgelerden insandan çok hayvana özgü boğuk bir inilti yükseldi. Delikanlı döndü ve yırtık pırtık yorganların yanında dizlerinin üzerine çöktü. Denizci onun dar omuzlarının üzerinden baktı ve çökmüş yanakları, keskin gözleri ve şişmiş karnının acı veren kasılmalarını bir anlığına yakaladı.

Midesi isyan etti. Arkadaşlarının çoğu tohumlarını dökmeye hevesliydi, ama kök saldıığında tam yelken açmaktan da çok mutluydular. Bir elini ağzına kapattı ve bir denizci içgüdüleriyle sadece yaklaşan doğuma değil, yaklaşan ölüme de tanık olduğunu bilerek kulübeden dışarı çıktı.

Molly çatlak dudaklarının arasından, "Bebek geliyor, delikanlı," diye fısıldadı.

Davetsiz misafiri unutan çocuk, kadının getirmesini emrettiği şeyleri karıştırmaya başladı. Bulanık su dolu bir leğen. Bir yığın paçavra. Uzun kirli bir sicim. Korkusunu yutarak, kadının bacaklarını örten çarşafı geri çekti.

Yorganın üzerinden kalktı ve alt dudağını kanla dolana kadar ısırdı, ancak minik yaratık oğlunun bekleyen ellerine dökülene kadar başka bir ses çıkarmadı. Boğazından saf bir rahatlama iniltisi koptu.

Çocuk onun fısıltıyla verdiği talimatları uyguladı, acısının nedenine bakmayı reddediyor, kendisine neye mal olacağından şimdiden nefret ediyordu. Onu paçavralarla kundakladı, sonra kolunun kıvrımına koydu.

Bebeğinin yüzüne bakarken, dudaklarında bir gülümsemenin yankısı titredi ve oğluna bir zamanlar babasını büyülemiş olması gereken güzelliğin yürek parçalayıcı bir görüntüsünü verdi.

Çocuk bu manzaraya sırtını dönmek üzereyken, kadın onun kolunu tuttu ve bebeğin yüz hatlarını incelediği gibi onun yüz hatlarını da dikkatle inceledi. "Sen iyi bir çocuksun, oğlum. Tıpkı baban gibi. Bunu asla unutma."

Acı tatlı nakarata karşı gözlerini kapattı. Madem babası bu kadar iyiydi, neden onları deniz için terk etmişti? Neden onun dönüşünü sonsuza dek bekleyecek bir eşin hayranlığı yerine onun tuzlu mezarını seçmişti?

Yorgandan bir iç çekiş yükseldi. Başını kaldırdığında annesinin gözlerinin de kendi umutları gibi çorak olduğunu gördü. Boğazında yakıcı bir düğüm sıkıştı. Eğildi ve onun serin alnını öptü.

"İyi geceler anne," diye fısıldadı, gözlerini nazikçe kapatarak.

Uzaylı yaratık annesinin gevşek kolunda kıvranmaya başlamıştı. Çocuk ona tiksintiyle baktı, sonra annesinin de isteyeceğini bildiği için isteksizce ona uzandı. O. Onu başka bir şey olarak düşünmeyi reddetti. Onu göğsüne doğru çekerken, titreyen bacakları sorumluluğun ağırlığı altında kıvrıldı.

Ona bakacak bir kız bulması gerekecekti. Bu konuda sorun yaşamayacaktır. Bu dolambaçlı sokaklarda doğumlar da ölümler kadar yaygındı. Hoşnutsuz bakışları o şeyin yüzünde oyalandı. Onu yıkaması gerektiğini düşündü. Kirliydi ama buradan ne zaman temiz bir şey çıkmıştı ki? Yakında o da diğerleri gibi is kusmaya başlayacaktı.

Parmağıyla bebeğin yanağını okşadı, annesinin ziyan olmuş bedeninden bu kadar tumbul bir şeyin çıkmış olmasına hayret etti. Bakışları karşılaştı, bebeğinki odaklanmamıştı, onunki ise asık suratlıydı. Merakı tiksintisini bastırdı ve paçavraları çözdü.

Bu minyatür mükemmellik karşısında hayrete düşen adam, dudaklarının şaşkınlıkla seğirdiğini hissetti. "Pekâlâ delikanlı, görünüşe göre doğru ekipmana sahipsin."

Delikanlı. Oğlan. Kardeş.

Kardeşi. Kolları minik kundağı sıkıca sararken içinde bir koruma dalgası kabardı. Zavallı yaratığın annesi yoktu. Gözlerinden keder gözyaşları süzüldü; onları uzaklaştırdı. En azından ona bir isim verecek bir babası vardı. Bu küçük böceğin kimsesi yoktu. Ondan başka kimsesi yoktu.

Beşğin dışından gelen sarhoş kahkahaları onun taze duygularıyla alay ediyordu. Annesi olan boş kabukla bir an daha sıkışıp kalmaya dayanamadı. Bebeği beceriksizce göğsüne yaslayarak ayağa kalktı ve gecenin karmaşasına daldı.

Arnavut kaldırımli sokaktan aşağıya doğru koşarken kimse ona aldırış etmedi, kör bir şekilde burun deliklerindeki doğum ve ölüm kokusunu temizleyebileceği tek yeri arıyordu. Rıhtıma yanaşmış gemilerin zarif direkleri gece gökyüzüne yükseliyor, onu bir işaret feneri gibi kendine çekiyordu.

Acaba babasını çeken şey bu muydu? diye merak etti, kaba döşemenin üzerinde dizlerinin üzerine çökerek. Dalgaların pervazlara hafifçe v u r a n siren şarkısı mı?

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Kardeşini buradan götürmek zorundaydı. Denizin kokusunun nehrin yağlı kokusuyla kirlenmediği bir yere.

Paçavraları geri çekerek, Tanrı'nın kendisine emanet ettiği muzip yüze baktı. "Seni buradan götüreceğim delikanlı," diye fısıldadı. "Yemin ederim ikimizin de nefes alabileceği bir yer bulacağım."

Küçük kardeşinin sallanan yumruğu burnunun ortasına çarptı. Çocuk başını geriye atıp güldü, endişeleri şiddetli bir sevinç dalgasıyla yatışmıştı.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

*Buz kadar iffetli, kar kadar saf olsan da iftiradan kaçamazsın.
Güzellik hırsızları altından daha çabuk kıskırtır.
WILLIAM SHAKESPEARE*

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

İngiliz Kanalı 1802

"EVET, ONUN KAPTAN'IN HAYALETİ OLDUĞUNU
SÖYLEYENLER VAR

Kidd, kendisine ihanet edenlerden intikam almak için ölümden döndü."

Lucy Snow kitabının üst kısmına göz attı, bu tür ateşli dedikoduların cazibesini *Lord Howell*'ın mütevazı başlıklı, kendi yayınladığı anılarından daha dayanılmaz buluyordu: *Yüzyılın Denizcilik Dehası*'ndan daha çekici bulmuştu. Alacakaranlığın sürünen gölgeleri zaten okumayı neredeyse imkânsız hale getirmişti.

Denizci onun dikkatle incelediğinin farkında olmadan bir fıçıya yaslanmış, eski kemikleri *HMS Tiberius*'un güvertesiyle uyum içinde gıcırdıyordu. Dinleyicileri bir avuç denizci ve gözleri parlayan bir kamarottan ibaretti. "Onu görüp de bunu anlatacak kadar yaşayan hiç kimse olmadı. Bazıları onun şeytani gözlerinin bir bakışının sizi bir şimşek gibi güverteye fırlatacağını söyler. Evet, Kaptan Doom cesur ve acımasızdır."

Lucy alaycı bir homurtuyla burnunu çekti. *Gerçekten de Kaptan Doom*. Bu efsanevi korsan, Lord Howell'ın uçarı kızı Sylvie'nin okumakta ısrar ettiği korkunç Gotik romanlardan birindeki bir karaktere benzemeye başlamıştı.

Genç bir denizci de aynı fikirdeydi. Genç adam mütevazı fırkateynin yeni temizlenmiş güvertesine bir tomar tütün tükürürken Lucy burnunu kırıştırdı. "Saçmalık! Hikâyeleri ben de duydum ama bunların dedikodudan başka bir şey olmadığını söylüyorum. Yetmiş beş yıldır bu sulara gerçek korsan yok." Şapkasını ukala bir açıyla eğerek gençliğinin verdiği küstahlığın altını çizdi. "Kaptan Kidd gibi kanunsuz zamanlarda yaşamıyoruz. Bu herifin Kanal Filosu tarafından parçalanma ihtimali daha yüksek."

Babasının ne gizlice dinlemesini ne de özel bir konuşmayı bölmesini onaylamayacağını bilen Lucy ısrarak da olsa kabul etti. Fransa'yla savaş Amiens Barışı'yla geçici bir ateşkese dönüşmüştü ama Napolyon'un gelişen imparatorluğundan esen rüzgârlar duruldukça Kraliyet Donanması daha da gerginleşiyordu. Bu Kaptan Doom'un kendini onların hevesli toplarının hedefine koyması için ya gözü kara ya da aptal olması gerekirdi.

"Eğer gerçekten hayalet değilse," diye fısıldadı kamarot, Lucy'nin düşüncelerine verdiği kesin cevapla onu şaşırttı. "O zaman kaybedecek hiçbir şeyi olmaz. Hem de hiç."

Lucy kendine rağmen titredi ve şalına daha sıkı sarıldı. *Lucinda, Amiral mükemmel bir hafızayla öğüt verdi, denizci erkeklerin batıl inançları vardır, ama sen hayallere kapılan bir kız değilsin.* Amiralin azarlayan sesi bir kez olsun aşağılanma yerine rahatlama getirmişti.

Yıpranmış bir palto giymiş bir denizci cebinden balina kemiğinden bir pipo çıkardı. Bir kibrit çakıp kapaklı kâseye deştiğinde alev, güneş ve tuz serpintisiyle derilemiş bir yüzün üzerinde dalgalanan gölgeler oluşturdu. "Onu gördüm," diye açıkladı, Lucy'ninki de dahil olmak üzere hepsinin dikkatini çekerek. "Buna benzer bir arife günü ön tepede gözcülük yapıyordum. Kilometrelerce deniz ve gökyüzünden başka bir şey yoktu, sonra birden deniz açıldı ve cehennemin derinliklerinden fırlatılmış bir şeytan gemisi gibi süzüldü."

Lucy kendi gözlerinin de artık kamarotunkiler kadar yuvarlak olduğundan şüpheleniyordu.

"Konuşamıyordum. Hareket edemiyordum. Sanki onu görmek kanımı dondurmuştu. Bir uyarıda bulunmak için ağzımı açmaya fırsat bulamadan, deniz tek bir dalgalanma bile olmadan onu yuttu. Doğduğum günden beri böyle bir şey görmedim." Ürperdi. "Bir daha asla görmeyi ummuyorum."

Adamları bir sessizlik kaplamıştı, bu sessizliği sadece yelken direklerinin ürkütücü gıcırtiları ve yelkenlerin rüzgâra karşı tembelce çırpınışları bozuyordu. Onlar konuşurken alacakaranlık çökmüştü. Kararmaya başlayan denizin içinden efsanevi bir canavarın dokunaçları gibi sis dalları çıkıyordu. Lucy denizcilerden birinin omzunun üstünden bakıp bir işaret yaptığını gördü

göğsünde göze çarpmayan bir haç vardı. Sanki önsezinin büyüsunü yok etmek istercesine, adamların hepsi birden konuşmaya başladı.

"Kurbanlarının üzerine tıpkı şeytan gibi işaretlerini kazıyormuş diye duydum. öyle."

"Olmaz tahammül etmek Babblin', onlar diyor. Bu lass olmazdı. dur Çılgılık atıyordu, o da kalktı ve dudaklarını yelken ipiyle birbirine dikti." "Zavallı adamı ikiye böldü, tek bir güçlü vuruşla kılıçla."

Daha önce hayalet kaptanı küçümsediğini ifade etmeye cüret eden genç denizci alaycı bir tavırla kaşlarını oynattı. "Bahse girerim bu, kadın tutsaklarına yaptığı temizlikle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir. Arkadaşlarımdan biri bu Kaptan Doom'un bir gecede on bakirenin ırzına geçtiğine yemin ediyor."

"Ha!" diye alay etti kırılmış bir katran. "Ben de yedi ay denizde kaldıktan ve çorabımı bile göremedikten sonra bu kadarını yaptım."

Genç denizci onun kaburgalarına dirsek attı. "Evet, ama onlar pek de bakire sayılmazlardı, değil mi?"

Adamlar kahkahalarla kükredi. Lucy isteksizce, denizcilerin romantik zaafı hakkında bilmek istediğinden daha fazlasını öğrenmeden önce varlığını duyurmanın en iyisi olacağına karar verdi. Sarmal halatlardan oluşan koltuğundan kalktı ve tam görüş alanına girdi. Adamlar sanki Amiral Sir Lucien Snow'un kendisi geminin güvertesine çıkmış gibi telaşla dikkat kesildiler.

Lucy etkilenmemişti. Bir geminin iskelesine tırmanacak yaşa geldiğinden beri bu tür karşılamalarla karşılaşılıyordu. Babasının, Majestelerinin Kraliyet Donanması'nın en saygın amirallerinden biri olarak sahip olduğu ün, attığı her adımın önüne geçmişti.

Onlara yardımsever bir gülümsemeyle yaklaştı. "İyi akşamlar beyler. Umarım korsanlığın erdemleri üzerine yaptığınız büyüleyici konuşmanızı bölmemiştir." Bronzlaşmış teni seftaliye çalan genç denizciye başıyla işaret etti. "Devam edin efendim. Sanırım bize Kaptan Doom'un romantik maceraları hakkındaki spekülasyonlarınızdan daha fazlasını anlatmak üzereydiniz."

Arkadaşlarından biri anlamlı bir şekilde boğazını temizledi ve denizci şapkasını çıkarıp buruşturarak bir top haline getirdi. "B-B-Bayan Snow," dedi.

kekeledi. "Buralarda olduğunu bilmiyordum. Bir hanımefendinin kulakları için pek uygun bir konuşma değildi."

"O zaman sanırım seni bahçe koluna asmamız gerekecek, değil mi?"

Delikanlının adem elması belirgin bir sıkıntıyla sallanınca Lucy içini çekti. Nedense kimse onun ne zaman şaka yaptığını anlayamazdı. Tanıdıklarının çoğunun onun doğuştan mizah duygusundan yoksun olduğundan şüphelendiğini biliyordu. Bununla birlikte, ince bilenmiş bir absürd duygusuyla kutsanmıştı.

Tavşan yelekli, yıpranmış denizci, kadının narin şalına bir ilmik geçirmesinden korkuyormuş gibi ite kaka ilerledi. "Size kamaranıza kadar eşlik etmeme izin verin Bayan Snow. Genç ve kaliteli bir bayanın hava karardıktan sonra güvertede dolaşması güvenli değil."

Kibarca ona kolunu uzattı, ama sesindeki kibirli ton Lucy'nin hoşuna gitmedi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi soğukkanlılıkla. "Sanırım şansımı Kaptan Doom ile deneyeceğim."

Burnunu muhteşem bir açıyla eğerek, arkasından yükselen uyumsuz mırıltıyı duymazdan gelerek yanlarından geçti. İçindeki sapkın bir isyan tohumu onu kamarasına giden dar refakatçiden uzaklaştırıp ıssız kıç tarafa doğru itti.

Lord Howell'ın anılarını bir süre inceledi, sonra da kıç küpeştesinin üzerinden geminin dümen suyunun çalkantılı köpüğüne fırlattı. Deri ciltli kitap hiçbir iz bırakmadan battı.

"Üzgünüm Sylvie," diye fısıldadı olmayan arkadaşına.

Lord Howell babasının eski bir arkadaşı olduğu için, Amiral'in bu kitabı sadece Amerikalıların İngiltere'ye karşı başlattığı kötü huylu isyan sırasında kendi kurnazlıklarını biraz abartılı da olsa övücü bir şekilde anlattığı için tavsiye ettiğinden şüpheleniyordu.

Babasının kara yolculuğunda ne durumda olduğunu merak ediyordu. Amiral, altı yıl önce bacağından aldığı zamansız yara yüzünden Majestelerinin hizmetinden emekli olmak zorunda kaldığından beri, Cornwall'daki yazlık evlerinden Thames Nehri kıyısındaki Chelsea'deki mütevazı malikânelerine yaptıkları yolculuk kadar uysal bir deniz y o l c u l u ğ u fırsatını bile kaçırmamıştı.

Şalını etrafına sardı. Londra sosyetesini, vefasız doğasına uygun olarak, modaları dışında Fransız olan her şeyi reddetmişti. Kuzey Atlantik Denizi'nden esen sert rüzgâr Lucy'nin eteğini kamçılıyor ve ince kombinezonunu ısıırıyordu. Ama bu rahatsızlığa, kamarasının boğucu sınırlarına hapsolmaktan, kaderinin başkalarının kaprisleri tarafından belirlenmesinden daha iyi katlanabilirdi. Güvertede yeterince uzun kalırsa, belki de Kaptan'ın yarı sağır annesi akşam için emekliye ayrılır ve Lucy mutfaktaki yemek masasının üzerinden ona bağarmaktan kurtulurdu.

Lucy genellikle geceleri bir gemide olmayı huzur verici bulurdu ama aradığı huzur ulaşamayacağı bir yere sürüklenmiş, yalnızlığı huzursuzlukla lekelenmişti. Mükemmel bir uyum içinde çalışan erkek seslerinin tiz müziği bile sessiz ve uzak görünüyordu.

Kaşlarını çatı, dudaklarına bulaşan deniz tuzunu yalayarak uzaklaştırdı. Yükselen sisin içinde, sesin çalan bir çan netliğinde taşınması gerekirdi ama gece, sanki deniz onunla birlikte nefesini tutuyormuş gibi sessizlikle örtülüydü. Gözlerini zorladı, mürekkep gibi karanlıktan yükselen sis ve parçalanmış bulut parçalarıyla flört eden yükselen aydan başka bir şey göremedi.

Soğuk sis şeritleri, elbisesinin tüllü tülbentinden geçerek çıplak tenini açgözlü dokunuşlarıyla nemlendirdi. Denizcilerin Kaptan Doom'la ilgili hikâyeleri aklından çıkmıyordu. Böyle bir gecede, denizlerde av peşinde koşan hayalet bir gemiyi hayal etmek için çok az hayal gücü gerekirdi. Lucy, ihanete uğramış denizcilerin intikam yeminlerini, kıyametlerini mühürleyecek bir çanın boş gong sesini neredeyse duyabiliyordu.

Nefis bir ürpertiye üzerinden attı. Amiral'in onu böyle bir kapris yaparken yakaladığında ne diyeceğini hayal bile edemiyordu.

Karanlık perde aralandığında ve hayalet gemi süzülerek görüldüğünde, kamarasının daha sıradan konforlarını aramak için küpeşteden uzaklaşıyordu.

Lucy'nin kalbi göğüs kafesine çarptı, sonra da atmayı tamamen bıraktı. Küpeşteyi kavradı, şalı umursamadan güverteye düştü.

Hayalet yelkenlinin şık siyah pruvası dalgaları aşarak yükselirken, bulutların arasından bir ay ışığı süzüldü.

Kürekleri sisle örtülmüş, armaları ölümcül bir örümceğin ağı gibi parlıyordu. Abanoz yelkenler rüzgârda dalgalanıyor, kanat çırpıp yerine fısıldıyordu. Gemi ürkütücü bir sessizlik içinde yol alıyordu; ne bir fener, ne bir yaşam belirtisi, ne de merhamete dair bir ipucu vardı.

Lucy, ilkel bir korku heyecanıyla büyülenmiş bir halde öylece duruyordu. Rüzgâr saçlarını yüzüne savurup hayalet geminin aç yelkenlerini beslese de, havasız bir girdabın içinde duruyor gibiydi. Düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. Çığlık atamıyordu.

İşte o anda geminin en yüksek direğinden dalgalanan Jolly Roger'ı gördü; samur zemin üzerine fildişi renginde bir adam eli, tutsak bir kalpten kırmızı kan damlalarını sıkıyordu. Kalbinin artık kendi iradesiyle atmadığı, hayalet geminin kaptanının karanlık emriyle gürlendiği gibi saçma bir düşünceyle savaşıırken yumruğu göğsüne doğru uçtu. Eğer gemiyi gören tek kişi oysa, o zaman geminin korkunç mesajı kesinlikle onun içindi.

Hayalet gemi ölümcül bir zarafetle yaklaştı. Denizcinin hikâyesini hatırlayan Lucy gözlerini kapadı, açtığı anda geminin gitmiş olacağını biliyordu. Acı bir kayıp duygusu boğazını sıktı. Düzenli hayatında böyle karanlık fantezilere yer yoktu ama geminin olağanüstü güzelliği ruhunun gizli bir köşesine dokunmuştu.

Top ateşi gece gökyüzünde parladı. Hayalet gemi evrensel bir teslim olma talebiyle pruvalarının üzerinden dünyevi bir uyarı atışı yaparken Lucy'nin gözleri şok içinde açıldı.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

O İLK ŞAŞIRTICI IŞIK PATLAMASINDA, isim oyulmuştu Lucy'nin hafızasına sonsuza dek kazındı: *İntikam*.

Paniğe kapılan mürettebat savaş ve teslimiyet arasında bocalarken, boğuk alarm çığlıkları ve koşuşturan ayakların izdihamı *Tiberius*'un güvertesini sarstı. Lucy, koluna dokunan sert bir elle ağzı açık şaşkınlığından sıyrıldı. Daha önce Kaptan Doom'un varlığıyla alay etmiş olan genç denizci, birkaç dakika önce cesaret edemeyeceği bir yakınlıkla onu küpeşteden uzaklaştırdı.

"Kamaranıza sığarsanız iyi olur bayan. İşler çirkinleşecek gibi görünüyor." Cesur tavrı, dehşetten kireç gibi olmuş tenini gizleyemiyordu.

Lucy kendini arbedenin içinde sürüklenirken buldu ve hiç de nazik olmayan bir şekilde ana kaptan köşküne doğru itildi. Hiç düşünmeden itaat ederek dar geçitten aşağı uçtu, bir kez olsun ağır etekler ve kombinezonlar tarafından engellenmediği için şükretti. Kamarasının kapısını arkasından çarptı ve zeminin ortasında dönüp durdu.

Yeni bir top ateşi salvosu ambarı titretti. Lucy dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kulaklarına götürerek çılgınca bir çığlık attı. Çocukken bir keresinde koşarak bahçeye girmiş, ancak yol boyunca uzanan devasa bir örümcek ağına takılmıştı. Küçük elleriyle yapışkan liflere vurmuş, dehşet içinde çığlık atmıştı. Yine aynı çaresiz korkuyu hissetti. Kaderi üzerinde hiçbir kontrolü olmayan bir hayvan gibi kapana kısılmaya dayanamıyordu.

Amiral'in, Smythe'in gıcır gıcır yeleşinin içine girmesini izlerken söylediği küçümseyici sözleri hala hatırlıyordu.

hizmetkâr sabırla saçındaki parçalanmış ağı kopardı. *Küçük aptal şey. Tıpkı annesi gibi histeriye kapılmış. Fransız kanı her zaman belli eder.*

Lucy'nin elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve kulaklarından uzaklaştı. Sırtını dikleştirdi. O Lucinda Snow'du, Amiral Sir Lucien Snow'un kızıydı ve saçma sapan bir hayalet korsanın onu korkutup histerik hale getirmesine izin verirse lanetlenirdi.

Hemen harekete geçerek, düzenli valizini karıştırdı ve silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey aradı. Bulduğu tek şey fildişi saplı bir mektup açacağıydı. İhtiyaç halinde sessizce hareket edebilmek için ayakkabılarını çıkardı ve mektup a ç a c a ğ ı n ı çoraplarından birinin içine soktu. Sonra az yanan feneri kaptı ve beklemek için buruşuk ranzasının yanına çömeldi.

Erkeksi bir dehşet çılgılığı ve koşan ayak seslerinin gürültüsü tepesinde yankılandı. Lucy dişlerini gıcırdatmamak için sıkı. Fenerin tel sapı avucunu ısırdı. Fenerin bir silah olarak işe yaramayacağını biliyordu. Gemideki yangının tehlikeleri çocukluğundan beri içine işlemişti. Feneri bir saldırgana fırlatmadan önce korkunç bir şekilde ölebilirdi.

Kamarasının kapısı içeri doğru kırılıp da yerine iri yarı bir şekil belirdiğinde bu asil düşüncenin sınanmak üzere olduğundan korktu. Lucy fenerin alevini söndürdü ve davetsiz misafiri göremiyorsa, onun da kendisini göremeyeceği gibi çocukça bir umutla gözlerini kapadı.

Ama şimdiki ve gelecekteki tüm umutları, ağzına sokulan tıkaç ve başının üzerine atılan nemli çuval bezi tarafından boğuldu.

"Cehenneme kadar yolu var!"

Yemin Kaptan Doom'un dudaklarından top ateşi gibi yuvarlandı. Güverte onun uzun ve öfkeli adımlarının altında kaldı ama o asla tökezlemedi, asla duraksamadı, kusursuz dengesi diğer duyularının her biri kadar ince ayarlanmıştı. Düşmanlarından herhangi biri onu o anda görseydi, daralmış gözlerinden şimşeklerin çakabileceğine yemin edebilirdi.

"Gemiye bir kadın getirdiğine inanamıyorum." Sarkan armanın yanından doğuştan bir denizcinin doğal havasıyla geçti. "Tarn ve Pudge'ın ne kadar batıl inançlı olduklarını bilirsin. Öğrenirlerse gemiyi terk edebilirler."

Arkasından yürüyen abanoz tenli dev, kaptanının öfkesinden etkilenmemiş görünüyordu. Melodik bas sesindeki alaycılığı ancak onu iyi tanıyan biri fark edebilirdi. "Beni kırbaçlayabilmeniz için dokuz kuyruklu kediyi getireyim mi efendim?"

"Beni kışkırtma," diye homurdandı Kaptan. "Fırsatım varken seni Santo Domingo'da asılı bırakmalıydım."

Doom başını tam ön bumbaya çarpacağı anda eğdi ve zayıf gövdesini ambarın içine katladı. Arkadaşı peşinden düştü ve çıplak ayaklarının üzerine bir kedinin kıvrak zarafetiyle indi.

Kaptan hayal kırıklığı içinde sakalını ovuşturdu. "O kadar uzun zamandır denizdeydiniz ki onun lanet bir kadın olduğunu fark etmediniz mi?"

"Daha çok bir sıçan gibi kıvranıyordu. Yer yer yumuşaktı ama Amiral emekli olduğundan beri kendisinin de yumuşamış olabileceğini düşündüm. Çürük bir şeftali gibi."

"Yumuşadığına inanıyorum. Kafadan."

"Kamara geminin seyir defterinde aynen söylediğiniz gibi L-U-C-period-S-N-O-W olarak listelenmişti."

Doom daha önce eşinin hem okur-yazar hem de edebi yeteneğini lanetlemek için hiç bu kadar istekli olmamıştı. Gölgesi ambara doğru ilerlerken tiksintiyle başını salladı. "Eğer kızın bir önemi varsa, şafak sökmeden tüm Kanal Filosu başımıza üşüşür. Ondan bir isim bile öğrenemedin mi?"

"Üzgünüm efendim. Demir kız doluydu. Kevin içinde uyuyordu. Ayrıca, masum bakireleri korkutmakla ünlü olan sizsiniz."

Dışarıdan sürgülenmiş bir kapının önünde durduklarında Doom ona karanlık bir bakış fırlattı. "Muhtemelen şimdiden korkudan dilsiz kalmıştır. Sen her genç İngiliz bakireye kâbuslar gördürmeye yetersin."

Arkadaşı da aynı fikirdeymiş gibi göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle dişlerini göstererek teninin kuzguni saflığını vurguladı. Kel kafası öylesine parlak bir cilayla parlatılmıştı ki, kaptan bir an için

kendi çatık kaşlı yansıması. Doom'un savaş sırasında yanında olmasını isteyeceği başka bir adam yoktu ama böylesi bir felaket karşısında gösterdiği soğukkanlılık Doom'un onu boğmak istemesine neden oldu.

Yüzbaşı kapıya doğru döndü. Başka bir yaşamdan kalma, çoktan unutulmuş bir hareketle parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi ve kambrik gömleğini düzeltti.

"Onu sorguya mı çekeceksin yoksa ona kur mu yapacaksın?" diye gürledi arkadaşı.

"Henüz karar vermedim. Belki ikisi de değildir. Belki ikisi de." Yüzündeki tüm mizah izleri kayboldu. Dudaklarının acımasızca bükülmesi, efsanesine en şüpheyile yaklaşanları bile düşünmeye sevk ederdi. "Ahlaklı Amiral Snow'un kamarasında neden bir kadın sakladığını öğrenmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Bu yeminle birlikte Doom derme çatma sürgüyü kaldırdı, kapının kilidini açtı ve kendi odasının görkemli sınırlarına girdi.

Bir çocuk, Doom'un dehşete kapıldığı ilk düşünceydi. Arkadaşı küçük bir kızı çalmıştı.

Hızlı bir göz kırpma, algısının hatalı olduğunu kanıtladı. İşin tuhafı, esirinin cüssesi değil, sert tavrı onu on iki yaşından büyük göstermiyordu. Sanki ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına bağlıymış ve elleri arkasında bağlıymış gibi sade sandalyede dimdik oturuyordu.

Histeriye kapılmasından korkuyordu ama gözbağının samur ipeğinin altındaki solgun yanaklarında gözyaşı lekesi yoktu. Dudakları, sanki birinin gelip ona çay ikram etmesini diliyormuş gibi, hafif sıkılmış bir ifadeyle büzülmüştü. Adamın varlığını görmezden gelme konusundaki şeffaf kararlılığı onu hem sinirlendirmiş hem de eğlendirmişti.

Bakışları onu keskin bir değerlendirmeye taradı. Eşi işini şansa bırakmamıştı. Onunla ilgili bağlanmamış tek şey saçlarıydı. Kül sarısı ipekten bir dökülüş halinde sırtından aşağı akıyor, tek bir anlamsız kıvrımla gölgelenmiyordu.

Doom kaşlarını çatı. Kadının giydiği aptal giysi onu rahatsız etmişti. Onu ranzasından arkadaşı mı çıkarmıştı? Altı yıl içinde modanın *bu* kadar değişmediğinden emindi. Doom'un ne zaman

Bir kadının özenli tuvaletinin her dantelini, kancasını ve düğmesini yakından tanıyordu.

Esirinin yüksek belli elbisesi utanmazca bu tür kısıtlamalardan yoksundu. Gossamer kılıfın eteği ayrık bacaklarına yapışıyor, altındaki şeffaf kombinezon engel olmaktan çok baştan çıkarıyordu. Bir kızılgerdan yumurtasının narin mavisini ipek çoraplar ince ayaklarını sarıyordu. Bağlı kollarının açısı, küçük göğüslerini yukarı doğru iterek korsajının ince kumaşını zorluyordu. Doom'un bakışları kendi iradesiyle orada oyalandı. Arkadaşı yanılmıştı. Kadının yumuşaklığı çürük şeftalilere değil, taze şeftalilere benziyordu. Olgun, yumuşak şeftaliler.

Uzun zamandır yoksunluk çeken bedeni, bu görüntü karşısında içini acıtan bir şiddetle sarsıldı. Esiri bir çocuğun aldatıcı görünümüne sahip olabilirdi ama ona verdiği tepki kesinlikle bir erkeğinkiydi. Düşüncelerindeki açgözlülüğün telaşa kapılan Doom, kamaranın duvarına cıvatayla tutturulmuş tik ağacından büfeye doğru yürüdü ve kadının ateşlediği tutkuları bir yudum konyakla yatıştırmaya çalıştı.

Elinin tersiyle ağzını sildi, zayıflığı yüzünden onu cezalandırmak için çocukça bir dürtü besliyordu. Ama kızın duruşundaki kırılganlık öfkelerini bastırdı ve olmak üzere olduğu şeyi küçümsemesine neden oldu.

Brendi bardağını bir kenara bıraktı, görevinin gerektirdiği kadar tarafsız ve acımasız olmak için kendini zorladı. Kaptan Doom'un kara kalbinde tutkuya ya da acımaya yer yoktu. Özellikle de Lucien Snow'un fahişesiyle uğraşıyorsa.

Tam önünde durmak için hareket etti, elleri sırtının alt kısmında kilitlenmiş ve ayakları yayılmıştı, sessizliği bariz bir meydan okumaydı. Kadının zarif elmacık kemiklerinin altındaki çukurlarda pembeleşen kızarıklığı gizliden gizliye eğlenerek izledi. Bunun korkudan değil, öfkeden kaynaklandığına neredeyse yemin edebilirdi.

Lucy bu adam kulübeye girdiği anda başının belada olduğunu anlamıştı. Kendisini kaçırarak adamla aynı adam olmadığını, onu korkuttuğu için özür dilerken elleri neredeyse nazik olan, sesi melodik ve yatıştırıcı olan adamla aynı adam olmadığını bir kalp atışı kadar kısa bir sürede anlamıştı.

Bu adamda yatıştırıcı hiçbir şey yoktu. Etrafındaki hava tehditle çatırdıyordu. Lucy, Kaptan Doom'un bizzat varlığından korkuyordu; hayalet değil, etten ve kandan oluşuyordu; katı, rahatsız edici ve yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Görme yetisinden mahrum olmak diğer duyularını da güçlendirmişti. Kulakları adamın ciğerlerinden gelen havanın sert fısıltısına ayarlanmıştı. Burun delikleri onun kokusuyla alevlendi - tuz spreyi, brendi ve erkek miskininin saf baharatından oluşan çekici bir karışım. Tıpkı bir yırtıcı gibi kokuyordu ve içgüdüsel olarak biliyordu ki, eğer korkusunun kokusunu almasına izin verirse, işi bitmişti.

İlk baştaki paniğinin, Noel kazı gibi bağlanmış olmasına duyduğu öfkeyle bastırılmış olmasına şükreliyordu. Adam kulübeye ilk girdiğinde, dehşet içinde bağırmaktan korktuğu için konuşmaktan kaçınmıştı. Şimdi ise gergin sessizliği bozan ilk kişi olamayacak kadar inatçıydı.

Sırtını dik tut Lucinda, Amiral hafızasından fırladı. Küçük bir hanımefendi gibi ayaklarını birleştirir.

Ama Lucy ayaklarını bir araya getiremiyordu. Karşılıklı sandalye ayaklarına bağlı oldukları için kendini açıkta, savunmasız ve Amiral'in hayali azarlamasının ardından derin bir utanç içinde hissediyordu.

Yabancıнын bakışları yanaklarını yaktı ama yüzünü onun bakışlarından kaçırmayı reddetti. Çenesi çok sert bir şekilde kenetlendiği için ağrımaya başlamıştı. Adamın küstahça önünde dikildiğini, bacaklarını kamara zemininin belli belirsiz kabarıklığına ve eğimine dayadığını hayal edebiliyordu.

"Senin adın."

Lucy sanki adam ona vurmuş gibi irkildi. Adamın boğuk sözleri bir rica değil, bir talepti. Adam onun ruhunu böylesine acımasız bir otoriteyle talep etseydi, Lucy de ona karşı koymakta aynı derecede güçsüz olurdu.

"Lucinda Snow," diye cevap verdi, tek savunması sesinden damlayan buz parçalarıydı. "Arkadaşlarım bana Lucy der ama bu şartlar altında bana Bayan Snow diye hitap etmeniz iyi olur."

Onu esir alan kişi birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı ama heyecanı hissediliyordu. Zorlukla bastırılmış şiddet gitmiş, yerine kendisi için daha da tehlikeli olabileceğini hissettiği vahşi bir tatmin gelmişti.

"Bayan Snow?" dedi sonunda. "Zamansız kayboluşunuz için üzülen bir Bay Snow olmadığını varsayabilir miyim?"

Sesi hem sert hem de yumuşaktı, dumanla demlenmiş iyi yıllanmış viski gibiydi. Hırıltılı tınısının kılık değiştirmek için tasarlandığından şüpheleniyordu ama yine de omurgasından aşağı bir tepki ürpertisi gönderdi. Adamın bunu görmemesi için dua etti.

"Amiral Sör Snow benim babam ve sizi temin ederim ki haydutlar tarafından kaçırıldığımı öğrendiğinde üzülecek değil, harekete geçecek bir adam olacaktır."

"Ah, değerli bir rakip." Sözlerindeki küçümseme kadının içini ürpertti. Sandalyesinin etrafında çıldırtıcı bir daire çizerek yürümeye başladığında topuklu ayakkabıları sessiz bir ritimle tıkırdadı. Tam olarak nerede durduğunu bilmemek, ona dik dik bakmasından daha da rahatsız ediciydi. Adamın sadece zamanını beklediği hissinden kurtulamıyordu,

Öldürmek için saldırmadan önce onun en savunmasız noktasını arıyordu.

Korku onu pervasızlaştırdı. "Korkak taktikleriniz hakkında yeterince şey duydum Kaptan Doom, en sevdiğiniz rakiplerinizin hayaletlerden korkan masum çocuklar ve çaresiz kadınlar olduğunu biliyorum."

Arkasında gevşek bir kalas gıcırdayarak onu ürküttü. Eğer o anda ona dokunmuş olsaydı, gözyaşlarına boğulacağından korkuyordu.

Ama onun saçlarını karıştıran sadece nefesinin alaycı fısıltısıydı. "Peki siz hangisisiniz Bayan Snow? Masum mu? Çaresiz mi? Yoksa ikisi birden mi?" Kışkırtıcı sorusu taş gibi bir sessizlikle karşılaşınca volta atmaya devam etti. "Biri haydutlar tarafından kaçırıldığında çılgılık atmak ve ağlamak adettendir, ama siz ikisini de yapmadınız. Neden?"

Lucy, adamın dudaklarına bir kafatası ve çapraz kemik işlemlerinden korktuğunu itiraf etmek istemedi. "Çılgılık atarak bir şey kazanabilecek olsaydım, ağzımı kapatırdın, değil mi? Güvertenin hareketinden geminin tam yol gittiği anlaşılıyor, bu da acil kurtarmayı engelliyor. Ve gözyaşlarının hiçbir zaman pratik bir faydası olduğunu görmedim."

"Ne kadar nadir." Sesindeki nota alaycı ya da gerçek bir hayranlık olabilirdi. "Mantık ve zekâ böyle güzel bir pakette toplanmış. Söylesene, baban donanmaya ait bir firkateynde tek başına yolculuk etmene izin verme alışkanlığına sahip mi? Genç

byanlar

Kalite böyle bir mesafeyi refakatsiz kat etmez. Sizin itibarınızı bu kadar az mı önemsiyor?"

Lucy neredeyse babasının onun itibarından *başka* hiçbir şeyi önemsemediğini ağzından kaçıracaktı ama böylesine acı bir gerçeği bu meraklı yabancıya açıklamak eski bir yarayı deşmek gibi olurdu.

"Kaptanın annesi bizimle seyahat ediyordu." Lucy bunun ona çok iyi geldiğini düşündü. Bunak yaşlı kadın muhtemelen saldırı boyunca uyumuştı. "*Tiberius*'un kaptanı babamın çok yakın bir arkadaşıdır. Beni çocukluğumdan beri tanır. Emrindeki adamlardan herhangi biri bana uygunsuz sayılabilecek bir şekilde gülümseyecek olursa, onları kırbaçlatacağına dair size söz verebilirim."

"Sadece sizi eğlendirmek için, eminim."

Lucy haksız kesik yüzünden yüzünü buruşturdu. "Korkarım benim eğlence zevkim sizinkiler gibi işkenceye varmıyor," diye tatlı tatlı cevap verdi.

"Touché, Bayan Snow. Belki de o kadar da çaresiz değilsinizdir. Keşke masumiyetinizi böyle bir yetenekle ortaya çıkarabilseydik..."

Söylenmemiş tehdidin havada asılı kalmasına izin verdi ve Lucy bir karşılık vermek için yutkundu. Tart dilinin kudurmasına engel olamıyordu. Bu adamın hem hayatını hem de erdemini kararsız ellerinde esir tuttuğunu hatırlasa iyi olurdu.

Adamın hızlı adımları kızın etrafında dönüyor, kız onun sesini takip etmeye çalışırken baş döndürücü bir büyü yaratıyordu. "Belki de soylu babanızın yolculuğunuz boyunca neden kendisini sizin büyüleyici zekânızdan mahrum bıraktığını açıklamak istersiniz."

"Cornwall'dan ayrılmadan önce babam hastalandı. Mide üşütmesi. Yolculuğumdan vazgeçmemde bir sakınca görmedi ama deniz yolculuğunun durumunu daha da kötüleştireceğinden korkuyordu."

"Ne kadar da anlayışlı. Ölümcül bile olabilirdi." Kadının etrafında tekrar döndü. "Bu hazımsızlık nöbetini ne tetikledi? Çok fazla çay mı? Kötü bir çiroz mu?"

Lucy başını salladı. "Söyleyemem. Her zaman yaptığı gibi kahvaltıda *Times* okurken birdenbire bembeyaz kesildi ve izin istedi. Daha sonra bana arabayla seyahat etmeye karar verdiğini söyledi."

Doom'un kısık ses tonu yumuşadı. Ayak sesleri onun hemen arkasında kesildi. "Demek seni onun yerine gönderdi. Zavallı, tatlı Lucy."

Lucy onu en çok neyin sarstığından emin değildi; adamın sesindeki alaycı empati notası mı yoksa şeytani dilinin Hıristiyan adını okşadığını duymak mı? "Eğer beni öldürecekse, hiç durma," diye tersledi. "Ben öldükten *sonra* beni methedebilirsin."

Ellerini sandalyenin arkasına kapattığında sandalye titreşti. Lucy, sanki adam ellerini çıplak boğazına dolamış gibi irkildi. "Benim hakkımda böyle mi söylüyorlar Bayan Snow? Bir katil olduğumu mu?"

Korku ve beklentinin tuhaf bir karışımıyla kuşatılmış bir halde gözlerini gözbağının altına bastırdı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Ne gibi?"

"Bir hayalet," diye fısıldadı.

Arkadan omzuna doğru eğildi ve yanağını onunkine bastırdı. Sakalının dikenli yumuşaklığı kızın hassas tenine sürtündü. Erkeksi kokusu kadının duyularına nüfuz etti. "Ne diyorsun Lucy Snow? Ben ruh muyum yoksa insan mı?"

Dokunuşunda hayalet gibi bir şey yoktu. Bariz erkekliği Lucy'nin ham sinirlerini harekete geçirdi. Daha önce hiç kimse ona bu kadar içten bir samimiyetle dokunmamıştı. Smythe bir hizmetkârın çekingenliğini korumakla övünürdü ve Amiral fiziksel sevgi gösterilerini tatsız bulurdu.

Nefesindeki garip tıkanıklık ilk cevabını mahvetti. "Sizde çok az ruhani şey hissediyorum, efendim."

"Ve şüphesiz, cinselliğin çoğu."

Eli saçlarının kırılğan kalkanından geçerek boynunu buldu. Sıcak parmakları sanki tüm korkularını yatıştırmak ve savunmasını eritmek istercesine hafifçe ensesini okşadı ve onu kendisine karşı tamamen savunmasız bıraktı. Lucy onun şefkatiyle sarsılmış, cüretkârlığıyla meraklanmış ve kulağına değen brendi sıcaklığındaki nefesiyle sarhoş olmuş bir halde ürperdi.

"Bana Kaptan Doom'un haince yaptıklarından biraz daha bahset," diye yalvardı.

Titrek bir nefes aldı ve her zaman övündüğü soğukkanlılığının bir benzerini sergilemek için mücadele etti. "Tek bir bakışla düşmanlarınızı şişleyebileceğinizi söylerler."

"Oldukça gurur verici ama korkarım daha geleneksel yöntemler kullanmak zorundayım." Parmak uçları kadının kulaklarının arkasındaki hassas deride karıncalı bir yol açtı. "Devam et."

Lucy'nin dürüstlüğü ona ihanet etti. "Bir gecede on bakirenin ırzına geçtiğinizi söylüyorlar." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, böylesine şok edici bir şeyi itiraf etmesine neyin sebep olduğunu merak ederek irkildi.

Beklediği gibi gülmek yerine, narin çenesini yayvan parmaklarıyla ç e r ç e v e l e d i ve başını geriye yatırdı.

Sesi hem şefkatli hem de ciddiye, ikisiyle de alay ediyordu. "Ah, ama o zaman senin gibi cılız bir bakire sadece iştahımı kabartır."

"Gevezeliğe tahammül etmeyeceğine de yemin ediyorlar," diye ağzından kaçırdı Lucy, tam da bunu yaptığını bilerek. "Size karşı gelmeye cüret eden herkesin dudaklarını dikeceğinize dair."

Nefesi dudaklarını sıyırdı. "Senin durumunda bu ne büyük bir kayıp olurdu. Özellikle de onları susturmak için çok daha zevkli yollar düşünebiliyorken."

Doom tehlikeli sulara geziniyordu. Parmaklarını kızın saçlarının keten ipeğine gömdüğü, teninin limon kokulu saflığını içine çektiği andan beri bunu biliyordu. Ona dokunmamak için sandalyenin arkalığını sıkımişti ama elleri kendi inatçı iradesiyle hareket etmişti. Şimdi cazibenin ılık sularının başının üzerine kapandığını hissediyor, onun kokusundan başka bir şey solumayı imkânsız hale getiriyordu. Ağzı onu çıldırtıyordu, cömert hatları yüz hatlarının iffetli açılıyla çelişiyordu.

Çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman. Kendisini intikamından alıkoyabilecek diğer tüm zevkler ve duygular gibi arzusunu da intikamının sunağında kurban etmişti. Zaferin ilk ateşinin bu arzuyu serbest bırakması, onu parmak uçlarının altında titreyen intikamın tatlı güvencesinden daha güçlü ve cazip hale getirmesi ne kadar ironikti.

Kız kimliğini itiraf ettiğinde, iyi talihine inanamamıştı. Başlangıçtaki coşkusu şüpheyile sönmüştü. Kızın bu şekilde teslim edilmesi çok lezzetliydi.

düzgünce ellerinin arasına aldı. Acaba kendi tuzağına düşme riskini göze almış mıydı? Snow'un geçmişini yoğun bir şekilde incelemesi bir eş ya da çocuk hakkında bilgi vermemiştir. Tutsağı gerçekten Lucien Snow'un kızı mıydı yoksa sadece zekice bir yem miydi? Snow onu saklandığı yerden çıkarmak için yem olarak mı yoksa bir tür kurbanlık kuzu olarak mı kullanmıştı? Bunu öğrenmenin tek bir yolunu biliyordu.

Başparmakları kulak memelerinin yumuşacık kadifesini okşadı. Teni bir kuzununki kadar yumuşaktı ve dokunduğu her yerde bu kadar yumuşak olup olmayacağını merak etmesine neden oldu. Kadın onu ihtiyaçtan sızlatıyor, şehvetli acımasızlık konusundaki ününe yakışır şekilde yaşaması için baştan çıkarıyordu. Çalıntı yatağının tik ve maun ihtişamı onu çağırıyor gibiydi, çünkü bir kadını tamamen merhametine bırakmış her erkeğin yaşadığı ikilemle karşı karşıyaydı.

Onu incitmek zorunda kalmayacağına kendini temin etti. Nazik ve ikna edici olabilirdi. Onu hiçbir yara bere olmadan, güzel teninde hiçbir iz olmadan, sadece karanlıkta onu ele geçiren ve şafakta ortadan kaybolan hayalet bir sevgilinin akıldan çıkmayan anılarıyla bırakacaktı.

"Lütfen," diye fısıldadı, sanki onun düşüncelerinin tehlikeli yönünü tahmin edebiliyormuş gibi.

"Ne kadar hoş bir tavır," diye mırıldandı, kızın gözlerini göremediği için şükrederek. Gözlerindeki yaşların bütün kötü niyetlerini mahvetmesinden korkuyordu. "Söyle bana Lucy, ne için bu kadar güzel yalvarıyorsun? Hayatın için mi?" Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek esaretini mutlaklaştırdı. "Yoksa ruhun için mi?"

Kadının yumuşak sözleri onu şaşırttı. "Belki de ruhunuz, efendim. Eğer büyük bir günah işlerseniz tehlikede olan o olacaktır."

Adamın acı kahkahası kadının irkilmesine neden oldu ve adam hemen elini yumuşatarak parmak uçlarıyla kızın alnını okşadı. "Unuttun mu? Ben zaten ölü bir adamım, ne vicdanım ne de ruhum rahat."

"Ruh ebedidir, Kaptan. Ve sizinkinin inanmamı istediğiniz kadar siyah olmadığından şüpheleniyorum. Henüz değil."

Doom'un bakışları onun dudaklarında oyalandı. Cömert, hain, adaleti intikamdan daha çok arzuladığı bir zamanın hatırasıyla ona eziyet ediyordu. Aradaki farkı hâlâ anlayabildiği bir zaman.

Eğer bu kızın rızası dışında onunla yatarsa, annesinin sevgisini kazanıp gözlerindeki ışığı da alarak sonsuza dek uzaklara yelken açan babasından farkı kalmazdı. Onu çocuk sahibi yapan ve sefalet içinde ölüme terk eden isimsiz adamdan daha iyi olamazdı.

Hayal kırıklığı sesini keskinleştirdi. "Ruhum için duyduğunuz endişe dokunaklı Bayan Snow, ama bir vaaz isteseydim, bir rahip kaçırdım. Bunun yerine gözlerinizi bağlayıp ağzınızı tıkamalıydim."

Doom onun gözlerinin, uyuyan vicdanı için dudakları kadar büyük bir tehlike olabileceğinden şüpheleniyordu. O dudaklar şimdi ayrılmış, parmak uçlarının sondalı bakışı altında gevşemişti. Genç kız onun dokunuşlarına bir kedi yavrusu kadar duyarlıydı ve bu da onun, takım elbisesini bastırduğunda nasıl tepki vereceğini, altında nasıl hareket edeceğini, ne tür yumuşak, kırık sesler çıkaracağını merak etmesine neden oldu.

Nefesinin altında küfretti. Kendini onun vücudunun cömertliğinden mahrum bırakabilirdi ama onun tatlı ağzının tadına bakmaktan vazgeçerse lanetlenirdi. Eğildi ve dudaklarını nazıkçe onunkilere sürttü, hassas hatlarının sönmeyen bir alevin altındaki kuru çıra gibi tutuştuğunu hissetti. Dili dudakların kışkırtıcı yumuşaklığında gezinerek onları şefkatli istilasına hazırladı.

Bir yumruk kapıya vurdu. "Yetmiş dört top kuzeyden yaklaşıyor, Kaptan." Arkadaşının sesindeki soğukkanlılık, mesajın korkunç aciliyetinin altını çiziyordu. "Kanal Filosu, efendim. Amiral Gemisi *Argonaut*."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KIYAMET DİKLEŞTİ, BİR YEMİN KOPARDI. Kızın hâlâ ayırık duran ve aptallığının buğusuyla sırlanmış hain dudaklarına baktı. K ı z ı n bir aktris olduğu kadar yetenekli bir fahişe olup olmadığını öğrenecek zamanı olmadığı için çok pişman oldu.

Lucien Snow'a onu Kanal Filosu'na bağlamak için ihtiyaç duyduğu tüm zamanı vererek, lezzetli yemi kemirdiği için kendine lanet etti. Kara bir an için son namus kırıntısından da vazgeçip onu bütün olarak yutmak istedi, böylece en azından çektiği sıkıntıyı telafi etmek için ürpertici bir coşku spazmı yaşayacaktı. Ama kızın titreyen dudaklarına bakarken aklına bir soru takıldı.

Ya yanılıyorsa?

Ya *İntikam Argonot'un* rotasına yanlışlıkla girdiyse? Ya kız hiç yem olarak kullanılmadıysa?

Ya masum olsaydı?

Her iki durumda da, gemisi Kraliyet Donanması'nın yetmiş dört toplu amiral gemilerinden birine açık savaş açarken, doymak bilmez iştahını tatmin etmeyi göze alamazdı. Esasen bir eskort gemisi olan *Tiberius* kolay bir av olmuş, savaşmadan teslim olmuştu. *Argonaut* onun zorla baştan çıkarmasına bu kadar kolay boyun eğmeyecekti.

"Yelkenleri kısaltın ve yukarı kaldırın," diye emretti.

Arkadaşı daha önce hiçbir emri sorgulamamıştı. Kapının diğer tarafından şaşkın bir sessizlik geldi, sonra tereddütlü bir "Emredersiniz efendim" sesi duyuldu, ardından sinsi adımlarla uzaklaştı.

Sis ve gizem unsurlarının kendisine zaman kazandıracağına güvenen Doom, cebinden bir bıçak çıkardı ve kızın bağlarını kesmek için diz çöktü.

Lucy irkildi, tenine değen soğuk çeliğin yakıcılığıyla şehvetli sersemliğinden sıyrıldı. Dudakları, tatlı felaketle kısa, kışkırtıcı fırçalarından dolayı hâlâ karıncalanıyordu.

Doom bıçağı ustalıkla kullanıyordu. Dizlerinin arasına çömeldiğinde omuzlarının kaslı genişliği kadının iç bacaklarını okşadı. Sıcak parmakları ayak bileğini sarmış, ipleri kesip atabilmesi için onu destekliyordu.

Kısa bir süreliğine duraklayarak kızın sürtünen bileklerine yeniden kan dolaşımı sağladı. "Görünüşe göre davetsiz misafirleri ağırlamak üzereyiz. Arkadaşlarınız mı?"

Titrek bir nefes aldı. "Hayır, ama düşmanlarınız olduklarından şüpheleniyorum."

"Kim değil ki?" Sesindeki bezgin teslimiyet Lucy'yi kabul etmek istediğinden daha fazla rahatsız etti.

Onu ayağa kaldırdı ama uyuşmuş ayakları onu desteklemeyi reddetti. Kadın beceriksizce adamın göğsüne çarptı ve adam düşmesini engellemek için onu belinden yakalamak zorunda kaldı. Zaman içinde asılı kaldılar, dudaklar neredeyse birbirine değiyor, nefesler birbirine karışıyor, bedenler Lucy'nin durağan dünyasını temellerinden sarsan tehlikeli bir uyum içinde birbirine geçiyordu.

İhtiyatın sınırlarını aşan bir dürtünün esiri olan eli, yüzünün yasaklanmış düzlemlerini keşfetmek için körü körüne yukarı doğru süzüldü. Adam keskin bir nefes aldı ama onu durdurmadı. Parmak uçları sakalının kaba ipeğine değdi.

Gemi yalpalayarak onu kendisinden uzaklaştırdı. Gemisinin gıcırdayan protestolarıyla akıl sağlığına geri döndü, Doom onu kolundan yakaladı, bu sefer daha sert bir şekilde ve onu kabin kapısına doğru itti.

Lucy'nin onun peşinden tökezlemekten başka çaresi yoktu, kaderi onun inatçı tutuşuyla mühürlenmişti. Ambarın göbeğine doğru hızla ilerlediler, duvarlar her kıvrım ve dönüşte Lucy'nin omuzlarına sürtünüyordu.

Doom'un güçlü elleri beline dolanıp onu kaldırdığında şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Eğil," diye emrederek onu yukarı itti ve dar bir açıklıktan geçirdi.

Başını çarpmaktan mı yoksa kaybetmekten mi kurtulduğunu bilmeden itaat etti. Ambarın sığınağından çıkarılırken, rüzgâr etrafını sarmış, elbisesini vücuduna yapıştırmış ve dişlerinin takırdamasına neden olmuştu. Doom arkasından çıktığında

kendini onun katı sıcaklığına yaslamaktan alıkoyamadı ve bir kez olsun onun ruhtan çok cisim olduğuna şükretti.

Adamın kolları onu arkadan sardığında yeni bir ürperti kapladı içini. "Aptal herif," diye mırıldandı saçlarına doğru. "Senin kadar zeki bir kız geceliğinle kaçırılmayacağını bilmeli."

Şaşkınlık içindeki Lucy, son derece saygın elbisesine gecelik demekle ne demek istediğini sormak için ağzını açtı ama adam çoktan elini tutmuş ve onu geminin başka bir bölümüne doğru sürüklemeye başlamıştı. Garip bir heyecan onu ele geçirdi. Sanki sonsuza kadar bu adamın yanında, tehlikenin, karanlığın, nefesini kesen ve saçlarını yanaklarına savuran rüzgârın içinde körü körüne koşacakmış gibi hissediyordu.

Acaba bu annesinin kötü mirası mıydı, Amiral'in her zaman uyardığı günahkâr beden zayıflığı mıydı? Yoksa bu sadece tüm denizcilerin savaşa girmeden önce hissettiği ilkel bir heyecan dalgası mıydı?

Retribution'ın mürettebatının çatışmaya hazırlandığını duymak için kulaklarını ayarladı. Rüzgârın hayalet gibi uğultusundan ve Doom'un güverteye vuran botlarından başka bir şey duymadı.

"Mürettebatın mı?" diye rüzgâra karşı bağırmaya cesaret etti. "N e r e d e l e r ? Onları duyamıyorum."

"Korkarım bizi iskelet bir mürettebatla idare ederken yakaladınız." "Bir iblis kaptan için oldukça uygun, değil mi?"

Doom'un emin adımları sarsıldı ve Lucy tökezleyerek onun sırtına çarptı. İki elinden tutarak onu rüzgârın kükremek yerine ılık çaldığı bir tür sığınağın altına sürükledi ve sert bir şeyin üzerine yığıldı. Adamın güldüğünü şaşkınlıkla fark etti.

Adamın eli, Lucy'nin yanağını, inanamayacağı kadar büyük bir şefkatle kavradı. "Ah, Lucy, sen gittiğinde seni özleyeceğime inanıyorum."

Mırıltılı bir çığlık suyun ötesine taşındı. Doom kaskatı kesildi. Pozisyonunu değiştirerek onu çömelmeye itti.

"Burada kal," diye emretti. "Kımıldama ya da ses çıkarma. Bir adım bile atma. Tek bir fısıltı bile." Sonra gitmiş, onu nemli tahtanın üzerinde titrer halde bırakmıştı.

Belli ki itaat edilmeye alışkın bir adamdı. Öyle bir otoritesi vardı ki Lucy onun şefkat ve tehdit arasında gidip gelmesinden dolayı başı dönerek ve kalbi sızlayarak birkaç dakika boyunca orada sinip kaldı. Sonra adamın uğursuz sözleri aklında yer etmeye başladı.

Gittiğinde seni özleyeceğim.

Amiral'inkine kuşkuyla benzeyen mantıklı sesi, "*Acımasız bir korsan tarafından kaçırıldın Lucy,*" diye fısıldadı. *Nereye gidiyor olabilirsin?*

Cornwall? Chelsea mi? Cennet mi?

Ne kadar güzel koktuğu ya da kahkahasının tınısının ne kadar zengin olduğu fark etmezdi. Adam onu öldürecekti. Ve orada çömelmiş, kör ve pasif bir şekilde, kendisini yiyip bitirecek olan erkek kedinin dönüşünü sabırla bekleyen aptal bir fare gibi bekliyordu.

Kendi aptallığına duyduğu öfkeyle sertleşerek uzandı ve göz bağını sürükleyerek çıkardı. Deniz havası çiğ gözlerini yaktı. Bir an için tek görebildiği, gözyaşlarından oluşan bir perdeyle dalgalanan daha fazla karanlıktı. Gözlerini kırıştırdığında kendini ön küpeştenin altındaki gölgelerin içinde buldu.

Üç metreden daha az bir mesafede, sancak küpeştesini kavrayan bir adam duruyordu; fildişi gömleğinin altındaki geniş sırtı ona doğru uzanıyordu. Siyah pantolonu zayıf yanlarını sarıyor, cilalı deriden diz boyu çizmelerine doğru daralıyordu. Onu görünce Lucy'nin kalbi öyle bir gümbürdedi ki, adamın duymasından korktu.

Bir yelkenin dalgalanan gölgesiyle gözden gizlenmiş, *Argonaut*'un terk edilmiş gibi görünen bir gemiyi araştırmak için yanlarında ilerleyişini izliyordu. Donanmanın amiral gemisinin güçlü topları zarif yelkenliyi cüceleştiriyordu, ancak Doom hiçbir korku belirtisi göstermeden yerini korudu, sabrı daha küçük bir adamın hareketlerinden daha tehlikeliydi.

Lucy kendini kurtarmak için ne yapması gerektiğini biliyordu. Parmaklarını çorabının içine sokarak mektup açacağını çıkardı ve nemli avucunda kaymasını önlemek için sapını sıktı.

Kendine onun bir katil olduğunu hatırlattı. Bir hırsız. Acımasız bir cani. Diğer gemi ortaya çıktığında onun ırzına geçmek üzereydi, onu zayıf ve şehvetli bir yaratık olarak kanıtlamak üzereydi.

Fransız annesi de öyleydi. Doom parmaklıklara doğru döndü. Ay ışığının bir huzmesi bulutları delip geçti.

Lucy alt dudağını ısırды, onun yüzünü bir an bile görse kaybolacağını biliyordu. Ama vefasız ay onun kurtuluşu ve onun çöküşüydü. Bir bulutun arkasına daldı ve sakallı bir gölgeden başka bir şey olmayana kadar karardı, cesurca tuzağına doğru ilerledi.

Lucy mektup açacağını iki eliyle kavrayarak adamın kalbine doğru sapladı.

Buna dayanamadı. Adamın şüphesiz nefeslerinden biriyle diğeri arasındaki o fısıltılı sessizlikte gözlerini kapadı ve bıçağı adamın omzuna sapladı.

Doom sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes çekti. Elleri bomboş olan Lucy gözlerini açmaya cesaret etti ama Doom'un kendisine inanmaz bir şekilde bakan gözlerindeki çelik gibi parıltıdan başka bir şey göremedi.

"Seni hain küçük cadı! Beni bıçakladın!"

Silahı etinden sıyırdı, sonra diğer elini kadının boğazına doladı ve bacaklarının arasındaki güçlü dizini bükerek onu ön direğe yastadı. Kurnaz parmak uçları kadının nabzındaki her çılgın atışın tadına baktı. Adam kadının üzerinde yükselirken, karanlık nefes alışverişinin sert törpüsü ve öfkesinin sıcaklığıyla dolup taşıyordu.

Lucy yanılmıştı. Bu adam onu cennete göndermeyecekti; ona bizzat cehenneme kadar eşlik edecekti. Elindeki kanlı bıçak ay ışığının serseri bir huzmesini yakaladı.

Kurbanlarının üzerine tıpkı bir şeytan gibi damgasını vurduğunu duydum. Bıçağın onun hassas yanağını ısırmasından korkuyor olsa da,

dehşetini yuttu ve yüzünü başka yöne çevirdi.

Doom elini kadının ensesindeki saçlara doladı ve geri çevirdi, sesi boğuk bir hırıltıya dönüşmüştü. "Neden, yapmalıyım-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan dudakları onunkileri kavradı, dili bakir ağzını öyle karanlık ve güç dolu bir öpücükle parçaladı ki bacakları bu gücün altında büküldü. Elleri gömleğinin önünü kavradı, çaresiz bir teslimiyet içinde ona doğru erirken yapıştı. Dünyası, ağzını yağmalayan dilinin yasak tadına, burun deliklerini alevlendiren kokusunun baharatlı miskine, boyun eğmeyen baskısına daraldı.

Dizinin bacaklarının arasına girmesi, kadının adını bile bilmediği yerlerinin sızlamasına ve karıncalanmasına neden oldu. Adamın sıcak kanı elbisesinin çürük korsajını ıslattı.

Bedensiz bir ses göklerden aşağı süzüldü. "*Argonot* yaklaşıyor, Kaptan. Fazla zamanımız yok."

Doom acı dolu bir homurtuyla kendini ondan ayırdı. Lucy'nin aklı başına gelmeden ellerini gömleğinden çözmüş ve onu açık güvertenin sert arenasına itmişti.

Elinde mektup açacağı, sarhoş gibi sallanarak ona doğru ilerledi.

Kendini çıplak ve açıkta hissederek geri çekildi.

Tüylü saçları rüzgârda savruluyordu. Armanın gölgeleri sakallı yüzünü çaprazlama kesiyor, gerçek ve yanılsamadan oluşan kışkırtıcı bir örgü örüyordu.

"Babanıza benden bir mesaj iletin Bayan Snow," diye bağırdı rüzgârın uğultusuna karşı. "Ona Kaptan Doom'un borcunu tahsil etmeye geldiğini söyleyin."

Adam ona doğru yaklaştı; kadın bir adım daha geri çekildi.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı, korkudan boğazı düğümlenmişti.

"Korsanların kurbanlarına kalas yürüttüğünü duymuşsunuzdur."

Sessizce başını salladı. Sırtını sancak küpeştesine dayadı. Burunları birbirine değene kadar öne doğru eğildi. "Şey, hiç kalasım yok."

Onu omuzlarından yakalayıp küpeşteden denize itmeden önce tekrar -kısaca, vahşice- öperken mektup açacağı güverteye çarptı.

Doom küpeştede dizlerinin üzerine çöktü, kız gittiğinden beri yaşadığı şok ve acıyla mücadele etme isteğini kaybetmişti.

"Kaptan!" Tarn ön taraftaki gözcü pozisyonundan seslendi. Doom'un arkadaşının tecrübesinden yoksundu. Sesi neredeyse histeriyle çatlıyordu. "İki gemi savaş düzeninde limana yaklaşıyor. Etrafımız sarılacak!"

Kevin hangi cehennemdeydi? Doom ılınca merak etti. Hâla Demir Kız'da uyuyor muydu? D n gecenin sefahatini uyuyarak atlattığına şüphe yok.

"Pozisyonumuzu koruyun," diye bağırdı, bulanık suya bakarak.

Kan kaybı onu ıldırtıyor olmalıydı. O pisliğin y zebildiğinden emin olmak için mürettebatının hayatını ve özgürlüğünü riske attığına inanamıyordu. Kevin'in ailedeki kumarbaz olması gerekiyordu.

"Kaptan!"

Doom, Tarn'ın ağılamaklı feryadını duymazdan geldi.

Kız yaralı bir kaplumbağı gibi güçsüz daireler çizerek sıçırıyordu. Tanrım, diye düşündü, onu kendisi kurtarmak zorunda mı kalacaktı? Tam da bunu yapmak için ayağı kalktığı sırada, kız y n n  buldu ve en yakın gemiye doğıru düzenli kulalar atmaya başladı.

Doom gözlerini kıstı, onun gerçekten Lucien Snow'un kızı olduğına dair son şüphesi de kendini koruma iğ d s yle ortadan kalkmıştı.

Tarn'ın yalvarışları mırıldanılan Meryem Ana'lara dönüşmüştü ama Doom h la bekliyordu. O gülünç beyazlığı bürünmüş kızı gözden kaçırmak imkânsız olmalıydı.

Argonot'un bulunduğı yönden gelen bir ığılık rüzgârı delip geçti. "Denize adam düştü!"

"şimdi!" Doom bağırdı. "Bizi buradan çıkarın!"

Geminin kı tarafındaki kapaklar açılarak buhar bulutlarını serbest bıraktı. Yapay sis *Retribution*'ı örtüyor, yelkenlerinin abanoz ipeğı sert kuyruk r zg rlarını yakalamak için açılırken niyetini gizliyordu. Bir kadının saçlarının arasından s z len saten bir kurdele kadar zarif bir şekilde ufka doğıru suları yararak ilerliyordu. Tarn'ın sevinç çığılığı başarılarını müjdeliyordu.

Argonaut'un kardeş gemilerinden biri gönülsüzce bir atış yaptı ama h la kovalamak için çok uzaktaydı. *Argonaut*'un hayaletleri takip etmekten daha önemli işleri vardı. Mesela yoluna fırlattığı o küçük, sevimli parçayı kurtarmak gibi.

Yorgunluktan homurdanan Doom, sürünerek ırgatın yanına gitti ve atılmış bir arma yığınının üzerine yığıldı. Gözlerini kapattı ve

En yakın karanlık deliğe girip yaralarını yalamaktan başka bir şey yapamazdı, ne kadar çeşitli olsalar da. Cehennemde beş yıl geçirdikten sonra elinde mektup açacağı olan genç bir bayan tarafından neredeyse öldürülüyordu. Kan kaybından sersemlemiş bir halde gülerek başını iplere yasladı.

"Lanet olsun Kaptan, Pudge'ın sizi dikmesine izin verecek misiniz yoksa burada oturup kan kaybından ölecek misiniz?"

Doom arkadaşının yaklaşmasıyla başını kaldırdı. "Seninle işim bittiğinde keşke yapsaydım diyebilirsin," diye hırladı. "Ne biçim bir korsansın sen? Onu silahlar için aramadığına inanamıyorum."

Adam onun yanına çömeldi, kocaman elleri yaraya pamuklu bir mendil bastırırken şaşırtıcı derecede nazikti. "Yeterince zararsız görünüyordu." Doom'un yaralı omzunu destekleyen arkadaşı ayağa kalkmasına yardım etti.

Doom gözlerini *Argonaut*'un hızla sönen fenerlerine dikmiş, kömür rengi kirpiklerin çevrelediği kocaman gri gözlere kısa bir an için bakakalmıştı.

Bir elini göğsünün üzerine bastırdı. "Senin hatan dostum," dedi usulca. "O küçük fahişe neredeyse kalbimi çalışıyordu."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Londra

"İĞRENÇ SEFİL!"

Amiral'in yumruğu yazı masasının üzerinde açık duran gazeteye çarpınca Lucy irkildi.

"Yine mi Kaptan Doom, baba?" diye mırıldandı, ellerinin aniden titremesini gizlemek için boya fırçasını su kavanozunun kenarına dayadı.

"Başka kim olacak? O alçağın şimdi ne yaptığını bir dinleyin." Öfkelendiğinde sık sık yaptığı gibi pirinç saplı bastonunu görmezden gelen Amiral ayağa kalktı ve talihsiz *gazeteyi* yumruklarının arasında buruşturarak salonda ilerlemeye başladı. "*HMS Lothario*'yu sert bir şekilde dize getirdikten sonra," diye okudu, "kurnaz kaptan geminin sadece ganimetlerini değil, mürettebatının üniformalarını da elinden aldı. Gerçekten de kurnaz kaptan! Adam kurnaz olabilir ama kaptan değil. O bir korsan! Namuslu denizcilere lanet olsun! Basın ne cüretle onu renkli bir alçak olarak göstermeye çalışır!"

Lucy şövalesinin arkasında gülümseyerek, denizcilik asaletinin bu kalelerinin pazen donlarının içinde titrer hale geldiğini hayal etti. "Gazeteler onlara bunun için para ödüyor."

Tiksintiyle kâğıdı yere fırlattı. "Sizi temin ederim ki onları sessiz tutmak çok daha pahalıya mal oluyor. Ceplerini altınla doldurmamış olsaydım, eşkıyayla karşılaşmanı bir tür romantik kaçışa çevirirlerdi. Mahvolurdunuz."

Lucy'nin gülümsemesi soldu. Onun "mahvolmadığını" en iyi babası biliyor olmalıydı. Kanal devriyesi tarafından tesadüfen kurtarılmasının ardından sorduğu patavatsızca soruları anlayamayacak kadar zeki olduğuna inanmış gibi, onu özel doktoruna muayene ettirmekte ısrar etmişti. O günden bu yana bir aydan fazla zaman geçmişti ama

Üzerindeki o soğuk, kişiliksiz ellerin anısı Lucy'yi hâlâ ürpertiyordu.

Babası onun titremesini korku sanmıştı. "Histeriye gerek yok, kızım," diye bağırdı ve onu korkutarak fırçasını bırakmasını sağladı. "O serseri sana bir daha asla elini süremeyecek."

Lucy fırçayı kurtardı ve mavinin puslu parmaklarını kristal suda gezdirerek kaderinin tamamen Doom'un amansız ellerine bağlı olduğu o karanlık aralığı hatırladı. Onun hakkında gerçekten bildiği tek şey bunlardı. Acımasız. Şefkatli. Alaycı. Ensesini okşayarak. Yanağını okşuyor. Onu iradesine tutsak etmek için saçlarından geçiriyor.

Hayalinden sıyrılıp boya fırçasını kavanozun kenarına vurarak camın çınlamasını sağladı. "Kaptan Doom'dan korkacak bir şeyim yok baba. Borçlarını senden tahsil etmeye geleceğine yemin etti, benden değil."

Şüpheyle homurdandı. "Öyle diyorsun."

Onun gözlerinden kaçan Lucy, sonuçtan memnun kalacağını umarak babasının hayran olduğu deniz manzaralarından birinin üzerine kabarık beyaz lekeler çizdi. Ondan hiçbir şeyi saklamayı başaramamıştı. Küçük bir kızken bile, nadiren yaptığı yaramazlık anlarını, onun sitemine maruz kalmaktansa, fark edilmeden önce itiraf ederdi.

Yine de Doom'la karşılaştığı anları, babasının incelemesinin onları korkunç ve utanç verici bir şeye dönüştüreceğinden korkarak saklamıştı.

Şu anda bile keskin gözleri sanki suçlu olan Doom değil de kendisiymiş gibi onu değerlendiriyordu. "O alçağın bana karşı beslediği kişisel kin için sana hiçbir sebep göstermediğinden kesinlikle emin misin? Hiçbir suçlamada bulunmadı mı? Adımı lekelemedi mi?"

Lucy iç geçirerek şövaesini topladı ve korsanla karşılaşmasından çıkardığı her kelimeyi ve nüansı tekrarlamak zorunda kalacağı yorucu bir sorguya daha razı oldu. Neredeyse.

Smythe'ın tonozlu kemerli geçitte belirmesiyle kurtuldu. Babası, soyluların hizmetkârlarını cübbeyle süsleme alışkanlığını küçümsüyor, kırılmış mavi elbisenin askeri sadeliğini tercih ediyordu.

donanma ceketi ve kolalı beyaz diz pantolonu. Smythe ev hizmetine **ç e k i l m e d e n** önce gençliğini Amiral'in baş astsubayı olarak geçirdiği için bu kıyafet ona çok yakışmıştı. Kâhyanın yaşını görünüşünden anlamak mümkün değildi. Koyu renk saçları gümüş rengine boyanmıştı ama çok daha genç bir adamınki kadar düzgün ve şıktı.

Çizmeli topuklarını şaklattı ve babasına şık bir selam verdi. "Bay Benson sizi görmek istiyor, efendim."

Amiral yeleşinin cebinden bir pusula ve bir usturlap çıkardı ve sonunda güvenilir kronometresini bulup Smythe'ın çıkmadan önce Lucy'ye attığı eğlenceli göz kırpışını kaçırdı.

"Tam on iki yüz saat," diye ilan etti Amiral. "Mükemmel! Bir avukatta tahammül edemeyeceğim bir şey varsa o da geç kalmadır. Başvuranlar onun peşinden hızla gitmeli."

"Başvuranlar mı?" Lucy yankıladı.

Bu kez babası *gazeteyi tiksinti* yerine zaferle eline aldı. Gazeteyi kızın kucağına fırlattı ve kırmızı parmağını açık sayfaya sapladı.

"Aranıyor," diye okudu. "Koruma sanatında yetenekli, saygın bir erkek. Askeri deneyim tercih sebebidir. Tüm sorular Heronius Benson, Esquire'a yönlendirilecektir.' "

O daha kelimeleri sindiremeden, Bay Heronius Benson salona girdi ve babasının uzattığı eli sıktı. "Ne büyük bir zevk, Amiral. Bir insan her gün yaşayan bir efsaneyle tanışma ayrıcalığına sahip olmuyor."

Amiral neşeyle, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi.

Adamlar şakayla karışık havadan sudan konuşurken Lucy kaşlarını çatarak gazeteye baktı. Doom'un tehdidi babasını sandığından daha fazla korkutmuş olmalıydı. Lucien Snow'un herhangi bir erkeğin arkasına saklandığını hiç görmemişti.

Amiralin ikram ettiği şeri kadehini reddeden Bay Benson, bordo deriden bir koltuğa yerleşti. Geride kalan birkaç tutam saçını parlak poposunun üzerinde endişeyle düzeltilti. "Ortağım geçtiğimiz haftayı adaylarla görüşerek geçirdi. İçlerinden sadece en iyilerini göndereceğine söz verdi."

Hızlı ayak sesleri kemerli geçide doğru gümbürdedi. Smythe'in kısık sesi duyuldu. "Genç adam, hemen buraya gel diyorum!"

Şaşkınlık içindeki Lucy kâğıdı yere bıraktı. Smythe'in sesinin güzelce ayarlanmış bariton tonunun üzerine çıktığını hiç duymamıştı. Daha da şok edici olan, köşeden kayan ağırbaşlı uşağın, cilalı parkenin üzerinde boş yere tutunmaya çalışan botlarının görüntüsüydü. Parmak eklemleri genç bir adamın yakasında kıvrılmış, onu kavramaya çalışıyordu.

Amiral ayağa kalktı, sert duruşu onu alçak yazı masasının üzerinde bir kule haline getirdi. Kendisi doğrudan sebep olmadıkça, her türlü şamata dan nefret ederdi.

Smythe onun buz gibi bakışlarından kaçındı. "Özür dilerim efendim. Beni atlattı."

Amiral'in küçümseyen bakışları çırpınan yavruyu taradı. "Eğer bir teslimat yapmaya geldiysen, delikanlı, hizmetkâr girişini kullanmanı öneririm."

Smythe'in tutsağı çırpınışlarını yeniledi, o kadar şiddetli kıpırdanıyordu ki uşak onu serbest bırakmak zorunda kaldı ya da saygınlığının kalan parçalarını da çözme riskini göze aldı.

Smythe'a muzaffer bir bakış fırlatan delikanlı hırpalanmış kasketini çıkardı. Çilli yüzü fırçayla temizlenmişti ama Lucy boynundaki kir tabakalarını sayarak yaşını tahmin edebileceğine bahse girmişti.

"Ben hizmetçi değilim, efendim. En azından şimdilik. Pozisyon için geldim."

Lucy çocuğun kaba konuşma tarzı karşısında empatiyle ürperdi. Babasının bir Fransızdan daha çok nefret ettiği tek şey bir İrlandalıydı. Büyümüş de küçülmüş çocuk ona öylesine baştan çıkarıcı bir sırıtişla baktı ki, Lucy de utangaç bir gülümsemeyle karşılık vermekten kendini alamadı.

"Lucinda!" diye tersledi babası. "Yavruyu cesaretlendirme!"

"Özür dilerim, baba." Yanakları alev alev yanarken, yarı bitmiş deniz manzarasına baktı, serin mavilere ve grilere dalıp kaybolmayı diledi.

Amiral sandalyesine çöktü ve şiş parmaklarını çıtlattı. "Pekâlâ. Gidebilirsiniz."

Bu erteleme için minnettar olan Lucy gitmek için ayağa kalktı.

"Sen değil," diye tersledi. Adam başını genç İrlandalıya doğru sallayınca kadın aceleyle yerine oturdu. "O."

ocuk ileri atıldı ama Smythe onu çoktan yakalamıştı. "Bu kadar aceleci olmayın efendim," diye yalvardı ocuk. "En iyileriyle bile kapışabilirim. Ufak tefeğim ama sıırım gibiyim."

"Ben de öyle delikanlı," dedi Smythe, araya giren kişiye odadan çıkarırken zaferin tadını açıkça çıkarıyordu.

Ana kapının gıcırtyla açılmasını, n merdivenlerden yuvarlanan bir bedeninin çıkardığı sesler izledi. Lucy neredeyse Smythe'ın tertemiz ellerinin tozunu aldığını görebiliyordu.

Benson sandalyesinde kıpırdandı ama Amiral onu karlı bir kaşını kaldırmaktan başka bir şey yapmadan susturdu. Lucy boyalarının kapağını kapatmakla meşguldü ve bir kez olsun o sert bakışın muhatabı olmadığı için şükrediyordu.

Amiral uğursuzca yankılanırken, avukatın seyrek sa tutamları bile soğuğun altında solmuş gibiydi: "En iyisi, ha?"

Uzun ğleden sonra ilerledikçe Amiral'in sözlerinin kehanet olduğu kanıtlanacaktı. Kstah İrlandalı genç, en kalifiye olmasa bile, şüphesiz grubun en temiziydi. Lucy hiç bu kadar karışık bir adam topluluğu görmemişti. Hiçbiri sabun ya da suyla geçici bir tanışıklığın ötesine geçememişti.

Dövüş yeteneklerini sergilemekte ısrar eden Doğulu bir beyefendi, Amiral'in en sevdiği Kaptan Cook bstn yanlışlıkla kırarak babasının sert bir şekilde kovulmasına neden oldu. Suç unsuruyla ilgili tek deneyiminin uzun yıllar boyunca yaptığı yankesicilik olduğunu utangaç bir şekilde itiraf eden uzun boylu bir adam, Smythe onu çay tepsisinden gümüş kaşık çalarken yakaladıktan sonra iki uşak tarafından zorla dışarı atıldı.

Ayak takımının aniden ayrılmasından sonra Bay Benson sandalyesine daha da gömüldü, ta ki tamamen ortadan kaybolacakmış gibi görünene kadar. Nemli saçları yenik teller halinde göğsüne yapışmıştı. Amiral piposunu yakıp yazı masasının arkasında kamburlaşarak kızgın bir ejderha gibi dumanlar çıkarırken kronometre dakikaları acımasız bir titizlikle gösteriyordu.

Mis kokulu dumanın ve cumbalı pencerelerden vuran sonbahar güneşinin sıcaklığının güçlü birleşimiyle neredeyse uyuşmuş olan Lucy, Smythe bir kez daha kapıda belirdiğinde soğuk çayını yudumluyordu. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Bay Claremont sizi görmek istiyor, efendim."

Lucy gözlerini açmadan kaşlarını çatı. Hayal mi görüyordu yoksa Smythe sanki ağzında bir önsezi tadı bırakmış gibi bu ismin üzerinde mi durmuştu?

Amiral'in sesinden istifa etmiş bir küçümseme damlıyordu. "Onu içeri gönderin. Muhtemelen kaçak bir katil ya da Kaptan Doom'un kendisi hepimizi öldürmeye ve bu saçmalığa bir son vermeye gelmiştir."

Bay Benson'ın kaçmaya hazırlanıyormuş gibi kıpırdadığını duydu. Gerçek bir meraktan çok can sıkıntısının etkisiyle Lucy gözlerini tembelce açtı ve dumanın arasından bakınca kemerin altında duran bir adam gördü.

Oldukça sıradan bir adam, diye düşündü uykulu bir şekilde. Yavaş bakışları adamın kahverengi kumaştan kesilmiş kuyruklu ceketinden aşağıya, kısa deri çizmelerin içine sokulmuş, yapışkan deri pantolona doğru kaydı. Giysileri basitti ama temiz ve özenle ütülenmişti. Kapı aralığında durup utanmadan kulak misafiri olan Smythe bile pantolonundaki kırıxıklıkta bir kusur bulmaya yanaşmazdı. Botları, moda ya uygun olmayan bir şekilde aşınmış olsa da, yakın zamanda giyildiğinin kanıtlarını gösteriyordu.

Bu prezentabl model karşısında Bay Benson canlandı ve tilki kokusu almış bir tazı gibi havayı k o k l a m a y a b a ş l a d ı .

Adamın kalçası zayıf ve bacakları uzundu ama omuzlarının genişliği ona heybetli bir hava veriyordu. Yazı masasına yaklaşmak için Lucy'nin köşesinden rahat bir zarafetle geçti. Defne meyveli tıraş sabununun kokusu burnunu sızlattı.

Onun dikkatinden kaçtığı için garip bir şekilde rahatlayan Lucy, onu incelemeye devam etti. Çelik çerçeveli bir çift gözlük burnunun üzerinde tünemişti. Şapkasını çıkardı. Düzgünce kesilmiş saçları ensesine dökülüyordu. Sıradan saçlar, diye yankılandı. Gölgeler onu kahverenginin zararsız bir tonuna boyamıştı, ama ısrarlı bir güneş ışığı onun derinliklerinde olgun bir zencefil ipucu aradı ve buldu.

Amiral'e kararsız bir el uzattı. "Gerard Claremont, efendim, hizmetinizdeyim. Ya da en azından öyle olmayı umuyorum."

Bu sesin sıradan bir yanı yoktu. Bu ses Lucy'nin üzerine dökülüyor, zengin, karanlık ve köpüklü Jamaika romunun yasak bir yudumu gibi uyuyan duyularını harekete geçiriyordu.

"Demek pozisyon için geldiniz, öyle mi?" Amiral adamın uzattığı eli görmezden geldi.

Bay Claremont onu nazıkçe geri çekti, onun yerine kahverengi taçlı şapkasının geniş kenarını şekillendirmek için kullandı. Lucy'nin bakışları onun ellerine kaydı. Onların da sırtlarına gevrek zencefil serpilmişti. "Ben aldım."

"Yüksek sesle konuş, delikanlı. Mırıldananlara tahammülüm yok."

Claremont bakışlarını onunkilere dikti. "Aldım," diye tekrarladı, sesi netlikle çınlıyordu. "Ve referanslar getirdim."

Amiral kuşkuyla homurdandı ve elini uzattı. Claremont elini görmezden gelerek ceketinden kahverengi bir zarf çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. Lucy nefesini tutmuş, babasının adamı kasıtlı küstahlığından dolayı cezalandırmasını bekliyordu.

Amiral başını sallamadan önce dudaklarını büzerek Claremont'u tepeden tırnağa inceledi. Lucy onun gözlerinde hayranlık dolu bir parıltının parladığını görünce şaşırdı.

Claremont, Amiral masasının çekmecelerini karıştırırken sabırla bekledi ve nefesinin altından yüksek sesle mırıldandı. "Lanet olası dikkatsiz kız. En sevdiğim mektup açacağımı kaybettim. Fildişi saplı. Son Afrika gezim sırasında fili kendim vurmuştum."

Lucy köşesine iyice gömüldü. Kaptan Doom'u bıçaklamak için onun değerli mektup açacağını kullandığını babasına söylemeyi ihmal etmişti. Onun affetmesi bile o korkunç anı yeniden yaşamaya değmezdi.

Claremont'un elinde bir nesne belirince nefesi kesildi. Bir mektup açacağı değil, bir bıçaktı ve ölümcül bıçağı güneş ışığında babasının yüzüne sadece birkaç santim mesafede parlıyordu. Bay Benson, adamın bu cesur hüner gösterisi karşısında açıkça gülümsedi.

Claremont alaycı bir tavırla bir kaşını kaldırdı ve saygı ile alay arasındaki çizgiyi bir dansçının esrarengiz zarafetiyle geçti. "İzin verir misiniz efendim?"

Amiral teslim olmak için iki elini kaldırdı. "Misafirim olun."

Claremont zarfı kesip açtı. Lucy'nin babası referanslarını incelerken bıçak geldiği yerde kayboldu.

Claremont'a onaylayan bir bakış attı. "Eski Bow Street Koşucusu, ha? Takdire şayan bir görev. Londra sokaklarını daha güvenli hale getirmek için çok şey yaptın. Hiç askeri deneyiminiz olduğunu sanmıyorum. Orduda belki?" Sonra daha umutlu bir şekilde. "Deniz ticareti? Kraliyet Donanması?"

Claremont başını geriye attı ve güldü. Bu sıcak ve zengin ses karşısında gözleri kamaşan Lucy, daha önce o odada birinin güldüğünü duyup duymadığını hatırlamaya çalıştı. Eğer daha önce birinin güldüğünü duymuşsa.

"Korkarım hayır, efendim," diye itiraf etti, utangaç bir çekiciliğin resmiydi. "Korkarım deniz tutmasına yatkınım." Avuçlarını masanın üzerinde düzleştirdi ve salonun her yerinden duyulabilen komplocu bir fısıltıyla babasına iltifat etti. "Bu eve girmek bile beni neredeyse hasta ediyordu."

Lucy nedenini anlayabiliyordu. Babası eve, Roma'nın dünya üzerindeki deniz üstünlüğünün ilk kez kurulduğu meşhur denizin adını vererek İyonya adını vermişti. Neredeyse her santimetrekaresini denizcilik tarzında dekore etmeye başlamıştı. On dokuz yaşının çoğunu burada geçirmiş olmasına rağmen Lucy hâlâ cilalı ahşap döşemelerin ayaklarının altında sıralanmasını bekliyordu.

Amiral'in ilk komutanlığı olan *HMS Evangeline'den* kalma dümen şöminenin üzerinde gururla asılıydı. Mobilyaların her parçası koyu renkli ve ağırdı; cilalı meşe ya da maun, güzelliklerinden ziyade kullanışlılıkları için seçilmişti. Oryantal halılar, taze kesme çiçek vazoları ya da erkeksi etkiyi bozacak anlamsız biblolar yoktu. Bunun yerine küreler, pusulalar, haritalar, sekstantlar, Lucy'nin kendi suluboya deniz manzaraları ve babasının denizci kahramanlarının parlayan büstleri vardı.

Mobilyaların kasveti, geniş odaların ferahlığı ve geniş cumbalı pencerelerden süzülen güneş ışığı ile dengeleniyordu. Kurşun camlı pencereler, yaz yeşili dalgalarını sonbaharın altın ve kırmızı renkleriyle değiştirmeye başlayan kırılmış çim denizine bakıyordu.

Claremont'un itirafı üzerine Benson'ın gülümsemesi söndü. İçindeki küçümseme ateşiyle savaşılan Lucy, babasının sert kınamasına karşı kendini hazırladı. Bu cesur ruhun, kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmak zorunda kalması fikri hiç hoşuna gitmemişti.

Amiral iç çekti. "Sanırım öyle. O haydut Doom yakalanıp asılana kadar denize açılmak gibi bir planım yok. Sen kiralandın."

Amiral bu kez Claremont'un uzattığı eli tuttu. "Pişman olmayacaksınız efendim. Sizi güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Kendi hayatıma mal olsa bile."

"Böyle fedakârlıklara gerek kalmayacak Bay Claremont. Sorumlu olduğunuz benim hayatım değil, sadece kızımınki olacak."

Claremont topuğunun üzerinde dönüp bakışları onu öylesine şaşmaz bir isabetle bulmuştu ki, odaya girdiği andan itibaren onun varlığının farkında olduğunu fark etti.

Adamın ela gözlerinin bariz bir hoşnutsuzlukla kısıldığını görünce kaskatı kesildi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

HOŞLANMAMAK çok hafif bir kelimeydi, GERARD Claremont ondan nefret ediyordu.

Lucy özellikle sevillebilir biri olmadığını biliyordu. Sylvie Howell'ın gamzeli cazibesine ya da babasının neşeli palavralarına sahip değildi ama bu adamın nefretini kazanmak için ne yaptığını anlayamıyordu. Adam güneş ışığının ve dumanın kalıcı sisi arasından yaklaşırken, rahatsız edici bir tanıma hissiyle sarsıldı.

Güneş gözlüklerinden parlayarak gözlerini gizliyor ve annesinin canlı hayal gücüyle lanetlenip lanetlenmediğini merak etmesine neden oluyordu. Onun çok iri bir adam olduğunu düşünmemişti ama adam onun üzerinde yükseliyor gibiydi. Adam uzandı ve onun elini yakaladı. Rahatsız edici bir an için elini dudaklarına götüreceğini sandı. Ama adam son derece saygıdeğer bir selamlama jestiyle elini avucunun içine aldı.

"İhmalimi bağışlayın," diye mırıldandı. "Sorumluluğumun bu kadar çekici olacağını hiç düşünmemiştim."

Lucy, adamın parmaklarının sahiplenici sıcaklığının sinirlerini bozduğunu ve bu keşiften memnun olmadığını anladı. Halsiz ağzı bir yanıt kekelemeyi bile reddetti.

"Lucinda!" diye bağırdı babası. Lucy sanki biri sandalyesinin altından ateş etmiş gibi dikkat kesildi. Tanıdık yaylın ateşi Amiral'in dilinde gürledi. "Terbiyeni mi unuttun kızım? Sırtını dik tut. Başın yukarıda. Dizlerini birleştir." Tanrı'nın kulağına söylediği komik sözlerden biriyle gözlerini devirdi. "Tanrı biliyor ya, annen de aynısını yapsaydı, hepimiz büyük bir skandaldan kurtulmuş olurduk."

A s a l e t i n i n soğuk örtüsünü üzerine çekerek başını eğdi. "Nasılsınız Bay Claremont? Lucinda Snow. Benim-"

"Bahse girerim arkadaşların sana Lucy diyor," diye neşeyle araya girdi. Başını bir yana eğdi ve gözleri gözlüklerinin arkasında yeniden belirdi, mizahla parıldıyordu.

Lucy soğukkanlılıkla elini geri çekti. "Bazıları öyle yapar. Ancak siz efendim, bana Bayan Snow diye hitap edebilirsiniz."

"Onur duyarım." Keskin baş eğişi tam tersini ima ediyordu. Cesur bakışları onunla alay ediyor, hem hizmetkârlardan hem de babasının astlarından beklediği saygının hiçbirini göstermiyordu.

Terbiyesiz herif, geniş sırtını ona göstermeden önce özür dileme nezaketini bile göstermemişti. Lucy sessizce öfkelenerek ona baktı. Babası böyle iğrenç bir adamı nasıl işe alabilmişti?

Amiral, Bay Benson'a hatırı sayılır değerinde bir banker kâğıdı kesip memnun avukatı kovarken şapkası elinde bekledi. Babasının huysuz daveti üzerine Claremont, Benson'ın sandalyesine oturdu, zayıf bacaklarını uzattı ve çizmeli ayaklarını bileklerinden çaprazladı. Amiral maun büfeden iki kadeh şeri doldurdu.

Claremont babasının elinden bir bardak aldı. "Avukatınız bana bu Doom denen adamı düşman edindiğinizi söyledi. Size neden bu kadar düşmanlık beslediği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Ülkesine bu kadar uzun süre ve sadakatle hizmet eden benim rütbemdeki bir adamın birkaç suçlunun ayağına basmış olması kaçınılmazdır." Amiral kendi şarabından isteksizce bir yudum aldı. "Benim teorime göre bu alçak Fransız. Tanrı biliyor ya, hayatımın yarısını Fransızlarla savaşarak geçirdim. O nankör sömürgecilerle savaşmadığım zamanlarda yani."

"Ama baba, sana adamın en ufak bir aksanı bile olmadığını söylemiştim-" "Sus Lucinda. Senin fikrini almak isteseydim talep etti." Sabırsız bir şekilde elini ona doğru salladı ve onu karşı köşedeki saksı eğrelti otuyla aynı öneme sahipmiş gibi gösterdi.

Lucy daha fazla tartışmanın nafile olacağını bilerek sustu. Eğer dilini tutmazsa, adam ona damarlarında dolaşan Fransız kanını hatırlatmakta tereddüt etmeyecekti.

Claremont şarabını bir dikişte içti. "Şaşkınlığımı bağışlayın, efendim, ama avukatınız beni bir avukat olduğuma inandırdı.

korumanız olarak hizmet edecek. Doom'un ya da onun yardakçılarından birinin Bayan Snow'un hayatına kast edebileceğinden şüphelenmek için bir nedeniniz var mı?"

"Onu zaten bir kez kaçırdı, değil mi? Bu da onun kendi uğursuz amaçlarına ulaşmak için masum bir genç kızı avlayacak türden bir alçak olduğunu kanıtlıyor. Lucy ayrıca anılarım için malzeme toplamama yardım ederken birçok gizli askeri stratejiye de vakıf oldu. Tekrar Doom'un eline düşerse, bu Majestelerinin donanması için kötü bir işaret olabilir. Onu tüm olasılıklara karşı hazırlamayı gerekli buldum. Lucinda, gel."

Lucy oturduğu yerden fırlayarak masanın önünde durdu ve Amiral onu kızı olarak gösterdiğinde her zaman hissettiği çaresiz sevgi patlamasını hissetti.

"Bay Claremont'a, o iğrenç haydut sizi tekrar kaçırırsa ne yapacağınızı açıklayın."

Claremont'un delici bakışlarından kaçmak için nafîle bir çabayla çocuk terliklerini inceledi. "İşkence altında ona herhangi bir bilgi vermemekte direneceğim ve ilk fırsatta kendimi denize atacağım."

Amiral masanın üzerinden uzandı ve kızın ellerini yardımsever bir şekilde sıktı. "İşte benim kızım."

Bu nadir övgü karşısında gururla kızaran kız, babası ve Bay Claremont şartları konuşmaya başlarken yerine döndü.

Babası, "Aylık ücretine elbette kalacak yer ve yemek de dahil," diye açıkladı. "Alt kattaki hizmetçilerin odasında bolca yer var-"

"Olmaz," dedi Claremont. Anlaşılan adamın da babasının sözünü kesmekle ilgili bir endişesi yoktu.

Amiral'in sol kaşı bir kademe yukarı kalktı. "Anlatır mısın?"

"Mahzene gömülürsem kızınızın ne işine yarayabilirim ki? Onun penceresini rahatça görebileceğim bir yere ihtiyacım var."

Lucy perdelerini her zaman kapalı tutmayı aklına not etti.

Amiral teslim olmadan önce bir an için nefesinin altından homurdandı. "Sanırım bu ayarlanabilir. Geçit evi var. Gerçi Fenster tahliye edilmeyi pek hoş karşılamayacaktır."

"Bu Fenster işimi istemiyorsa, korkarım ısrar etmek zorunda kalacağım."

Lucy, kendisini kurtarmaya gelen yaşı arabacının görüntüsü karşısında gülümsemesini bastırdı.

"Çok iyi," dedi babası. "Yarın görevine başlayabilirsin. Smythe sana Luanda'nın programının yazılı bir kopyasını verebilir. Ona kolaylık olsun diye basitleştirdim. Saat altıda kalkması ve sekizde kahvaltıya katılması bekleniyor. Dokuz yüz ila on bir yüz saatini kütüphanede anılarımı yazıya dökerek geçirecek."

"Büyüleyici bir çaba, eminim."

Lucy kaşlarını çatı. Bay Claremont'un etkileyici sesinde alaycı bir ifade mi vardı? Eğer öyleyse bile babası bundan habersizdi.

"Aynen öyle. On bir buçuktan on üç buçuğa kadar öğle yemeğine katılıyor ve o öğleden sonra yapmak zorunda olduğu sosyal görüşmeler için hazırlanmakta özgür."

Bay Claremont'un gözleri mi yoksa gözlükleri mi buğulanmaya başlamıştı? Lucy merak etti.

"Herhangi bir telefon gelmezse," diye devam etti babası, "saat on beşte çay içer ve saat on altıdan on yediye kadar suluboya resimleriyle uğraşabilir. Daha sonra akşam yemeği için giyinir ve akşam yemeği saat on dokuzda servis edilir. Akşamları Amirallik Mahkemesi'ne strateji ve benzeri konularda danışmanlık yapmak için sık sık yokum, ama eğer bir eğlenceye katılacak olursam, Lucy'nin tam olarak yirmi iki yüzdeki geç akşam yemeği için ev sahibesi olarak hareket etmesi bekleniyor. Tabii ki tüm bu faaliyetlerinin arasına onun yaşında ve konumunda bir kıza uygun sosyal yükümlülükler de serpiştiriliyor; ikindi çayları, balolar, geziler, tiyatro partileri, vesaire, vesaire." Amiral tutsak dinleyicilerine gülümseyecek kadar rahatladı. "Üretken bir yaşamın mutlu bir yaşam olduğunu gördüm. Sizce de öyle değil mi?"

"Kuşkusuz." Claremont'un gülümsemesi eski canlılığından yoksundu.

Şöminenin üzerindeki pirinç iskelet saatin zili çaldı. Lucy ayağa kalkarak kusursuz bir reverans yaptı. "Gidebilir miyim baba? Akşam yemeği için giyinme vakti geldi."

Amiral kronometresini kontrol ettikten sonra başıyla izin işareti yaptı. Lucy kaçamadan Claremont ayağa kalktı ve düzgün adımlarla onun yoluna çıktı. Onunla karşılaşmak için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

ya da kendisi gibi kaba biri olarak görülme riskini göze aldı. Adamın sıcak parmakları kızın parmaklarının etrafında kıvrıldı ve kızın sıkıca yumruk yaptığı elini dudaklarına değil, kalbine götürdü. Kız ona sadece ters ters bakabildi, elini gerektiği gibi geri çekemeyecek kadar tanıdık olmasından dolayı şok olmuştu.

"Korkmayın Bayan Snow," diye alaycı bir sesle konuştu. "Hayatınızı kendi hayatım kadar değerli tutacağıma söz veriyorum."

Yazışmaları yanıtlayın-0700

Arama kartlarını rütbe ve alfabeye göre düzenleyin-1230

Gerard Claremont elindeki programa ters ters baktı. O akşam erken saatlerde kapının altından sürünerek gelmiş, uşağın düzgün yazısıyla askeri bir hassasiyetle özetlenmişti. Görünüşe bakılırsa gösterişli işvereni, kızının hayatıyla ilgili sözlü programından, kendisinden bahsedilen günlük gazeteleri gözden geçirmek ve uniformalarındaki pirinç düğmeleri parlatmak gibi birkaç renkli ve heyecan verici görevi çıkarmıştı. Gerard, adamın kızına lazımlığı kullanması için belirli dakikalar ayırmamış olmasına şaşırılmıştı.

"Üretken bir hayat mutlu bir hayattır," diye vahşice taklit etti, zarif parşömen yaprağını ezdi ve sonbahar gecesinin soğuşunu gidermek için yaktığı ateşe attı.

Küçülüp küle dönüşmesini memnuniyetle izledi. Kızın gölgeli gözlerinde çok az mutluluk vardı.

Dalgın bir şekilde temiz traşlı çenesini ovuşturarak kapı evini arşınladı. Ana evle aynı sade pratiklikle dekore edilmiş olan uzun, dar oda volta atmak için mükemmel bir yerdi. Tökezleyebileceği aşırı doldurulmuş sedirler, dirsekleriyle çarpabileceği porselen heykelcikler yoktu. Sadece üzerine yorgun bir kuştüyü tike ve yıpranmış ama kullanışlı bir yorgan örtülmüş ahşap bir karyola, uzun bir gardırop, yuvarlak bir masa, bir komodin ve şüphesiz misafirlik sürelerini geçirdikten sonra ailenin yemek odasından atılmış dört çentikli ve yaralı Hepple-beyaz sandalye vardı. Gerard'ın istemeden de olsa kovduğu homurdanan arabacı, otuz yıllık işgalinden geriye en ufak bir iz bile bırakmamıştı.

Kaba döşemeli zemin Gerard'ın öfkeli ayak seslerinin altında gıcırdadı. Görünüşe göre zor kazanılmış tüm planları

Hiç. Pozisyonunun, yaşını başını çoktan geçmiş, kendini beğenmiş bir askeri kahramanı korumayı gerektirmesini beklemişti. Her düşüncesi ve duygusu babası tarafından yönetilen buyurgan bir genç kıza bakıcılık yapmak zorunda bırakıldığında, buraya geliş amacını nasıl gerçekleştirecekti? Amiral kızını Doom'dan koruduğunu iddia etmişti ama Gerard, kızının bir kez daha Doom'un eline düşmesi durumunda Doom'un ona söyleyebileceklerinden kendisini koruduğundan şüpheleniyordu.

Lucy'nin, Lucien Snow'un kendi bölgesinde hoşgörülle karşıladığı tek kadın olduğunu öğrenebilmişti. Ev personeli bile onun emrinde çalışmış ve ona hak ettiğini düşündüğü övgüyü ve sorgusuz sualsiz itaati vermeye istekli emekli denizcilerden toplanmıştı. Tıpkı kızının da bunu yapmaya fazlasıyla istekli olduğunu kanıtladığı gibi.

Nefreti daha da arttıkça, kapı evinin duvarları onun etrafında küçülüyor gibiydi. Yüksek raflı lojmanlar, önceki konutlarının çoğuna kıyasla geniş, hatta lükstü, ancak Gerard'ın hapsedilmişlik hissi, ateşin alevleri gözlerinin önünde dalgalanana ve onu boğmakla tehdit eden dalgalı bir siyahlıkla örtülene kadar arttı.

Kapıyı fırlatıp açarak ay ışığına doğru kaçtı ve sonbaharın kokusuyla kokuşmuş keskin gece havasını aç yudumlarla içti. Titreyen parmaklarını, artık iskelet kalıntıları olmadıklarından emin olmak istercesine esnetti. Zayıflığından dolayı kendini hor görerek cebinden bir cheroot çıkardı ve yaktı, tuzlu dumanının hem ellerini hem de sinirlerini yatıştıracağını umuyordu.

Uzaktan bir köpek havlıyordu, sesi hem kederli hem de garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Mütevazı malikâneyi çevreleyen tuğla duvarın gölgesine çekilerek yıldızları incelemek için başını arkaya eğdi. Tanıdık takımyıldızlar huzursuz gözlerinin önünde kristal parçacıkları gibi dans ediyordu. Geçmişte onu pek çok yere götürmüşlerdi.

-Bazıları egzotik, bazıları tehlikeli, bazıları nefes kesici güzellikteydi ama onu böyle bir yere getireceklerini hiç hayal etmemişti.

Bakışları isteksizce Amiral'in kızına ait olan ikinci kattaki pencereye kaydı. Sarı tuğlalı malikânenin ön cephesinde dantel ve şam kumaşından yapılmış perdelerin asılı olduğu tek odaydı.

Kanatlı pencere. Diğer hizmetkârların meraklı gözlerinden kaçmak için kapı evinde kalmayı talep etmişti. Kaderin bu acı cilvesini kendi lehine nasıl çevirebileceğini planlıyor olmalıydı, Lucy Snow'un penceresine dik dik bakıp bir çift kocaman gri göz ve küçük yüzüne uyumsuz bir şekilde yerleşmiş yemyeşil bir ağızla avunmuyor olmalıydı.

Onun elinin kendi elindeki serin hissini, sesinin kültürlü ısırığını, gözlerini ona çevirdiğinde gözlerindeki fırtınalı meydan okuma kıvılcımını hatırladı.

Nefesini tutmuş, babasının zorbalığının alevinin altında o kıvılcımın tutuşmasını bekliyordu. Ama Amiral'in önünde durmak için iyi eğitilmiş bir terrier gibi ayağa fırladığında kıvılcım sabit kalmıştı. Kaptan Doom'un ellerinde yaklaşan ölümünü sanki çarpım tablosunu okurmuş gibi itaatkâr bir şekilde anlatmıştı. Bunu programına not ettiğini neredeyse görebiliyordu: *0800-İşkenceye diren. 0830-Kendini denize at. 0900- Köpekbalıkları tarafından yenmek.* Asil Amiral ve Majestelerinin Kraliyet Donanması için hiçbir fedakârlık çok büyük değildir!

Kesif duman Gerard'ın boğazını yaktı. Zevki kaçan Gerard, چراغı söndürüp karanlığa fırlattı ve Lucien Snow'un, yüce huzurundayken kızının ruhunun tüm izlerini söndürdüğü gibi acımasızca söndürdü.

Pencerede, lamba ışığında silueti beliren bir figür belirlediğinde Gerard sertçe nefes verdi. Kaşlarını çatı. Kız bir hayalet kadar hafifti ama ağırbaşlı geceliğinin kumaşı altında belirginleşen yumuşak kıvrımları kesinlikle bir kadına aitti. İki uzun örgüyle tutturulmuş solgun saçları ay ışığında örülmüş gümüş gibi parlıyordu.

Kadın kapıya doğru eğilmişti ve adam gecenin içinde onu arıyor olabileceğini düşündü. İmkânsız olsa da, kız uzanıp perdeleri kapamadan önce bakışlarının karanlıkta buluşup birbirine karıştığına neredeyse yemin edebilirdi, öfkesi elle tutulur bir şeydi.

Gerard, engellenen planları yüzünden kendini bu kadar tüketmemiş olsaydı eğlenebilirdi. Dikkatinin dağılmasına izin vermemekle birlikte, Amiral'in kızının, Gerard'ın kız arkadaşı olmadığını unutmamasına da izin veremezdi.

Kuru ıra, barut fıısındaki nemli bir fitil gibidir; yavaş yanar, öngörülemez ve tehlikelidir.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

AT ÖZELLİKLE 0600 THE TAKİP EDİYORUZ SABAH,
Smythe

kapıya vurarak geldi. Giyinip süslenirken Bayan Snow'un değerli hayatını korumaya pek gerek olmadığına inanan Gerard, yorganı başının üzerine çekti ve uşağın uyanıklık durumuyla ilgili kibar sorularını duymazdan geldi. Gerard saat dokuzdan sonra sürünerek yataktan kalktı, başı çok az uyku ve çok fazla kuşku yüzünden çarpıyordu.

Titiz bir tıraştan, gözlüklerini parlattıktan ve bayat bir çörekle kahvaltı ettikten sonra, görev i ç i n büyük eve gittiğinde, umduğu gibi İyonya'yı keşfetmek yerine, önemsiz bir iş için Bayan Snow'a eşlik edeceğini öğrendi.

Çılgın uşaklardan anladığına göre, ihmalkâr genç hanımları değerli bir kaynağı, Amiral Lord Howell'ın kısa süre önce yayınlanan anılarını kaybetmişti. Kefaret olarak, başka bir kopyasını alması için Lord Howell'ın taşradaki malikânesine gönderilecekti. Babası, bu ziyaretin Lord Howell'ın kızı Sylvie'ye bir sosyal ziyaret olarak ikiye katlanmasına izin vererek zamanını en verimli şekilde kullanabileceğine karar vermişti.

Gerard giriş holünde şapkasını sabırsızlıkla kalçasına vurarak bekliyordu ki Lucy zarif sandaletleriyle merdivenlerden yuvarlanarak indi. Sade kesimli beyaz muslin elbisesi göğüslerinin altında minik pililerle toplanmış ve pastel pembe bir şalla tamamlanmıştı. Hasır şapkası da saten kurdelelerle süslenmişti. Öyle bir kız çocuğu cazibesi portresi çiziyordu ki Gerard gülümsemekten kendini alamadı.

Ta ki onun gözlerini görene kadar. Kadının bakışları, daha küçük bir adamı soldurabilecek bir erken kış esintisiydi. Onun yolundan temkinli bir adım atarak şapkasını taktı ve alaycı bir el hareketiyle ön kapıya doğru ilerledi.

Bir adım bile atmadan avucuna pirinç bir dürbün sıkıştırdı. "Belki ileride Bay Claremont, gece casusluğunuz için bunu kullanmak istersiniz."

Eğer bir uşak kapıyı açmak için koşuşturmasaydı, Gerard onun kapıdan geçip gideceğinden emindi.

Kızın tülbentin altından kışının seğirmesini izlerken, "Size de günaydın Bayan Snow," diye mırıldandı ve dürbünü iskele masasına bırakıp peşinden gitti.

Arabanın ahırdan getirilmesini beklerken sabah Gerard'ın gözlerini kamaştırdı. Güneş ışığı gök mavisi bir gök kubbeden kudret helvası gibi dökülüyor, akça ağaçların tepelerini kızgın şeftali rengine boyuyordu. Gerard sonbaharın keskin kokusunun tadını çıkararak derin bir nefes aldı. Amiral'in veledine eşlik etmek zorunda kalması bile temiz hava ve güneş ışığına olan aç iştahını bozamamıştı.

Nehirden esen muzip bir rüzgâr ağaçların tepelerini savuruyor, yaprakları kıpkırmızı ve altın sarısı yağmurlar halinde aşağı döküyordu. Bahçıvanlar bahçenin dört bir yanına dağılmıştı; tırmıkları, çimenlerin bozulmamış halısını bozmadan önce bu cüretkâr davetsiz misafirleri yakalamak için hazır bekliyordu. Gerard, tutsak yığınlarını tekmeleyip onları özgürlüğe savurmak için kötü bir dürtüyle savaştı. Bunun yerine kollarını geriye atıp gerindi ve huzursuz kaslarının esnemesinden keyif aldı.

Yanında, narin bir boğaz temizlendi. Gerard aşağı bakınca Bayan Snow'un cömert dudaklarının onaylamaz bir şekilde büzüldüğünü gördü. Eğer fiziksel olarak imkânsız olmasaydı, onun ince burnunun altından kendisine baktığına yemin edebilirdi.

"Kahvaltıyı kaçırdığım için çok üzgünüm," dedi, havayı koklayarak onun ekşi parfümünü aradı. "Limonlar çok lezzetli olmalı."

Gerard'ı onun bu çıkışından kaldırım taşlı yolda araba tekerleklerinin çıkardığı takırtılar kurtardı. Gerard, böyle kusursuz bir günde kapalı bir araçla seyahat etmenin ne kadar utanç verici olduğunu düşündü! Kendisinin kullanabileceği bir curricle ya da hatta sportif bir fayton ummuştı. Ama yaşlı arabacı Fenster, sürücü koltuğunda bir çocuk gibi çömelmişti.

bodur, pörsümüş örümcek, yüzü hanımınıninkinden bile daha ekşi.

Lucy eldivenli elini koluna koyup ona tatlı tatlı gülümsediğinde Gerard'ı uyarmış olmalıydı. "Umarım aracın hareketi senin ..." Kimsenin istemeden de olsa onun utancıyla alay etmeyeceğinden emin olmak istercesine etrafına bakındı ve fısıldayarak, "*Talihsiz bir durum,*" dedi.

Gülümsemesinin etkisinden kurtulmayı reddederek şapkasını tek parmağıyla geriye doğru itti. "Endişeniz beni duygulandırdı Bayan Snow, ama beni genellikle at arabası yolculuklarında deniz tutmaz." Ona arabanın kapısını uzattı.

Bir ayakçının yardımıyla araca tırmandı ve kapıyı Gerard'ın yüzüne kapatmaya çalıştı. Talihsiz hizmetçiyi yolundan çeken Gerard, onun arkasından tırmanarak karşı koltuğa yerleşti.

Onun küstahlığı karşısında çileden çıkan Lucy, dizlerinin birbirine değmesini engellemek için kendini asık suratlı bir düğüm haline getirdi. Her zaman bağımsızlığıyla gurur duymuş ve mahremiyetini paralı askerden biraz daha fazlası olan bir adama bırakma düşüncesinden nefret etmişti.

Araba hareket ederken, "Arabacıyla birlikte arabanın *dışına çıksan* beni daha iyi koruyamaz mısın? Ya haydutlar tarafından saldırıya uğrarsak? Ya da korsanlar? Ya da ... ya da ... Kızılderililer?"

Bir kaşını kaldırdı. "Chelsea'de Kızılderili saldırıları olduğunu bilmiyordum." Şapkasının altından süzülen ipeksi saç demetlerine baktı. "Yine de kafa derinizin en uygar vahşilerin bile karşı koymakta zorlanacağı bir ganimet olacağını itiraf etmeliyim."

Lucy onun uykulu gözlerinin altında ürperdi. "Fenster'la gitmen için bir neden daha."

Sanki onun anlayamayacağı kadar büyük bir sabra sahipmiş gibi iç çekti. "Babanız eğer uygun görürse arabanın dışını korumaları için gözcüler görevlendirebilir. Kişisel korumanız olarak benim görevim sizin yanınızda kalmaktır." Yüz hatlarında belli belirsiz bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Günün her saati."

Lucy bu fikri de en az adam kadar çekilmez buldu. Bay Claremont onun dehşetine aldırmadan paltosunun iç cebinden dana derisiyle kaplı bir kitap çıkardı ve okumaya başladı. Lucy eldivenlerini düzeltiyormuş gibi yaparak şapkasının siperliğinin altından onu inceledi.

Yumuşak yüz ifadesi ve düzgün burnunun üzerine yerleştirilmiş gözlükleriyle bir askerden çok bir okul müdürünü andırıyordu. Eşkıyalar tarafından saldırıya uğrarlarsa ne yapacaktı? Lucy merak etti. Sopalar mıydı? Kitabıyla eklemlerine mi vururdu?

Küçümsemesi, arabayı bekledikleri sırada adamın yolda gerinmesini hatırlayınca yumuşadı. Paltosunun kahverengi kumaşının altındaki kaslarını çok uzun süre kafeste kalmış tehlikeli bir canavar gibi esnetmişti. Lucy onun bu kaba hareketten aldığı şehvetli zevki çok rahatsız edici bulmuştu.

Gözlerini kısarak adamdan neden bu kadar çabuk hoşlanmadığını anlamaya çalıştı. Belki de silahsızlandırıcı cüssesinden kaynaklanıyordu. Her karşılaşmalarında daha da büyüyor gibiydi. Şu anda bile, adamın pantolonunun yapışkan derisinin altından çok net bir şekilde belli olan kalçalarının kaslı uzunluğundan kaçmak için deri koltuklara yaslanmıştı. Araba toprak yolda bir çukura her girdiğinde dizleri birbirine sürtünüyordu. Adamın varlığı onu sıkıştırıyor, sanki arabada ikisinin de nefes almasına yetecek kadar hava yokmuş gibi nefesinin kısa ve hızlı gelmesine neden oluyordu.

Belki de tiksindiği şey onun tavırlarıydı; küstahlık ve saygısızlık arasındaki hassas hokkabazlığıydı. Kendine onun işçi sınıfından bir adam olduğunu hatırlattı. O bir centilmen değildi ve onu akranlarının standartlarına göre yargılaması sportmenlik dışı bir davranıştı. Doğuştan gelen adalet duygusu, ona kendini affettirmesi için bir şans vermesini gerektiriyordu.

Kibarca koklaması dikkatini çekmeyince, sert bir gülümseme takındı ve "Ne okuduğunuzu öğrenebilir miyim, efendim?" diye sordu.

Bakışları sayfaya sabitlenmişti. "*Robinson Crusoe*, yazar Mr. Daniel Defoe. Okudun mu?"

Lucy başını şiddetle salladı. "Oh, hayır. Babam roman okunmasını onaylamıyor. Zihni zayıflattığını düşünüyor."

Claremont ona kitabın sırtına doğru esrarengiz bir bakış fırlattı. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Daha önce hiç fikri sorulmamış olan Lucy ona sadece boş boş bakabildi.

Açıkça eğlenerek tek kaşını oynattı. "Gizlice roman okumadığınıza emin misiniz, Bayan Snow?"

Kendisine hakaret ettiğini anlamasının birkaç dakika sürebileceğini bilen Gerard burnunu tekrar kitaba gömdü. Geleneksel Bayan Snow'un kendi sınıfından bir erkekle refakatsiz olarak dışarı çıkmasına asla izin verilmeyeceğinin farkındaydı. Ama hizmetkârlık statüsü, babasının gözünde onu fiilen iğdiş etmişti. Muhtemelen onun gözünde de. Bu ironi onu olması gerektiği gibi eğlendirememiştir.

Bay Claremont kitabına dalmaya devam edince Lucy onu alaycı rehavetinden kurtarmaya karar verdi.

"Kaptan Doom tarafından kaçırılan ve bunu anlatacak kadar yaşayan ilk kişi olabilirim," diye açıkladı.

Claremont kayıtsız bir homurdanmayla karşılık verdi.

"Bu haydut tamamen acımasız. Gözlerim bağlı olduğu için şanslıyım, çünkü şeytani gözlerinin bir bakışı sizi taşla çevirir. Gemisi sisin içinden cehennemin kapılarından kaçan Şeytan'ın arabası gibi çıkıyor. Bazıları onun, kendisine ihanet eden yatırımcılardan intikam almak için denizlerde dolaşan Kaptan Kidd'in hayaleti olduğunu söylüyor."

Claremont kitabı yavaşça indirdi. Lucy gevezelik ettiğinin farkındaydı ama şimdi onun dikkatini çektiğine göre bunu bırakmaya hiç niyeti yoktu. *Tiberius*'taki denizcilerden duyduğu hikâyeleri utanmadan süsleyerek anlatmaya devam etti. "İnsan kulaklarından oluşan iğrenç bir kolye takıyor. Kurbanlarının kalplerini çıplak elle koparıyor ve onları hâlâ gümbür gümbür atarken köpekbalıklarına yediriyor. Kahvaltıda insan kanı içiyor ve esirlerinin göğüslerine korsan makalelerinin tamamını kazıdığı biliniyor."

Claremont'un bakışları elbisesinin şık dekoltesinin ortaya çıkardığı karlı deri parçasına kaydı. "Nispeten yara almamış görünüyorsun. Bir çil bile yok."

Onun incelemesinden rahatsız olan Lucy, şalını ağırbaşlı bir tavırla omuzlarına attı. "Çok şanslıydım." Yüz hatlarını kaplayan hülyalı ifadenin ya da bunun arkadaşı üzerindeki sarsıcı etkisinin tamamen farkında olmadan kucağına baktı. "Doom kendi zevklerinin peşinde koşmak söz konusu olduğunda son derece acımasızdır. Tek bir gecede on masumun ırzına geçebileceği söylenir. Gece yarısından önce," diye ekledi ilhamla.

Gerard, Lucy'nin yanaklarında açan pembe pusun, öpülmek için yalvaran ağzının şehvetli gevşekliğinin büyüüne kapılmıştı. Lucy'nin yüz hatlarının değil, yüz ifadesinin kısıtıldığını fark etti. Kendini hiçbir zaman bir hayaleti kıskanacak türden bir adam olarak görmemişti ama yüz ifadesini gizlemek için kitabın kapağını kaldırırken parmakları kitabın kapağını ısırdı.

"Adamın dayanıklılığına hayran olmalısınız," dedi soğukkanlılıkla. "Bakireler tam bir baş belası."

Lucy böyle kaba bir gözlemi sindirmeye çalışıyormuş gibi arabanın tekerleklerinin birkaç dönüşü boyunca sessiz kaldı. "Korkarım benim de ırzıma geçilme tehlikesi vardı."

Onun düşünceli itirafı Gerard'ın öfkesini yatıştırmadı. O kitabı kapatıp ince bedenine öyle sert bir değerlendirme bakışı attı ki, eğer öyle bir eğilimi olsaydı onu tokatlamak için her türlü hakka sahip olurdu. "Sanmıyorum Bayan Snow. Doom'un biraz daha etine dolgun kadınlardan hoşlandığını duymuştum."

Lucy'nin rengi soldu, gri gözleri yüz hatlarına hakim oldu. Yüzünü pencereye çevirdi, sanki karaağaçlarla kaplı araba yolu onu büyülemişti.

Gerard kasıtlı olarak yaptığı zalimlikten pişmanlık duyarak kitabı bir kenara bıraktı. "Terbiyesizliğimi bağışlayın Bayan Snow. Ben profesyonel bir adamım ve bu pozisyon pek de beklediğim gibi değil."

Gerard, dürüstlüğün doğasına o kadar yabancı hale geldiğini, gerçeğin bile bir yalanın uyumsuz çınlamasına sahip olduğunu fark ederek irkildi.

Lord Howell'ın kır evi, Ionia'daki düzenli yaşamla şaşırtıcı bir tezat oluştuyordu. Burada düşen yapraklar neşeli bir dansla dönüyor, sadece tombul küçük eller tarafından yakalanıyor ve neşeyle rüzgâra savruluyor ya da darmadağınık çocukların koşuşturup yuvarlanması için gevrek kehribar dağları halinde toplanıyordu.

Gerard bu manzarayı boğazını acıyla kavuran bir susuzlukla içti. Bir zamanlar kendisi için böyle bir gelecek hayal etmişti ama sert bir kış rüzgârının önündeki yaprak gibi parmaklarının ucundan kopup gitmişti. Mevsimlerin ne kadar çabuk geçtiğini ve fırsatların nasıl kaybolduğunu hatırladı.

Bu saçmalıktan kurtulup işine gücüne bakmak için her zamankinden daha hevesli bir şekilde arabanın kapısını açtı. Lucy arabadan indiğinde, bir çift spaniel ve sırık gibi bir tazi onları karşılamak için dışarı fırladı. Alaca saçlı genç bir kadın, lavanta rengi şapkasının kurdeleleri arkasında uçuşarak çimlerin üzerinden uçtu. Kadının sevinç çığlıkları spanyellerin heyecanlı havlamalarını bile bastırdı.

"Lucy! Sevgili, sevgili Lucy! Seni hiç sabahları ararken görmemiştim. Ne oldu? Amiral yine kronometresini barometresiyle mi karıştırdı?"

Gerard gülümsemesini gizlemek için başını eğdi, Bayan Howell'dan şimdiden son derece hoşlanmıştı.

"Günaydın, Sylvie. Umarım beklenmedik ziyaretimiz size gereksiz bir rahatsızlık vermez." Lucy, arkadaşının kucağında canlanarak durdu ve sadece solgun yanağını Sylvie'nin pembe yanağına bastırmaya tenezzül etti.

Gerard alaycı bir tavırla, Bayan Snow'un soğuk mizacı göz önüne alındığında, bu etkilenmiş jestin ölümsüz bir aşk ilanıyla eşdeğer olduğunu düşündü.

Sylvie'nin mavi gözleri Lucy'nin omzunun üzerinden Gerard'ın arabanın kapısına yaslanmış olduğunu görünce parıldadı. "Aman Tanrım!" dedi sahne fısıltısıyla, Drury Lane'deki Theatre Royal'den duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. "Böyle yakışıklı bir yaratığı nereden buldun? Bu saçlar! Şu omuzlar! Neden, o görkemli! Eşsiz! Bir sevgilin var mı?"

Lucy, Claremont'un alaycı eğlencesinin kürek kemiklerini elle tutulur bir şey gibi ısıttığını hissedebiliyordu. Farkında olmadan

Sylvie'nin utanmazca övgülerine maruz kalınca, kendini onun havasını söndürmek zorunda hissetti.

"Olmadığını söylemeliyim. O hiç kimse değil," diye açıkladı.

"Sadece bir hizmetçi." Sylvie'nin ustalıkla alınmış kaşları havaya kalktı. "Anlat bakalım."

"Çok iyi, madem ısrar ediyorsun. Babam onu korumam olması için tuttu."

Sylvie müzikal kahkahalar atmaya başladı. Bir şeyler fısıldamak için elini Lucy'nin kulağına götürdü. Claremont'un kendini beğenmiş ifadesi Lucy'yi her skandal hecesini anladığı konusunda uyardı.

Sylvie gamzeli cazibesini tüm gücüyle ona yönelttiğinde sırtışı yerini temkinliliğe bıraktı. Adam kendilerine eşlik etmesi için yaptığı daveti kibarca reddettiğinde, Sylvie onun elini tuttu ve zorla arabadan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Oh, hayır, Bayan Howell. Gerçekten burada kalmalıyım. İşim bu, biliyorsunuz. Canilere ve haydutlara karşı gözümü dört açmalıyım."

"Ve Kızılderililer," diye araya girdi Lucy. Bay Claremont'un rahatsızlığından zevk alarak, "Haydi ama Bay Claremont. Arabaya göz kulak olmaları için atlıların tutulması gerektiğini söyleyen siz değil miydiniz? Bana göz kulak olmak sizin göreviniz."

Gerard, Sylvie'nin başının üzerinden ona *baktı* ve ona göz kulak olmayı çok istediğini söyledi. Sonra görüşürüz. Özel olarak.

Ona Sylvie'nin yapraklarla kaplı yamaçtaki geveze yolunu takip etmekten başka seçenek bırakmamıştı. Kötü biçilmiş çimlerin üzerine serilmiş bir battaniyeye varmadan önce koşuşturan birkaç çocuğu atlatmak zorunda kaldılar. Battaniyenin ortasında kocaman bir bebek oturuyordu, yüzü iyi beslenmiş bir Buda'nınki kadar sakindi.

Üniformalı bir adam ve neşeli giyimli bir kadın tepenin eteğindeki bowling sahasından neşeyle el sallıyordu. Gerard onların tüm bu olağanüstü soyun ebeveynleri olduğunu düşündü.

"Hava hâlâ sıcakken açık havada kahvaltı etmek annemin fikriydi," diye açıkladı Sylvie, yiyeceklerle dolu bir çay arabasından aldığı porselen tabağı doldururken.

Tabağı Lucy'nin eline tutuşturdu. Lucy tereyağlı yumurtalara, tuzlanmış jambona ve marmelat sürülmüş taze pişmiş ekmek parçalarına gizlenmemiş bir özlemle baktı, sonra da

Göğsüne iliştirilmiş gümüş saate kaçamak bir bakış attı. Gerard buna dayanamadı.

Tabağı onun elinden kaptı. "Şimdi, şimdi, Bayan Snow," diye azarladı. "On bir buçuğa kadar bir daha yemek yemeyeceğinizi biliyorsunuz. Amiral ne derdi?"

Tam da beklediği gibi, Lucy tabağı geri kaptı. Gri gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Yerinizi unutmasanız iyi edersiniz, efendim. Benim yeme alışkanlıklarım sizi ilgilendirmez."

Sylvie'nin ağzı açık bir şekilde onlara bakması, Gerard'ın bunun farenin dişlerini ilk kez görüp görmediğini merak etmesine neden oldu. Görünüşe göre onları sadece babasının yokluğunda gösteriyordu. Sylvie'nin gözlerinde parlayan eğlenceden, bu görüntünün onu tamamen rahatsız etmediğini anladı. Kıza duyduğu saygı bir kademe daha arttı.

Ev sahibesi onun için bir tabak hazırlarken Lucy battaniyenin en uzak köşesine yerleşti ve eldivenlerini çıkardı. Sanki Gerard'ın fikrini değiştirip elinden almasından korkuyormuş gibi jambonundan küçük ısırıklar kopardı. Gerard ziyafete zevkle daldı, kahvaltıda yediği torte belli belirsiz bir anıdan başka bir şey değildi.

"Toplam on iki kişiyiz," diye söze başladı Sylvie. "Ben en büyüğüm ve Gilligan da en küçüğümüz. Annem her zaman babamın her denize açıldığında ona kendisini hatırlatacak bir şey bıraktığını söylerdi."

Sylvie Gerard'a kısaltılmamış aile geçmişini anlatırken Lucy, Amiral'in onu parmaklarıyla jambon yerken görse ne diyeceğini hayal ederken hissettiği suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. Hem de en az on yüz saat sonra.

Sylvie üzüntüyle başını sallıyordu. "Kimse Gilligan'ın tek kelime konuştuğunu duymadı ama Christopher gibi olacağını düşünüyoruz. Christopher konuşmaya başladığında neredeyse dört yaşındaydı."

Herhalde tek kelime bile edemediği içindir, diye düşündü Lucy kaba bir şekilde. Sylvie'nin yanında söyleyecek akıllıca bir şeyi olmaması hiç önemli değildi çünkü bütün konuşmayı Sylvie yapardı. Ondan istenen tek şey ara sıra başını sallaması ya da sempatik bir mırıldanmaydı.

Arkadaşı, kardeşi Philip'in çatı katındaki merdivenlerden kan dondurucu bir şekilde yuvarlanışını anlatırken modaya uygun bir şekilde kırpılmış bukleleri sallanıyordu. Lucy kimseye söylememiştir ama annesinin Sylvie Howell'a çok benzediğini düşünüyordu. Önlenemez bir mizaha sahipti. Biraz uçarı. Ve güzel. Göz kamaştırıcı derecede güzel.

Korumasına bir göz attı, onu çoktan aşık olmuş bulmayı umuyordu. Ama o, spanyellere jambon ve bebeğe ekmek parçaları yedirmekle meşguldü, konsantrasyonu ellerini karıştırmamaya odaklanmıştı.

Onu yeni eleştirel bir gözle -Sylvie'nin gözüyle- inceledi. Çoğu erkeğin aksine, tavizsiz güneş ışığı onu en iyi şekilde gösteriyordu. Gözlerinin kenarlarındaki küçük kırışıklıkları belirginleştiriyor ve modası geçmekte olan bronz tenini bal rengi bir bronzaya dönüştürüyordu. Yaşını tahmin etmek zordu; belli ki dışarıda çok zaman geçirmişti.

Etkileyici bir yüzü vardı, elmacık kemikleri geniş, kaşları güçlüydü, zaman ve deneyimle bilenmiş olmasaydı fazla çocuksu kalabilecek bir yüzdü. Gözlerini kaçırmak istememesine neden olan şeyin tam da bu sinir bozucu bulduğu özellikler olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Ela gözlerindeki dayanılmaz mizah parıltısı. Dudaklarının eğlenceli eğimi. Her zaman gülümsemenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu, sanki dünyanın geri kalanından kaçan harika bir şakaya mahremmiş gibi.

Adam bir kadeh suyu anlamlı dudaklarına götürürken, kadın cömertçe ona yakışıklı bile diyebilecek birileri olduğuna karar verdi.

"Avast, seni alçak hergele. Kesik kafanı bahçe direğine asarım yoksa adım Kaptan Doom olmaz!"

Claremont boğuldu ve kadehinin kenarından su döktü, hem bebeği hem de spanyelleri ıslattı, iki küçük çocuk yakındaki dökülmüş yapraklardan oluşan bir kalede patladı, ağaç dalları sahte bir kılıç dövüşünde takırdadı.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak mendiliyle bebeğin kel kafasını okşadı. "Beni korkuttular."

Sylvie onun özrünü elinin tersiyle itti. "Sadece Cap'n Doom oynuyorlar. Lucy'den beri en sevdikleri oyunlardan biri bu.

heyecan verici bir macera." Bir eliyle ağzını kapattı. "Ah, canım, bunun bir sır olduğunu unutmuşum. Gördüğünüz gibi Amiral babama, o da anneme, o da bana sırrını açmış... Ah, ne dörtnala koşan bir ahmağım ben!"

Lucy de aynı fikirdeydi. "Bay Claremont *Times'in* casusu değil, Sylvie. Olayın gayet iyi farkında. Babamın onu işe almasının nedeni de bu."

Sylvie'nin gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Lucy'nin bu kadar cesur olabileceğini kim düşünebilirdi ki? Bayan Edgeworth'un *Rackrent Kalesi*'ndeki o omurgasız ninnilerden çok daha cesurdu!" Bebeğin parmaklarından bir cırcırböceğini yemeden önce kopardı ve Lucy'ye sinsi bir bakış fırlattı. "Bizim Lucy'nin kötü adamdan etkilendiğinden şüpheleniyorum. Onun adı her geçtiğinde çok güzel renklere bürünüyor."

"İstemiyorum!" Lucy itiraz ederken bile yanaklarında bir sıcaklık hissetti. Claremont'un gözlerinin üzerinde olduğunu fark edince, saçlarının dökülmesinin açık teninin ihanetini gizleyeceğini umarak başını eğdi.

Neşeli bir şekilde pişmanlık duymayan Sylvie, bebeği u y u t m a k ve babasının anılarının yeni bir kopyasını almak için koşarak gitti ve Lucy'yi korumasının arkadaşlığına bıraktı.

Korktuğu alaylar gerçekleşmedi. Onun yerine Claremont cebinden bir cheroot çıkardı ve gülümsemeden eser olmayan dudaklarının arasına sıkıştırdı. Sylvie'nin kardeşlerinin korsanlık oyunlarını izlerken gözleri gözlüklerinin arkasında parlak yarıklara dönüştü. Güneş sıcaklığını kaybetmişti ve battaniyenin etrafındaki sıcaklık birkaç derece düşmüş gibiydi.

Lucy bir kez daha onu kızdıracak açıklanamaz bir şey yaptığını hissetti. Bırak sinirlensin, diye düşündü ve kendi taş gibi sessizliğine çekildi. Ondandır hiçbir tatmin alamayacaktı. On dokuz yıldır Amiral'le birlikte yaşıyordu. Kayıtsızlığın cezasına tahammül etme konusunda daha bilgili kimse yoktu.

Âdet olduğu üzere ondan izin istemeden ince purosunu yaktı ve dudaklarını büzüp kusursuz bir duman halkası üflemeden önce derin bir nefes aldı.

Lucy bir adamın böylesine cinsel ve kötücül bir z e v k t e n bariz bir şekilde zevk almasını saygısızca buluyordu. Belki de onda bu kadar rahatsız edici bulduğu şey buydu. Her şeyi sanki hem ilk hem de son kez yapıyormuş gibi yapıyordu. Hassas bir öksürüğü elinin içine bastırırdı.

Gözlerinin önünde Jolly Roger gibi sallanan bir mendil belirdi.

Lucy keten parçasına baktı ve onun lekesiz saflığından rahatsız oldu. Göğsünde tehlikeli ve egzotik yeni bir duygu kıpırdandı. Öfke, tatlı ve sıcak, alışılmadık ateşiyle pasif melankolisini yıkıyordu.

Yıllar boyunca babasının onu gözden çıkarmasına, astlarına yaptığı gibi ona da aynı umursamazlıkla davranmasına izin vermişti. Onun zorbalığından neredeyse sevgisini arzuladığı kadar korktuğu için, kendini o kadar görünmez kılmayı öğrenmişti ki bazen tamamen ortadan kaybolabileceğinden korkuyordu.

Bay Claremont'un alaycı kayıtsızlığı tam tersi bir etki yaratmıştı. Ruhunun göğsünde canlandığını, göz kırptığını, titrediğini ve sonra öfkeli bir alevle tutuştuğunu hissedebiliyordu.

Mendili görmezden geldi. Eğer alçak herif onu bir yanıt vermesi için kışkırtabileceğini düşünüyorsa, uzun süre beklemesi gerekecekti.

Mendil kayboldu. Bir sonraki duman halkası doğruca ona doğru süzüldü ve burnunu düzgünce kapattı.

"Bay Claremont!" Adamın adı dudaklarından saf bir öfke patlamasıyla döküldü. Eldivenlerini kalçasına vurarak ayağa fırladı. "Birlikteliğimizin aptalca bir çaba olduğu en başından beri belliydi. Hem mizaç hem de ahlaki karakter olarak birbirimize hiç uymuyoruz."

Bir dirseğinin üzerine yaslanmıştı, buruşuk bir ayıbın tam görüntüsüydü. Ağzının kenarında o sinir bozucu tuhaflık yeniden ortaya çıkmıştı. "O zaman iyi ki Amiral beni seni korumam için tuttu, seninle evlenmem için değil."

Lucy öfkeli bir nefes çekti. Görünüşe göre bu sefil adam dışarıdaki tüm havayı da çalıyordu. Göğüslerinin arasından hiç de kadınsı olmayan bir ter damlası s ü z ü l d ü . "Kaptan Doom'u düşman edinen Amiral'dir, efendim, ben değilim ve bunu yapmam için hiçbir neden yok.

aptallığının cezasını çekmeye devam edecek." Eldivenlerini taktı. "Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım ve ilk fırsatta babamı bu konuda ikna etmeye çalışacağım."

Yokuştan arabaya doğru yürüdü ve elbisesinin eteğine takılarak vakur çıkışını bozdu.

Gerard ayağa kalktı ve elindeki çerağı çimlere fırlattı. Demek küçük Bayan Fare onu kovdurabileceğini düşünmüştü, öyle mi? Kötü huylu bir avamın beceriksiz yardımını olmadan kendi başının çaresine bakabileceğini mi düşünmüştü?

Botunun topuğuyla cheroot'un alevini söndürürken gözleri kısıldı. Amiral'in veledinin, kendisini görevden aldırarak özenle hazırladığı tüm planlarını bozmasına izin vermeyecekti. Ona başka seçenek bırakmamıştı. Pozisyonunu korumak için, mağrur hanımefendiye onun gibi bir adama ne kadar ihtiyacı olduğunu göstermek zorundaydı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YEDİNCİ BÖLÜM

SMYTHE'in ertesi sabah saat 06:00'da kapıya yaptığı saldırı çok daha az ihtiyatla ve çok daha yüksek sesle gerçekleştirildi. Gerard körlemesine yataktan kalkmak zorunda kalana kadar vuruşlar devam etti. Çıplak bedenini saran yorgana takılıp düşerek kapıyı açtı ve dağınık saç tutamlarının arasından uşağa baktı.

Smythe ona öylesine çıldırtıcı bir sükûnetle göz kırpmıyordu ki, Gerard adamın önceki gece Lucy'nin lambası söndükten sonra Londra'ya yaptığı yolculuğu, Whitechapel meyhanesinde içtiği dört birayı ve Bayan Snow'un yakında onu korumak için görevinde kalması için yalvaracağını bilmenin verdiği acımasız tatminle şafaktan kısa bir süre önce yatağa girdiğini bildiğine yemin edebilirdi.

"Amiral Snow bu sabah kendisi ve Bayan Lucy ile birlikte kahvaltıya davet ediyor."

Davetiye, lanet olsun! diye düşündü Gerard. Bir kraliyet çağrısı duyduğunda anlardı. Bunun Amiral'in onu saat ondan önce yataktan kaldırmanın sinsî bir yolu olduğundan şüpheleniyordu.

"Benim için büyük bir zevk olacak," diye homurdandı ve kapıyı uşağın suratına çarptı.

Lucy ve babası yemek masasının iki ucunda, parlak meşe deniziyle ayrılmış bir şekilde oturuyorlardı. Amiral'in etrafı dağınık gazetelerle çevriliydi, tertemiz odadaki tek düzensizlik imtiyazıydı bu. *Times*'ın üzerinden görülebilen tek şey gür beyaz saçlarıydı. Saçları Amiral'in en büyük gösterişiydi. Peruk takmanın moda olduğu zamanlarda bile peruk takmayı reddetmişti.

Lucy boğazını temizledi ve çayına bir topak taze krema ekledi. Babası, pırıl pırıl pirinç düğmeleri ve altın örgülü etekleriyle lacivert çuha ceketinin içinde son derece asil görünüyordu. On dokuz yıl boyunca onu bir kez bile üniformasız görmemişti. Onun yanında kendini her zaman biraz daha küçük hissetmiş, rütbesinin ve otoritesinin ihtişamı karşısında cüceleşmişti. Sinirli bir şekilde ayağını yere vurdu, ayağının hâlâ yere değmesine yarı yarıya şaşırmişti.

Dün Howell'lardan döndüğünden beri tam da bu fırsatı arıyordu ama babasına bir kez daha bakınca, çocukluğundan beri onu rahatsız eden o acı verici hayranlık ve suçluluk karışımı dilini tuttu. Sık sık onun beklentilerini karşılayamadığı için duyduğu suçluluk. Kalıtsal ahlaki kusurlarıyla sürekli savaşmak zorunda kaldığı için suçluluk. Böylesine olağanüstü bir adamı küçümseyecek kadar aptal bir kadının çocuğu olduğu için suçluluk duyuyordu.

Kendisini yeniden beş yaşında hissetmesini sağladı, sanki rıhtımda durmuş, Smythe'ın elini tutmuş ve kalabalığın onaylayan kükremeleri arasında kahramanca bir yolculuktan inişini izliyormuş gibi. Her zaman "İşte benim babam!" diye bağırmak istemiş ama buna asla cesaret edememişti.

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Baba, gerçekten ihtiyacım olan bir şey var-"

Gazete onaylamaz bir şekilde çatırdadı. "Yüksek sesle konuş kızım. Mırıldanmaya tahammül edemediğimi biliyorsun."

Çayından bir yudum aldı ve Claremont'u kendisinden kurtulacağı gibi aptalca bir böbürlenmeye ittiği için sessizce lanetledi. "Baba, benim-"

Sözcükler boğazında düğümlenirken, rahatsızlığının nedeni başını nezaketle ona doğru eğerek odaya girdi. "Bayan Snow."

Kadın soğukkanlılıkla başını salladı. "Bay Claremont."

Claremont, Amiral'in dirseğinin dibinde hazır olda bekleyen ifadesiz uşağı görmezden gelerek kendisi için bir tabak aldı ve kaşlarını çatarak mermer kaplı büfeye baktı. Lucy, onun zihninde sade yemeklerle Howell'lardaki görkemli sofrayı karşılaştırdığını görebiliyordu. Babasını unutmuş, kuru tostunu kemirirken daha önce hiç fark etmediği ayrıntılar dikkatini çekmişti: yıpranmış dikişler

Claremont'un kuyruk ceketindeki, çizmelerindeki y a r a izlerini hiçbir şey düzeltemezdi. Bu pozisyona ne kadar ihtiyacı vardı?

Bir sandalyeye çöktü ve uşağın azarlayan bakışları altında tostunun üzerine minyatür bir tereyağı dağı sürmeye başladı.

Lucy kaşlarını çattı, vicdan azabı içinde kıvranıyordu. Bay Claremont yemek yemeyi kesinlikle seviyordu. Babasını onu göndermeye zorlarsa aç mı kalacaktı?

"Peki, ne oldu kızım?" Amiral yumruğunu masaya vurarak gümüşleri şingırdattı. Lucy yerinden sıçradı ve çayını fincanın yaldızlı kenarına döktü. "Kahvaltımı bölmen bu kadar zorunluysa, çıkar ağzındaki baklayı, olur mu?"

Babası gazete kâğıdından kozasından çıkmak için neden o anı seçmek zorundaydı?" diye umutsuzca düşündü. "Düşündüm ki... şey, sadece ben..."

Claremont bakışlarını onun yüzünde sabitlemişti, ifadesi o kadar hoş ve yumuşaktı ki sadece Lucy onun peçeteyle ağzını tıkamak istediğinden şüphelenmişti.

"Boyalar için biraz paraya ihtiyacım var," diye ağzından kaçırdı. "Serulean'ın sonuncusunu da kullandım ve o olmadan Cornwall deniz manzaramı bitiremem."

Amiral'in gülümsemesi öylesine büyüklük taslayan bir şefkatle doluydu ki Lucy yaklaşan salvodan kaçınmak için masa örtüsünün altına eğilmek istedi. "Ah, benim sevgili Lucinda'm. Önemsiz şeyleri dramatize etmen konusunda sana her zaman güvenebilirim." Elinde bir parça kuru tostla *Times*'ın bir demetinin arkasında kayboldu. "Bu annenin özel bir yeteneğiydi."

Lucy tabağını itti. Korumasına asık suratlı bir bakış atmaya cüret etti ve onun gözlerinin kendisiyle alay edercesine parıldadığını görmeyi bekledi.

Claremont ortadan kaybolmuştu. Onun yerine tehlikeli bir yabancı oturmuş, gözlerinde saf bir cinayete babasını izliyordu. Lucy'nin omurgasından aşağı bir korku dalgası fırladı, Amiral için değil ama kendisi için bir felaketin önsezisi. Annesinin yapacağı gibi fantezilere teslim olmadığına kendini ikna edemedi, babası boğuldu ve Claremont'un nazik ifadesi bir maske gibi yerine oturdu.

Babası gazeteyi yere düşürürken Lucy dehşet içinde baktı, çiçekli teni önce kızıla, sonra da morarmaya başlamıştı. Bir an için, Claremont'un o öldürücü bakışlarının gücüyle ona korkunç bir şey yaptığına inanmıştı.

Koruması ayağa fırladı ve panik içindeki uşağı iterek masanın etrafından dolandı. Ellerini birbirine kenetleyerek Amiral'in kürek kemiklerinin arasına sert bir darbe indirdi. Amiral acı dolu bir nefes çekti, gözleri rahatlamaktan sulanmıştı. Lucy şaşkınlığını üzerinden atarak babasının yanına koştu ve eline bir su kadehi tutuşturdu.

Claremont Amiral'in sırtına Lucy'nin gerekli gördüğünden daha büyük bir zevkle vurdu. "Bir dahaki sefere biraz tereyağı deneyebilirsiniz efendim. Tostun daha yumuşak yenmesini sağlar."

Lucy ona kaşlarını çattı ama babası Claremont'u küstahlığından dolayı azarlayacak durumda değildi. "Ekmek olmaz," diye hırıldayarak işaret parmağını yere düşen gazeteye sapladı. "O! O piç kurusu beni öldürecek!"

Claremont gazeteye uzandı ama Lucy elinin altından çekip aldı ve hemen gazetenin başlığının altında kalın harflerle yazılmış kelimeleri buldu.

"*'Kaptan Doom'*," diye okudu usulca, bu isim dudaklarında farkında olmadan bir yalvarışa dönüşmüştü.

Gerard babasının hâlâ nefes almak için mücadele etmekle meşgul olmasına şükrediyordu. O anda kızının korunmasız yüzüne bir anlık bakışıyla Gerard, Amiral'in onu kilitleyip anahtarı fırlatıp atacağından hiç şüphe duymuyordu. Kızın rengi kremsi bir şeftali tonuna yükselmiş ve gergin dudakları yumuşayarak kışkırtıcı bir somurtmaya dönüşmüştü. Gerard, hiç de hoş olmayan bir şokla, onlara dokunmak, ısırarak, dilini nefis kıvrımlarının arasına sokmak istediğini fark etti.

Yasak olmayan bu düşünce, rahatsız edici olasılıklar dünyasının kapılarını açtı. Tehlikeli pişmanlıklar.

"*'Fırkateyni Dover açıklarında teslim olmaya zorladıktan sonra,'*" Lucy okudu, "*'maskeli korsan (tabanca noktasında) gözleri bağlı kaptanı ve adamlarını kendisine ve mürettebatına katılmaya davet etti.*

gemilerinde centilmence bir faro oyunu oynadılar. Her ne kadar *HMS Guenevere*'den Kaptan MacGower'ın haydutlar tarafından el konulan Kraliyet Hazinesi altınının bin sterlinden fazlasını geri kazandığı söylene de, korsanların maskaralıkları onu eğlendirmemiştir. "

Gerard da öyle.

Lucy bakışlarını kâğıttan kaldırıp ona dikti, gözleri şafak vakti denizin puslu grisi gibi yumuşamıştı. Gözlerinin derinliklerindeki şefkatli özlem onu tam kalbinden vurdu, tehlikeli bir şekilde kalbine yaklaştı.

Kaptan Doom'dan en az Amiral kadar nefret etmeye başlamıştı.

"Bu ne cüret? Hiç böyle bir cüret duydunuz mu? Böyle bir küstahlık?" Amiral kadehi yere çarptı.

Lucy'yi babasından mı yoksa kendisinden mi kurtardığından emin olamayan Gerard, Lucy'nin elinden kâğıdı kaptığı gibi yüzünü tekrar o mağrur haline döndürdü.

Makalenin geri kalanını taradı, okuduğu her kelimedede öfkesi daha da artıyordu. "Bana sorarsan serseri gittikçe pervasızlaşıyor. Bunun gibi başka numaralar yaparsa aptal boynunu gerdirebilir."

"Buna içerim!" Amiral kadehi kaldırdı.

Lucy Gerard'a muzaffer bir bakış fırlattı. "Ama görmüyor musun baba? Eğer Doom açık denizlerdeyse, o zaman gerçekten -"

Gerard, Lucy'nin öldürücü bakışlarını görmezden gelerek, "-gardımızı gevşet," diye bitirdi. "Doom gibi bir haydutun muhtemelen İngiltere'nin dört bir yanına dağılmış köleleri vardır. Bir kaçırma eylemini gerçekleştirmek için Kraliyet Donanması'na ait bir fırkateynin tüm mürettebatı tarafından sağlanan bir mazeretten daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Çok haklısınız efendim," diye onayladı Amiral. "Her zamankinden daha dikkatli olmalıyız."

Lucy bir peçete kaptı ve sanki onun boynu olmasını istermiş gibi ellerinin arasında sıktı. Ama babası elleri gözle görülür bir şekilde titreyerek suyunu bitirdiğinde, Lucy'nin somurtkan ifadesi yerini şefkatli bir endişeye bıraktı. Gerard kendi yemeğini bitiremeyeceğini biliyordu.

Kahvaltı. Lucy'nin babasının gözüne girmek için yalvarması onun iştahını kaçırmıştı.

Elindeki peçeteyle Amiral'in nemli alnını kuruladı. "İşte oldu baba. Size biraz daha su getireyim mi?"

Onun elini itti. "Üzerime titrenmesine tahammül edemediğimi biliyorsun. Neden bir yerlere gitmiyorsun? Git ihtiyacın olan boyaları al. O alçak herif beni bu sabah anılarım üzerinde çalışamayacak kadar üzdü."

Gerard bir yemini ısırды. Bir fırsat daha kaçmıştı.

Lucy itaatkâr bir tavırla, "Nasıl isterseniz, baba," diye cevap verdi.

Yemek odasından sürünerek çıkarken duruşu itaatkârdı ama ona attığı bakış hiç de öyle değildi. Gerard'ın gözleri spekülasyonla kısıldı. İşten çıkarılması konusunda babasına yaklaşacak cesareti bulması an meselesiydi. Belki de günü boşa gitmeyecekti. Bir alışveriş gezisi, sivri dilli faresine kurduğı tuzağı ortaya çıkarmak için mükemmel bir fırsat olabilirdi.

Gerard onun peşinden giderken, Amiral sanki kuru tosttan daha fazlasıyla boğuluyormuş gibi boğazını temizledi. Konuşur konuşmaz Gerard bunun onun gururu olduğunu anladı. "Teşekkür ederim delikanlı. Hayatımı kurtardın."

Gerard ona keskin bir selam ve esrarengiz bir gülümseme verdi. "Sadece işimi yapıyorum, efendim. Sadece işimi yapıyorum."

O sabah arabaları Oxford Caddesi'ne doğru ilerlerken Gerard, Bayan Snow'un beyaz olmayan bir elbisesi olup olmadığını merak etti. Bu iffetli renk tonu gözleri kadar sabrını da zorlamaya başlamıştı.

İradesi dışında, bakışları Grek tarzı elbisesinin sert hatlarının ortaya çıkardığı krem si omuzlara ve yivli köprücük kemiğine takıldı. Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama renklerin yokluğu ona neredeyse adı kadar yakışıyordu. Teni taze kar gibiydi; yumuşak, bakir ve çekiciydi. Buna uygun buz gibi bir mizaçla lanetlenmiş olması çok kötüydü.

Tehlikeli düşüncelerinden sıyrılarak boynunu arka pencereye doğru uzattı ve uşağın dikkatini çekmemek için arabanın arkasından yeterince uzağı giden tek bir atlının görüntüsüyle yüreklendi.

Şüphe. Bugünden sonra Lucy muhtemelen babasına maaşını artırması için yalvaracaktı.

Araç, arkasında parfümler, kumaşlar, içkiler, mücevherler, hamur işleri ve kitaplardan oluşan baş döndürücü bir dizinin, kaldırım taşı döşemesinde gezinen kibar müşterilerin zevkine sunulduğu ışıltılı vitrinlerin önünde durdu.

"Ne olsun?" Gerard Lucy'yi arabadan indirirken sordu, eldivenli elini gereğinden bir kalp atışı daha uzun süre tuttu. "Kırtasiyeciler mi? Cornwall deniz manzarasını tamamlamaktan mahrum kalmanı h i ç istemem."

Yüzünü güneşten korumak için pagoda tarzı şemsiyesini açtı. Dudakları kasıtlı bir gülümsemeyle eğilirken Gerard'ın kafasında uyarı çanları çaldı. "Bu sabah ipek tüccarına gidip biraz ..." Sanki devam edemeyecek kadar utangaçmış gibi sandaletlerinden dışarı taşan çoraplı ayak parmaklarını inceleyerek konuşmasını sonlandırdı.

"Herkesin önünde konuşmak istemediğiniz alışverişler," diye nazikçe bilgi verdi.

"Aynen öyle. Bana eşlik etmenize gerek yok. Korkarım bunu oldukça sıkıcı bulursunuz."

Tam tersine, ma chérie, diye düşündü Gerard. Sırf o ipek ve dantel parçacıkları hakkında onun bir ömür boyu öğrenmeyi umabileceğinden daha fazla şey bildiğini ona kanıtlamak için peşinden gitmek istiyordu.

Açıkça onun arkadaşlığından kurtulmanın bir yolunu bulduğuna inanıyor, onun şeytani ellerine oynadığını fark etmiyordu.

Ona uzun pencereleri İtalyan ipeği, Brüksel danteli, desenli basmalar ve giydiğinden bile daha saydam muslinlerle örtülü zarif bir mağazanın kapısına kadar eşlik etti. "Seni hemen dışarıda bekleyeceğim. İsteddiğiniz kadar zaman ayırın," diye nezaketle güvence verdi.

Kadın gözlerini kırpıştırarak adama baktı, adamın dostane teslimiyeti karşısında dengesini kaybettiği belliydi. Adam onu kapıya doğru nazikçe itti.

Gerard yaldızlı salona gizlice göz atmaktan kendini alamadı. Salon sahiplerinden biri Lucy'ye doğru koşarak eline bir parça ipek sıkıştırdı ve ağır aksanlı İngilizcesiyle mırıldandı: "En iyi İtalyancamız, bayan, çok eğlendirici, çok havalı."

Lucy şık kumaşı okşarken yüz hatlarını kaplayan şehvetli durgunluktan tamamen habersizdi. Gerard, zihninde hararetli görüntüler işkenceli bir netlikle yer değiştirirken, gerçekten yönlendirici ama pek de soğukkanlı değil, diye düşündü. Kadının parmakları ipeğin üzerinde. Adamın parmakları onun üzerinde.

Yumruklarını sıkarak kapıdan uzaklaştı, tuzak kendi kuyruğuna takılmadan önce kaçması gerektiğini biliyordu.

Lucy bir saat sonra tüccarın salonunun zevkli kasvetinden parlak güneş ışığına karşı gözlerini kırpıstırarak çıktı. Hâlâ zekâsından dolayı kendini tebrik ediyordu. Kısa bir mahremiyetin tadını çıkarmak için korumasının can sıkıcı arkadaşlığından kurtulmakla kalmamış, aynı zamanda tüccarın on beş şilin istediği bir top İtalyan ipeğine on şilin teklif etmişti. Kumaş teslim edildiğinde, Amiral hiç şüphesiz onu tutumlu olduğu için övecekti.

Kalabalık tarafından itilip kakılan kadın, şemsiyesiyle gözlerini gölgeledi ve belirsizce etrafına bakındı. Claremont'tan ya da arabadan hiçbir iz yoktu. Yolun kenarında, atları öğle güneşinin altında uyuklayan, tanıdık olmayan bir dizi araç sıralanmıştı. Belki de Fenster caddenin aşağısına park etmek zorunda kalmış, koruması da arabanın gölgeliklerinde mevsimsiz sıcaktan korunmak istemişti.

Kendi kendine, Claremont'un etrafta pusuya yatmış, o sinir bozucu sırtışıyla üzerine atılmayı beklemediği için rahatlaması gerektiğini söyledi. Belli ki daha ince bir saldırı planı tasarlaması gerekecekti. Onu niyetleri konusunda uyarmak, ona sadece savunmasını planlaması için zaman kazandırmıştı.

Şemsiyesini gösterişli bir açıyla eğerek kırtasiyeciyeye tek başına gitmeye karar verdi. Banbury keklerinin ve kızarmış elmaların ağız sulandıran kokularını görmezden gelmeye çalışarak, bağırarak sokak satıcılarının yanından aceleyle geçti. Tatlılara olan kontrol edilemez tutkusu, annesinin ona miras bıraktığı bedensel zaafardan bir diğeri idi.

Bay Claremont'un dükkânına döndüğünde altın yumurtlayan tavuğunun yuvadan uçtuğunu görünce yaşadığı üzüntüyü hayal ederek gülümsedi.

Hâlâ memnuniyetinin tadını çıkarıyordu ki kirli bir el uzandı, retikülünün örgülü ipini yakaladı ve onu ıssız bir sokağa doğru sürükledi.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GERARD, SİLİNMIŞ DEMİRDEN BİR LAMBAYA DAYANMIŞTI. Başparmaklarını yeleşinin ceplerine soktu ve yavaşça ona kadar saydı. Ardından gelecek tiz kadın çığlığı için kendini hazırladı.

Lucy'nin kaybolduğu sokağın ağzından uğursuz bir sessizlik yayılıyordu.

Saatini çıkarıp kaşlarını çattı, sonra bir önsezi duygusuna kapılarak doğruldu. İşine engel olan Amiral'in veledinden kurtulmak istemişti ama onun incinmesini hiç istememişti. Ya bayılmış olsaydı? Ya da düşüp başını çarpmışsa? Saçları solgun yüzüne dökülmüş, kaldırım taşlarının üzerinde iki büklüm yatan Lucy'nin görüntüsü onu ara sokağa doğru sürükledi.

Köşeyi döndü ve kendisini karşılayan manzara karşısında şok içinde çenesi düşerek donakaldı.

Maskeli bir adam kaldırım taşlarının üzerine sırtüstü uzanmış, boğazına bastırılmış şemsiyenin sivri ucunun altında sinmişti. Eldivenli eliyle şemsiyenin fildişi sapını kavrayan Lucy, sanki bir bahçe partisinden yeni gelmiş gibi soğukkanlı ve sakin görünerek adamın başında durdu. Gerard'ın aniden ortaya çıkması Lucy'nin kaşlarını zarifçe kaldırmasından başka bir tepki vermedi.

"Lütfen hanımefendi, bana zarar vermeyin!" diye sızlanıyordu hırsız, o kadar kalın bir aksanla konuşuyordu ki kelimeler neredeyse anlaşılmıyordu. "Zarar vermek istemedim, gerçekten istemedim." Gerard'ın ona tiksintiyle baktığını görünce sesi rahatlamış bir ciyaklamaya dönüştü. "Bana yardım edin bayım, olmaz mı? Bana zarar vermesine izin vermeyin! Çok korkunçtu. Kafama vurdu, çelme taktı, sonra da o şemsiye şeyiyle neredeyse beni şişliyordu. Neden asla-"

Gerard hırsızın tehlikeli gevezeliğini bir eliyle cılız boğazına sarılıp onu ayağa kaldırarak durdurdu. "İzninizle Bayan Snow, bu çöpten kurtulmam gerekiyor."

Eldivenli ellerinin tozunu aldı. "Alçak herif retikülümü çalmaya çalıştı. Onu bir polis memuruna teslim etmeniz gerekmez mi?"

Gerard tutuşunu sıkılaştırdı. Delikanlının ayakları boş yere havayı tekmeliyordu. "Onunla işim bittiğinde, keşke yapsaydım diyecek," diye söz verdi acımasızca.

Gerard birkaç dakika sonra geri döndüğünde Lucy'yi bir şekerleme dükkânının vitrinindeki tatlı ve şekerlemelere hayranlıkla bakarken buldu.

Kadının tam arkasında durdu, edebe sığmayacak kadar yakın durduğunun farkındaydı ama bunu umursamayacak kadar da öfkeliydi. Öfkesinin kaynağı, yoğunluğundan daha fazla canını sıkıyordu. Planını bozduğu için ona kızgın değildi. Onun iyiliğini gerçekten önemseydiği o kısa an için kendisine kızgındı. Tanrı biliyor ya, zaten merhametini onun için yeterince harcamıştı.

Kızın vitrindeki yansımasını inceleyerek, "Neden çılgılık atmadın lan? Eğer uzaktan takip etmiyor olsaydım, başına her şey gelebilirdi."

Onunla yüzleşti, zorba yakınlığından korktuğuna dair hiçbir işaret göstermedi. "Bana çılgılık attırmak için beceriksiz bir hırsızdan daha fazlası gerekir. Ayrıca, durum kontrolüm altındaydı. Demek istediğimi kanıtladığıma inanıyorum Bay Claremont." Onun gölgesinin altından sıyrıldı ve sanki bir sonraki kurbanı o olacakmış gibi ölümcül şemsiyesini açtı.

"Bu ne anlama geliyor olabilir?"

"Ben kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Sizin hizmetinize gerçekten ihtiyacım yok." Şemsiyesinin dans eden saçaklarının altından, Amiral'in kızından başka herhangi bir kadından gelse flörtöz olabilecek bir bakış fırlattı ona. "Ama sizi pozisyonunuzdan mahrum etmeye hakkım olmadığına karar verdim. Bu nedenle, Ionia'daki geleceğinizi garanti altına almak için yapmanız gereken tek şey beni memnun etmek."

Bu cömert notun üzerine, şemsiyesini tam yelkenle döndürerek fırladı gitti. Gerard, onun sandaletli topuklarının dibinde itaatkâr bir şekilde tırıs gitme zevkini ona tattırmayı reddetti.

Şapkasını çıkarıp kalçasına vurdu ve ne yazık ki işverenin kızı ona ne kadar memnun edebileceğini gösterecek ne zamanı ne de eğilimi olduğunu düşündü.

Gerard sanki cehennem zebanileri tarafından takip ediliyormuş gibi büyük evden uzaklaştı, ikinci kattaki bir pencerenin kanat gıcırtısını duyunca adımlarını uzattı.

"Oh, Bay Claremont! Affedersiniz, Bay Claremont!"

Tanıdık tınılar karşısında irkildi ve kısa bir süre için hızını kesmemeyi düşündü. Kapıdan geçmeyi, kapıdan çıkmayı ve kendisini bu müzikal sesin duyamayacağı bir yere taşıyacak en hızlı atı, arabayı ya da gemiyi bulmak için Londra'ya kadar yürümeyi düşündü.

Amiral'in bir zorba olmasını bekliyordu ama adamın buyurgan kızı Cengiz Han'ın hafif bir huysuzluktan başka bir şey olmadığını kanıtlıyordu.

"*Bay Claremont! İşte buradasınız!*" diye haykırdı, sanki daha on beş dakika önce ona kara kalemelerini kör bir mutfak bıçağıyla açmasını emrettiğinde ayrılmamışlar gibi. Kalemleri yalayarak sivriltmesini istemediği için kendini şanslı hissediyordu.

Gözlerindeki cinayeti temizlemek için hızla gözlerini kırpiştıran Gerard, arkasını dönüp eve doğru yürüdü ve genç hanımının penceresinin altında eski zamanların aşık bir delikanlısı gibi durdu.

"Evet, hanımefendi?" diye sıkılmış dişlerinin arasından itaatkâr bir şekilde homurdandı. "Benimle yeşil salonda buluşabilir misiniz lütfen? Bir şeye ihtiyacım var. hizmetleriniz."

Gerard hizmetçilerin girişine doğru ilerlerken, nefesinin altından onun için yapmak istediği hizmetleri mırıldandı; bunlardan birinin onu en azından birkaç dakikalığına susturacağından emindi.

Bunların hiçbirisi geçen hafta üstlenmek zorunda kaldığı önemsiz görevleri içermiyordu: bir öğleden sonra çayında nakış çerçevesini dizlerinin üzerinde dengelerken, sıkıcı konuşma onu kestirmeye teşvik ettiğinde iğnesiyle onu dürtmeye devam etti, eldivenlerini alışverişte her düşürdüğünde topladı

Lord Howell'ın son derece kuru anılarının sayfalarını, sanki kendisi bunu yapamayacak kadar zayıf ya da halsizmiş gibi, onun için çeviriyordu.

Zorbalıklarını birazcık bile kötü niyetle yapsaydı daha iyi tahammül edebilirdi, ama her emri kusursuz bir tatlılık tonuyla veriliyor, her ikna edici gülümsemeye daha önce hiç fark etmediği bir gamzenin baştan çıkarıcı parıltısı eşlik ediyordu. Onu istifaya zorlamak umuduyla görevden alınması için yürüttüğü kampanyadan açıkça vazgeçmişti. Ya da onu boğmak için. Kadının şeffaflığı onu çileden çıkardığı kadar eğlendiriyordu da.

Kadının sürekli zaman talepleri, ona kendi kazancına yatırım yapacak sadece gecenin karanlık saatlerini bırakmıştı. Yorgunluk zaten yıpranmış olan sinirlerini iyice bozuyordu ama uykusuz geçen her dakikanın onun yanında katlanılması gereken bir başka dakika olduğunun da farkındaydı.

Misafir odasının kapısı tam da beklediği gibi aralıktı. Profesyonel kayıtsızlık zırhı, Lucy'yi kanepenin üzerine eğilmiş, dikkatle karşı taraftaki bir şeye bakarken bulunca neredeyse çatlayacaktı. Lucy'nin muslin kalıplı poposuna paralı asker gözüyle baktı, çizmesini ortasına dikme isteği çok daha rahatsız edici ve ilkel bir dürtünün önüne geçti.

Keskin bir selam verdi. "Hizmetinizdeyim, bayan."

Uzattığı parmağı ikna edici bir şekilde titreyerek kanepenin uzak tarafındaki bir şeyi işaret etti. "Acele edin lütfen. Beni çok korkuttu."

Nefesini tutarak homurdanan Gerard, kanepenin etrafından dolaştı ve kadının gösterdiği yere baktı. "Hiçbir şey görmüyorum" - boğazını temizledi- "Hiçbir şey görmüyorum bayan." Başlığı istem dışı bir tıslamayla kaçtı.

"Tabii ki biliyorsun. Korkunç biri. Neredeyse beni kendinden geçirecekti ve sizi temin ederim ki ben kendinden geçen bir kadın değilim."

Gerard iç çekerek gözlüklerini çıkardı ve ikinci kez baktı. Çıplak gözle neredeyse görülemeyecek kadar küçük bir örümcek, ipliğin üzerinde cesurca ilerliyordu. Gerard bu küçük adama acımdan başka bir şey hissetmedi. Ona kendisini hatırlatıyordu: Tehlikeli bir uçurumun üzerinde sallanıyor, Lucy'nin melodisiyle dans ediyordu.

Gözlüklerini tekrar taktı ve Lucy'ye sabırla ısıran bir bakış attı. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz, Bayan Muffet-er, Bayan Snow?"

Parmaklarını boğazında gezdirdi. "Sen benim korumamsın. Bana zarar verebilecek şeylerden beni koruman gerekiyor."

İçini şeytani bir huzur duygusu kapladı. "Pekâlâ, bayan." Ceketinin içine uzanıp bir tabanca çıkardı ve bahtsız yarattığı görüş alanına aldı.

Lucy'nin korku dolu nefesi gerçektir. Parlak silahı incelerken gri gözleri irileşmişti. Lucy'nin onun bir tabancası olduğunu bilmediğini, hele hele kapıdan tabancasız çıkmadığını hiç düşünmediğini biliyordu.

"Bay Claremont, ne yapıyorsunuz?"

Silahını indirdi. "Seni koruyorum elbette. İstediğin bu değil miydi?"

"Zavallı yarattığı vurmaya niyetiniz yok herhalde."

"Ne öneriyorsun? K ı r b a ç l a y a y ı m mı? Avustralya'ya mı sınır dışı edeyim?"

Onu yakalayıp babanın ellerine mi teslim edeceksin?"

Kanepenin üzerine çöktü. "Bunu bahçeye çıkarabilirsin" diye mırıldanırken saçları yüzünü kapatıyordu.

Bahçeye, diye düşündü Gerard. Hiç şüphesiz başlangıçta onu bulduğu yere.

Kadının beklenmedik merhameti onu ikiyüzlülüğünden daha çok rahatsız etmişti. Sarsıcı etkisine karşı koymak için tabancayı ceketinin içine geri soktu ve ona uğursuz bir bakış attı. "Çizmemin topuğuyla onu halının içinde ezmemi tercih etmez miydin?" Ayağını tehditkâr bir şekilde bir santim kaldırdı.

Saçlarını gözlerinden savurdu. "Oh, hayır! Yapmamalısınız. Sonuçta o da Tanrı'nın yarattıklarından biri ve eminim böyle bir kavgaya neden olmak gibi bir niyeti yoktu."

Ocağa koşarak, tertemiz yüzeyinden hiç kullanılmadığı anlaşılan pirinç bir enfiye kutusu aldı. Örümceği en ufak bir titizlik göstermeden içine attı ve ona uzattı.

Enfiye kutusunun d i b i n d e daireler çizerek sıçrayan zavallı yaratığa baktı ve onun da kendisi kadar kapana kısılmış hissedip hissetmediğini merak etti.

"İşte," dedi, buyurgan bir el sallayarak. "Artık ona zarar gelmediğini ve hoş bir yuva bulduğunu görebilirsiniz."

"Bunu kutsal görevim olarak kabul edeceğim." İkisiyle de alay edencesine bir kolunu kaldırıp tam saha eğildi. "Sizin için her şeyi yaparım leydim."

"81 Mart'ında Chesapeake Körfezi Savaşı'ydı, o lanet Fransızlar Yorktown'daki İngiliz kuvvetlerine ikmal yapmamızı engellemek için bir abluka oluşturmuşlardı. Thomas Graves o sırada tümamiraldi ve onu tüm o gemileri mükemmel bir düzende sıralayarak zaman kaybetmemesi konusunda uyarmaya çalıştım. Tommy, eski dostum,' dedim açık yüreklilikle..."

Amiral devasa bir yaban arısı gibi durmadan konuşuyordu. Gerard, kütüphane masasının kenarında duran pırıl pırıl pirinç kum saatinin içindeki kumun saatler önce donarak durduğuna yemin edebilirdi.

Gerard, Lucien Snow'un anılarını dikte edişini dinlerken, Amiral'in en büyük üzüntüsünün, Fransızlarla bir ömür boyu süren küçük çatışmalardan sonra, İngiliz filosuna en büyük zaferlerinden bazılarında komuta etme şansının sakatlığı yüzünden elinden alınmış olması olduğunu keşfetmişti. Nil Savaşı'nda Fransız filosunu yenenin kendisi olması gerektiğine inanıyordu. Kendisine baronluk teklif edilmesi, Parlamento tarafından cömert bir emekli maaşı bağlanması ve Horatio Nelson adında deneyimsiz bir amiral yavrusuna verilen şöhret ve serveti kazanması gereken kişi oydu.

Amiral'in kızı sağlam bir yazı masasında oturuyordu, saçları yüzünden uzakta toplanmış ve ensesinde mavi kadife bir fiyonkla bağlanmıştı. Cumbalı pencerelerden süzülen güneş ışığı, narin profilini yaldızla süslüyordu. Babasının anılarını düzenli yazısıyla yazıya dökerken kalem hiç susmuyordu.

Gerard, bu küflü hikâyeleri binlerce kez dinlemiş olması gerekirken nasıl bu kadar parlak gözlü kalabildiğini merak etti. Elbette, babasına olan tapınması göz önüne alındığında, muhtemelen bunları müjdeden daha ikna edici buluyordu. Uysal küçük farenin, bir çatlağa düşen saç tokasını almak için onu şafak vakti kapıdan çağırtan despotla aynı kişi olduğuna inanmak bir kültür.

parke zeminde. Kaynayan kızgınlığını gizlemek için kemik çini fincanı dudaklarına götürdü.

"Biraz daha kahve, efendim?"

Gerard, Smythe'in dirseğinin dibinde belirmesiyle irkildi. Kâhyanın hızlı adımlarla gizlenmesi onu asla tedirgin etmemişti. Geçtiğimiz hafta içinde birden fazla kez çorba kaşığıyla adamın karnını deşmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Bu çok pişman olduğu bir suç olurdu, çünkü Gerard'ın Snow'ların evinde çay yerine geçen yavan karışımından nefret ettiğini keşfettikten sonra Smythe her sabah sadece onun keyfi için bir demlik zengin, koyu Kolombiya kahvesi hazırlamaya başlamıştı.

"Lütfen?" Smythe fincanı ağzına kadar doldururken Gerard uşağa minnettar bir bakış fırlattı. Ellerini porselen kâsenin üzerinde ısıttı, kokulu buharının azalan dikkatini canlandıracağını umuyordu.

"... o yıl yaşlı George'un nihayet gururuna yedirip beni şövalye ilan ettiği yıl olacaktı," diyordu Amiral. "Sıradan bir tabakçının oğlunun kraliyet boynunu kurtardığını kabul etmek onu çok üzmişti. Seksen, değil mi? Yoksa seksen bir miydi?"

"Seksen iki, efendim," diye araya girdi Smythe. "Sadras Savaşı'ndaki asil fedakârlığınızdan sonra."

"Ah, evet. Sadras!" Amiral'in gözleri geçmiş zaferlerin anılarıyla buğulandı. Gerard hırlamaya karşı dişlerini sıktı.

Kalemi uçuşan Lucy ona azarlayıcı bir bakış atarak kendi görevlerini ihmal ettiğini hatırlattı. Amiral'in kişisel yazışmalarından oluşan küflü bir yığını ilgili tarih ve isimler için ayıklamaya cesurca gönüllü olmuştu. Şimdiye kadar öğrenebildiği tek şey, Amiral'in arkadaşlarının çoğunun onun gibi kendini beğenmiş ve kibirli olduğuydu.

"... böylece şafak vakti sis dağıldığında, kendimi seksen altı Fransız topunun aç ağızlarına bakarken buldum. 'General Chase' emrini vermekten başka yapabileceğim bir şey yoktu ve-"

"On yedi doksan altı," diye ağzından kaçırды Gerard, işvereni onları bitmek bilmeyen bir savaşa daha sokmadan önce. "Bu talihsiz yaralanmanızın yılı olabilir mi, efendim?" Gerard gözlüklerinin arkasından baykuş gibi gözlerini kırptırdı ve gözlüklerinin ona sağladığı masum tavrı en iyi şekilde kullandı.

Amiral'in sarkık kaşları birbirine yaklaştı. Lucy'nin kalemi durdu. Smythe, Gerard'ın gözlerinden özenle kaçınarak lekesiz bir kürenin tozunu almak için eğildi.

Amiral'in sözünü kesmek kesinlikle doğru değildi.

Adamın samimi bir ilginin pohpohlamasına karşı koyamayacağından kuşku duyan Gerard ayağa kalktı ve heyecanına engel olamıyormuş gibi Lucy'nin yazı masasının etrafında volta attı. "Savaşla ilgili bir anlatıya göre, baldırınıza saplanan kurşun parçasından sonra bile komutayı bırakmayı reddetmişsiniz. Acı çekmenize rağmen sizi ana direğe bağlamalarını emretmişsiniz ve orada savaşı kazandıran emirleri haykırmaya devam etmişsiniz."

"Kutu, Smythe," diye tersledi Amiral.

Smythe telaşla yüksek bir sekreterin yanına gitti ve süslü bir pirinç sandık çıkardı. Gerard kalçasını Lucy'nin masasının kenarına dayadı ve kendini Lucy'nin saçlarındaki limon kokusunu ve gözlerindeki şüpheyi parıltıyı görmezden gelmeye zorladı.

Kâhya büyük bir törenle kasayı Amiral'e sundu, o da boynuna taktığı kurdeleden bir anahtar çıkarıp kasanın kilidini açtı. Gerard yarı yarıya bir çift düello tabancasının ortaya çıkmasını bekliyordu. Küstahlığı yüzünden vurulacak mıydı?

"Amiralliğin devlet sırları," diye fısıldadı Lucy dirseğine, saygılı ses tonu onun öfkesini kabartıyordu. "Smythe'a bile anahtar verilmez."

Amiral silah yerine, yaşlılıktan sararmış ve yıpranmış bir gazete çıkardı. Dudaklarında nostaljik bir gülümseme belirdi. "Bahsettiğiniz yazı bu olmalı. Korkarım yiğitliğim fazlasıyla abartılmış," diye alçakgönüllülikle itiraf etti. "Komutanlarımın sarsılmaz desteği olmasaydı savaş asla yönetemezdim."

Amiral başka bir şey söylemeden, denizcilik kariyerini sona erdiren Akdeniz savaşının bıktırıcı derecede ayrıntılı bir muhasebesini yapmaya başlayınca Lucy çılgınca bir şeyler karalamaya başladı.

Gerard'ın büyülenmiş ifadesi ve hayranlık dolu mırıltılarından tek bir kelimesini bile duymadığını kimse tahmin edemezdi. Tüm dikkati Amiral'in masasının üzerinde açık duran pırıl pırıl kasaya odaklanmıştı.

O gece geç saatlerde Lucy tuvalet masasında oturmuş, annesine ait gümüş bir fırçayı saçlarında çatırdayan darbelerle gezdiriyordu. Kafa derisi bu şehvetli okşamadan aldığı zevkle karıncalandı. Amiral akşam için dışarıdaydı, Amirallik Mahkemesi'nde bitmek bilmeyen bir strateji oturumuna daha katılıyordu. Lucy kendisine ait olduğunu düşündüğü her dakikanın tadını çıkarmayı arzuluyordu ama babasının sıkı zaman muhasebesinden yoksun olduğu için kendini biraz kaybolmuş hissediyordu. Ve yalnız.

Belki de korumasının huzursuz enerjisi bulaşıcıydı. Lucy son bir hafta içinde adamın alışkanlıklarından hem rahatsız olmuş hem de şaşırmişti. Amiral konuştuğunda hiç dikkat kesilmiyor, saatini kontrol etmiyor, Smythe'ın ona ısrarla verdiği günlük programa hiç bakmıyordu.

Bundan böyle sürekli geç kalıyor, kahvaltı masasında kravatını düğümlüyor ve programını sık sık kaybediyordu. Lucy onu salonda saksıdaki eğreliotunun altında, kütüphanedeki geyik başının boynuzları arasına sıkıştırılmış ve Amiral'in kısa süre önce yaptırdığı giriş holündeki pişmiş toprak büstün üzerine üç köşeli bir şapka gibi örtülmüş olarak bulmuştu. Korumasının akıllıca yaptığı tek şey yemek yemektir, sanki bitiremeden elinden alınmasından korkuyormuş gibi inanılmaz miktarlarda yemek yiyordu.

Lucy'nin neşeli despotluğunun başarılı mı yoksa başarısız mı olduğunu bilmesine imkân yoktu. Bay Claremont, Lucy daha zafer kazanamadan onun her isyan kıvılcımını acımasızca söndürmüştü. Ona karşı ilgisizliği arttıkça, mantıksız taleplerini arttırmaktan başka çaresi kalmamıştı. Çocukça davrandığını düşünüyordu ama sorgusuz sualsiz itaat etmeye alıştırıldığı için, bu zararsız yaramazlık karşı konulmaz olduğunu kanıtlıyordu.

Fır görünmez bir düğüme takılınca irkildi. Solgun, ince saçlarından her zaman nefret etmişti. En acımasız taraklardan bile kaçma eğilimindeydi ve her türlü kıvrıma direniyordu. Sylvie'nin yaptığı gibi şık bir bob şeklinde kesmeye cesaret etseydi, çocuksu bir elfe benzeyecekti.

Tuvalet masasını dolduran kristal şişeleri ve kurdeleleri bir kenara iterek, yansımasını sanki başka bir kadına aitmiş gibi inceledi.

Yabancı. Amiral kibri yüzünden onu azarlamak için orada olmadığından, ensesine dökülen kaygan saçlarını topladı ve yüz hatlarını incelemek için başını eğdi. Yüksek elmacık kemikleri, keskin hatlı bir burun ve sivri çenesine göre fazla geniş bir ağız, bir köpek yavrusuna daha çok yakışacak bir çift kocaman gözün hakimiyetindeydi. Ya da bir fahişeye.

İç çekerek, saçlarının omuzlarına mağlup bir ağ gibi düşmesine izin verdi ve annesinin pek çok kusuruyla lanetlenmiş olmasına rağmen, onun meşhur güzelliğinden hiçbirini miras almamış olmasının üzücü olduğunu düşündü.

Bir limon mine çiçeği şişesinden kristal bir tıpa çıkardı ve boğazının çukuruna yerleşene kadar boynundan aşağı çekti. Hassas tenine değen pürüzsüz sertlik, nefesinin sığlaşmasına ve kalbinin hızlı atmasına neden olan garip bir tembellik ve huzursuzluk evliliğini ateşledi. Kombinezonunun ipeğinin altındaki göğüslerinin kızardığını, dantelin tomurcuklanan tepelerine acı verici bir şekilde yapıştığını acı verici bir şekilde fark etti.

Doom'la karşılaştığından beri bu açıklanamaz ateş onu birden fazla kez yakalamıştı. Çarşaflarına dolanmış bir halde uyanıyor, ulaşamayacağı bir yerde sürüklenip giden acı tatlı bir tatminin özlemiyle titriyordu. Tıpkı *Retribution* ve gizemli kaptanının hayatından çıkıp gittiği gibi.

Parmak uçlarını göğüslerinin arasındaki sıcak tende gezdirirken, onların yerinde bir sevgilinin ellerini hayal etti. Doom'un usta elleri. Gözlerini kırpıştırarak kapattı ama karanlığın gizli sığınağında hayali sevgilisiyle buluşmak yerine, bir adamın sonbahar güneşiyle yumuşamış ellerini gördü. Güçlü, küt parmaklı eller, bronzlaşmış sırtlarına kızıl saçlar serpilmiş, göğüslerinin dolgun ağırlığını avuçlarının içinde nazikçe kavıyordu.

Lucy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu kadar dehşete düşmemiş olsaydı yüz ifadesi komik olabilirdi. Yanaklarındaki alevleri bastırmak için pirinç tozu kabından bir tavşan ayağı kaptı, sonra ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü. Tedirgin bakışları istemeden de olsa kapıya yöneldi. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen bir lamba hâlâ yanıyordu.

mütevazı lojmanların içinde ışıl ışıl yanıyordu. Adam hiç uyumuyor muydu? diye merak etti huysuzca.

Kalbinin bulunduğu bölgeye tuhaf bir boşluk yerleşmişti. Bir daha asla uyuyamayacağından korkuyordu. Amiral'in gözünde zaman kaybetmek isyan etmekle eşdeğer olduğundan, Cornwall deniz manzarasının son rötuşlarını yaparak onu şaşırtmaya karar verdi. Sinirle odayı gözden geçirirken şövalmesini kütüphanede unuttuğunu hatırladı.

Kombinezonunun üzerine mütevazı bir sabahlık geçirdi ve koridorda bıraktığı sandaletlerinin üzerine basarak odadan çıktı. Parmaklarını tırabzanın üzerinde gezdirerek merdivenlerden aşağı indi ve farkında olmadan nefesini tuttu. Planladığı yatma saatinden sonra yatak odasından çıkarken kendini hep biraz suçlu hissedirdi.

Dev bir gemi çarkının parmaklıkları gibi koridordan ayrılan kapalı kapıların yanından geçerek mağaramsı giriş holüne doğru ilerledi. Amiral'in büstü kaidesinden ona doğru parlıyordu. Cumbalı pencereden süzölen ay ışığı karelerini görmezden gelerek adımlarını hızlandırdı ve kütüphanenin yasak kapısına yaklaştı; tek dileği, babası eve dönüp kutsal alanını işgal ettiği için onu azarlamadan önce şövalmesini almaktı.

Titreyen eli kapı koluna uzandı, pürüzsüz pirincin serin güvenini hissetmeyi bekliyordu. Bunun yerine parmakları sıcak, sert ve kesinlikle insani bir şeyin üzerinde kapandı. Mırıltılı bir yemin ve uğursuz bir klik sesi duydu. Çığlık atmak için nefes alamadan, altındaki el ağzını kapattı. Kürek kemikleri duvar kaplamasına dayanana kadar onu geriye itti.

Ay ışığının açık bir şafağı gölgeleri delip geçti ve Lucy kendini kötü fantezilerinin nesnesi tarafından silah zoruyla tutulurken buldu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DOKUZUNCU BÖLÜM

"SİZİ BAĞIRTMAK İÇİN NE GEREKTİĞİNİ MERAK EDİYORDUM."

Lucy korumasına ters ters baktı. Claremont elini ağzından ya da tabancasının namlusunu boğazının çukurundan çekmek için acele etmiyor gibiydi. Silahın çelik gibi okşayışının altında nabzının çılgınca attığını hissedebiliyordu. Bay Claremont'un birilerinin üzerine uyarı ateşi açmaya alışık bir adam olmadığı belliydi. Gözlüklerinin perdesi arkasında, daralmış gözlerinde bir sıkıntı titreşimi, yaklaşan fırtınayı haber veren uzak bir şimşek çakması yakaladı.

Kadın kıvranmaya başladı. Nasırlı avucu, avucunu indirmeden önce kısa bir süre dudaklarına değdi.

Tabancaya bir göz attı ve geçen hafta ona yaptığı çeşitli hakaretleri acımasız bir netlikle hatırladı. Yutkunurken tabancanın namlusu titredi. "Eğer beni vurursan babam maaşını pekâlâ düşürebilir."

Tüyler ürpertici bir ustalıkla silahı etkisiz hale getirdi ve paltosunun içine yerleştirdi. "Bahçıvanlığa indirilmekten nefret ediyorum. Mütevazı tebaanız olmak çok daha tatmin edici."

Kravat ya da yelek giymemişti ve buruşuk paltosu skandal yaratacak bir edepsizlikle gömleğinin üzerinden açılmıştı. Lucy babasının henüz dönmemiş olmasına şükretti. Hiç kuşkusuz Claremont'u pasaklı kıyafeti yüzünden azarlayacaktı. Ama, diye düşündü alışılmadık bir kaprisle, eğer adam daha fazla giyinmiş olsaydı, evin içinde çıplak dolaşıyor olacaktı.

Bu sapkın düşünce karşısında şoke olan Lucy, kayıtsız bir hava yansıtmak için kendini zorladı. Özellikle de zihnindeki rahatsız edici görüntü bu kadar tazeyken ve ay ışığı korumasının parlak kestane rengi saçlarının arasından süzülürken, bu kabul etmek istediğinden daha zor bir durumdu.

Sabahlığını boğazından sıkıca kavradı. Birkaç dakika önce mütevazı görünen şey, şimdi onun delici bakışları altında en kötü türden bir baştan çıkarma gibi görünüyordu. "Bay Claremont, evin içinde neden bu kadar haince dolaştığınızı sorabilir miyim?"

"Bu benim işim," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Her gece evin güvenliğini kontrol ederim. Kapıları. Pencereleleri."

Şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Kütüphane mi?"

"Beni yakaladınız Bayan Snow. İtiraf ediyorum." Adam öne doğru eğilirken kadın da geriye doğru eğildi ve uğursuz bir fısıltıyla, "Okumayı severim," dedi.

Lucy burnunu çekti. "Babamın kütüphanesinde hiç *roman* bulamazsınız.

O sadece önemli eserleri toplar."

"O halde izninizle hanımefendi, emekli olmadan önce araziyi kontrol etmem gerekiyor."

Adam başıyla onaylayıp gitmek için döndüğünde Lucy başını kaldırdı ve kovulmasının ne kadar acı verdiğine şaşırdı. Birdenbire karanlık giriş holünde yalnız kalmak istemedi. Odasına giden ıssız koridoru tek başına geçmek istemiyordu. Karnındaki boşluk hissi özlem dolu bir ağrıya dönüşmüştü.

"Bay Claremont?"

Gerard'ı durduran, sesindeki kararsız notaydı. Yeminini geri aldı. Bu şeytani çocuk-kadın onun her hedefini engellemeye mi yazgılıydı? Kadının serin, ipeksi parmaklarının kendi parmaklarının üzerine kapanmasının şokunu hâlâ hissedebiliyordu. Onu ay ışığına sürükleyip dantel ve ipeğin o lezzetli karışımına sarılmış halde bulduğunda, kükreyen kafasındaki kanın çekildiğini ve daha az mantıklı olan diğer bölgelere hücum ettiğini hissetmişti. Gerard kendine vahşice, uzun zamandır kadınsız olduğunu, Smythe'ı bir elbise içinde görse muhtemelen aynı derecede etkileneceğini hatırlattı.

Kasları gerginlikle gerilmiş bir halde arkasına döndü, tamamen onun o buyurgan tavrıyla çenesini eğmesini ve terliklerini dişlerinin arasına alıp getirmesini ya da l a z ı m l ı ğ ı boşaltmasını emretmesini bekliyordu.

Çenesi muhteşem bir açıyla duruyordu ama kütüphanenin kapısını açıp onu içeri çağırırken çenesinin hafifçe titrediğine neredeyse yemin edebilirdi. "Şövalemi almaya geldim. Lütfen

benim için yukarı taşır mısın?" Gülümsemesi her zamanki kırılgan güveninden yoksundu. "Sana ihtiyacım olduğunda hep yanımda oluyorsun."

Gerard tehlikeli bir empati dalgasına karşı kendini çelikleştirdi. "Baban beni bunun için işe aldı."

Lucy de onun imasından kurtulamamıştı: Hiçbir erkek para almadan onunla birlikte olmaya tahammül edemezdi.

En son sanatsal çalışması pencerenin altındaki parlak ay ışığı birikintisinde duruyordu. Dağınık suluboyalarını toplarken Gerard, babasının masasının üzerinde yükselen sekretere aç gözlerle bakmaktan başka bir şey yapmaya cesaret edemedi.

Lucy fırçalarını toplarken Bay Claremont her zamanki gibi çok yakınına, arkasında durmaya geldi. Fiziksel varlığı istilacı bir dokunuş gibiydi. Cildini karıncalandırıyordu.

Kendini onun defneli tıraş sabununun rahatsız edici baharatından uzaklaştırmaya çalışarak sert bir boya fırçasını su kabına daldırdı. "Utanmayın Bay Claremont. Son çalışmam hakkında ne düşünüyorsunuz? Babamın iş arkadaşlarının çoğu, kadın olarak doğmamış olsaydım sanat alanında bir kariyer yapabileceğimi söylerlerdi." Boya fırçasını bir bez parçasına sildi, alçakgönüllülükle onun övgüsünü bekledi.

Claremont topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve gözlerini kısarak suluboyaya baktı. "Hiç deniz görüp görmediğinizi merak ediyorum."

Lucy ona inanmayan bakışlarla baktı. Yüzünde alay ya da dalga geçme izi yoktu. İlk kez tamamen ciddi görünüyordu. Lucy onun fikirlerinin kendisi için zerre kadar önemli olduğunu kabul etmek istemiyordu ama hafif incinmişliğini de gizleyemiyordu.

Başını eğerek suluboyayı her açıdan inceledi. "Beğenmedin mi?"

Adam başını salladı ve kadın onun yaralı egosunu yatıştırmasını beklerken kısa bir rahatlama anı yaşadı.

"Nefret ediyorum." Fikrini öylesine açık yüreklilikle söylemişti ki Lucy'nin alınmaması neredeyse imkânsızdı. Onun omzunun üzerinden eğildi ve konuşurken işaret etti. "Oh, teknik olarak yeterli. Işığı ve renklerin çoğunu doğru ayarlamışsın." Sesi derinleşti ve yumuşadı, kulağına o kadar yaklaştı ki sıcak nefesi şakağındaki küçük tüyleri karıştırdı. "Ama içinde zerre kadar hayat yok. Bir gram bile tutku yok."

Sesinin baştan çıkarıcı tınısına karşı koyamayan Lucy'nin bakışları tablodan adamın profiline kaydı. Ay ışığı onun engebeli düzlemlerini gümüşleştiriyordu. Gözleri kaprisli ışıpta kehribardan yeşim taşına dönüştü. Lucy onu o anda çizebilseydi, ona tutkusuz demeye asla cesaret e d e m e z d i .

Elini havaya kaldırmış, ona boya ve sudan elde edilenlerden daha canlı bir görüntü çiziyordu. "Şafak vakti deniz bir katedraldir, Lucy."

Adının dudaklarındaki beklenmedik müziği duyunca nefesi kesildi.

"Sonsuzluk boyunca süren bir savaşta karanlığın ışık tarafından fethedildiği yerdir. Güneşin ufuktaki o ilk pırıltılı ipliği dokumasını izlemek bir ibadet davetidir; dizlerinizin üzerine çökmeniz, alaycılığınızdan vazgeçmeniz ve bizimki kadar yozlaşmış bir dünyanın dalgaların kuma vurmasından b a ş k a b i r şeyle temizlenemeyeceği inancını benimsemeniz için bir çağrıdır."

Lucy nefes alamıyordu. Aşka layık olmadığını uzun zaman önce kabullenmişti ama ağrıyan düğüm boğazına kadar ilerlemişti; bir erkeğin bu kadar sevebileceği bir şeye karşı duyduğu acı verici kıskançlıkla lekelenmiş bir özlem düğümü. Claremont'un arkadaşlığının yalnızlığını hafifleteceğini ummuştu ama onun yerine Claremont yalnızlığını keskinleştirmiş, kenarlarını daha da sivriltilmişti.

Amiral'in arabasının lambaları cumbalı pencereden görünüyor, araç virajlı yolda ilerlerken ağaçların arasında bir yanıp bir sönüyordu. Babasının yaklaşmasından çok bu yabancı duygu yüzünden paniğe kapılan Lucy, Claremont'un büyüünden kurtulup boyalarını ve fırçalarını kaptı.

Rencide edici suluboyayı şövaleden koparıp kolunun altına sıkıştırdı, buruşturduğunu umursamıyordu bile. "Denizi düşünmek bile fiziksel olarak hasta eden bir adama göre, Bay Claremont, ona karşı belli bir ş i i r s e l l i k geliştirmiş görünüyorsunuz."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yaygın bir fenomen, Bayan Snow. Hepimiz bizim için en tehlikeli olan şeyi gizliden gizliye karşı konulmaz bulmaz mıyız?"

Dudakları ondan beklediği alaycı tavırla eğilmişti ama onu kütüphaneden, şövaleyi unutup yatak odasının sakın cennetine kaçmaya iten şey gözlerindeki kasvetli meydan okumaydı.

Ertesi akşam Gerard, Leydi Cavendish'in akşam yemeği partisinde Bayan Snow'a eşlik etmesi gerektiğini büyük bir hayal kırıklığıyla öğrendi. Giriş holünde onu bekledi ve yağmurun cumbalı pencerenin eğimli camlarında dans edişini izledi. Yağmurun ağlamaklı melodisi sigara içme arzusu uyandırıyordu. Uşaklar rutubeti gidermek için salonda ve kütüphanede ateş yakmışlardı ama giriş holü yaklaşan kışın soğuşundan nasibini almıştı bile.

Gerard bunun geldiğini iliklerinde hissedebiliyordu. Günler çok kısa. Geceler çok uzun. Kaçınılmaz karanlık. Geldiğinde İngiltere'den uzakta, her zaman sıcak olan ve sisli yağmurun ağaçları acımasız parmaklarla soymak yerine beslediği bir yerde güvende olmak istiyordu.

Hafif bir ayak sesi onu soğuk gerçekliğe geri çekti. Döndüğünde Lucy'nin merdivenlerden indiğini gördü. Onun sefil müdahalesi olmasaydı, diye düşündü, şu anda bile o yere doğru gidiyor olabilirdi. Yine de onu görünce içinden hain bir sıcaklık geçti.

Alışlagelmiş beyaz tülbentin yerini krem rengi ipek almıştı, o kadar şeffaftı ki eteğinin zarif kıvrımları arasından pembe çoraplarının allığı görülebiliyordu. Altın telkâriden örülmüş geniş bir kemer, belini göğüslerinin hemen altından sarıyor ve nazik kıvrımlarını vurguluyordu. Saçları, bir sevgilinin eliyle dağınık görünmesi için ustaca düzenlenmiş gevşek bir Yunan chignon'unda toplanmıştı. Gerard, bu saçın kendisine ait olmasını ne kadar çok istediğini fark edince kendine lanet etti.

Klasik kıyafetler ince bedenine çok yakışıyor. Merdivenlerden süzülerek indi, Persephone Yeraltı Dünyası'ndan kurtulmuş, dantel eldivenli parmaklarında baharın tohumlarını taşıyordu.

Gerard bu tanıdık dürtüye karşı koyamadı. Son merdivenden inerken elini dudaklarına götürdü ve avucuna bir centilmen öpücüğü kondurdu, dudakları dantel ve tenin parfümlü ağında kaldı.

Gözleri kızın kalkık elinin üzerinde buluştu; kız şaşkınlıktan irileşmiş, erkek ise meydan okurcasına kısılmıştı. Bu başka bir yerde, başka bir zamanda olsaydı, diye düşündü Gerard. Eğer o başka bir adam olsaydı...

Ne kadar gülünç göründüklerinin farkına varan adam, kadın şık elbisesi ve incileriyle, adam ise iki sezon önce modası geçmiş bir şapka ve kabaca dikilmiş frakıyla onun elini bıraktı.

Smythe bir anda ortaya çıkarak kaşmir bir şalı omuzlarına doladı. Gerard, giysinin onu soğuk yağmurdan koruyamayacak kadar narin olduğunu düşünerek kaşlarını çatı.

"Babam mı?" diye sordu.

Smythe, "Korkarım hava yarasını daha da kötüleştirdi, Bayan Lucy," diye açıkladı. "Kendisi katılamayacak. Sizden Leydi Cavendish'e üzüntülerini iletmenizi rica ediyor."

Gerard Lucy'yi aceleyle bekleyen arabaya bindirdi. Babasının rahatsızlığının daha çok Kaptan Doom'un Amiral'in çok sevdiği Cornwall kıyılarındaki yeni maceralarıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. O sabah hem *Times'in* hem de *Observer'in* ön sayfalarında yer almışlardı.

Fenster onları Strand'in sıkışık trafiğine doğru ustalıkla yönlendirirken yağmur arabanın tavanına vuruyordu. Yağmurun rahat ritmi sadece garip sessizliklerinin altını çizmeye yarıyordu. Hem Lucy'nin zorbalığı hem de kütüphanede yaşadıkları kısa süreli dostluk bu soğukta yok olmuş gibiydi. Yağmur damlalı pencereden dışarı bakan Lucy'nin profili arabanın lambasının puslu ışığında dalgındı.

Gerard kaba bir şekilde, muhtemelen değerli babasının değişken sağlığı için endişeleniyordur, diye düşündü. Ya da Kaptan Doom'un peşinden koşuyor, bir hayalete duyduğu çocuksu aşkı besliyordu.

Arabanın tekerleklerinin her dönüşünde siniri daha da artıyordu. Madem Amiral şımarık kızını şehrin dört bir yanında gezdirecek bir adam istiyordu, neden ona lanet olası bir sevgili tutmamıştı? Ya da bir koca? Ionia'nın kütüphanesi korumasızdı ama Gerard bu akşamı bir hizmetli salonuna sürgün edilmiş, burnunu görünmez bir pencereye dayamak zorunda bırakılmış, kaderin alaycı bir cilvesiyle istediği her şeyden ayrı düşmüş bir halde geçirecekti.

Araba sarsılarak durdu. Kapıda muşamba bir pelerine sarınmış bir uşak belirdi. "Bir kaza oldu. Hackney

otobüs yolda devrildi."

Gerard bir emir vermek için ağzını açtı ama Lucy'nin kültürlü ses tonu onu engelledi. "Fenster'a geri dönmesini ve diğer arabaların gittiği yoldan gitmesini söyle."

Gerard koltuğuna geri yerleşti. Yerini hatırlaması iyi olurdu. Ne de olsa o sadece bir hizmetçiydi.

Yaşlı arabacının onları araçların karmaşasından kurtarması birkaç dakika sürdü, ancak kısa süre sonra kapısında kanatlarını açmış bir kartaldan oluşan özenle hazırlanmış bir arma bulunan bir arabanın peşine takıldılar.

Sıra sıra dizilmiş sokak lambalarının aydınlattığı geniş asfalt yolları geride bırakan at arabaları bilmedikleri bir caddede ilerliyordu. Lucy için tanıdık değildi ama Gerard için değildi. Her çatlak kaldırım taşını, her köhne kulübeyi, her ara sokağın lekesini biliyordu. Nehrin kirli kokusu zihnine tatlıdan çok acı olan çocukluk anılarını dolduruyordu. Orada doğup büyüyen çocuktan geriye hiçbir şey kalmamıştı. İsmi bile.

Sapkın bir mizah anlayışına sahip bir asilzade bu kalabalık iskele bölgesine Bahçe adını vermişti. Belli ki aristokrat burun delikleri, yüzyıllardır süren yoksullukla katmanlaşan çürümüş balık, bayat cin ve taşan kanalizasyonun cehennemi kokusunu hiç solumamıştı. Nehir, varoluşunun nabız gibi atan damarıydı ama ne yıkanmak için ne de içmek için yeterli su vardı. Gerard'ın Lucy'nin teninin limon ve sabun kokulu saflığını dayanılmaz derecede erotik bulması şaşırtıcı mıydı?

Kalabalıklar dar sokakları dolduruyor, çoğunun yağmurdan kaçacak yeri olmadığı için yağmura aldırış etmiyordu. Dilenciler, fahişeler ve sokak satıcıları parlak arabalara doğru koşuyor, kasvetli şanslarının değişmek üzere olduğunu umuyorlardı. Seslerinin gürültüsü arabaların ince camlarını deliyor, çığlıkları bir deri bir kemik kalmış yüzleri kadar zamansız kalıyordu.

"Sakat birine bir kuruş verir misin, dostum?"

"Gel benimle bir kadeh iç, patron. Pişman olmayacaksın. Benim adım Angel ve sizi doğrudan cennete götürebilirim!"

"Kedi eti! Taze kedi eti alın!"

Gerard Lucy'nin yüzünde bir küçümseme belirtisi aradı, onun buraya verdiği tepkinin kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu anlayamadı. Dümdüz karşıya bakıyordu, incelikle yontulmuş yüz hatları, benzediği Yunan heykeli kadar soğuk ve vurdumduymazdı, kalp demeye cüret ettiği mermer parçası kadar soğuktu. Vahşi hayal kırıklığı içini burktu. Yüzünü pencereye çevirdi, artık ona bakmaya dayanamayacağı için rahatlamış olması gerektiğini biliyordu.

Düklük arabası önlerinden çekilmişti, içindekiler kaynayan yoksulluk yığınınından kaçmaya hevesliydi. Devasa araç ıssız köşeye doğru hızla ilerliyor, sürücüsü yakışıklı grileri tehlikeli bir dört nala koşturdukça hızı artıyordu.

Gerard, Lucy'nin başını pencereye doğru salladığını gördü ve onun dehşet içinde soluğunu tuttuğunu duydu, bir an sonra da çocuğun yola doğru adım attığını gördü, kollarını sanki gürleyerek geçen ihtişamdan bir parça çalmak istercesine uzatmıştı. Sonra çocuk yola yığılmış yatıyordu ve araba ufukta kaybolurken çılginca sallanarak gözden kaybolmuştu.

Gerard, Fenster'a durması için bağırdı ama kendi arabaları daha duramadan Lucy kapıyı açmış ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmura karışmıştı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ONUNCU BÖLÜM

GERARD KENDİNİ VAGONDAN DIŞARI FIRLATTI ve Lucy çoktan sokakta diz çökmüş, düşmüş çocuğu kucasına almıştı.

Yüzünü ona doğru kaldırdı. Gözyaşları solgun yanaklarından süzülerek yağmura karıştı. Acı ve öfke sesini kasıp kavuruyordu. "Kör müydüler? Onu göremediler mi? Durmadılar bile! Tanrı aşkına, yavaşlamadılar bile!"

"Muhtemelen akşam yemeğindeki yerlerini kaybetme riskini almak istemediler," diye cevap verdi Gerard acımasızca, çocuğun kalp atışlarını kontrol etmek ve cılız uzuvlarını incelemek için yanına çömeldi.

Küçük kız onun araştıran ellerinin altında kıpırdandı. Gözleri faltaşı gibi açılmış, cılız yüzünde kocaman olmuştu. Arsız bir huşu içinde Lucy'ye baktı. "Ben öldüm mü, bayan? Siz bir melek misiniz?"

Lucy o anda güldü, Gerard'ın kalbine doğru ok gibi fırlayan neşeli bir ses dalgası. Onun güldüğünü daha önce hiç duymadığını fark etti.

"Korkarım ben melek değilim, canım. Babam seni bu konuda temin etmek için çok hevesli olurdu."

Gerard çocuğun kirli alnındaki saç tellerini düzeltti. "Sadece sersemlemişti. Birkaç sıyrık ve çürük, hepsi bu."

Bir kadın onlara doğru koşarak geldi, sahte giysileri onun bir fahişe olduğunu yarım düğmeli korsajından ve çıplak ayaklarından daha açık bir şekilde gösteriyordu. En son müşterisinden kör bir panikle yuvarlandığı belli olmasına rağmen, başlığını takmak için zaman ayırmıştı. Gerard şaşırmamıştı. Gururlarından başka giyecek bir şeyleri olmayanların bu tür acınası kabadayılık gösterilerine uzun zamandır aşinaydı. Şapkanın güve yeniği tüyleri yağmurda sarktı.

Kadın sarsılan çocuğu Lucy'nin kollarından kaptı. "Çek şu lanet ellerini üstünden!"

Küçük kız annesinin boynuna albino bir maymun gibi yapıştı ama hayran bakışları Lucy'nin üzerinde sabit kaldı.

Lucy kirlenmiş retikülünü tutarak onlarla yüzleşmek için ayağa kalktı. "Herhangi bir kırık kemiği yok gibi görünüyor hanımefendi. İyi olacağını düşünüyoruz."

"Senin gibiler sağ olsun," diye hırladı kadın.

Gerard farkında olmadan nefesini tutmuş, Lucy'nin çocuğunu sokaklarda başıboş bıraktığı için kadını azarlamasını bekliyordu. Ama Lucy bu duruma öylesine metanetle katlandı ki, kadın küfürlü bir tirada başladı ve dilinin yakıcı kenarlarıyla Lucy'nin derisini y ü z d ü .

Gerard, kadının kendisine ait olmayan bir azarı kabul etmesine kayıtsız kalamazdı. Kadın nefes almak için durakladığında, Gerard onun ateş hattına girdi. "Affedersiniz, madam. Belki de durumu yanlış anladınız. Çocuğunuza çarpan Bayan Snow'un arabası değildi. Yine de durup kızınızın sağlığıyla ilgilenme nezaketini gösterdi."

Gerard'ın duruşundaki bir şey kadının geriye doğru bir adım atmasına neden oldu. Başlığının ıslak tüyleri bir gözünün üzerine çökmüştü. "Onu kimin ezdiği önemli değil. Hepiniz aynısınız. Lanet olası bencil piçler, hepiniz!"

Lucy retikülünü karıştırıyordu. Gerard onu durduramadan bir tomar banknot çıkardı ve kadına uzattı. "Lütfen," dedi. "Zahmetiniz için bunları alın. Çocuğu bir doktora gösterin. Ona yiyecek sıcak bir şeyler alın." Gerard bu paranın babasının ona bir ayda ödediğinden daha fazla olduğunu fark etti.

Kadının bakışları eldivenli eldeki mütevazı servette açlıkla oyalandı ve sonra onu kapıp Lucy'nin suratına fırlattı. Lucy irkildi ama kaçmadı. Gevrek notlardan biri saçlarına takıldı, diğeri ise bir su birikintisine batmak üzere aşağıya doğru uçtu.

"Lanet sadakan sende kalsın. Ben param için çalışıyorum ve bundan gurur duyuyorum." Lucy'yi bir kenara bırakıp Gerard'a cesur bir bakış attı, hâlâ kızını iri göğüslerine bastırıyordu. "Düşesi atlatıp daha sonra gelmek isterseniz, Tanrı'nın bana verdiği yeteneklerle paramı kazanmaktan çok memnun olurum, beyefendi."

Gerard, şapkasını kadına doğru eğerken dudaklarının acımasız bir çizgiye dönüştüğünü hissetti. "Çocuğunuzu eve götürün, madam. Ait olduğu yere."

Lucy'nin beceriksizce yaptığı telafi girişimlerinin hiçbirisi kadını Gerard'ın nazikçe azarlaması kadar öfkelenlendirmediydi. Belli belirsiz bir öfke sesiyle şapkanın tüylerini gözlerinden silip uzaklaştı. Küçük kız annesinin sert omzunun üzerinden baktı. Kızın mahzun gözleri Gerard'ın aklından çıkmıyordu. Annesinin birkaç yıl içinde kendi değerli bedenini sokaklarda üç kuruşa satacağını çok iyi biliyordu.

Dikkatini Lucy'ye verdi, bu yerden ve anılarından kaçmak için yanıp tutuşuyordu.

Çocuğun ardından bakakaldı, yüzünde umutsuz bir ifade vardı, saçları başına dökülmüştü, güzel elbisesi kirlenmiş ve yırtılmıştı. Islak ipek, sanki denizden yeni çıkmış Venüs gibi ince kıvrımlarına yapışmıştı. Kaşmir şalını ve bir terliğini çamurlu bir su birikintisinde kaybetmişti. Çıplak ayak parmakları sol çorabındaki sivri bir yırtıktan dışarı fırlamıştı.

Gerard o anda korkunç bir karar hatası yaptığını anladı. Onun olduğuna inandığı kadından arkasına bile bakmadan uzaklaşabilirdi. Ama bu farklı bir kadındı. Dudakları kırılğanlıkla titreyen bir kadın. İslî kirpikleri gözyaşlarıyla kirpiklenen bir kadın. Karşı koyamayacağı bir kadın.

Paltosunu çıkardı ve yavaşça omuzlarına sardı. "Gel Lucy. Araba bekliyor."

Onu arabaya doğru yönlendirdi, dağınık pound banknotların üzerinden geçti. Lucy'nin cömertliği boşa gitmeyecekti. Gölgeler onu almak için çoktan ara sokaklardan ve karanlık kapı aralıklarından çıkmaya başlamıştı.

"Hiç bu kadar utanmamıştım," diye itiraf etti, bir kez daha arabanın deri döşemeleri arasına yerleştiklerinde.

"Onu ezip geçen sen değildin."

Eldivenlerinin yırtık pırtık dantelleriyle oynadı. Gerard'ın, onun bastırılmış sözlerini duymak için zorlanması gerekti. "O zaman değil. Daha önce. O insanları gördüğümde." Kasvetli gri gözlerini onun yüzüne dikti. "Onlar bu kadar az şeye sahipken ben neden bu kadar çok şeye sahip olayım ki?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. Hayatının büyük bölümünde aynı soruyla boğuşmuştu. "O kadının sizi azarlamasına izin vermek ve ona para teklif etmek vicdanınızı rahatlatı mı?"

"Onun için üzıldüm."

"Senin merhametin hakkında ne düşündüğünü gördün."

Lucy'nin gözleri aydınlanan bir farkındalıkla büyüdü. "Benim iyiliğimi istemedi, değil mi? Kızgın kalmak için bir bahane istedi. Kızgın olmaya *ihtiyacı vardı*. Böylece gururunu koruyabilecekti. Bunu nereden biliyorsun?"

"Çok basit. Annem bir fahişeydi."

Koltuğunda geriye yaslandı, dizginlenemez bir kibirle ona baktı ve kaba itirafının gözlerinde uyandıracağı tiksinti titreşimini, kibarca maskelenmiş iğrenmeyi ve ona karşı filizlenmekte olan saygısını öldürecek örtülü acımayı bekledi.

Onun hüzünlü gülümsemesi beklediği son tepkiydi. "Benimki de öyleydi. Sadece bana iyilikleri karşılığında para kabul etmediği söylendi."

Bir uşak arabanın kapısında belirlediğinde Gerard'ın kalbi hâlâ darbeyi sindirmeye çalışıyordu, gecikmelerinden duyduğu sabırsızlığı saklamakta zorlanıyordu. "Devam edelim mi leydim?"

Lucy sıırıslık olmuştuk eteğinin bir kıvrımını sıktı, kırık dökük kahkahası daha çok hıçkırığa benziyordu. "Leydi Cavendish'in kapısına böyle üzgün bir halde gelseydim çok fena olurdu. Eve dönmekten başka yapacak bir şeyimiz kalmadı."

Lucy'nin zayıf neşelenme çabasından etkilenen Gerard elini kaldırarak hem Lucy'yi hem de uşakı sakinleştirdi. "Burada kal," diye emretti. "Hemen döneceğim."

Lucy ona paltosunun hâlâ kendisinde olduğunu hatırlatmadan koruması yağmurun altına dalmıştı. Paltonun derinliklerine daha da sokuldu, kaba liflerin arasına hapsolmuş defne meyvesinin erkeksi kokusuyla hem ısındı hem de rahatladı.

Bay Claremont yirmi dakika sonra kolları paketlerle dolu olarak döndü. Karşı koltuğa çökerek kravatını çıkardı ve bileğinin dikkatsiz bir hareketiyle şapkasını fırlattı. Sırıslık gömleği omuzlarına yapışmıştı. Açık yakasından kıvrılan göğüs kıllarında yağmur damlacıkları parlıyordu.

Adam dikkatle boğazını temizleyince Lucy bakışlarını yukarı kaldırdı ve adamın onu dik dik bakarken yakaladığını düşünerek utandı. Adamın tanıdık eğlence sırtışı geri dönmüştü.

Üzüntüsünü gizlemek için pencereden dışarı, yağmurlu manzaraya baktı. "Araba hareket ediyor. Nereye gidiyoruz?"

"Neden, akşam yemeğine tabii ki. Ben sizin korumanızım, değil mi? İyi beslendiğinizi görmek benim görevim."

Lucy havayı kokladı; hava lezzetli aromalardan oluşan bir potpuri ile kokuluydu. İstemedi de olsa bir beklenti iniltisi duydu. "Şimdi hangi kötü şeyi yaptınız Bay Claremont?"

"Leydi Cavendish'i büyüleyici arkadaşlığımızdan mahrum bırakmak zorunda kaldığımıza göre, kendi küçük akşam yemeği partimizi düzenleyebileceğimizi düşündüm."

Kolilerini yanındaki koltuğun üzerine açtı. Her yeni hazine ortaya çıktıkça Lucy'nin ağzı sulandı: kızarmış elmalar, bir dizi sosis, ufalanmış Banbury kekleri, çörekler, bir sürahi bira, dumanı tüten bir somun ekmek ve boğazını özlemle sıkkan çeşitli tatlılar.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı. "Oldukça görkemli."

"Nehir kıyıları cazibeden tamamen yoksun değil. Hâlâ dilenci bir krala layık bir ziyafet sunabilirler" -yeleğinden bir demet tatlı lavantayı güzel bir hareketle çıkardı- "ve leydisi için çiçekler."

Öne doğru eğilip lavanta dalını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdığında mizahı daha tehlikeli bir şeye dönüştü. Lucy onun dokunuşuyla ürperdi. Yine yapıyor, diye düşündü çılgınca. Bütün havayı çalıyordu. Dizleri birbirine değene kadar arabayı daraltıyor, nefesleri birbirine karışıyor, gözleri aptalca bir davetle kapanıyordu.

"Gerçekten yapmamalıyım," diye mırıldandı. "Saçmalık."

Adamın keskin cevabıyla gözleri fal taşı gibi açıldı. Adam çantasını karıştırıyordu. "Ah!" diye haykırdı, gümüş bir nesne çıkardı. "Buralarda bir yerde bir saat olacağını biliyordum. Muhtemelen bir barometre ve arabanın tam enlemini ölçmek için bir sekstant da." Saati kadının yüzünün önünde salladı. "Tam da şüphelendiğim gibi."

Tam olarak yirmi iki yüz saat." Saat tekrar retikülün içinde kayboldu. "Peki yirmi i k i y ü z s a a t sonra ne olması planlanıyor Bayan Snow?"

İyi mizahı karşı konulmazdı. Lucy gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı. "Akşam yemeği?" diye cüret etti.

Araba hafifçe durdu. Lucy pencereyi indirdiğinde etraflarının parıldayan ağaç gövdeleriyle çevrili olduğunu gördü. Tepelerindeki yoğun dal örtüsü yağmuru eriterek ince bir sise dönüştürüyordu. Hayalperest bir kadın olsaydı, bunun ormanlık araziye büyülu bir hava kattığını düşünebilirdi.

"Neredeyiz?" diye fısıldadı, ormanlık sessizliğe saygısızlık etmekten çekinerek.

"Berkley Wood. Biliyor musun?"

"Gerçekten de öyle. Londra'daki her ayak takımı da öyle. Ne yapmaya çalışıyorsun? Soyguna mı davetiye çıkarıyorsun?"

Claremont kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona sert bir bakış attı. "Neden, Bayan Snow, yeteneklerime olan inancınız dokunaklı."

Gözlerini kaçırdı, erkeksi görüntüden rahatsız olmuştu. "Peki ya hizmetçiler?"

"Muhtemelen Fenster'ın muşambasının altında toplanmış, kendi biralarını paylaşıyorlardır."

Lucy onun sorusunu kasten yanlış anladığından şüphelendi. Şunu demek istemişti: "Ölmüş hizmetkârlar bu davranışlarıyla skandala yol açmazlar mı? Ama hayatında ilk kez umursamadığını şaşkınlıkla fark etti. Açlıktan ölüyordu ve Bay Claremont'un cömert ziyafeti karşı konulamayacak kadar kışkırtıcıydı.

Sosis dizisine özlemle baktı. "Bunlar kedi eti değil mi acaba?"

"Tabii ki hayır," diye söz verdi ve bir tanesini koparıp ona uzattı. Kadın ısırıldı ve etli lezzetinin tadını çıkardı. Adam sırıttı. "Amiral Snow'un kızı için sadece en iyi spaniel."

Lucy boğuldu. Claremont ona mendilini uzattı ve sırtına vurdu. "Sadece şaka yapıyordum. Aklına çocukluğundaki bir evcil hayvan mı geldi?"

Sulanan gözlerini sildi. "Oh, hayır. Babam evcil hayvanları onaylamıyor."

"Akşam yemeği için bile mi?"

Lucy yine boğuldu, bu kez kahkahalarla. Claremont ona bir sürahi bira uzattı.

Nefesini toparlamaya çalışarak elini salladı. "Ben içkiye düşkün değilim, efendim. Onlar sadece insanın ahlaki karakterini zayıflatır."

Şeytani bir edayla bakarak sürahiyi dudaklarına götürmeden önce kadeh kaldırdı. "Kesinlikle."

Lucy gizliden gizliye Claremont'un bronzlaşmış boğazının esnekliğine ve dalgalanmasına hayran kaldı. Diliyle kurumuş dudaklarını ıslattı. "Belki küçük bir yudum...?"

Ona sürahiyi uzattı ve o da dudaklarına götürmeden önce titiz bir dikkatle ağzını sildi. Ne yaptığının çok geç farkına vardığında, Claremont'un kendisini alaycı bir eğlenceyle incelediğini görmek için isteksizce gözlerini kaldırdı.

"Merak etme canım. Benden sonra içerek bendeki hastalıklara yakalanamazsın."

Yanaklarının üzüntüden kızardığını hisseden Lucy biradan bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Biranın ekşi tadı, sürahiyi geri uzatırken karnına dolan sıcaklıkla hafifledi. Claremont meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı ve sürahiyi ağzına götürerek kendi dudaklarının öpücüğüyle ısınan noktadan derin derin içti. Dili bir damla yakalamak için dışarı fırladı.

Bu jestin kasıtlı samimiyeti karşısında sersemleyen Lucy, dalgınca Banbury keklerinden birine uzandı.

Eli onun bileğini yakaladı. "Oh, hayır, yapamazsın. Koruman olarak önce tadına baksam iyi olur. Ne de olsa zehirli olabilir" -sesini dramatik bir tonda alçalttı- "zehirli."

Pastayı ısırdı, sonra ona uzattı. Kadın pastaya uzandı ama adam pastayı geri çekti. İştah kabartıcı ikram dudaklarının birkaç santim ötesinde yeniden belirdi. Lucy ona ters ters baktı. Daha önce hiç kimse onunla alay etmeye cesaret edememişti. Pasta yerine onu ısırsa bu onun için iyi olacaktı.

Sahip olduğunu bile fark etmediği bir kadın içgüdüleriyle daha ince bir intikam almaya karar verdi. El değmemiş tarafını görmezden gelerek

Başını çevirdiğinde, adamın ağzının değdiği yeri gördü. Dişleri ufalanmış şekerlemenin içine battı. Gözleri kendinden geçerek kapandı ve dilinin üzerinde eriyen şekerin yasak tatlılığı karşısında usulca inledi.

Küçük parmağının alt dudağının üzerinde gezinerek tarçın tozlarını silkelemesinin şehvetli şokuyla gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bay Claremont," diye nefes aldı, "gözlükleriniz buğulanıyor."

"Nemden olmalı," dedi huysuzca, elini geri çekerek.

Adam tamamen geri çekilmeden önce Lucy uzandı ve gözlüğünü eteğinin üzerinde parlatmak niyetiyle yavaşça çıkardı.

Ama geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki tüm planları, büyülenmiş bir halde onun korunmasız gözlerine bakarken unutuldu.

Onun yumuşak huylu olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Zararsız? Masum olduğunu? Her zaman mantıklı muhakemesiyle gurur duymuştu ve kendi aptallığının derinliği onu sertçe vurdu, son savunmasını da paramparça etti. Gözlerinin değişen elası kötülüğün ta kendisiydi, kirpiklerinin yemyeşil çöküşü baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş haliydi. Daha önce hiçbir erkekte böyle kirpikler görmemişti. Banbury pastası kadar abartılı bir şekilde tarçın dökebileceklerinden şüphelenerek parmak uçlarını üzerlerinde gezdirmeyi arzuladı.

Ancak gözlerindeki temkinli kırılganlık, ona dokunmasını engelledi ve onu en tehlikeli hale getirdi.

Onu gözlüklerinden mahrum bırakmak görüşünü keskinleştirmekten başka bir işe yaramamıştı. Lucy kendisine şeffafmış gibi bakılmasına alışkındı ama içine bakılmasına alışkın değildi. Adamın araştıran bakışları, sanki kadının yalnız ruhunun derinliklerini görebiliyormuşçasına onun soğuk cephesini delip geçiyordu.

Kendi duyuları acı verici bir keskinlikle canlandı. Giysilerinin yapışkan şeffaflığının, adamın nemli teninin baharatlı kokusunun, yağmurlu açıklıktaki yalnızlıklarının, dudaklarını ayıran birkaç santimin acı verici bir şekilde farkına vardı. Amiral onun kalıtsal ahlaki eksiklikleri konusunda başından beri haklı olmalıydı, diye düşündü umutsuzca. Kendini, Amiral'den daha kötü bir duruma sokmuştu.

uzlaşmacı. Eğer bu adam onun aceleciliğinden yararlanmayı seçerse, ona karşı koyacak gücü bulamayacağından korkuyordu.

"Lucy?"

Sertçe yutkundu, ona ruhu da dahil olmak üzere istediği her şeyi vermeye hazırdı. "Evet, Bay Claremont?"

"Gözlüklerimi geri alabilir miyim? Korkarım onlarsız bir yarasa kadar körüm."

Lucy kendi hislerinden şüphe ederek gözlerini kırıştırdı. Bir nefesle diğeri arasındaki duraklamada Claremont'un delici bakışları boşluğa düşmüştü. Aralarındaki havayı el y o r d a m ı y l a yoklayarak gözlüklerini Lucy'nin kansız parmaklarından kurtardı.

Lucy onun baş döndürücü dönüşümünü sorgulayamadan, Amiral'in kusursuz bir taklidini yapmaya başladı ve sanki bir pipoymuş gibi çöreklerden birine y u m u l d u . Lucy onu saygısızlığı için azarlaması gerektiğini biliyordu ama kahkaha çığlıklarının arasından tek bir azarlayıcı kelime bile geçiremiyordu.

Dışarıdaki hava soğuktu, ama zaman sınırlarını kaybedip hoş bir bulanıklığa dönüşürken, araba onların alaycı uyumu ve çatısındaki yağmurun rahat damlamasıyla ısındı. Kızarmış elma ve ekmeği bitirmişlerdi ve arabanın kapısı açıldığında her bir tatlıdan sırayla tadıyorlardı.

Lucy şok içinde nefesini tuttu. Orada duran uşaklardan biri değil, çömelmiş bir bowling lobutu gibi sallanan Fenster'dı.

"Nereye efendim?" diye kükredi, onu tamamen görmezden gelerek. "Biramız bitti. Yeni bir fiçı almak için Boar's Head'e gidelim mi?"

Claremont Lucy'ye şaşkın bir bakış fırlattı. "Sanırım Fenster'ın ahlaki karakterini yeterince zayıflattık. Bizi eve götürsem iyi olacak."

Arabadan inmek için yanından geçerken Lucy onun kolunu yakaladı. "Teşekkür ederim, Bay Claremont."

"Ne için?"

Nazik olmak. Benimle dalga geçmek.

Beni güldürmek. "Akşam yemeği," diye basitçe cevap verdi.

Elini kısa bir süreliğine kendi eliyle kapattı. "O zevk bana aitti, fare."

Gerard onu durduramadan Fenster yıllardır göstermediği bir çeviklikle sürücü mahalline atladı ve diğer tarafa yuvarlanıp çamurun içinde mutlu bir şekilde gürleyerek yattı. Uşakların hiç yardımını dokunmamıştı. Arabanın arkasına dolanmışlar, "That Banbury Strumpet, As Sweet As a Crumpet" nakaratını yüksek sesle tartışıyorlardı.

Gerard, Lucy'den yardım istemek zorunda kaldı ve Fenster'ı kaldırıp kendi kemeriyle koltuğa bağladıklarında, ikisi de sıırılsıklam olmuş ve taze kahkahalarla güçsüz düşmüşlerdi.

Gerard onları ıssız sokaklarda dolaştırırken Lucy titreyerek arabaya sığındı. Sadece bir kez, uşaklar tartışmalı şarkı sözleri yüzünden birbirine girdiğinde durmak zorunda kaldı. Gerard araya girerek onları şarkıda olmasa bile ruhlarında bir uyuma yönlendirdi. Neyse ki şarkının sözleri Lucy'nin anlayamayacağı kadar bulanıktı ama Ionia'nın kaldırım taşlı yoluna döndüklerinde kendini nefesinin altında akılda kalıcı melodiyi mırıldanırken yakaladı. Bay Claremont'un baritonunun zengin tınısı tüylerini ürpertti. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama adamın omuzlarının güven verici genişliğine alışmaya başlamıştı. Adamın katı duruşu onu alışılmadık bir sıcaklığa boğmuştu.

Bunu daha önce yaşamış olsaydı, mutluluk olarak tanımlayabilirdi. Bu haliyle sadece karnının tok olduğunu, ayak parmaklarının birbirine vurduğunu ve hafızasında ilk kez sabah kalkmayı dört gözle beklediğini biliyordu.

Araç yuvarlanarak durdu. Arabanın dışında yükselen sesler yerini korkutucu bir sessizliğe bıraktı. Lucy'nin ayak parmakları hareketsiz kaldı. İçini bir önsezi bulutu kaplamıştı, arabanın penceresindeki buğuyu sildi ve malikânenin perdesiz tüm camlarının ışıkla parladığını gördü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ONBİRİNCİ BÖLÜM

GERARD, Lucy'nin yüzünün soluk oval şekli arabanın gölgeli iç kısmından ortaya çıktığında KAYIPTAN İNLEMEK İSTEDİ. Doğaçlama ak am yemeği sırasında gördüğü o sıcak, büyüleyici kadın gitmiş, bir kez daha eri ilmez bir buz tabakasının altına hapsolmu tu. Kadın kardan daha beyazdı, teni o kadar yarı saydamdı ki adam  akaklarındaki narin damar ağını izleyebiliyordu. Arabadan indi, adamın uzattığı eli görmezden geldi, sanki dokunsa  atlayacakmı  gibi.

Çimenlerin  zerine dökülen lamba ışığının uğursuz tehdidiyle ayılan u aklar, Fenster'ın sendeley n formunu aralarında dengeleyerek hizmetkârların girişine doğru kaçtılar. Gerard yapılacak en akıllıca şeyin kendi mazeretlerini mırıldanıp kapıya çekilmek olduğunu biliyordu ama Lucy'yi o göz kamaştırıcı ışıkla tek başına y zle meye terk edemeyeceğini fark etti. Ona kapıya kadar eşlik etti, herhangi bir bocalama belirtisi göstermesin diye parmakları dirseğinin birkaç santim ötesinde geziniyordu.

Smythe ve Amiral onları bekliyordu. Smythe cumbalı pencerenin yanında hazır olda duruyordu, cüppesi ve gecelik başlığı o kadar kırı mamı tı ki Gerard onun bir at gibi ayakta mı uyuduğunu merak etti. Amiral kraliyet morundan bir sabahlık giymiş, saçları buzdan bir ta  gibi parlıyordu. Parke karoları üzerinde yürürken bastonu öfkeli bir ritimle gümbürdüyordu.

Gerard pozisyonunu pervasızca tehlikeye attığının farkındaydı ama derhal içten çıkarılmasıyla sonuçlansa bile bu  alıntı ilişkiyi değiş toku  edeceğinden emin değildi. Lucy'nin kahkahasının dalgalanan notaları fiyatın ötesinde bir  arkıydı.

Ba ı, giyotine ensesini sunan devrik bir genç kraliçe gibi eğik, babasına dönüktü. Gerard'ın mantosu hâlâ ince omuzlarına örtülüydü.

"Lucinda, sevgilim," diye gürledi Amiral, her hecesinden kötülük damlıyordu. "Bize katılmaya karar vermene çok sevindim. Leydi Cavendish'te size katılacak kadar iyileşip de gelmediğinizi öğrendiğimde ne kadar üzüldüğümü tahmin edersiniz. Endişeden kendimi kaybetmiştim."

Lucy konuşmak için nefesini topladı ama önce Gerard konuştu, gözlüklerinin arkasından hafifçe göz kırptı. "Bir kaza oldu efendim. Aslında iki kaza-"

"Sessizlik, Bay Claremont!" Lucy'nin sesi çelik gibi kesildi. "Babam senin fikrini isteseydi, bunun için sana para verirdi."

Gerard kendini Amiral'in azarlamasına hazırlamıştı ama Lucy'nin sözleri onun dengesini tehlikeli bir şekilde bozdu. Gözlerini kıstı ama Lucy onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Kimi koruyordu? diye merak etti. Kendisini mi? Yoksa onu mu?

"Siz, efendim, sadece bir hizmetkârsınız," dedi Amiral, statüsünün bir vahşiden biraz daha iyi olduğunu ima ederek. "Sizden herhangi bir nezaket ölçüsüne saygı göstermenizi bekleyemem. Ancak kızım..." Cüppesinin kuyruğu, bir kuzuya saldırmak için çömelmiş aç bir aslanın kuyruğu gibi sallanarak Lucy'nin etrafında döndü.

Gerard sıkılı yumruklarını ceplerine soktu. Eğer Snow Lucy'nin parmak eklemlerine hafifçe vurursa, Gerard sabah yeni bir iş arıyor olmayacaktı. İşverenini öldürdüğü için hapse atılmış olurdu.

Lucien Snow'un yumruklarını silah olarak kullanmayacak kadar kültürlü olduğunu bilmeliydi. Bir kedi kuyruğu gibi salladığı küçümseme silahı kadar yakıcı bir silahı varken neden değerli parmak eklemlerini zedeleme riskini alsındı ki? Adamın kutuplu bakışları onu çarpık saç buklesinden elbisesinin kirlenmiş ve yırtık eteklerine kadar incelerken Lucy yere baktı.

Sessizliği başlı başına bir cezaya dönüştüğünde, titrek bir nefes aldı. "Baba, lütfen, ben-"

"Dilini tut, kızım. Senin uyduruk bahanelerine ya da güzel masallarına ihtiyacım yok. Tanrı biliyor ya, bütün gece yerde volta atıp dönmesini boşuna bekledikten sonra annenden bunları yeterince duydum. Şafakta sendeleyerek gelirdi..." -patrisyen burnu havayı kokladı. Aradığı şeyi bulduğunda soğuk gülümsemesi yayıldı - "ruh kokuyor."

Kızının karmakarışık saçlarını düzeltti, Gerard'ın izlemeye dayanamadığı sahte şefkati müstehcendi. "Güzel saçları dağılmış... elbisesi buruşmuş... dudakları sevgilisinin öpücüklerinden şişmiş."

Lucy'nin ensesi suçlu bir pembelikle kızardı ve Gerard, Lucy'nin parmak ucunun dudaklarına değdiği o masum fırçayı hatırladığını bildiği için kendine lanet etti. Smythe ona bir bakış attı, kâhyanın kalaylı bakışları okunamıyordu. Gerard'ın kayıtsızlık maskesini kaynayan duygularının üzerinde tutması neredeyse imkânsız hale geliyordu. "Gerard'ın sadece şey o hayretler Bana." ve Amiral kaygan topukları üzerinde geriye doğru sallanarak devam etti, "adil seks tarafından hala hayal kırıklığına uğratılabiliyorum. Havva'nın yılanın ona sunduğu elmayı alıp insanlığın düşüşüne neden olmasından bu yana sergiledikleri sorumsuz ve ahlaksız davranışlar beni hayal kırıklığına uğrattı.

Var

Kendin için söyleyeceğin bir şey var mı, Lucinda?"

Yapma, diye sessizce yalvardı Gerard. *Lanet olsun Lucy, yapma.*

Babasının bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı, gri gözleri kireçli yüzüne hükmediyordu. "Özür dilerim, baba."

Smythe başını eğdi, yaşının her dakikasını gösteriyor gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Amiral, kızının uysal teslimiyetiyle yeniden iyilikseverliğe bürünmüştü. "Bağışlanmak için kalbimi yoklayacağım."

Bastonuna ağır bir şekilde yaslanarak merdivenleri çıktı, sabahlığının kuyruğu arkasından dalgalanıyordu. Lucy arkasından bakakaldı, üstü başı perişan görüntüsü onu annesinin giysileri tarafından yutulmuş küçük bir kıza benzetiyordu.

Gerard, Smythe'ın ne duyduğunu ya da ne düşündüğünü umursamadan onun omzuna dokunmak için hareket etti. "Buna hakkı yok."

Çenesi yukarı kalktı, meydan okuyan eğimi kalbinin sıkışmasına neden oldu. Yumuşak sesine acı karışmıştı. "Her şeye hakkı var. O mükemmel biri, görüyorsunuz. Ben onun yaptığı tek hatayım."

Elini silkerek babasının peşinden merdivenleri tırmanan Lucy'nin omuzları Gerard'ın paltosunun altında kaskatı kesilmişti. Öfke ve hayal kırıklığıyla gözleri dönmüş bir halde arkasını döndüğünde, çizmeli ayağı süngerimsi bir şeye çarptı.

Lavanta demetini bulmak için eğildi. Onu aldı ve burun deliklerine götürdü. Kırılğan buket neredeyse tanınmayacak kadar ezilmişti, ama ele avuca sığmayan kokusunun bir ipucu hırpalanmış çiçeklere inatla yapışmıştı. Buketi kulağının arkasına sıkıştırırken Lucy'nin utangaç gülümsemesini hatırladı.

Dilenci bir krala layık bir ziyafet... ve leydisi için çiçekler.

Smythe giriş holünde dolaşırken kupayı avucunun içinde buruşturdu ve aynı şeyi yapmak için salonda gözden kaybolmadan önce bileğinin uygun bir hareketiyle lambaların her birini öldürdü. Gerard ilk kez karanlığı memnuniyetle karşıladı. Bu onun ruh haline uygundu.

Birinin onu izlediğini, aciz öfkesinin tadını çıkardığını hissedince gözlerini kıstı. Görüşü yavaşça düzeldiğinde Amiral Sir Lucien Snow'un büstünün meşe kaidesinden ona sırtıttığını gördü.

Yumruğunu savurarak onu devirdi. Pişmiş topraktan tatmin edici bir patlamayla parke zemine düştü. Arkasından biri kibarca boğazını temizledi.

Smythe, diye düşündü Gerard, bu pervasız teklif karşısında öfkesi kısa süreliğine yatıştı. Elbette Amiral'in sadık uşağı, her şeyi bilen, her şeyi gören Smythe olacaktı.

Arkasını döndü, pişmanlık duymayan duruşuyla adamın kendisine meydan okumasına cesaret etti. "Çok özür dilerim. Karanlıkta çarpmış olmalıyım."

Smythe'in yumuşak ses tonunda hiçbir azarlama iması yoktu. "Anlaşıldı efendim. Herkesin başına gelebilirdi. Bir süpürge getireyim."

Gerard kaşlarını çatarak uşağın gece şapkasının gölgeler arasında salınmasını izledi ve Amiral'in esrarengiz hizmetkârının bir müttefiki mi yoksa düşmanı mı olduğunu merak etti.

Ertesi sabah Gerard'ın kapısını kimse çalmadı. Gecenin yarısını ateşin sönmekte olan korlarına bakarak, diğer yarısını da rüyalarla işkence çekerek geçirdikten sonra saat ona kadar uyudu ve uyandığında kapının altından ince bir zarfın atılmış olduğunu gördü. Rahatlama ve pişmanlık arasında kalarak zarfı yırtıp açtı ve tamamen görevden alındığını görmeyi bekliyordu.

Bunun yerine, Smythe'den gelen ve koruma olarak hizmetlerine birkaç gün boyunca ihtiyaç duyulmayacağını bildiren bir not buldu.

Bayan Snow dışarı çıkmayacaktı. Ancak Amiral, anılarını düzenlemesine yardım ettiği için ona minnettar kalacaktı. İşverenin el yazısıyla yazılmış kısa bir notta, beceriksizce kırdığı büstün bedelinin her ay mütevazı artışlarla maaşından kesileceği bildiriliyordu.

Gözleri *Bayan Snow'a kaymasaydı* Gerard bu son söze *gülümseyecekti...*

Amiral'in kızı, utanç içindeki bir ortaçağ prensesi gibi odasına mı hapsedilecekti? diye merak etti, notu avucunun içinde buruşturarak. Eğer öyleyse, neden umurunda olsun ki? Lucinda Snow onu ilgilendirmiyordu. Hayatını babasının zalim parmağı altında kıvrınarak geçirmeyi seçtiyse, o kim oluyordu da buna karışıyordu? Yine de gözünün önüne gelen başka bir kadın aklından çıkmıyordu; yaramaz bir çocuk gibi ceplerine şekerlemeler dolduran, neşeli, güler yüzlü bir kadın.

Sonraki birkaç gün monoton bir akış içinde akıp giderken, Ionia'dan ve onun genç metresinden kurtulma arzusu giderek artıyordu. Hiçbir zaman yalnızlığa alışkın bir adam olmamıştı, uzun zaman önce kendi şirketinin kasvetli yalnızlığına tahammül etmeyi öğrenmişti, ama şimdi esneyen bir boşluk içini kemiriyordu. Son inatçı yapraklar da yaklaşan kışın tahribatına teslim olurken, kendi sinirleri de yıpranmaya başlamıştı. Sırf kişisel yazışmalarını karıştırma ya da kütüphanede birkaç boş an geçirme fırsatı için Amiral'e karşı nazik olmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Hürmetkâr cevapları boğazında düğümleniyor, kendini küçümsemekten tıkanıyordu.

Çok az uyuyor, her sabah şafak sökmeden kalkıyor ve arazide amaçsızca dolaşıyordu. Londra'nın geç sonbaharının ne kadar acımasız olabileceğini unutmuştu ama onun dondurucu soğuğunu, ruhundan sızan tanıdık soğuğa tercih ediyordu. Nehir boyunca uzanan ara sokakların kıvrımlarında yakalanan ve dünyanın öbür ucundaki nemli taş katmanlarının altında beslenen bir üşüme.

Her ne kadar Amiral'in kızının dikkatini dağıtmayı göze alamayacağını kendine sürekli hatırlatsa da, gezintisi onu her zaman penceresinin altında hırpalanmış bir nöbetçi gibi duran yaşlı meşe ağacına götürüyordu. Omzunu meşenin kırışmış gövdesine yaslar, nehirden esen rüzgâra karşı yakasını kaldırırdı,

ve perdelerin titremesi ya da beyaz bir parıltı için örtülü pencereyi arayın.

Lucy pencere kenarındaki koltuğunun kadife minderlerine gömülmüş, buz gibi ayaklarını yorganın altına sokmuştu. Dantel ve şam perdelerini ayıran aralıktan bakarak korumasının penceresini izlemesini seyretti. Onun varlığının ne zaman bir sıkıntı yerine rahatlık haline geldiğini tam olarak kestiremiyordu. Tek bildiği, ne zaman sıcacık yatağından sürünerek çıksa onu orada bulduğuydu; kendini güvende hissediyor, onun parlayan tılsımı tarafından zarar görmekten korunuyordu.

Rüzgâr saçlarını savuruyor ve paltosunu yırtıyordu. Lucy empati kurarak ürperdi. Adam ellerini paltosunun ceplerine sokup mutfığa doğru ilerlerken Lucy avucunu soğuk cama bastırdı ve "Günaydın Bay Claremont" diye fısıldadı.

Lucy'nin kibar toplumdan sürgün edilmesinin üzerinden beş yorucu gün geçmişti ki Gerard bir sabah kütüphaneye geldiğinde geniş odanın terk edilmiş olduğunu gördü. Bu nadir mahremiyet anını değerlendirerek Amiral'in sandalyesini kaptı ve sararmış gemi kayıtlarını karıştırmaya başladı. Smythe kapıda belirlediğinde suçlulukla irkildi.

Kütükleri, bir zamanlar Amiral'e aşık olduğuna inanan evli bir kontesten gelen parfümlü mektup demetinin altına iten Gerard, "Bunu bir duman püskürterek yapmayı öğrenebilirsen, sana sahnede bir iş bulabileceğimize inanıyorum," dedi.

"Ben de hep sirkte olmayı hayal etmişimdir efendim. Filleri bilirsiniz." Smythe orada öylece durmaya devam etti, nefesi kesilircesine mırıldanıyordu.

İşvereni içeri girmeden önce araştırmasına devam etmek isteyen Gerard, hızla tükenmekte olan sabır rezervlerini kullanarak nazikçe sordu: "Yardımcı olabilir miyim Smythe?"

Kâhya topuklarını vurarak dikkat kesildi. "Amiral Snow'un sabah için dışarı çıktığını bildirmek için geldim."

"Sabah mı?" Gerard temkinli bir şekilde yineledi. "*Bütün* gün boyunca olduğu gibi Sabah mı?"

"Bütün sabah, efendim. Öğle yemeği için onu beklemememizi rica etti."

Gerard Smythe'a şüpheyle baktı. Uşak neden Snow'un uzun süreli yokluğunu ona bildirmek için bu kadar zahmete girmişti? Bu bir çeşit tuzak mıydı? Amiral bacadan fırlayıp "Ah ha!" diye bağırarak onu gerçek ya da hayali bir hainlik yaparken mi yakalayacaktı? Smythe oymalı tik kapıları arkasından kapatıp Gerard'ı Lucien Snow'un mabedinin puslu kasvetine hapsettiğinde bu korkunç fantezileri daha da alevlendi. Amiral'in pipo dumanının kendine özgü kokusu havada asılı kalmıştı.

Yeni tıraş olmuş çenesini okşayan Gerard, kremayı korumaya bırakılmış bir kedi gibi volta atıyor, talihine inanamayacak kadar şüpheci davranıyordu. Amiral'in masasının tertemiz yüzeyi onu çağırıyor, kum saatinin cilalı pirinci yaramaz bir cazibeyle göz kırptıyordu. Sekreter onun üzerinde yükseliyor, gölgeli bölmeleri sırlarını açığa çıkarmak için yalvarıyordu. Böyle bir fırsat bir daha eline geçmeyebilirdi.

Botlarını çıkararak kütüphanenin kapılarını yavaşça açtı, ıssız giriş holüne doğru ilerledi ve ikinci kata çıkan kıvrımlı merdiveni hızla çıktı.

Gerard'ın parmak eklemleri Lucy'nin kapısına bir santim kala havada asılı duruyordu. Elini yavaşça pirinç tokmağa doğru indirdi. Neden ona kendisini reddetme fırsatı versin ki? Penceresinin altındaki çimenlikte gizlenen şüpheli bir karakterle ilgili uyduruk bir masal uydurmuştu bile. Şüpheli kişinin kendisi olduğunu ona söylemeye hiç niyeti yoktu.

Kapının tokmağını çevirdi, onu cazibeli bir uyuşukluk halinde yakalarsa istemeye istemeye de olsa geri çekilmeye hazırды. Ama kapı açılıp da ıssız odaya girmesine izin verdiğinde, biri şakağına silah dayamış olsaydı geri çekilebileceğinden emin değildi.

Ağır adımları onu, onlarca yıldır çorak bir çölde dolaşırken terk edilmiş bir hareme, anılar ve vaatlerle olgunlaşmış parfümlü bir çiçeğe rastlayan bir adam gibi içine çekti.

şehvetli zevkler. Açlıktan ölmek üzere olan duyuları bu incelikli saldırı karşısında sarsıldı.

Lucy'nin sığınağı, evin geri kalanına yayılmış olan sade erkekliğin antiteziydi. Tuğla ocakta hoş bir ateş çtırtıyordu. Fildişi dantelden örtüler püsküllü yatağı örtüyor, buruşuk yatak örtülerini tül gibi bir örtüyle sarıyordu. Mobilyalar saten ağacıyla kaplanmış, narin hatları kıvrılmış ve hayali kıvrımlarla süslenmişti. Baş döndürücü çeşitlilikteki pelüş halılar zemini kaplıyordu; sanki Amiral'in cilalı döşemesini bozmaya cüret etmiş her halı Lucy'nin cömert elleriyle kurtarılmış ve buraya getirilmişti.

Gerard odanın içinde dolaşırken sırtı, keşfinden çok memnundu: Kusursuz bakımlı, kusursuz kuaförlü, kurdelesini bile yerinde olmayan Bayan Snow tam bir pasaklıydı! Odanın dağınıklığının büyüüne kapılan Gerard avuçlarını dağınık yatağın üzerinde gezdirdi, gölgelikten küstahça sarkıtılmış pembe bir çorabın burnunu okşadı, parmaklarını gardırobun yarı açık çekmecelerinden dökülen baştan çıkarıcı ipek ve dantel şelalesine gömdü.

Şampanya sarısı bir kombinezonun kremi ipeğini işaret parmağı ve başparmağı arasında okşarken, iç çamaşırlarında kesinlikle çökmekte olan bir zevke sahip, iğrenç bir serseri, diye düşündü. Tembel bir isteksizlikle teslim oldu. Lucy'nin geri döndüğünde onu mahrem kıyafetlerini okşarken bulması pek hoş olmazdı.

Dağınık tuvalet masasında duraklayarak, kesme kristal bir şişenin kapatılmamış ağzını burun deliklerine götürdü ve Lucy'ye özgü temiz, limonlu kokuyla başı döndü. Yaşlılıktan kararmış tekerlekli bir çay arabası pencere kenarına yanaşmış, yüzeyi çiçek açmış gloksinya çiçekleriyle dolup taşan minyatür toprak saksılarla doluydu.

Gerard, tüylü, damarlı yapraklardan birini okşadı ve onların tıpkı metresleri gibi, görünüşte dikenli ama dokunulduğunda kadife gibi olduklarını düşündü. Yamalı bir yorgan pencere kenarındaki koltuğa bırakılmıştı. Yıpranmış eteklerini parmakladı ve Lucy'nin yorganın sıcacık derinliklerine gömüldüğünü hayal ederek gülümsedi. Yorganın kenarının düşmesine izin verdiğinde, kalın bir eskiz defteri yere yuvarlandı.

Gerard incelemek için çömeldi. Sayfaları bir bir karıştırdı, böylesine bariz bir meraktan duyması gereken utanç, saf bir şaşkınlıkla bastırılmıştı.

Bunlar yavan suluboyalar değil, cesur, tutkulu vuruşlarla kazınmış karakalem eskizler. Bir gloxinia'nın narin çiçeklerinin böylesine şehvetli bir şiddetle yeniden üretilebileceğini hiç hayal etmemişti. Çiçek eskizlerinin arasında, Hogarth'ın en parlak dönemine yaraşır bir Kraliyet Donanması subayının kaba bir karikatürünü keşfedince yüksek sesle güldü. Şişkin budalanın Amiral'e ne kadar benzediğini söylese Lucy şüphesiz bunu inkâr ederdi.

Sayfayı çevirdiğinde, koyu renk saçlarına aynı çan şeklindeki çiçekleri dolamış, bir kızıdan biraz daha fazlası olan genç bir kadınla karşılaşınca kahkahası soldu. Yaramaz gülümsemesi, tarifsiz bir hüznün havasıyla gölgelenmişti.

Eskiz defteri elinden kapıldı. "Bay Claremont! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Lucy onun karşısında duruyordu, saçları nemliydi, ipek sabahlığı vücudunu yanlışı yerlerinden sarıyordu. Hem eskiz defterini hem de kendisini onun aç bakışlarından korumak istercesine defteri göğsüne bastırdı. Gerard'ın bahaneleri boşa çıktı, aklından çıkmayan eskiz ve Lucy'nin yeni yıkanmış teninin limon kokulu misk kokusu tarafından aklından çıkarıldı.

"Kimdi o?" diye sordu yavaşça ayağa kalkarak.

Lucy'nin eskiz defterine ikinci kez bakmasına gerek kalmadı. "Annem."

"Onu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hayır." Lucy'nin sesi küçümsemeyle doluydu. "Doğumumdan bir hafta sonra lohusa hummasından ölme lütfunda bulunarak babamı skandal davranışlarından dolayı daha fazla utandırmaktan kurtardı."

Bravo, Lucy! diye düşündü Gerard. Amiral için o muhteşem alaycılığın tadına bakmaktan başka bir şey istemiyordu. "Dikkate değer bir benzerlik gibi görünüyor. Bir portresi var mıydı? Bir minyatür?"

Onun amansız takibinden kaçarak saksı çiçeklerinden oluşan ormana sığındı. "Smythe onu benim için tarif etti." Lucy'nin boştaki eli neredeyse dalgın bir şekilde bitkilerin üzerinde geziniyor, yaprakları yetersiz ışıktan yararlanabilsin diye eğri bir saksının

açısını düzeltiyordu. "Gloxinia onun hobisiydi. Bunların hepsi onun bahçesinden köklenen

Çiçekler. Ben onlara bakacak kadar büyüyene kadar Smythe onlara baktı."

Gerard'ın çenesi gerildi. Bir kadının ruhunu, hem bu zayıf çiçeklerde hem de kızının daha da kırılgan anısında canlı tutmak için yirmi yıl boyunca savaşacak bir adam, hafife alınacak bir adam değildi.

"Neden gloxinia'yı seçtiğini bilmiyorum," diye devam etti Lucy l bir yaprağı koparıırken. "Onlar dünyanın en yaygaracı iekleri. Dipten sulanmaları gerekir. Sadece sabah ışığını severler."

Gerard, Amiral'in gelini olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. "Belki de beslenecek bir şeye ihtiyaı vardı."

Lucy onu gri gözlerinde gümüş rengi bir parıltıyla dllandirdi. "Bu saçmalık! Ana bir tip değildi. Partilerden, şampanyadan ve o hafta her kim olursa olsun son sevgilisinden başka bir şeyi umursamayan zayıf ahlaklı bir kadındı."

Gerard, Lucy'nin kendi davranışlarındaki tutarsızlıkları fark edemeyecek kadar acı çektiğini biliyordu. Annesini kınarken bile, kadınla olan tek bağını şefkatle emziriyor ve onu sadece karakalemle çizilmiş bir hayalet olarak da olsa diriltmek için çabalıyordu.

Gerard o zaman Amiral'in Lucy'yi bu rahat sığınağa sürgün etmediğini fark etti. Annesinin gerçek ya da sadece Amiral'in çarpık hafızasında var olan günahları yüzünden kendini cezalandırmak için kendi isteğiyle buraya çekilmişti. Lucy'nin babasının asılsız suçlamalarından, zorbalıklarından ve zamanına yönelik katı baskısından kendini isteyerek uzak tuttuğu ilk seferin bu olmadığından şüpheleniyordu.

Gerard ona doğru ilerledi, elini uzattı, sanatında gördüğü canlı ruhu hayata geçirmeye her zamankinden daha kararlıydı. "alışmalarından daha fazlasını görmek istiyorum."

Lucy eskiz defterini iki koluyla kavrarken hem gloxinia hem de annesi unutulmuştu. "Sanmıyorum efendim. Konumunuz size beni gözetleme yetkisi veriyor olabilir ama kişisel eşyalarımı karıştırm a yetkisi vermiyor."

"Hadi ama Lucy," diye yalvardı, onunkinden çok daha sert iradeleri eriten utanmaz bir gülümsemeyle ona iltimas geçti. "Işığını bir çalının altına sakla ma. Bu izimler oldukça etkileyici."

Çay arabasına sırtını dayadı ve değerli kaplarını tıkırdattı. "Ve siz, efendim, oldukça küstahsınız."

"Bana öyle söylendi."

Adam eskiz defterine uzandı ama kadın kolunun altından sıyrılarak açık kapıya yöneldi. Gerard'ın refleksleri ondan daha uçarı bir av üzerinde geliştirilmişti. Bir çorap ayağını geceliğinin eteklerine bastırarak uçuşunu yavaşlattı, sonra onu belinden yakaladı, gerekirse onu gıdıklayarak boyun eğdirmeye niyetliydi.

Ama onu kollarında hissetmek, onun şakacı kucaklamasına titreyerek razı olmak konusunda bahse girmemişti. Bedeni pişmanlık duymadan ona ihanet etti ve kendi aceleci aptallığı yüzünden onu cehenneme kadar lanetledi. Dudaklarını onun saçlarına dokundurdu, sabunlu kokusunu içine çekti, ipeksi dokusunu içti.

"Yapma!" Kızın acıklı fısıltısı adamın kalbini ele geçirdi. "Dokunulmaktan hoşlanmıyorum."

Yanağını kızın şakağının kadifemsi yumuşaklığına sürttü ve kızın vücudu çaresiz bir tepkiyle onunkine doğru erirken kısık bir sesle inledi. "Tam tersine, Lucy. Bence sana dokunulmasından çok hoşlanırsın."

Unutulmuş eskiz defteri kollarından kayarak ayaklarının dibine döküldüğünde, parmakları pervasızca geceliğinin kıvrımlarını açıyordu; sisin içinden süzülen görkemli bir yelkenlinin kusursuz bir çizimi, pruvasına kazınmış tek bir kelime.

İntikam.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON İKİNCİ BÖLÜM

LUCY, CLAREMONT'UN KOLLARINDA DONDU, ikisi de yere düşmüş taslağa bakıyorlardı. CLAREMONT'un sarılışı ince bir değişim geçirdi, göğüslerinin altındaki kol onu göğsünün kaslı duvarına acımadan hapsetmek için sıkılaştı. Adamın nefesi kulağında uzaklardan gelen bir gök gürültüsü tehdidi gibi yankılanıyordu.

Lucy onun yoğunluğundan, hissedilir gücünden, duruşundaki güçlü erkeklikten etkilenerек titredi. Onun kollarında dönmek, vücudunu onunkine göre şekillendirmek ve ayırık dudaklarını bir pagan tanrısına kurban eder gibi sunmak için duyduğu özlem den utandı. Amiral'in gölgesinde geçirdiği bir ömür bile onu bu kadar savunmasız hissetmeye, bir başkasının iradesi tarafından tüketilmekten bu kadar korkmaya hazırlamamıştı. Bu tehlikeli dansı daha önce, başka bir zamanda, başka bir yerde yapmış olduğu hissiyle başı dönerek gözlerini kapattı.

"Kes şunu! Canımı yakıyorsun!" diye yalan söyledi, çaresizce onun şaşkın duyularına yaptığı saldırıdan kaçmaya çalışıyordu.

Kolları öylesine aniden çözüldü ki Lucy sanki onu inciten kendisiymiş gibi bir suçluluk duygusu hissetti. Hâlâ ayakları üzerinde duramayan Lucy, dağılmış olan çizimlere uzandı. Gerard, artık zararsız bir kedi-fare oyunu oynamadıkları konusunda onu uyaran bir acımasızlıkla onları elinin altından kaptı.

"Bu da ne böyle?" Krokileri karıştırırken gözlüklerinin arkasından gözleri kısıldı, acelesi olsa bile onları buruşturmamaya veya lekelememeye özen gösterdi.

Lucy onun ne bulacağını bildiği için sessizliğini korudu. Hayal gücünün sisleri arasından süzülüp geldiği ilk andan beri ona musallat olan hayalet geminin eskiz üstüne eskizi. *İntikam*, şişmiş bir balkabağı görünümündeki sonbahar ayının üzerinde yelken açmış, fırtınalı dalgaların oluşturduğu bir dağ silsilesinin tepesine tırmanmış, uçurumun kenarında sallanıyordu.

çalkalanan bir girdabın. *İntikam*, incelikle oyulmuş arması, doğaüstü bir şimşek ağıyla gümüş rengine bürünmüştü.

Claremont'un gergin sesi öfke saçıyordu. "Senin süt çocuğu deniz manzaralarından oldukça farklılar, değil mi? Tutku ve görkemle dolup taşıyorlar."

Aniden sessizleşti, durgunluğu çılgınca arayışından daha korkutucuydu. Topuklarının üzerinde dönüp ona doğru bakarken Lucy'den telaşlı bir ciyaklama yükseldi. Öfkenin de ötesindeydi. Gözlerindeki acımasız ışıltı, babasının sık sık öfkelenmesini çocukça öfke nöbetlerinden başka bir şeymiş gibi gösteriyordu. Ona doğru bir adım attı; Lucy ondan bir adım uzaklaştı.

Duvar daha fazla kaçmasını engelledi. Lucy duvara yaslandı ve tam Smythe'a bağırmayı düşünüyordu ki Claremont nazikçe, "Söyleyin bana Bayan Snow, delilik ailenizde var mı?" diye sordu.

Geceliğini boğazından sıkıca kavradı. "Ne demek istediğini bildiğimi iddia edemem. Onlar sadece çizim. Hiçbir önemi yok."

Kadının yüzüne bir taslak fırlattı; gerçek olmaktan çok hayalet olan bu adam sisle örtülmüştü, sakallı yüzünde hayalet gibi gölgeler dolaşıyordu. "Bu o, değil mi? Değerli Kaptan Doom'unuz."

Başını eğdi ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi çizimi her açıdan inceledi. "Hatırlamıyorum. Herhangi biri olabilir."

Şüpheli bakışları, geceliğin ince ipeğini teninden ayıracak kadar keskindi. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu usulca. "Kendini nasıl tehlikeye attığının? Doom bunların varlığından haberdar olsaydı, yaşamana izin verebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Sesi bir haykırışa dönüştü. "Sence mi?"

Lucy irkildi. Claremont küfretti ve bir elini saçlarında gezdirerek darmadağın odayı adımlamak için döndü. "Sizi koruma işini bir meydan okuma haline getirmeye kararlı görünüyorsunuz Bayan Snow. Kraliyet Donanması'nın bu kadar detaylı çizimler için ne kadar minnettar olduğunu tahmin edebiliyorum. Bunlar elden ele dolaşmaya başladığında, zavallı küçük hayatınızın Doom için bir değeri kalmayacak." Onunla yüzleşmek için geri döndü. "Eminim Amiral yeteneklerinizi böylesine asil bir amaca yönlendirdiğiniz için çok mutlu olmuştur."

Lucy duvara yaslandı ve ona mahcup bir bakış attıktan sonra sessizce itiraf etti: "Babam çizimleri hiç görmedi. Kimse görmedi. Sen hariç."

Claremont yatağın kenarına çöktü ve sanki birdenbire yabancı bir dilde konuşmaya başlamış gibi ona baktı. Lucy onu bu uygunsuz davranışından dolayı azarlamanın zamansız ve geç kalmış bir davranış olacağını düşündü.

"Sanırım bana nedenini söylemek istemezsiniz?"

Onun mantıklı ses tonuyla rahatlayarak yatağa doğru süzüldü ve eskizlerini onun gevşek parmaklarından kurtardı. Doom'un çizimini ışığa tuttu ve parmak uçlarını karakalemle gölgelenmiş sakalının üzerinden nazikçe geçirdi. Claremont'un içinden geçen garip ürpertiye göremeyecek kadar anılarına dalmıştı.

Yumuşak bir sesle, "Bu portreyi saatlerce incelediğimi ve bu adamın çehresinde bir onur, bir asalet kırıntısı bulduğumu bilmek sizi şaşırtabilir," dedi.

"Affedersiniz ama boynunu insan kulaklarıyla süsleyen ve kurbanlarının kalplerini hala gümbür gümbür atarken neşeyle söküp alan adamdan mı bahsediyoruz?"

Lucy yüzünü buruşturdu. "Korkarım ki bariz bir abartı. Adama yaptığım pek çok büyük haksızlıktan sadece biri."

Claremont'un gözleri yeşim taşı gibi sertleşti. "Peki ya sana yaptığı haksızlıklar? Seni kaçırması? Seni köpekbalığı yemi gibi denize atması?"

Lucy'nin yanakları korsanla karşılaştığından beri onları rahatsız eden acı dolu ateşle ısındı. "Sorun bana yaptıkları değil Bay Claremont. Önemli olan ne yapmadığı."

Ateşli sözleri aralarındaki parfümlü havada asılı kaldı. Bir centilmen olsa anlarmış gibi yapardı. Claremont bir beyefendi değildi.

Dirseklerinin üzerinde geriye doğru uzanmış, tezgâhın buruşuk kıvrımlarında şaşırtıcı bir şekilde evindeymiş gibi görünüyordu. "Devam et."

Elleri birbirine dolandı, farkında olmadan çizimin kenarlarını buruşturdu. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, koşullar göz önüne alındığında, kolayca ... yapabilirdi ..." Hassas bir cümle aradı.

"Sana tecavüz mü etti?" Claremont soğukkanlılıkla teklif etti. "Namusunu çaldı ve seni ölüme mi terk etti?" Lucy onun bu açık sözlülüğü karşısında mahcup olmalıydı. Bunun yerine adamın gözlerindeki şeytani yaramazlık ve ağzını sahte bir gülümsemeye dönüştüren kara mizah onu büyülemişti. Eskizleri gösterdi. "Yani bunca zamandır, onun şüpheli kısıtlamaları yüzünden, kendini adamı koruyor sanıyordun."

Başını salladı. "Onu bu kadar yanlış değerlendirdikten sonra en azından bunu yapabilirdim."

Claremont yataktan kalktı, hatırladığından daha uzun boyluydu, yüzündeki alay ve eğlence izleri silinmişti. "Kurgu okumanıza gerek yok Bayan Snow. Siz onu yaşıyorsunuz. Hassas ve umutsuz romantik fantezilerinize rağmen, bu Doom denen adam yanlış anlaşılmış bir kahraman değil. O kaybedecek hiçbir şeyi ve kazanacak her şeyi o l m a y a n çaresiz, acımasız bir piç."

"Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Onun gibi pek çok kişi tanıyorum. Benim mesleğimde bu kaçınılmaz." Adam ona doğru ilerledi ama Lucy bu sefer yerinde durdu. Korumasının konuşması ilk kez Londra sokaklarının sert ritmiyle vurgulanmıştı. "Ve b u n l a r ı n hiçbirisi şımarık, yalnız bir veledin-"

Haksızlığa uğrayan Lucy, "Ama ben-" diye bağırdı.

Sonraki sözleri kadının savunmasını elinden aldı. "-ne kadar nefes kesici güzellikte olursa olsun, istediklerinin önünde durmak." Claremont onun çenesini amansızca kavradı. "Eğer yolun bir daha Doom'unkiyle kesişirse, Tanrı korusun, onu hafife alma hatasına düşme. O kadar da centilmen olmayabilir."

Adam idolünü yuvarlarken Lucy gözyaşlarını tutamadı ve sözlerinin onu ne kadar derinden yaraladığını gizlemeye çalıştı. "Yani benim duygusal bir aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Kavrayışı yumuşadı. Avucu yanağındaki nemli saçları düzeltmek için yukarı doğru kalktı. Adamın kavurucu şefkati karşısında nefesi kesildi. "Tam tersine, sevgili Lucy. Bence senin asıl Kaptan Doom bir aptal. Eğer senin gibi bir kadını merhametime bıraksaydım, gitmesine asla izin vermezdim."

Ama Claremont tam da bunu yaptı ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Lucy ertesi sabah saat tam 09:00'da kütüphaneye girdiğinde babasını masasının önünde volta atarken, Smythe'ı sanki varlığı buna bağlıymış gibi piriñ bir sekstantı parlatırken ve korumasını görünürde yokken buldu.

Gecenin büyük bir bölümünde yatak örtüleriyle huzursuz bir savaş vermiş, kendisine iltifat mı edildiğini yoksa hakaret mi edildiğini, uyarıldığını mı yoksa tehdit mi edildiğini, korunduğunu mu yoksa tehlikeye mi atıldığını anlamaya çalışmıştı. Tek bildiği, gözlerini her kapadığında Kaptan Doom'un kara kalem resmini değil, ham duygularla parıldayan ela gözlerini gördüğüydü.

Düşünmenin ne gerekli ne de arzu edilir olduğu günlük rutininin rahatlatıcı ritmine kendini geri atarak biraz huzur bulmayı umarak sandalyesine kaydı.

Babası topallayarak ona doğru bakarken bastonu kesik kesik bir uyarı sesi çıkarıyordu. Kaşları kar yüklü bulutlar gibi ince burnunun üzerinde toplanmıştı. Bu, *İntikam*'dan kurtarıldıktan sonra ona yönelttiği bakışın aynısıydı. Çocukken üniformasının botlarını çini mürekkebiyle karalayarak onu memnun etmeyi düşündüğünde ona attığı bakışın aynısıydı.

Dikkatini kalemlerini ve kâğıtlarını düzenlemeye verdi, saçmalamaya başlamak, sadece en ateşli hayallerinde düşündüğü korkunç günahlar ve tutkulu suçlar için suçluluğunu itiraf etmek için aşırı güçlü dürtüye direndi.

Bunun yerine kendini zorlayarak "Günaydın baba. Umarım iyi uyumuşsunuzdur," demek yerine, sanki son beş gündür onun varlığından kasıtlı olarak kaçınmamış gibi kendini zorladı.

Tiksintiyle homurdandı. "Görünüşe göre sizin Bay Claremont kadar iyi değil." Kronometresini çıkardı ve ona ters ters baktı. Kırmızı rengi daha da arttı. "Burada neler döndüğünü bilmek istiyorum. Bu ev halkının tüm disiplini çürüdü mü? Sırada ne var Smythe? Öğlene kadar yatağında *çürümeye mi* başlayacaksınız?"

"Bence değil, efendim." Kâhya bu öneri karşısında dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Amiral tembelliği ikinci sıraya koymuştu.

Yedi ölümcül günahın kendi kişisel listesi. Zinadan hemen sonra ve baba katilliğinden önce.

Bay Claremont kapı aralığında belirdi, başı elindeki kitaba doğru eğikti. Onun boyun eğmeyen omuzlarını görmek Lucy'nin tüm mantıklı niyetlerini umutsuz bir karmaşaya sürükledi. Amiral dikkatle şöminedeki saate baktı ve bir top atışı gücüyle boğazını temizledi.

Claremont o anda başını kaldırdı ve cilalı gözlük camlarının ardındaki tarçın rengi kirpiklerini kurnazca kırıştırarak Lucy'nin dikkatini çekti. "Özür dilerim, efendim. Lord Howell'ın Sadras'taki zaferinizle ilgili anlattıklarına o kadar dalmışım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

Korumasının yumuşak masumiyeti o kadar inandırıcıydı ki Lucy bile ona inanmak istedi. Adam kusursuz bir yalancıydı. Hain kalbinin hatırlaması iyi olacak bir özellik.

Claremont sandalyesine çöktü ve sararmış mektupları karıştırmaya başladı, Amiral'in kendisine yönelttiği delici bakışları kaçırdı. Lucy neredeyse babasının kafasındaki şüphe çarklarının harekete geçtiğini görebiliyordu.

Midesine bir önsezi kıymığı saplandı. Amiral'in güveninin bir kez kaybedildiğinde bir daha asla geri kazanılamayacağını herkesten iyi biliyordu.

Lucy arabanın bir köşesinde tek başına büzülmüş, Bay Claremont'un Fenster'la birlikte ata binmesiyle arabanın içinin ne kadar genişlediğini düşünüyordu. Gökyüzünün çürük kömüründen gelen dondurucu yağmur tehdidi bile onu kendisine eşlik etmeye itemezdi.

Muhteşem Sarah Siddons'ın Lady MacBeth'i canlandırmasını izlemek üzere Drury Lane'deki Theatre Royal'e gitmişlerdi. Lucy bu trajedinin içinde bulunduğu ruh haline çok uygun olduğunu düşünüyordu. "That Banbury Strumpet, As Sweet As A Crumpet" şarkısının melodisini mırıldanmaya çalıştı ama bu boş sesin, Bay Claremont hayatına girmeden önce hayatının ne kadar boş olduğunu dayanılmaz bir şekilde hatırlattığını fark etti.

Kaptan Doom'un çizimlerini keşfettiğinden beri, koruması soğukkanlı bir profesyonellik tavrının arkasına çekilmişti. Adam

Doğaçlama piknik yaptıkları gece onunla alay etmekten ve onu kandırmaktan o kadar kötü bir zevk alan kişi ortadan kaybolmuş, yerini ona bir hizmetçinin saygılı hürmetiyle davranan dakik, düzgün giyimli bir yabancı almıştı.

Claremont'un performansında babasına şikâyet edecek hiçbir şey yoktu. Şapkasını eğiyor ve onun her isteğini nezaketle yerine getiriyordu. Sosyal etkinliklerde ya arabada kalır ya da bir köşede hazır olda bekler, soğuk bakışları konukların kıpırdanmasına neden olurdu. Sylvie bile onun görevine olan sıra dışı bağlılığına dikkat çekiyordu.

Ama Lucy her sabah şafak vakti yatağından kalktığı anda, penceresinin altındaki budaklı meşe ağacı tek başına nöbet tutuyor, çıplak dalları kasvetli gökyüzüne karşı titriyordu.

Adamın kasıtlı mesafesi onu hiç beklemediği bir şekilde cezalandırmıştı. İlk kez onun küstahça kaşlarını çatmasından, alaycı gülümsemesinden, babasının saçmalıkları karşısında abartılı esnemesinden gizliden gizliye ne kadar hoşlandığını fark etti. Etkileyici yüzü şimdi kapalı ve okunamaz haldeydi.

Eldivenleriyle kararsızca oynadı. Claremont'un kaçıışı ona hanımefendi duruşunu sürdürmekten başka çare bırakmamıştı ama ruhu artık oyunda değildi.

At arabası durdu. Catherine Sokağı cumartesi gecesinin telaşıyla dolup taşıyordu; kalabalığın gevezelikleri, sürücülerin bağırışları ve küfürleri, huzursuz atların kişnemeleri ve tepinmeleri.

Arabanın kapısı açılmayınca Lucy yelpazesinin fildişi sapıyla ön cama vurdu.

Fenster'ın çirkin yüzü bir fener jack-o'-lantern'ın yüz buruşturmasına dönüştü. "Üzgünüm hanımefendi. Tra c şeytani bir hırıltı içinde. Beklemek zorundayız."

Lucy eldivenlerini ve retikülünü topladı. "Eğer açılış perdesini kaçırsak Sylvie beni asla affetmez. Sadece birkaç blok ötede. Yürüyelim."

Claremont arkasını dönmeden konuştu. "Bu pek tavsiye edilir bir şey olmaz Bayan Snow."

Bunu denemek için bir neden daha, diye düşündü hınzırca. "John," diye seslendi. "Lütfen inmememe yardım et."

Arabanın kapısını çilli uşak yerine Claremont açtı ve öyle bir güçle çarptı ki Lucy kapının menteşelerinden kopup devrilmediğine şaşırdı. İçini saran şaşkınlık dolu sıcaklığa hazırlıksız yakalanmıştı. Korumasının ağzındaki somurtkanlık ifadesi yüzünü daha da çekici hale getirmişti. Ona dokunmak, etraflarındaki gerginlik çizgileri çözülene kadar parmak uçlarıyla anlamlı dudaklarını izlemek için korkunç bir dürtüyle kuşatıldı.

"Bunu tavsiye edemem," dedi. "Bu kalabalığın içinde sizi korumak çok zor olacak."

"Saçmalık, Bay Claremont. Yeteneklerinize son derece güveniyorum."

Adam yerinden kımıldamadı ya da ona elini uzatmadı, bu yüzden kız arabadan inmek için adamın yanından geçmek zorunda kaldı. Kısa temas başını döndürmüştü. İnce pelerinini ısırarak sert rüzgâra aldırmadan adamın önüne geçti ve ona takip etmekten başka seçenek bırakmadı. Dağınık sokak lambalarının ışıltısı akşam karanlığını zar zor deliyordu.

Bir blok gittikten sonra yelpazesini düşürdü, sonra tereddüt etti. "Yelpazemi geri alma nezaketini gösterir misiniz?"

Avucuna vurdu.

Birkaç adım daha atınca saten retikülü kolundan kaydı. "Ne kadar sakarım." Ona yalvaran bir bakış attı. "Acaba...?"

Nefesi ritmik buhar pufları halinde dışarı çıktı. Zaferin kokusunu alan kadın, adam retikülü almak için eğilirken önden yürüdü ve bir kitapçı dükkânının karanlık kapısından içeri daldı. Oyuna o kadar dalmıştı ki, bitişikteki bir kapıdan içeri dalan üç karanlık şekli fark edemedi.

Claremont tam doğrulurken köşeden göz ucuyla baktı. Gözleri kalabalığı tarayarak onu aradı. Yüzündeki çığ endişe onu utandırdı, ta ki Claremont'un muhtemelen onun iyiliğinden çok aylık maaşı için endişelendiğini kendine hatırlatana kadar. Başka bir saklanma yerine kaçmak için pelerinini topluyordu ki bir el koluna yapıştı, hafifçe zencefil serpilmiş ve baharat kokan bir el.

Claremont'un yüzü, onu arabaya doğru götürürken hiç görmediği kadar kararlıydı.

Kalabalığın meraklı bakışlarının acı verici bir şekilde farkında olarak onun önünde tökezledi. "Nereye gidiyoruz? Tiyatro şu tarafta."

"Seni tiyatroya götürmüyorum. Seni eve götürüyorum. Yapmam gereken bir iş var ve eğer asi bir çocuk gibi davranmaya devam edersen, bana sana öyle davranmaktan başka seçenek bırakmıyorsun."

"Sen benim korumamsın, bakıcım değil." Lucy ayaklarını kaldırıma koymaya çalıştı ama nafile. "Derhal kes şunu! Bizi herkesin önünde rezil ediyorsun. Bir skandala mı neden olmak istiyorsun?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu ıssız bir ara sokağa itti ve gösterilerini özel alana taşıdı. Kalabalığın rahatlatıcı gevezeliği birdenbire çok uzakta göründü.

Onu yüzüne doğru çekerken, eli hâlâ kolunda bir mengene gibi kenetlenmişti ve sonunda yapmak istediği şeyi başardığını fark etti. Adamın gözlerindeki tüm kayıtsızlık izleri silinmiş, parıldayan öfke tarafından yok edilmişti. Tanıdık yüz hatları gölgeyle örtülmüş, iri, sıcak bedeni artık bir sığınak değil, bir tehdit olarak kızın üzerinde belirmişti.

Bu, onun gece yarısı fantezilerini besleyen ve sabah ışığında güvenle kovulabilecek bir hayalet değildi. Bu bir erkekti; yılların deneyimiyle yoğrulmuş, bir metre boyunda, saf, erkeksi bir hayvandı.

Lucy'nin zaferinin tadı acı-tatlıydı. Sadece ona bakabiliyor ve titrememeye çalışıyordu.

"Babanızın değerli itibarına zarar vermek istemeyiz, değil mi Bayan Snow?" dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Öyleyse benimle yürüyün ya da Tanrı şahidim olsun ki sizi ben taşıyacağım."

Lucy dudağını isyan edercesine bir santim dışarı çıkarmıştı ama Amiral ona doğduğundan beri silahın ve adamların yetersizse teslim olmanın utanılacak bir şey olmadığını öğretmişti. Bay Claremont her ikisini de umursamaz bir çabayla başarmıştı.

"Çok iyi," dedi.

Döndü ve sokağın ağzına doğru birkaç adım attı, belli ki onun da kendisini takip etmesini bekliyordu.

Yenilgi Lucy'yi pervasızlaştırdı. Eldiveni kaldırım taşlarına çarptı. "Ama eldivenimi geri alana kadar olmaz."

Yavaşça döndü ve kadının aralarına bir eldiven gibi attığı zarif ipek parçasına baktı. Yüzünde inanmayan bir gülümseme belirdi. Lucy onun öfkesinden çok, vahşi iyi mizahı karşısında telaşlanarak geriye doğru bir adım attı. Kürek kemikleri isli bir tuğla duvara çarptı.

Parmağıyla onu işaret etti. "Sen, canım, kendi kanlı eldivenini alabilirsin. Ayrıca kendi nakış çerçeveni dengeleyebilir ve kendi lanet kalemlerini açabilirsin. Senin gibiler tarafından neşeli bir kovalamacaya sürüklenmekten bıktım. Ben senin bakıcın *ya da* hizmetçin değilim. İstersen ağlayıp sızlayarak babana geri dönebilirsin çünkü ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz." Retikülü ona doğru fırlattı. Kadın düşmesini engelleyecek kadar hızlı tepki verdi. "İstifa ediyorum!"

Gitmek için döndüğünde Lucy'yi panik kapladı, geniş omuzları zayıf lamba ışığında siluet halindeydi. Ya bu onu son görüşü olacaksa? Ya kalabalığın içinde eriyip gittiyse, hayatına girdiği gibi aniden kaybolup gittiyse? Bir acı bıçağı kalbini bıçakladı.

Bakışları ıssız sokakta geziniyor, kalmasını sağlayacak herhangi bir bahaneyi çılgınca arıyordu. "Beni öylece terk edemezsin," diye feryat etti. "Ya Kaptan Doom beni kaçırırsa?"

Ona doğru alaycı bir kol salladı. "Bana kalırsa başımın üstünde yeri var. Ve Tanrı adama acısın!"

Bu yeni hakaret karşısında Lucy kendini toparladı, paniğini bastırdı ve gururunu bir araya getirdi. "İstifanız kabul edilmedi Bay Claremont. Kovuldunuz!"

Köşede kayboldu.

Lucy'nin son sözü söylemiş olmanın verdiği zafer, ruhunun gösterdiği coşku kadar çabuk söndü. Sokağın arka tarafına yığıldı, tamamen yalnızdı. Babasının en sevdiği mektup açacağını Kaptan Doom'un masum omzuna sapladığından beri kendini hiç bu kadar mutsuz hissetmemişti. Sanki sadece başka birine zarar vermekle kalmamış, kendisini de ölümcül bir şekilde yaralamıştı.

Kutlama yapıyor olmalıydı, dedi kendi kendine şiddetle, gözyaşlarını geri kırarak. Başından beri istediği şey bu değil miydi? Kurtulmak için

Claremont. Onu görevinden istifa etmeye zorlamak ve böylece değerli bağımsızlığını yeniden kazanmak. Mahremiyetini. Yalnızlığını.

Yüzünü duvara çevirdi ve çok geç fark etti ki Mr. Claremont'un ilgisizliği, yokluğundan çok daha katlanılabilirdi.

Kara kara düşünen gökyüzü, o uygunsuz anı seçerek bir kova dolusu donmuş yağmuru kadının başına boşalttı. Buzlu dişleri ince pelerinini çiğneyip geçerek kıyafetini acımadan ıslattı. Mutsuzluk sarmalına o kadar kapılmıştı ki, gölgelerin arasından sürünerek gelen tehditkâr şekilleri hiç görmedi.

"İyi bir beyefendiyi kaybettin, değil mi genç kız?"

Lucy başını kaldırdığında ağzının birkaç santim ötesinde kararmış ve kırılmış dişlerle dolu bir ağız buldu. Konuşmacının nefesinin pis kokusundan irkildi ve gözlerindeki yağmuru kırıştırdığında iki pis, paçavraya dönmüş adamla karşılaştı.

Uzun, sırık gibi saçları ıslanmaktan daha kötü görünmeyen ikincisi ona sempatiyle baktı. "Hadi ama kızım, üzülme. O iyi adam kadar paramız olmayabilir ama bir bayana nasıl iyi vakit geçirteceğimizi biliriz."

Lucy sadece birkaç saniye önce varoluşunun en uç noktasına ulaştığından emindi. Şimdi ise tüm hayatını, Londra'nın kasvetli bir arka sokağında bir fahişe sanılmak için edepli görünmeye adanmış olduğunu fark etmişti. Bay Claremont'un sapkın mizah anlayışı onu bozmuş olmalıydı ki, kendini gözyaşları yerine çaresiz kahkahalarla boğulurken buldu.

Umutsuzluk ve neşenin tuhaf karışımı karşısında şaşkına dönmüş bir halde gözlerindeki yağmuru sildi. "Korkarım korkunç bir yanlış anlaşılma oldu beyler."

"Biz centilmen değiliz," diye alçak ve tehditkâr bir ses daha geldi. "Siz de hanımefendi değilsiniz."

Gölgelerin arasından üçüncü bir figür çıkınca Lucy'nin eğlenen üzüntüsü azaldı. Dar yüzünde bir tilkinin keskinliği ve kurnazlığı vardı.

Kuduz bakışları kadının retikülüne kaydı. Saten derisi mendili ve her zamanki saatiyle şişmişti. "Bizim paramız olmadığına ve sizin paranız olduğuna göre, belki hizmetlerimiz için bize ödeme yapabilirsiniz. Buna değeriz, değil mi dostlar? Bütün kadınlar öyle diyor."

Onların sert kahkahaları Lucy'nin sinirlerini bozdu. Kalbi kulaklarında güm güm atmaya başladı. Sokağın ağzına doğru ilerledi ama yolunun adamlar tarafından kesildiğini fark etti. Kendini savunabileceği bir şemsiyesi, onu koruyacak şefkatli, alaycı bir koruması yoktu.

Dehşetin felç edici etkisiyle savaşıarak nazlı bir gülümsemeye zorladı ve retikülü Bay Tilki Surat'ın açgözlü gözlerinin önünde sallandırdı. Yırtık bıyıkları beklenti içinde kıpırdandı.

"Üçünüzün birlikte bu kadar altın edeceğinden bile şüpheliyim," dedi.

Yemi kaptı. Saatinin sağlam ağırlığına şükrederek küçük çantayı geniş bir kavisle savurdu ve adamın kulağına çarptı. O daha kaçamadan diğer ikisi **ü z e r i n e ç u l l a n d ı v e o n u** bir telaş içinde kaldırım taşlarına sürükledi.

Gerard sokağın yanındaki duvara yaslandı ve Lucy'nin ortaya çıkmasını bekledi. Lucy'nin somurttuğunu, onun yumuşamasını ve hem kendisini hem de değerli eldivenini almak için geri dönmesini beklediğini tahmin ediyordu. Yine aynı şeyi yaptığını fark ettiğinde kendini küçümsemesi arttı - koruma rolünü öyle bir yetenek ve inançla oynuyordu ki kendisi bile buna inanmaya başlamıştı. Lucy için en tehlikeli tehdit kendisiyken onu korumayı nasıl umabilirdi?

Başını arkaya doğru eğerek buz gibi yağmur tanelerinin yüzüne çarpmasına izin verdi. Öfkesini dindirmek için hiçbir şey yapmadılar. Bu saçma maskaralığa bir son vermenin zamanı gelmişti. Lucy'nin lanet olası çizimlerini gördüğü ve Kaptan Doom'u şefkatle savunmasını dinlediği anda bunu anlamıştı. Ne yazık ki, diye düşündü, yorgun korsan düşmanının kızının sadakatini, ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun, asla tam olarak takdir edemeyecekti.

Kendini duvardan uzaklaştırdı. Genç hanımını son kez evine uğurlamayı düşünmüştü ama felakete meyilli Bayan Snow bile onun koruması olmadan arabanın güvenliğine bir blok öteden ulaşabilirdi.

Bu saçmalıktan kurtulduğu için şükretmesi gerektiğini söyledi kendi kendine, gözlüğünü paltosunun içine sokup kaldırımdan aşağı inmeye başlarken. Ama her adımda yasak anılar üzerine yağıyordu:

Lucy'yi yağmurdan korumak için paltosuna sarmış, parmak uçlarından şekerli komfitler yedirmiş, onu bedenine öyle sıkı sarmıştı ki, doğduğundan beri eksik olan bir parçası gibi hissetmişti. Hayali bir uzuv, geçici olarak yerine geldiği için şimdi daha çok acı veriyordu.

Gerard hiç çaba harcamadan, onu kollarına aldığı o anda olduğu gibi, ince geceliğinin içinden kendisine doğru eridiğini hissedebiliyordu. Nemli saçlarının yanağına değdiğini hissedebiliyordu. Etinin gizli oyuklarında ısınan sabunun kalıcı kokusu, vücudunu bir afrodisyak gibi kışkırtana kadar. Bel kemikleri enfes bir protestoyla dövülüyor, ona hak ettiği gibi işkence ediyordu.

Adımlarını hızlandırdı. Kendini Bayan Snow'un hizmetinden çıkarmış olabilirdi ama babasıyla hâlâ bitmemiş bir işi vardı. Tabancasının sert hatları kaburgalarını dürttü.

Arkasından mırıltılı bir çığlık duyuldu. Durdu. Etrafını saran kalabalık onun sert ifadesinden ürkererek geri çekildi.

"Lanet olası Ekselansları herhalde küçük zarif terliklerini kirletmesin diye onun için bir hamamböceğinin üzerine basmamı istiyordur," diye mırıldandı. "Üzgünüm Prenses, bu sefer olmaz."

İçindeki boşluğu görmezden gelerek yürümeye devam etti, uzun adımları eskisinden daha emindi. Lucy Snow'un cömert hanımına karşı zırhı lekeli şövalyeyi oynamaktan bıkmıştı.

Olduğu yerde donup kaldı. Çünkü kalabalığın gürültülü patırtısı arasında duymayı hiç düşünmediği bir ses yükseliyordu. Tek bir isim, kanını buza çeviren dehşet dolu bir çığlığa dönüşmüştü.

Gerard.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GERARD'ın saldırganlara karşı ilk hamlesinin etkisi Lucy'yi yetmiş dörtlük bir topun yaylım ateşi gibi sarstı.

Rahatlamak için zaman yoktu, karışık kol ve bacak karmaşasında sürünerek duvara yaslanmaktan başka bir şey yapacak zaman yoktu. Titremesini durdurmak için çaresiz, pelerininin parçalarını etrafına çekti, kendi dişlerinin kontrol edilemeyen gıcirtısı dışında her şeye sağırdı.

Koruması holiganları a c ı m a s ı z c a dağıttı. Birini uzun, tel tel saçlarından yakaladı ve yüzünü tuğlalara çarptı. Adam inleyerek kaldırım taşlarının üzerine yığıldı.

Bir diğeri Gerard'ın sırtına doğru koştu. Lucy bir uyarı çığlığı atmaya çalıştı ama şişmiş boğazı işbirliği yapmayı reddetti. Boğuk ciyaklaması gereksizdi, çünkü doğuştan bir sokak kavgacısının iyi bilenmiş içgüdüleriyle Gerard etrafında döndü ve yumruğunu adamın yüzüne, çürüyen dişlerinin geri kalanını yerinden oynatmaya yetecek bir güçle indirdi. Öfkeli hırsız bıçak çekip ona tekrar saldıracak kadar aptaldı. Gerard, sivri uçlu bıçak yanağını delip geçmeden adamın bileğini yakaladı ve bükte.

Lucy ortaya çıkan çıtırtı karşısında gözlerini kapadı.

Gözleri bir öncekinden daha korkunç olan başka bir sesle açıldı.

Gerard ayaklarını nemli kaldırım taşlarının üzerine uzatmış, ölümcül bir ustalıkla duruşunu belirlemişti. Elindeki pırıl pırıl parlayan tabanca daha da ölümcüldü. Lucy titremeyi bıraktı. Koruyucusunun gerçekte ne kadar tehlikeli bir adam olduğunu ilk kez anladığında içinden ilkel bir heyecan geçti. İlkeldi, çünkü tiksintiyle ürpermek yerine kalbi gururla kabarmıştı.

Gerard'ın ölümcül dikkatinin hedefi, arkadaşlarının dikkatsizliğinden yararlanarak sokağın arka tarafındaki yıkık duvara doğru süzülen bıyıklı liderdi.

Adam titreyen ellerini yalvarırcasına kaldırdı. "Merhamet et, beyefendi," diye sızlandı. "Beni vurmaya gerek yok. Küçük hanıma silah doğrultmak istemedik. Onu doyurduğunuzu ve sıranın bize gelmesine aldırmayacağınızı düşündük."

Gerard'ın anlamlı ağzı küçümseyen bir ifadeyle kıvrıldı. "İşte burada hata yaptın dostum. Bana ait olana başka bir adamın dokunmasına asla izin vermem."

Her ne kadar blöf de olsa, küstahça iddiası Lucy'yi öfkeliendirmeliydi. Bunun yerine, içinden tuhaf bir heyecan daha geçmesine neden oldu.

Gerard'ın silah kolu gerildi ve Lucy korkunç bir an için onun saldırganı vuracağını düşündü. Sonra tabancayı yavaşça indirdi ve adam dehşete kapılmış bir kemirgen gibi duvarın üzerinden kaçmaya başladı.

Tabancanın soğuk ve ağır ağırlığı Gerard'ın elinden sarkıyordu. Buz gibi bir öfke topu göğsüne saplanmış, kalp atışlarını yavaşlatarak her biri felaketi haber veren bir gemi çanı gibi kulaklarında çınlamasına neden olmuştu. Kan kokusunu alabiliyor, dilinde şiddetin baş döndürücü vaadini tadabiliyordu. Kulaklarındaki uğultunun arasından, Fransızca ve İspanyolca Fransızca ve İspanyolca, göğüs kafesine çarpan bir botun donuk gümbürtüsü, zincirlerin aciz takırtısı. Bir el kolunu çekiştirdi.

Arkasını döndü, göğsü öfkeyle kabarıyordu.

"Sen iyi misin?" Lucy fısıldadı.

Kendinden nefret eden bir dalga üzerine çöktü. Bu kadının koruması olması gerekiyordu ama kadın ona bakıyordu, parmakları koluna dolanmıştı, gözleri şefkatli bir ilgiyle parlıyordu.

O kadar çok titriyordu ki dişlerinin takırtısı duyulabiliyordu. Dağınık saç telleri yüzüne dökülüyordu. Gölgeler gözlerinin altındaki narin deriyi morartmış, teninin solgunluğuna karşı daha da iri görünmelerini sağlamıştı. Pelerininin is lekeli parçalarını, sanki soğuktan daha fazlasını önleyebileceklermiş gibi, cesurca etrafına toplamaya çalışmıştı.

Onu utandıran inatçı bir cesaretle gözyaşlarını geri kırarken, Gerard'ın göğsündeki buz topu erimeye başladı. Daha önce sadece bir kez hissettiği bir şeyi hissetti. Yakıcı bir sıcaklık. Şiddetli bir şefkat. Korumak ve beslemek için ham bir arzu. Tehlikeli bir kırılganlık.

Tabancayı ceketinin içine soktu ve ona doğru uzandı ama ellerindeki çirkin lekeler onu durdurdu. Kan lekeleri. Kendi kanı değil, başkalarının kanı.

Belki de en iyisi buydu. Onun gerçek doğasını sadece bu karanlık, lanet lekelerin ortaya çıkarabileceği şekilde görmesi daha iyiydi. Kendisinin nasıl bir adam olduğunu kanıtladığı için dehşete düşerek tiksintiyle geri çekilmesini bekledi.

Bunun yerine, kız ellerini bırakıp kendini onun açık kollarına attığında, yüzünü kravatına gömdüğünde ve ceketini hiç bırakmayacakmış gibi yumruklarında sıkıldığında afallamıştı.

Kadının güveni karşısında hazırlıksız yakalanan adam kollarını ona doladı. Ellerindeki kaba lekeleri unutarak onun nemli saçlarını düzeltti ve boğuk, yatıştırıcı sözler fısıldadı, bazıları tutarlı, bazıları değildi. Onunla ilgilenmesi şiddetli titremelerini dindirmeye yetmeyince, onu kollarının arasına aldı ve yırtık pelerini saçlarının üzerine çekerek onu aralıksız yağın yağmurdan korudu.

Hava koşullarına aldırmayan kalabalık, çirkin bir kavga söylentisiyle iştahları kabarmış bir halde sokağın ağzında toplanmıştı. Lucy'yi onların bakışlarına ve spekülasyonlarına maruz bırakmayı reddeden Gerard arka duvardan atladı. Daha sonra pişmanlık duymak için bolca zamanı olacaktı, günahları için kendini kırbaçlayacak zamanı olacaktı, en azından Lucy'yi Londra'nın tehlikeli sokaklarında kendi başının çaresine bakmak zorunda bıraktığı için.

Şimdilik tek istediği onu sıcak, kuru ve özel bir yere götürmektir. Babasının şüpheleri ve kınamaları orayı bir sığınak değil, bir hapishane haline getireceğinden, ev söz konusu bile olamazdı. Arabadan uzaklaştı ve mütevazı bir hanın davetkâr ışıklarına doğru yürüdü.

Gerard bir rüzgâr ve yağmur telaşıyla kapıdan içeri daldığında, saçları dökülmüş hancı barı cilalamaya ara verdi. Ocağın etrafındaki masalara dağılmış bir avuç müşteri hevesle yukarı baktı

içki içmekten ve oyun oynamaktan vazgeçip ne tür yeni bir spor yapılabileceğini görmek için.

Hancı, Gerard'ın kollarındaki hareketsiz ama kadınsı olduğu her halinden belli olan bohçayı görünce elindeki paçavrayı yere vurdu. "Hadi ama, beyefendi! Burası saygın bir müessese. Burada bunların hiçbirine izin vermeyeceğiz!"

Lucy rahat yuvasından dışarı baktı ve düşmanca erkek sesinin gürültüsüyle irkildi. Gerard tek kelime etmeden ceketinden ağır bir deri çanta çıkardı ve hancıya doğru fırlattı. Çanta umut verici bir gümbürtüyle barın üzerine düştü. Lucy o şaşkın haliyle bile Gerard'ın böyle bir serveti nasıl biriktirebildiğini merak ediyordu. Amiral çalışanlarına karşı cömertliğiyle tanınmazdı.

Hancının hakkını vermek gerekirse, belli ki yapmak istediği gibi kesenin üzerine atlamadı. Bunun yerine, ahlaki öfkelerini göz kırparak uzaklaştırdı, paralı bir dostluk ruhu tarafından ele geçirildi. "Yatakta yeni çarşaf var efendim. Biraya ihtiyacınız olacak mı?"

Gerard emirlerine itaat edilmesine alışkın bir adamın güveniyle, "Sıcak su ve sıcak kahve," diye tersledi. "Ve rahatsız edilmediğimizden emin ol."

"Emredersiniz efendim, nasıl isterseniz."

Koruması onu dar merdivenlerden yukarı taşıırken, Lucy burnunu adamın kötü düğümlenmiş kravatının yıpranmış kıvrımlarına gömdü, baharat ve tütünün temiz erkeksi kokusunu içine çekerek onu vahşice öldürmeyi düşünen adamların cin kokusunu bastırmaya çalıştı.

Geldikleri üçüncü oda boştu. Gerard onu sade ahşap yatağa yatırdı ve paltosunu çıkarıp omuzlarına örtebilmesi için ellerini nazikçe ceketinden çekti. Gerard bir mum yakıp kucağına solmuş bir yorgan sererken Lucy'nin aç bakışları ondan hiç ayrılmadı.

Donmuş yağmur taneleri pencere camına vuruyor, cama çarptıkça akışkan elmaslar gibi çözülüyordu. Ateşsiz oda soğuktu ama dışarıdaki rüzgârın acı ısırığına katlandıktan sonra Lucy burayı neredeyse rahat buldu. Elinin tersiyle burnunu sildi ve kendisini güvende hissettirenin sığınak değil, sığınağı paylaşan adam olduğunu kendi kendine hayıflanarak itiraf etti.

Dakikalar sonra, hancının karısı Gerard'ın istediği su ve kahveyle kapıyı vurarak geldi. Kadın başını

Yatağa bir göz atmak için boynunu uzattı ama Gerard kapıyı kızın kırmızı suratına kapattı.

Gerard ibrikten aldığı dumanı tüten suyu yontulmuş seramik leğene boşaltırken Lucy saçının nemli bir telini çekiştirdi, korkmuş görünmesi gerektiğini biliyordu. Gerard odaya girdiklerinden beri ona bir bakış bile atmamıştı.

Ona suyu ikram etmek yerine kendi ellerini suyun derinliklerine daldırdı ve kadının irkilmesine neden olan bir hararetle ovdu. Ancak ellerini kuruladıktan, kahveden bir yudum aldıktan ve gözlüklerini taktıktan sonra yüzünü ona döndü, titreyen gölgeler ifadesini okunamaz hale getiriyordu. Ona yaklaşmaya isteksiz görünüyordu.

Babasının haberi olmadan yaptığı bu bencilce davranış Lucy'yi saldırıdan daha fazla sarsmıştı. Babası onu hiçbir zaman kucağına almamış, şefkatle yatağına yatırmamış, saçlarını düzeltmemiş ya da uyuduğunu düşündüğünde dudaklarını alnına değdirmemişti. Smythe'ın yanağına utangaç bir öpücük kondurduğu onuncu yaş gününü hâlâ hatırlıyordu.

Kalbi acıyla çarpıyordu. Gerard'ın paltosunun boş kollarını elleriyle büktü, kendini savunmasız, çiğ hissediyor, dokunulmaya, okşanmaya ve sevgi dolu eller tarafından okşanmaya açlık duyuyordu. Onun elleri.

Burnundan tek bir damla yaş süzüldü. Böylesine değersiz histeri sembollerine boyun eğmek onu fazlasıyla utandırmıştı. Sızlanmayı *kes, Lucinda. O sadece işini yapıyor. Ve sakın çökme.* Lucy bilinçsizce daha dik oturarak omurgasını ahşap yatak başlığına bastırdı.

"Bana daha önce hiç ilk adımla hitap etmemiştin," dedi ve garip sessizliği bir profesyonelin hafif dokunuşuyla bozdu. "Ne olduğunu bildiğinden emin değildim."

Lucy, dikte etmesi gerekirken onun adını birçok kez kenar boşluklarına karaladığını düşünerek boğazındaki yumruyu yuttu ve sulu bir gülümsemeye zorladı. "Dürüst olmak gerekirse, G ile başladığınızı biliyordum ama Gaston ya da Gomer ya da..."

Gözleri buluştu. Sesi titredi. Yasaklayıcı görüntüsü bulanıklaştı. Kadından düzensiz bir hıçkırık kaçtı. Sonra bir tane daha. Hıçkırıklarını bastırmak için elini ağzına götüremeden, boğazından bir hıçkırık tufanı koptu.

Gerard iki adımda odanın karşısına geçti. Yatağın üzerinde oturur pozisyona geçti ve onu bir çocuk gibi kollarının arasına aldı. "Her şey yolunda, fare. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Fare. Bu sıradan sevgi gösterisi Lucy'de onun içinde erime isteği uyandırdı. Karşı konulamayacak kadar tatlı bir cazibeyle karşılaştığında annesi de böyle mi hissetmişti?

Lucy'nin kıvrak bedeni duygusal fırtınanın gücüyle sarsılırken, Gerard onu kalbinin cevap veren gök gürültüsüne bastırdı ve yanağını saçlarına sürttü. Onun gözyaşlarının bedelini herkesten daha iyi anlıyordu. Hafifçe ya da sebepsiz yere ağlayacak bir kadın değildi. Annesinin onu suçsuz yere terk etmesinden başlayarak, doğduğundan beri yuttuğu tüm gözyaşlarından kurtulmak istercesine ağlıyordu.

Hıçkırıkları titremelere dönüştüğünde, adamın kollarından kurtulmaya çalıştı. Adamın demirden tutuşu, daha ağırbaşlı bir pozisyona geçmek için kıpırdanmaktan başka bir şey yapmasına izin vermedi. Adam kravatını çıkardı ve yanaklarını kuruladı.

"Benim utanmaz bir ahmak olduğumu düşünüyor olmalısın," diye yutkundü. Adam kravatı kızın burnuna tuttu ve kız dalgınca sümküdü. "Bu histeri nöbetleri affedilemez. O adamlar bana zarar bile vermedi. Sadece beni korkuttular. Korkarım beni buldun." Yüzünü adamın yeleğine gömdü. "Ben omurgasız bir korkağım."

Eli, sözlerini çürütmek istercesine şefkatle kadının omurgasındaki her kırılğan çıkıntıyı inceledi. Çenesini kızın başına dayadı ve onu ilk gördüğü andan beri kalbinde sakladığı sözleri söylerken kiralık odanın çok ötesini görüyordu. "Sen cesur bir kızsın Lucinda Snow. Hem de en cesuru. Öyle olmasaydın Doom gibi bir zavallıya meydan okumaya cesaret edemezdin."

Yeni bir paroksizm onu sarstı. Gerard'ın kolları onu sarsan bir sahiplenmeyle sıkılaştı. Onun Doom'a olan beyhude sevdasını geride bıraktığını ummuştı ama kötü adamın adını anmak bile omuzlarının duyguyla titremesine neden olmuştu.

"Ağlama," diye fısıldadı kızın saçlarına şiddetle. "Onun için gözyaşlarını harcamaya değmez."

Lucy nemli kirpikli gözlerini kaldırdığında, derinliklerinde parıldayan hüznün değil, neşeydi. Gırtlaktan gelen kontralto kahkahası Gerard'ı zırhı ayak bileklerindeyken yakaladı ve cazibesiyle sersemletti.

"Sylvie gibi konuşmaya başladın," dedi. "Bayan Edgeworth'un romanlarına layık cesur bir kadın kahraman olarak ünümü lekelemekten nefret ediyorum ama Doom'la karşılaşmamın başından sonuna kadar bir gaf olduğunu itiraf etmeliyim."

Gerçekten de bir gaf. Gerard, Doom'un acımasız ellerinde onun başına gelebilecek korkunç kaderi düşündükçe iliklerine kadar ürperiyordu.

Sanki onu ilk kez görüyormuşçasına bakışlarını içine çekti. Karmakarışık saçları. Burnunun pembeleşmiş ucu. Gözyaşı selinden ışıldayan gri gözleri. Bakışları, koyu bir çürüğün solgun tenini beneklendirdiği boğazına kayd.

Başparmağı sonsuz bir şefkatle renk değişiminin üzerinde gezindi. "Piç," diye nefes aldı, bunu ona yapan adamdan mı, babasından mı yoksa kendisinden mi bahsettiğinden emin değildi.

Adam öne doğru eğilip dudaklarını nazikçe çürüğe bastırdığında kadının nabzı elinin altında sıçradı. Baş geriye düştü, saçları ipekten bir çile halinde adamın ham parmak eklemlerinin üzerine döküldü. Limonların ekşiliğinin bu kadar tatlı olabileceğini hiç hayal etmemişti. Açlığı yatışmadı ama ağzının altındaki teninin nefis dokusuyla daha da kabardı.

Kadının gırtlığı saf bir arzu notasıyla titreşiyordu. Gerard başını kaldırdı, onun zevki için çıplak bırakılmış gırtlığının ince sütunu, kızarmış yanakları, ayrılmış dudakları karşısında büyülenmişti. Gözleri, olanları inkâr etmek istercesine, sanki hayali sevgilisiyle başka bir fantezi karşılaşmasıymış gibi davranabilirmiş gibi kapalıydı.

Yavaşça aralandılar, şaşkınlıktan dumanlar tütüyordu. Uzanıp gözlüklerini çıkarırken parmak uçları adamın şakaklarını sıyırdı ve onu aptal olduğu için teşhir etti. "Bay Claremont?" Sonra daha yumuşak, rüyadan gelen bir fısıltı gibi. "Gerard?"

Adamın ağzı Lucy'nin dudaklarına inerken gözlük Lucy'nin titreyen parmaklarından yorgana kayd. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Tüylü vuruşlarla nefeslerini, kalp atışlarını, etlerini birbirine karıştırdı. Kadın bu alışılmadık yakınlık karşısında ürperdi. Adam parmaklarını kadının saçlarında gezdirdi ve ona daha da fazla özgürlük tanımak için başını geriye yatırdı. Dudakları onunkilere doğru eğildi, dudaklarını öylesine zarif bir özenle şekillendirdi ki, onun için ayrılmaları, ağzının karanlık ve gizli girintilerini dilinin ikna edici ustalığına teslim etmeleri uygun göründü.

Lucy onun öpücüğüyle sarhoş olmuştu. Adamın tadı kokusundan bile güzeldi; Noel sabahı dumanı tüten baharatlı bisküviler, soğuk bir sonbahar gecesinde ılık elma şarabı, yabancı bir limanda içilen kahvenin egzotik tadı gibi. Zıt dokuları onu şehvetli bir sisin içinde sarmaladı. Dilinin kaba sıcaklığı, tüm çekingenliğini körelten ve kendi dilinin de aynı şekilde karşılık vermesini sağlayan şefkatli bir sanatla ağzının hassas hatlarını okşadı.

Gerard, Lucy'nin ağzının eriyen tatlılığından zevk alıyor, onun her şeyinin kendisini bu kadar cömertçe kabul etmeye ikna edilip edilemeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Pervasız hayalleri, karnında alçaktan ve sıcaktan yanan korları kükreyen bir yangına dönüştürdü. Sonsuz bir yoksunluk boyunca onu aklı başında tutan hayal gücüne lanet okuyarak onun öpücüğüyle yetindi, içgüdüsel olarak onu yapmak istediği gibi yastıkların arasına geri bastırırsa kaçacağını biliyordu.

Öpüşmeyi kesen o oldu, lezzetli işkencenin zayıf kontrolünü kırmasından korktuğu için dilinin utangaç bir hareketine daha dayanamadı.

Kadın ondan uzaklaştı, hâlâ kollarını kavrıyordu ve kuşkulu bir ciddiyetle onun korumasız gözlerini inceledi. Az önce ölümcül bir hata yapmış olabileceğini çok geç fark ettiğinde içinden bir önsezi ürpertisi geçti. Ama kimin için ölümcül?

"Ne oldu?" diye sordu, ses tonunu kasıtlı olarak hafif tutarak.

"Düşünüyordum da," diye cevap verdi, sesindeki boğuk tını onu büyülemişti, "Kaptan Doom'a hiç benzemiyorsun."

İçinden isteksiz bir kıkırdama geçti. Alınması gerekiyordu ama çok rahatlamıştı. Alt dudağı öpücüğünden dolayı hâlâ nemli ve şişti. Başparmağının ucuyla dudağını okşadı,

Titreyen tepkisine hayret ederek. "Amiral sana öpücükleri karşılaştırmamanın kötü bir davranış olduğunu öğretmedi mi? Bunca zaman beni Doom'un sana karşı centilmenlik yaptığına inandırdın. Bu haydut beni hayal kırıklığına uğrattı."

Doom'u ikisinin de zihninden silme dürtüsü ağır basıyordu. Lucy "Ama Kaptan Doom'un-" diye karşılık vermek için ağzını açtığı anda, adam onu ensesinden yakaladı ve hiç esir almayan ve merhamet göstermeyen karanlık ve şeytani bir öpücükle ödülünü yeniden ele geçirdi.

"Kaptan Doom hakkında ne diyordun?" diye sordu ipek gibi bir sesle, kızın soluk soluğa nefesi kesildiğinde. Parmakları onun hassas ensesini okşayarak yeni bir zevk ürpertisi uyandırdı.

"Kaptan kim?" diye yankılandı hülyalı bir sesle, yanağını adamın koluna sürterek.

Gerard'ın midesi sıkıştı. Lucy'nin gözlerindeki özlem dolu buğu artık hayali korsanı için değil, kendisi için parıldıyordu. Zaferi hissetmek istiyordu, yeni bir fethetme işaret eden o baş döndürücü coşkuyu özlüyordu. Ama tek hissettiği giderek büyüyen bir panikti.

Tanrı aşkına, dönüp o gözlerden uzaklaşacak gücü nereden bulacaktı? Derinliklerindeki şefkatli hayranlıktan? Ona karşı olan koruyucu hisleri, kendi tehlikesini göz ardı ettiği bir uyarı olmuştu. Ve onunkini de.

Amiral'in hizmetine bir iş yapmak için girdiğini kendine acımasızca hatırlattı. Hiçbir müdahaleye izin vermeyecek bir iş. Dikkatinin dağılmasına izin vermeyecekti. Patronunun nefis kızını baştan çıkarmak kadar cazip bir şey bile.

Acı pişmanlığıyla savaşıyor gözleklerini yorgandan kurtardı ve taktı. Lucy'nin gözleri, sanki onun aralarına diktiği görünmez bariyeri hissetmiş gibi karardı. Tek umudu, görünmez olduğu kadar şeffaf da olmamasıydı.

"Tiyatro birazdan biter," dedi asık suratla, kollarını paltosunun içine sokarken kızın gözlerini kaçırarak. "Amiral'in derslerinden birine daha katlanmak zorunda kalmadan önce seni eve götürsek iyi olur."

"Bir şey unutmuyor musun?"

Çenesinin meydan okuyan eğimi onu temkinli yaptı. Bir kaşını kaldırdı. "Eldivenlerin mi? Belki de retikülünüz?"

"*Senin* pozisyonun. Artık bir pozisyonun yok. İstifa ettiniz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ceketinin kollarının fazla sallanması mağrur tavrını bozmaktan kıl payı kurtuldu. "Ben, efendim, artık sizi ilgilendirmiyorum."

Elindeki tüm tehdit gücünü kullanarak ellerini arkasındaki yatak başlığına dayadı ve onu kaslı kollarının arasına hapsetti. Kız itaatkâr bir şekilde geri çekildi ama bu, küçük tatlı dilinin dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlamasından önce olmadı. Gerard onu tekrar öpmek ve sonuçlarına katlanmak için yanıp tutuşuyordu.

Bunun yerine, burnu neredeyse onunkine değene kadar öne eğildi ve hırladı, "Sen, Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun, beni fazlasıyla ilgilendiriyorsun."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY, KRİSTAL SÜRAHİNİN İÇİNE BİR TAPA ÇAKTI

limon mine çiçeği, keşke duygularını bu kadar kolay bastırabilseydi. Koruması onu handan alıp eve götürdüğünden ve ön kapıda sadece selam vererek bıraktığından beri, isyan eden duygularını uyumasına izin verecek kadar bastırma şansı olmamıştı. Hafızasında ilk kez, içini dökebileceği bir annesi olmasını diledi. Kendisinden daha yaşlı ve bilge biri, çelişkili duygularının girdabından kurtulmasına yardımcı olabilirdi.

Tuvalet masasının mermer yüzeyindeki ince bir pirinç tozu tabakasını sildi, ardından gümüş saç fırçasındaki saç tellerini tek tek koparmaya başladı. En azından yatak odasının kaosu çok ihtiyaç duyduğu düzeni getirebilirdi. Fırça temizlendikten sonra yatağa doğru ilerledi ve gölgelikten tek bir çorap kaptı.

Parmakları narin ipeği sanki bir can simidiymiş gibi kavradı. Belki de babası haklıydı, diye düşündü umutsuzca. Belki de annesinin histeri eğilimi ona da geçmişti. Yoksa ruh hali neden umutsuzluk ve coşku arasında bu kadar çılgınca gidip gelsin ki?

Gözlerini kapattı, Gerard'ın bir günlük sakalının kışkırtıcı gölgesiyle pürüzlenmiş çenesinin yanağını sıyırışını hatırlayınca ürperdi. Çorap gevşek parmaklarından yere kaydı. Boyun eğmeyen karyola direği omurgasına baskı yapıyor, arkasındaki yatağın buruşuk çöküşünün keskin bir şekilde farkına varmasını sağlıyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. O annesi değildi. Çok daha sert bir yapıya sahipti. Tehlikeli, şehvetli dürtülerine yenik düşmeyi göze alamazdı. Bu dürtüler annesine Amiral'in sevgisine ve sonunda hayatına mal olmuştu.

Lucy gardıroba koştı ve dağınık iç çamaşırlarını çekmecelerindeki güvenli yerlerine tıktırmaya başladı. Asi ipek ve dantel yumağı onun zorbalığına direndi. Yenilgiyi kabul edip pencere kenarındaki koltuğa gömülmek için pencereye geçmeden önce taşan bir çekmeceyi üç kez çarptı.

Giriş kapısında hâlâ bir ışık yanıyordu, tıpkı bildiği gibi.

Karla karışık yağmur damlaları pencere camına sertçe vuruyordu. Lucy kendini bir kum saatinin içine hapsedilmiş çaresiz bir yaratık gibi hissediyordu. Sanki Gerard'ın öpücüğü dünyasını altüst etmiş ve dikkatsizce sarsmış, parçaları güzel oldukları kadar tehlikeli olan ısıltılı kırıklar halinde etrafındaki alışılmadık desenlere yerleşmeye bırakmıştı.

Ona aşıksın, değil mi?

Suçlayıcı sözler o kadar gerçekti ki pencereyi kaplayan buz eridi ve babasının öfkeli yüzüne dönüştü. Gözlerini bastırarak kapattı.

Geçmişte Amiral'in sözlü ve sözsüz suçlamalarına karşı savunması hep masumiyet olmuştu. Onun adaletsizliği karşısında öfkesini bastırmış, boğuk inkar çılgınlıklarını yutmuş ve erdeminin bilgisini kalbine yakın tutmuştu.

Artık **h i ç b i r** savunması yoktu. Suçlandığı gibi suçluydu. Yanlış adamı sevdiği için mahkum edildi.

Alnını soğuk cama dayadı. Kaptan Doom onun ruhunu çalmış olabilirdi ama Gerard Claremont'a özgürce bahşetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Dawn, Lucy'yi kadim meşenin uzak bir köşesinde büzülmüş halde buldu ve onun gergin nefes alıp verişlerinin buz gibi havada dağılıp gidişini izledi.

Kurnazlığın Bay Claremont'a karşı zayıf bir silah olduğuna çoktan karar vermişti, çünkü Bay Claremont bunu hemen fark etme eğilimindeydi. İçinde bulundukları garip durumla ilgili mantıklı ve yetişkinlere yönelik bir tartışmanın onu etkilemesi çok daha olasıydı. Gerard gibi sofistike bir adamın bile onun mantığını karşı konulmaz bulacağı kesindi.

Ağacın diğer tarafından, karla kaplı çimenlerin üzerinden yaklaşan ayak seslerinin kırılgan çıtırtısı geliyordu. Lucy onu bastırdı

sırtını budaklı gövdeye dayadı ve sefil bir bekleyişle gözlerini kapadı. Kıvrım kıvrım bir cheroot dumanı süzüldü. Sanki ona cesaret vermek için yakılmış büyümlü bir tütsüymüş gibi ciğerlerine çekti.

Amiral'in ona öğrettiği gibi, aklının iplerini öfkeli duygularının karmaşasından ayırmak için mücadele ederek, yün mantosunu zarif bir zille süpürdü ve ağacın arkasından çıktı.

Gerard sanki ayakları yere kök salmış gibi durdu. Gözlerinde sadece hafif bir şaşkınlık ve sanki bu yüzleşmenin kaçınılmaz olduğunu hissetmiş ama yine de bundan kaçınmayı umuyormuş gibi endişe verici bir temkinlilik vardı.

Lucy'nin sözleri, kalbinin boğazında düğümlenmesiyle sekteye uğradı. Korumasının açık ceketini buruş buruştu, gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıktı. Ağzının kenarından tüten bir sigara sarkıyordu. Saçları taramadan yataktan kalkmış gibi dağınıktı, zengin tonu sabah sisinin arasından süzülen kış güneşinin yaktığı tarçınla yaldızlanmıştı.

Ama onun yüzü, erkekliğin yorgun alaycılığıyla gölgelenmiş o çocuksu yüzü, zor kazanılmış soğukkanlılığını yerle bir etti.

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, çarpıcı kaşlarının altından ona şaşkın bir bakış attı.

Şimdi tam zamanıydı, diye zihinsel olarak kendini dürttü. Uykusuz bir gece geçirerek formüle ettiği, duygularının ve geleceğe yönelik gerçekçi beklentilerinin iyi prova edilmiş incelemesini sakince sunma zamanı.

Ağzını açtı. "Seni seviyorum" ağzından döküldü.

Gerard kendini hem sağır hem de dilsiz kalmış gibi hissetti. Lucy'nin yalvaran bakışları altında kayıtsızlık maskesini korumak için kendine güvenemiyordu. Onu ne kadar çok istediğini belli etmeden konuşmak için kendine güvenemiyordu. Ona babasının zulmünden kurtulma özgürlüğünü bile veremiyordu. Ona sunabileceği tek şey, o gittikten çok sonra bile pişmanlık duyacağı, şehvetli ve kısa süreli başka bir tür esaretti.

Çerağ sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca alt dudağında gevşek bir şekilde asılı kaldıktan sonra uç uca çimenlere yuvarlandı. Çimenlerin arasında

Tek kelime etmeden dönüp kapıya doğru yürürken Lucy'nin rüyalarındaki gibi donmuştu.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" diye fısıldadı.

Lucy yanağını meşenin sert kabuğuna dayadı, onun kadim ve tavizsiz asaletinden teselli bulmaya çalıştı. Gözyaşlarından oluşan ılık bir sis, evin üçüncü kat penceresinden yansıyan güneş ışığının kırılğan parıltısını görmesini engelledi.

Smythe özel oturma odasına girdiğinde Amiral dürbünü gözünden kaçırdı, kahvaltı tepsisini ve çeşitli gazeteleri profesyonel bir hokkabazın becerisiyle dengeliyordu.

"Lanet olsun, dostum," diye tersledi Amiral. "Sana kaç kere kapıyı çalmadan bir odaya girmemeni söyledim?"

"Özür dilerim efendim. Ellerim meşguldü."

"Eğer bu acınası tavırla tekrar buraya gelerseniz yeni bir pozisyon aramakla meşgul olacaklar."

Amiral arsız casusluğuna devam ederken Smythe yüklerini meşe bir sehpanın üzerine bıraktı. İşverenin inceleme için kâğıtları düzenleme bahanesiyle bitişikteki pencerenin önünden geçen Smythe, Lucy'nin çimlerin üzerinden bir hayalet gibi eve doğru sürüklendiğini, her adımında kederin ağır bastığını gördü. Kaşlarını çattı.

Amiral, dürbünün teleskopik boynunu kapatarak, "Lanet olası herif, tıpkı lanet olası annesi gibi beni de mahvedecek," diye homurdandı. "O Claremont denen adamı hiç işe almamalıydım. Onun daha sert bir yapıya sahip olduğunu sanıyordum. Tüm o kadınsı kurnazlıklara direnecek kadar erkek."

"Performansını kabul edilebilir buldum efendim. Bayan Lucy'ye karşı davranışlarında hiçbir uygunsuzluk gözlemlemedim." Smythe, Claremont'u savunduğu için pişmanlık duymaması için dua etti.

"Ah, ama sizin standartlarınız benimkiler kadar titiz değil, değil mi?" Amiral cüssesini bir kanatlı koltuğa yerleştirdi ve bir reşo kabının gümüş kapağını çekerek, kuru tost ve çay için yemek odasında Lucy'ye katılmadan önce her zaman yediği tereyağlı yumurta ve taze çirozdan oluşan dumanı tüten ziyafeti ortaya çıkardı. Eliyle gazeteleri işaret etti. "Doom'dan bahseden var mı?"

"Hiç de değil, efendim. Belki de sizin gibi yetenekli ve cesur bir adamla açık bir savaşa girmenin beyhude olduğunu anlamıştır."

Neyse ki Smythe'ın işverenin devasa egosu, kendi aleyhine yapılan iğnelemeleri takdir etmesini engelliyordu.

Amiral çatalıyla bir çiroz mızrakladı. "Fırsatım varken solucanı botumun topuğunun altında ezmeliydim." Durakladı, çatal ağzının yarısına kadar gelmişti. "Lucy'nin bu akşam nişanı var mı?"

"Evet, efendim. Howell malikanesindeki kış maskesi."

"Mükemmel!" Zevkle çiğnedi, balığı küt dişlerinin arasında öğüttü. "Üniformamın ütülenmesini sağla. Erken geleceğim, sonra da kendi işime bakacağım."

"Peki, efendim. Halledeceğim." Smythe gitmek için döndü. "Oh, ve Smythe?"

"Efendim?"

"Yarın sabah, dokuz yüz olmadan önce, Bay Claremont'un yerine birini bulmak için Bay Benson'la temasa geçmenizi istiyorum. Adamın tavırları hiç hoşuma gitmiyor."

Smythe yüzünü dikkatle boş tuttu. "Bay Claremont'a işten çıkarılması için ne sebep göstereyim, efendim?"

Amiral çatalını sallayarak gazetelerin üzerine az pişmiş yumurta sarısı sıçrattı. "Ona sadece hizmetlerini takdir ettiğimizi ve uygun referansları sağlamaktan memnuniyet duyacağımızı söyleyin, vesaire, vesaire."

"Pekala, efendim."

Smythe topuklarını tıkırdatarak şık bir selam verdi ve Lucien Snow gibi doğuştan askeri yeteneklere sahip bir adamın düşmanlarını hafife almak gibi ölümcül bir kusurla lanetlenmiş olmasının İngiltere için büyük bir utanç olduğunu düşündü.

Howell'ların kış maskesi her yıl düzenlenen bir gelenektir. Leydi Howell tarafından on yılı aşkın bir süre önce, şehirdeki eğlence bahçelerinin kapalı olduğu ve pek çok kişinin taşradaki malikanelerine çekildiği uzun ve çorak ayları renklendirmek için tasarlanmıştı. Geride kalanlar için maskeli balo Noel'den daha büyük bir heyecanla beklenirdi.

Balo salonuna giden mermer basamakları inerlerken Lucy eldivenli elini babasının kolunun sert kıvrımına soktu ve tanıdık bir sevgi ve gurur dalgası hissetmeyi bekledi. Bunun yerine, sanki o öğleden sonra yatak odasında saatlerce ağlamış, değerli çocukluk hayallerini yıkamış ve kalbini çıplak bırakmış gibi tuhaf bir boşluk hissetti.

Duyguların gölgesini bile yeniden yakalamayı arzulayarak, ipek pardösüsünün göz aralıklarından babasının yüzüne doğru bir bakış fırlattı. Babasının altın mendilden maskesi, göğsünü süsleyen yeni parlatılmış madalya kümesini tamamlamak için tasarlanmış bir formaliteden ibaretti. Askeri elitlerden oluşan bu seçkin kalabalıkta onu tanımayacak kimse yoktu. Tam takım üniforması, püsküllü apoletleri ve parlak botlarıyla Kraliyet Donanması'nın tüm ihtişamını ve romantizmini yansıtıyordu. Bu gece bastonu yerine ona yaslanmayı tercih ettiği için onur duymalıydı.

Kalın yelesi avizelerin ışıltısı altında kırağı gibi parlıyordu. Kısa bir an için, hakkı olan saygıyı almak için başını eğdiğinde, o eski hayranlık Lucy'nin kalbini sıkıştırdı. Adam onun için bir kez daha dünyanın en yakışıklı adamıydı.

Küçülüyor gibiydi, adamın dirseğine değil, üniformasının kolalı kuyruklarına yapışmış, durup onu fark etmesi için sözsüz bir yalvarışla çektiştiriyor, hep çektiştiriyordu.

Tanrım, Smythe, neden yatakta değil? Katlanamadığım bir şey varsa, o da yapışkan bir velettir.

Lucy'nin tırnakları istemsizce sıkılarak babasının koluna battı. Babası ona onaylamayan bir bakış fırlattı ve neden olduğu çirkin kırılgılığı düzeltmek için ceketinin kolunu Lucy'nin elinden kurtardı. Ev sahibi ve ev sahibesi yaklaşırken, neşeli bir selamlama gülümsemesi yapıştırdı.

Lord ve Leydi Howell'ın sıcak karşılaması Lucy'nin ürpertisini dindirmeye yetmedi. Bu ürperti, Gerard Claremont'a teklif edecek kadar aptal olmadan önce kalbinin bulunduğu boş yerden yayılıyordu. Bu saçma ifşaatından sonra onun hakkında ne düşünecekti? Hafif etekli bir aşüfte olduğunu mu? Aşık bir çocuk mu? Daha önce arabaya binmelerine yardım eden adamın gözlerinden özenle kaçınmıştı,

ela derinliklerinde eğlence, küçümseme ya da daha da kötüsü patronluk taslayan bir acıma bulacağından korkuyordu.

"Lucy canım, ellerin buz gibi!" Leydi Howell ellerini kendi ellerinin arasına alarak haykırdı.

Yüzü Sylvie'ninkinin iyice yıpranmış bir versiyonuydu, yağmurda kalmış bir kâğıt mendil maskesi gibi zamanla bulanıklaşmıştı.

Lucy kadının merhametinin yükü altında ezilmekten korkarak ellerini soğukkanlılıkla geri çekerken mavi gözlerinin ışıltısı söndü. "Bağışlayın beni. Dışarısı oldukça soğuk."

Leydi Howell reddedilmeyi nezaketle kabul ederek dışarı çıktığında Lucy içerisinin daha da soğuk olduğunu fark etti. Balo salonunun sıvalı duvarları kat kat beyaz şifonla kaplanmıştı. Tavandan tabana kadar uzanan Fransız pencerelerinin camlarında gerçek kırağı parlıyordu. Kavernöz odanın iki ucunu çevreleyen mermer şömineler çok az sıcaklık yayıyordu ve temaya uygun olarak konukların çoğu mantolarını ve kapüşonlu pelerinlerini muhafaza ederek kılık değiştirmiş gibi bir hava yaratmışlardı.

Altın iplere asılı minik kristal parçalarından oluşan bir galaksi, göz kamaştırıcı bir kar tanesi taklidiyle tonozlu tavandan sarkıyordu. Yansıyan ışık Lucy'nin gözlerini acıtıyordu. Tüm evren kışın soğuk pençesine hapsolmuş gibi görünürken bir insanın neden kışı içeride yeniden yaratmak isteyebileceğini düşünemiyordu.

Lord Howell ve babası, Napolyon'un kendisini Fransa'nın ömür boyu Birinci Konsülü olarak atamasıyla ilgili skandalları tartışmak üzere uzaklaşmışlar ve onu merdivenlerde tek başına bırakmışlardı. Maskeli dansçılar Venedik fayansları üzerinde dönüyor, quadrille'in görünmez notaları onları kanatlı kuklalar gibi sağa sola sallıyordu.

Lucy, Sylvie'nin kalçasına yaslanmış küçük kardeşiyle dansçıların arasından ağır ağır ilerlediğini görünce duyulamayan bir dehşet homurtusu kopardı. Annesinin aksine Sylvie reddedilmekten kibarca korkmayı henüz öğrenmemişti.

Howell'lar çocukların sadece görülmesi ve işitilmesi değil, aynı zamanda uzun uzadıya telaşlandırılması ve mırıldanılması gerektiğine dair sıra dışı bir inanca sahipti. Sakin Gilligan'a bir ortaçağ keşişinin kenevir kuşaklı cübbesi giydirilmişti. Ağabeylerinden biri kel kafasının etrafına at kılından yırtık pırtık bir badem bıyığı yapıştırmıştı. İsteksiz bir gülümseme

Kocaman bebek kız kardeşinin haberi olmadan uzanıp uşağın tepsisinden bir avuç haşlanmış karides koparıp kuyruklarıyla birlikte yerken Lucy'nin dudakları titredi.

Sylvie'nin ilk sözleri onun eğlencesini sildi. "İşte buradasın! Hiç gelmeyeceğinizi merak etmeye başlamıştım. Senin şu yakışıklı Bay Claremont nerede?"

Lucy'nin midesinin çukurunda aşağılanma duygusu kıvrıldı. Kendini Sylvie'nin nane kokulu kucağından çekip aldı, gözyaşlarına boğulmaktan ve herkesin önünde rezil olmaktan korkuyordu. "O benim Bay Claremont'um değil. Sanırım ait olduğu yerde, diğer hizmetkârlarla birlikte. Saksılı palmiyelerin arkasında gizlenip annenizin misafirlerini korkutması pek hoş olmaz."

Sylvie, Gilligan'ın hatırı sayılır ağırlığını diğer kalçasına kaydırarak maskesinden bir avuç pembe tüy çekmeye başladı. "Onun sana göz kulak olması gerekmiyor mu?"

Sylvie'nin masum sorusu sayısız imgeyi çağrıştırdı: Gerard'ın onu bedeninin sıcaklığıyla sarıp sarmalaması, buz gibi yağmurun altında taşınması, titreyen bacaklarına solmuş bir yorgan dolması. Dudaklarını boğazındaki çürüğe bastırması, sanki sadece öpücüğü onu iyileştirecek güce sahipmiş gibi.

"Şampanya, hanımlar?" Ayakaltındaki adamın sesi onun tehlikeli hayallerini böldü.

Lucy'nin ruhlardan hoşlanmadığını bilen Sylvie, "Şimdi olmaz David," dedi. "Belki daha sonra-"

"Teşekkür ederim. Çok memnun olurum." Sylvie bakakaldı ve hatta Gilligan bile Lucy yivli bir kadeh kapıp içindekileri bir dikişte yudumlarken şaşkın şaşkın baktı.

Ekşimsi köpükler burnunu sızlattı. Bulaşıcı bir sıcaklık karnına yayıldı, ancak bu sıcaklık özlemini tam olarak dindiremedi.

"Görüyorsun ya Sylvie, Bay Claremont'un bana göz kulak olmasına ihtiyacım yok," dedi parlak bir sesle, bardağı tekrar tepsiye bırakırken. "Bu gece beni koruyacak babam var. Ve birlikte olduğumuzda, ikimizin de başka kimseye ihtiyacı yok."

Sylvie, arkadaşının dansçıların arasından cesurca geçerek Amiral'in her hareketini hayranlıkla izleyen üniformalı kalabalığa doğru ilerleyişini izledi.

kelime. Kızı kolunu çekiştirirken yüzünde beliren kızgınlığı fark etmemek mümkün değildi. Ama Lucy, adam ona dans etmesi için kibarca kolunu uzatmak ya da en sadık hayranlarının önünde en kötü türden bir hdk gibi görünmek zorunda kalana kadar d i r e n d i .

Sylvie dalgınca Gilligan'ın dilinden ıslak bir tüy kopardı ve bunun şampanyanın alışılmadık acısından mı yoksa Amiral'in kollarına girerken Lucy'nin gözlerinde parıldadığını gördüğü gerçek gözyaşlarından mı kaynaklandığını merak etti.

Gerard yumruğunu teras kapısının buzlu camına vurma d  r t  s  n e direndi. Lucinda Snow ait olduğu yere geri dönmüştü. Babasının kollarındaydı.

Daha iyi bildiği halde, onlar dans ederken kendini onların büyüsüne kaptırdı. Amiral'in düzensiz yürüyüşü, asil duruşuna trajik bir asalet havası katıyordu. Tertemiz üniforması ve namlulu göğsünde parıldayan madalya kümesiyle, asil bir haçlı seferinden dönen yaşlı bir kralı andırıyordu. Gerard bir zamanlar böyle adamlara tapardı ve onların arasında yürüyebilmek için sahip olduğu her şeyi feda edebilirdi.

Lucy sanki aynı aptalca özlemle lanetlenmiş gibi uzandı ve Amiral'in madalyalarından birinin açısını nazikçe düzeltti.

Gerard'ın kahramanca hayalleri, Lucien Snow'un sakarca bir tökezleme görüntüsü altında kızını ondan sertçe uzaklaştırmasıyla, merhametli bir şekilde, hızla paramparça oldu. Balo salonundan çıkarken onu pistin ortasında tek başına bıraktı ve sadece Lord ve Leydi Howell'dan özür dilemek için durakladı. Babası yanından kaçarken Lucy'nin çenesini cesurca eğmesi bile gözlerindeki çıplak acıyı tamamen gizleyemedi.

Gerard onu takip etmek istedi ama Ionia'da o piin nereye gittiğini bilecek kadar uzun süre kalmıştı.

Bakışları tekrar Amiral'in kızına yöneldi. Kız akıllıca davranarak gösterişli kostümlerden ve tüylü başlıklardan kaçınmış, klasik bir Grek elbisesi ve aynı beyaz ipekten kesilmiş yarım bir maske ile süslenmeyi tercih etmişti. Saçları altın bir fileyle yüzünden geriye doğru çekilmişti. zerinde tarifsiz bir hüzün havası vardı; limon çiçeği kadar dokunaklı ve karşı konulmazdı.

Ondan aşılmaz bir cam duvarla ayrılmış olsa bile burun deliklerinde.

Parıldayan ışıklar ve gülen insanlarla dolu bir denizde sürükleniyordu. Gerard çocukken böyle yerlerin var olduğunu sadece hayal etmişti. Bu yerler ona, is yüklü bulutların üzerinde süzülen tek bir yıldızın kışkırtıcı görüntüsü kadar uzaktı. Hayalinde dalgalanan uçsuz bucaksız okyanuslar kadar fantastikti. Cennetin kendisi ya da Lucy Snow gibi bir kadının aşkı kadar ulaşılmazdı.

Lucy'nin cesur itirafı kalbinde acı tatlı bir melodi gibi yankılandı. Ellerini aç yumruklar halinde kıvırdı, daha önce ona hem özgürlüğüne hem de adına mal olan aynı kör hırsıyla dolup taşıtı. Hayatında bunun gibi pek çok geceden mahrum kalmıştı. Bu geceyi istiyordu. Çalınmış bir gece, hatırası bir ömür boyu sürecektir kadar tatlı.

Bakışları tiksintiyle yıpranmış pantolonuna, aşınmış botlarına kaydı. Ne kılığına girmesi gerekiyordu ki? Uşakların en basiti mi? Lucy'nin aşağısı mı?

"Bana yardım edebilir misin dostum?"

Kusursuz gece kıyafetleri giymiş bir adam topallayarak ona doğru geldi.

"Sanırım biraz tatsız bir işe bulaştım," dedi adam o kadar rahatsız edici bir tonlamayla ki Gerard siyah yarım maskesinin burnunu sıkıştırdığından şüphelendi. "Lord Howell'ı şu lanet olası spanieller konusunda uyarmıştım. Mastiff yetiştirin dedim! O narin köpeklerin hiç terbiyesi yok. Topuklarımı temizleyecek bir bezin var mı? Zaten korkunç derecede geç kaldım."

Adam belli ki onu Lord Howell'ın hizmetkârlarından biri, belki bir bahçıvan ya da kötü giyimli bir uşak sanmıştı. Gerard kibirli züppeye çizmelerini yalamasını önermek için ağzını açtı, sonra kapattı. Hesaplı bakışlarını yabancının kusursuzca düğümlenmiş kravatının göz kamaştırıcı beyazından pantolonunun konik dikişlerine doğru gezdirdi, sonra da böyle bir şansı hak etmediğini bildiği için gökyüzüne doğru şaşkın bir bakış fırlattı.

"Hadi ama, bütün gece bekleyemem," diye tersledi adam, gömleğinin manşetlerini düzeltirken. "Mendilin işimi görür. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Gerard gözlüklerinin arkasından gözlerini kırıştırdı ve ona kedigil bir gülümseme verdi. "Buraya, çalılıklara doğru gelin efendim. Ben tam da aradığınız adamım."

Sophie'nin on bir yaşındaki erkek kardeşi sertçe ayak parmağına basınca Lucy irkildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, kulakları kıpkırmızı olmuştu. "Umarım dans ustam bunu görmemiştir. Yarın kesin kulaklarımı çeker."

"Ona benim hatam olduğunu söyle," diye fısıldadı Lucy çenesine kadar uzanan esmer buklelerine.

"Bunu yapamazdım, Bayan Lucy." Adamın hayranlık dolu gözleri Lucy'nin yüzünü yalayıp yuttu. "Sen en iyisisin, biliyorsun. Kaptan Doom gibilerine karşı koyacak kadar cesursun."

Lucy ayağına bastığında kaba bir "oomph" sesini bastırdı. Bu ciddi çocuğa gerçek bir adamın öpücüğünün Kaptan Doom'u ait olduğu fantezi dünyasına sürgün ettiğini nasıl açıklayabilirdi?

Ne yapacağını şaşırması bir halde, nazıkçe müsaade isteyip bir kadeh daha şampanya aramaya koyuldu. Lord Howell'ın kalabalığın içinde endişeyle onu aradığını görünce gevezelik eden bir davetli sürüsünün arkasına saklandı. Sylvie ve annesi, Amiral'in kaçışının etkisini hafifletmek istercesine Howell erkeklerinin her birini sırayla onun üzerine salmışlardı, ta ki gece bitmeden Gilligan'la birlikte yerlerde sürünmek zorunda kalacağından korkana kadar.

Çıldırııcı gevezelikten ve teneke müzikten kaçmaktan başka bir şey istemiyordu ama tek sığınağı arabaydı ve bu da Claremont'la tekrar yüzleşmek anlamına geliyordu, bu sefer Amiral'in şüpheli koruması olmadan.

Yeni bir utanç duygusu yanaklarını ısıttı. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için suçlulukla kontrol ettikten sonra, terk edilmiş bir tepside dolup taşan bir kadeh şampanya aldı ve ağgözlü bir yudumda içti. Kadehi indirirken, bir başka vahim karar hatası daha yaptığını fark etti.

Biri onu izliyordu.

Mermer şömineye tembel bir zarafetle yaslanmış bir yabancı, güzelce dikilmiş gece kıyafetleri ve siyah maskesi onu hem zarif hem de tehlikeli gösteriyordu. Kendi şampanya kadehini alaycı bir selamla ona doğru kaldırırken dudaklarında alaycı bir eğlence belirdi.

Kendini böylesine utanmazca bir flörtün kurbanı olarak bulmaktan dehşete düşen Lucy, dansçıların arasına dalarak onların dönüp duran neşesinde kendini kaybetmeyi umdu. Ama omzunun üzerinden bakmaya cesaret ettiğinde yabancı hâlâ oradaydı.

Onu izliyordu. Ateşli bakışları çıplak omuzlarını okşadı.

İçini açıklanamaz bir panik kapladı. Kendini kapana kısılmış, usta bir avcı tarafından köşeye sıkıştırılmış masum bir av gibi hissetti. Kaçmak için çaresizce Sylvie'nin sekiz yaşındaki tombul kardeşi Christopher'ı arkadaşlarının arasından çekip aldı.

"Dans et benimle," diye tısladı. "Yoksa dans ustana kulaklarını tıkamasını söylerim."

"Benim dans ustam yok, Bayan Lucy," diye kekeledi. "O zaman onları kendim kutularım."

Kaptan Doom'a kafa tutacak kadar iri yarı bir kızın güçlü bir darbe indireceğinden korkarak itirazını yuttu. Lucy onun kısaltılmış yürüyüşüne uymak için küçük adımlar atarken, yerde beceriksizce sallanıyorlardı. Başının üzerinden şömineye baktığında adamın gitmiş olduğunu gördü.

Onun yokluğu, varlığından daha fazla alay konusu olmuştu. Kalabalığı tarayarak ona dair herhangi bir ipucu aradı. Odanın diğer ucunda benzer şekilde giyinmiş bir adam görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama abanoz maskesinin ardındaki sönük mavi gözleri görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. İki, üç kez, yabancıyı bir anlığına gördüğünü sandı ama sonra adam yine kaybolmuştu. Ele avuca sığmaz. Gizemli. Kışkırtıcı.

"Bayan Lucy?"

"Evet, Chris?" diye dalgınca cevap verdi, odayı daha iyi görebilmek için parmak uçlarında sallanıyordu.

"Müzik durdu. Gidebilir miyim?"

Lucy ayaklarını yere vurmaya bıraktı ve bakışlarını onun melek yüzüne dikti. "Elbette. Ve teşekkür ederim, Chris. Bu kadar cesur olduğun için."

Elma yanaklarını kızartan beceriksiz bir selam verdi. O, kıs kıs gülen arkadaşlarının yanına koşarken Lucy içini çekti. Şimdi

Gizli hayranının istenmeyen ilgisinden kaçmayı başardığını anlayınca kendini eskisinden daha da çaresiz hissetti. Akşamının dönüştüğü bu saçmalıktan kaçmaya karar verdiğinde, geniş bir göğüs kafesinin yolunu kestiğini gördü. Altın baloncuklardan oluşan kristal bir küre gözlerinin önünde süzülüyordu.

"Şampanya?" Zengin baritonun okşamasıyla vücudundaki tüm nabızlar zonkladı.

Bu küstah herife hak ettiği dersi vermeye kararlı bir şekilde sırtını ona dönerek, az önce bir ayyaşın tüm ustalığıyla şampanya yudumladığına tanık olduğu gerçeğini görmezden gelmeyi tercih etti. "Hayır, teşekkür ederim efendim. Ben içki içmem."

Sesi tekrar geldi, ipeksi, baştan çıkarıcı, kulağına o kadar yakındı ki ılık nefesi kulağının lobundaki minik tüyleri karıştırdı. "Sanırım bu da iyi oldu. Ahlaki karakterinizi zayıflatmak istemeyiz, değil mi Bayan Snow?"

Lucy dönüp baktı, maskenin altındaki ela gözlerin hınzır parıltısı karşısında büyülenmişti. Kalbinde umut ve öfke savaşıyordu. Ağzı suçlayıcı bir daire çizerek şekilde genişledi ama o bir dizi suçlama savuramadan koruması kadehin kenarını yavaşça alt dudağına bastırdı. Kadın tereddüt etmeden ve derin derin içerken bakışları birleşti.

Gerard'ın şampanyaya ihtiyacı yoktu. Lucy'nin yutkunurken boğazını zarifçe hareket ettirmesi, ağzının kenarından kaçan bir damlayı yalayan pembe dilinin kışkırtıcı dürtüsü onu sarhoş etmişti.

Şarap kadehinin narin sapını parmaklarının arasında döndürdü. Dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirdi. "Beni ihbar etmeden önce seni susturmam gerektiğini biliyordum ama seni öpmenin bir skandala neden olabileceğinden korktum."

"Beni şampanyayla kandırmak da öyle." Lucy'nin havalı tonu kalbinin hain gök gürültüsünü yalanlıyordu. "Zayıflamış bir ahlaki karakter çok tehlikeli bir şey olabilir."

"Ah, ama kim için tehlikeli? Senin için mi? Yoksa benim için mi?"

Kollarını açarak onu riski paylaşmaya davet etti. Lucy kollarına girdiğinde, onları ayıran sınıfsal engeller ortadan kalktı. O

doğal bir zarafetle onu valsine içine sürükledi.

Mermer döşeli zemin, görkemli bir geminin güvertesi gibi ayaklarının altında yuvarlanıyordu. Lucy, Gerard'ın ustaca ritmine ve onun kollarının sıcaklığıyla sarmalanmış olmanın mucizesine kapılmıştı.

"Bu kadar güzel dans etmeyi nasıl öğrendin?" diye sordu müziğin gürültüsü arasında.

Ona, dikkatini dağıtan o esrarengiz gülümsemelerinden birini verdi. "Benim mesleğimde, bir adam birçok yeteneğin ustası olmayı öğrenmelidir."

Sanki Lucy tüm hayatını duyularını pamuklara sararak geçirmişti de o anda duyuları neredeyse acı verecek bir keskinlikle harekete geçmişti. Her his artmış, derinleşmişti. Viyana valsinin notaları ruhunda yankılandı, zengin ve gizli anlam katmanlarıyla gölgelendi. Damarlarında dolaşan şampanyanın tatlı yakıcılığından, giysilerinin altındaki kaslarının kayışından, Gerard'ın onu karmaşık bir dönüşte yönlendirirken kalçalarına sertçe bastırışından, güçlü elini sırtının alt kısmında gezdirişinden zevk alıyordu.

Başını geriye atarak adamın gözlerindeki için için yanan meydan okumaya pervasız bir davet gülümsemesiyle karşılık verdi.

Lucy göz ucuyla kalabalığın döne döne uçuşlarının kaçınılmazlığı karşısında eridiğini gördü. Babası gibi pek çok kişi valsi hâlâ ahlaksızlığın zirvesi olarak görüyor ve yasaklanmasını istiyordu. Kendilerini halka gösterdiklerini biliyordu. Toplumun isyankâr annesine böyle şaşkın bir hayranlıkla bakmış olması gerektiğini biliyordu. Ama ilk kez, onu kollarında tutan adam dışında kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

Sanki Gerard'la birlikte şampanya balonlarından birinin içinde yüzyüyorlardı, kutuplardaki bir harikalar diyarında asılı duran tek iki kişiydiler. Sahte kar taneleri, gece yarısı okyanusun çivit mavisi genişliği üzerindeki yıldızlar gibi üzerlerinde parıldıyordu.

Balo salonundaki her kafa yakışıklı çiftin yolunu izlemek için döndü ve bu hayat dolu yaratığın

Amiral Snow'un solgun, neşesiz kızı gerçekten de yabancının kollarında öylece dönüp duruyordu.

Lucy'nin yanaklarına renk gelmişti, gri gözleri duygularla parlıyordu. Başını partnerine doğru eğdiğinde yanakları kışkırtıcı bir gülümsemeyle çukurlaştı. Bakışlarını ayıramayan genç erkeklerden birkaçı birbirlerini dürtükledi. Lucinda Snow'un güzel olduğundan hiç şüphelenmemişlerdi bile. Şimdi ise onun güzelliğın sığ kurallarına meydan okuyan bir görünüşü olduğunu fark etmişlerdi. Güzelliğı klasik türdendi ve onu skandal yaratacak kadar yakınında tutan adama duyduğu şeffaf hayranlık kadar zamansızdı.

Sylvie, Lucy'nin partnerini başındaki pırıl pırıl taçtan cilalı terliklerine kadar inceleyerek, "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Kim bu muhteşem yaratık?"

"En ufak bir fikrim yok." Annesi lorgnetini gözünden indirdi, kaşları şaşkın bir ifadeyle çatıldı. "Senin devreye girmen gerekmez mi, Eustace? Babası bu kadar aceleyle çağrıldığına göre, onun yerine sen bakmalısın."

Lord Howell üzüntüyle başını salladı. "Bunu onun için bozmaktan nefret ediyorum. Tanrı biliyor ya, Lucien kendini Majestelerine hizmet etmeye bu kadar adamışken zavallı kızın hayatında yeterince mutluluk yoktu."

Gilligan, daha lezzetli bir şeyler bulana kadar sessizce parmaklarını emdiği yerdeki görüş noktasından, kız kardeşinin elbisesinin eteğini çekiştiriyordu. Kızın hayal gücü, yanlarından süzülerek geçen romantizmin görüntüsüne o kadar kapılmıştı ki, ona aldırış etmedi.

Genç Christopher, tombul elleri yumruk şeklinde kıvrılmış halde koşarak geldi. "Onu dışarı çağırayım mı baba? Kimsenin Bayan Lucy'ye saldırmasına izin vermeyeceğim."

Vals muhteşem bir sona doğru hızla ilerliyor, son görkemli notası havada çınılıyordu. Gilligan tekrar Sylvie'nin eteğini çekiştirdi. Sylvie dalgınca el sallayarak onu uzaklaştırdı ve diğerleriyle birlikte nefesini tutarak gizemli yabancının bu büyülu tabloyu bir öpücükle bozmaya cesaret edip edemeyeceğini görmeyi bekledi.

Gilligan öpücükleri hiç umursamıyordu. Merdivenlerden sessizce inen bir figür onun dikkatini çekmişti. Birden

Adam, iri gözlü bebeğe abartılı bir sağduyu ricasında bulunmak için parmağını dudaklarına götürdü.

Gilligan yumruğunu ağzından çekip yeni geleni işaret etti ve o güne kadar kimsenin duymadığı ilk anlaşılır sözcükleri haykırdı.

" 'Ook, Syllie! Cap'n Doom!"

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

GILLIGAN'IN LEZZET KARTI'NIN ARDINDAN HENÜZ

Lord Howell'ın konuklarının duymayı hiç düşünmediği bir başka ses, Lucinda Snow'un kahkahalarının parlak, neşeli tınları. Merdivendeki figür donup kalmış, kalabalığın amansız ilgisine hapsolmuştu.

Bir korsan melodramı için Kraliyet Sirki'nin oyun listesinden fırlamış gibi duruyordu. Yasaklayıcı göz bandından, örgülü sakalının bulanık tellerine ve göğsündeki altı tabancaya kadar bilinen tüm korsan klişelerini öylesine gelişigüzel bir zevksizlikle sergiliyordu ki Lady Howell bile ona acıyarak ağladı.

Kıyafetini tamamlamak için ihtiyacı olan tek şey, isle kararmış dişlerinin arasında duran bir kılıç ve şekilsiz şapkasının altına sıkıştırılmış, yavaş yanan kenevir fitilleriydi. Kolunun altına sıkıştırdığı kendi kesik başıyla içeri girseydi, alçak Karasakal'ın hayaleti sanılabilirdi.

Lucy'nin farkında olmadan *İntikam* gemisinde karşılaştığı şık ve acımasız avcıya, Bayan Edgeworth'un cesur Gotik kahramanlarından birine benzediği kadar az benziyordu.

Gerard'ın koluna yapıştı, nefes nefese kalmıştı. "Özür dilerim ama bu kadarı çok fazla. O... b-b-buffoon Kaptan Doom *değil*."

Adamın kaslı ön kolu kadının elinin altında kaskatı kesilmişti. "Bence değil."

Yeni bir kahkaha nöbeti onu ele geçirdi. "Ah, keşke Amiral kalsaydı. Ne düşüneceğini hayal edebiliyor musunuz?"

"Hem de çok iyi."

Lucy, Gerard'ın babasının eğleneceğinden daha fazla eğlenmediğini fark etti. Maskenin altındaki gözleri tehlikeli yarıklara dönüşmüştü. Onu kendisinden başka birine kızgın görmek o kadar rahatlatıcıydı ki Lucy en ufak bir endişe bile hissetmedi.

Yeni gelen kostümün orijinalliğini ödüllendirmek için konuklardan kibar bir alkış yükseldi. Howell çocukları sahte korsanı incelemek için koştururken müzisyenler coşkulu bir donanma ilahisi söylemeye başladı.

"Affedersiniz." Gerard kolunu onun elinden ayırdı. "Ev sahibimizin kötü adamı yönlendirmek için yardıma ihtiyacı olup olmadığına baksam iyi olacak."

Lucy onun peşinden yürürken, ayaklarının üzerinde biraz dengesiz durduğunu fark edince şaşırdı. Vals durmuş olmasına rağmen sanki balo salonu hâlâ dönüyor gibiydi. Ya da belki de başı dönüyordu. Gecikmiş bir kıkırdamayı bastırmak için elini ağzına götürdü.

"Aaargh, dostlar," diye homurdandı korsan onlar yaklaşırken. "Madagaskar'ın bu tarafındaki en iyi delikanlılar bunlar değil mi? Kaçıp benim tayfama katılacak ilk kişi kim olacak?"

Christopher Howell utangaç bir şekilde elini kaldırdı. "Ben, efendim, lütfen." Sylvie kardeşlerinin arkasına s a k l a n d ı , ama bu Gilligan'ın kollarını uzatıp yıpranmış bir saç örgüsünü korsanın sakalını ağzına almış.

Haydut bir parmağını bebeğin hamur gibi karnına soktu. "Çocuklara tahammül edemiyorum. Akşam yemeği dışında tabii." Sylvie'ye küstah bir öpücük kondurdu. "Tatlı için sakladığım güzel kadınlar."

Sylvie kızarıırken kardeşleri kahkahalarla uludu.

Babaları yırtık pırtık göz bandının altından bakmaya çalışıyordu. "İtiraf et Georgie, sen misin? Basit bir maske yeterli olurdu. Çocuklarımı eğlendirmek için bu kadar masrafa girmeye gerek yoktu. Tanrı biliyor ya, zaten yeterince şımartılmış durumdalar."

İnce yapılı, on dört yaşındaki Layne eski çakmaklı tüfeklerden birinin namlusuna bakıyordu. "Oldukça etkileyici, baba. Neredeyse gerçek olduğunu düşüneceksiniz." Yaklaşmakta olan annesini paslı nişangâhına sabitledi.

Gerard'ın eli silahı kapmak için uzandı. Gülümsemesinin aldatıcı görüntüsüne kanmayan tek kişi Lucy'ydi. "Tabii ki gerçek. Bu aşağılık deniz köpeği başka nasıl Majestelerinin kudretli donanmasına savaş açabilir ki?"

Tabancayı davetsiz misafirin göğüs kemiğine vurdu. Korsan acı dolu bir homurtu çıkardı.

Lord Howell'ın iyi huylu gülümsemesi Gerard'ı tanıdığında soldu. Lucy'ye endişeli bir bakış fırlattı. Lucy ona aptalca sırtıttı ve gençliğinde ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu düşündü. Ama koruması kadar yakışıklı değildi.

"Claremont?" Lord Howell kendini toparlayarak onayladı. "Bu gece tek kelimeyle entrikalarla dolu, değil mi?"

"Yarısını bile bilmiyorsunuz, efendim." Gerard ona sert bir selam verdi. "Rahatsız ettiğim için bağışlayın ama konuklarınız arasına karışmayı Bayan Snow'a göz kulak olmanın en etkili yolu olarak gördüm."

"Bu gerçekten gerekli mi? Bu sosyal bir olay. Lucy'mizin spanyellerden birine t a k ı l ı p d ü ş m e k t e n daha tehlikeli bir şey yapacağını düşünmek bile saçma."

"Lucy'mizin kendini ne tür tehlikelere atabildiğine şaşırabilirsiniz efendim."

Lord Howell'ın şüpheli cevabı korsan tarafından kesildi. "Evet, onu benim gibi haydutlara karşı korumalısın. Her zaman gemime taşıyabileceğim genç ve güzel kızların peşindeyimdir." Sylvie'ye ikna edici bir bakış fırlattı, açıkta kalan yeşil gözleri muziplikle parlıyordu.

Sylvie kıkırdadı ve Leydi Howell bile endişeyle titredi.

Oyunun ruhuna kendini kaptıran Lucy, Gerard'ın yanından geçerek korsanın kulağındaki altın halkayı cımbızladı ve ona şeytanca bir göz kırptı. "Peki onları oraya koyduktan sonra ne yapıyorsun, dostum?"

Korsan da onun bu cesareti karşısında neredeyse Howell'lar kadar şaşırmış görünüyordu. Gerard onun dirseğini siper gibi kavradı. "Bazı şeyleri hayal gücüne bırakmak daha iyidir, değil mi Bayan Snow? Böyle korkunç vahşet hikâyeleri sizin hassas kulaklarınıza uygun değil. Sorgulama işini benim gibi bir profesyonele bırakmalısınız."

Lucy'yi arkasından itti, sonra korsanı merdivenlerden çekip boş bir oyuğa doğru sürükledi.

"Ona kırk şerit mi vereceksin? Sırlarını işkenceyle mi öğreneceksiniz?" Christopher umutla arkalarından seslendi.

Gerard yüzünü buruşturarak gülümsemek için dişlerini gösterdi. "Sadece direnirse."

"İlginç bir adam, sence de öyle değil mi?" Lord Howell mırıldandı. "Georgie olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar

emin değilim. Sör olabilir mi?

Marcel'in oğlu mu? İyi bir şakayı çok sevdiğini duydum."

Leydi Howell dürbününü gözüne kaldırdı ve üzüntüyle başını salladı. "Her kimse, moda konusunda berbat bir zevki var. Hiç bu kadar abartılı giyinen bir kötü adam görmemiştim."

Diğerleri uzaklaşırken Lucy, Gerard ile yabancı arasında geçen kısa konuşmayı izledi. Dikkatini önemli bir şeye odaklamakta güçlük çekiyordu. Önemsiz ayrıntılar üzerine yağıyordu.

-Korsanın köhne peruğundan kaçan kumlu altın rengi saç teli, o tek yeşil göz, sırık gibi boyu. Gerard'dan on santim kadar uzundu ama omuzları korumasının heybetli genişliğinden yoksundu.

Korsanın ağzı sürekli bir eğlence sırtışına dönüşmüş gibi görünüyordu, ama Gerard onun yanına geri dönerken sertleşerek acımasız bir çizgiye dönüştü.

"Arkadaşın mı?" diye sordu.

"Eski bir tanıdık," diye kısaca cevap verdi.

"Bir Bow Street Runner'ın bu kadar etkileyici sosyal bağlantıları olmasına şaşırdım," dedi, ciddi tonu onursuz bir hıçkırıkla bozuldu.

"Benim hakkımda seni şaşırtacak çok şey var." Onu omuzlarından yakaladı, gözleri sanki ezberlemek istercesine yüzünü taradı. Tutuşundaki çaresizlik onu ayılttı.

Aralarındaki büyü merdivenlerin yanındaki bir kargaşayla bozuldu. Bir çift pazen don ve morarmış bir gözden başka bir şey giymeyen bir adamın önderliğinde, perişan görünümlü bahçıvanlardan oluşan bir grup içeri daldı. Balo salonunda şok olmuş soluklar yükseldi.

Adamın burun hırıltısı Lucy'nin irkilmesine neden oldu. "Beni çalıkların arasına attı! Bir sürü çöp gibi. Ben Mannington Dükü'yüm, Tanrı aşkına! Krallığın bir asilzadesiyim! Bu gece bitmeden o alçağı Newgate'e attıracağım." Parmağıyla işaret ederken haklı bir öfkeyle titriyordu. "İşte orada! Bu maske bana bir şiline mal oldu. Nerede görsem tanırım. Yakalayın onu!"

Lord Howell abartılı bir sabırla, kendi bahçıvanlarının onu hapishaneye götürmesini engellemek için tam zamanında maskesini çıkardı.

Suçlayanın yüzü, maskeli yüzler denizini incelerken dehşetle karardı, sonra kolunu uzatırken aydınlandı

tekrar. "Orada! Sütunun arkasına sinmiş! Bu alçağı nerede görsem tanırım!"

Lucy kıs kıs güldü. "Bu sefer gidip papazı parmaklamış."

Öfkeli dük sırayla her bir erkek konuğu suçlamaya başladığında öfkeli bir kaos patlak verdi. Lucy göz ucuyla cafcacflı korsanın perdeli bir bölmeye doğru aceleyle geri çekildiğini gördü.

Gerard Lucy'yi teras kapısına doğru çekti. "Sanırım bu bizim de çıkmamız için bir işaret."

Ayaklarını sürüyerek nadir görülen bir huysuzluğun tadını çıkardı. "Ama biraz daha dans etmek istedim. Bütün gece dans etmek istedim!"

Gerard teras kapılarını açtı. Gece onları yutarken Lucy'nin neşeli feryadı soğuk bir hava dalgasıyla kesildi. Lucy engebeli bir kaldırım taşına takıldı ve Gerard onu yakalamasaydı düşecekti. Maskeli yüzleri, adamınki sert ve acımasız, kızınki ise utangaç bir belirsizlikle yumuşak, birbirlerinden sadece birkaç santimle ayrılmıştı. Aralarındaki hava peri tozu zerrecikleriyle ışıldayarak parıltıyor gibiydi. Lucy'nin bakışları yukarı doğru kaydı, gözleri yeni bir merakla genişledi.

Çimenlerin üzerinde dans etmek için kendini ondan uzaklaştırdı. "Oh, şuna bak, Gerard! Londra'ya en son ne zaman kar yağdığını hatırlamıyorum! Muhteşem değil mi?"

Gerard isli gökyüzünden süzülen tüylü taneleri zar zor görebiliyordu. Tek gördüğü Lucy'ydi; çıplak kollarını dünyayı kucaklayacakmış gibi açmış, asla olmasına izin verilmeyen bir çocuk gibi kar tanelerini diliyle yakalıyordu.

"Harikasın."

Gerard'ın ses tonundaki ciddiyet karşısında Lucy kollarını indirerek kendine doladı. Onu titreten soğğun aniden farkına varması değil, adamın gözlerinden yayılan garip sıcaklıktı. Manyetik bir sıcaklık onu çimlerin üzerinden ona doğru çekiyordu.

Kar taneleri omuzlarının ve saçlarının tozunu alıyordu. Lucy onun tehlikeli bir yabancı değil de gerçekten güler yüzlü bir koruma olduğuna e m i n o l m a k için uzanıp maskesini çıkardı.

Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Neden, Bay Claremont, gözlükleriniz olmadan bir yarasa kadar kör olduğunuzu sanıyordum?"

Gözleri karardı, kızın onlardan beklediği o ışıltılı mizahtan yoksun kaldı. "Öyleyim. Senden başka her şeye körüm."

Gerard uzanıp Lucy'nin maskesini çıkardı ve onun zarif yüzünü tek savunmasından mahrum bıraktı. Bunun haksız bir darbe olduğunu, hayatta kalmak için olması gereken sokak dövüşçüsüne yakışmadığını biliyordu ama bir yerlerde oyunu kazanmak kurallara göre oynamaktan daha önemli hale gelmişti.

Gerard onun gözlerindeki şefkatli özlemi ilk gördüğünde, onu eve götürmesi gerektiğini anladı. Onun ulaşamayacağı bir yere.

Adam onun elini tuttu ve koşmaya başladı. El ele geceye ve rüzgâra meydan okuyarak buz tutmuş çimenlerin üzerinde ilerlediler.

Lucy yüksek sesle güldü, bu meydan okuma onu heyecanlandırmıştı. Beyninde bir anı ipliği dönüp duruyordu ama o keyifli şaşkınlığı içinde bu ipliği tanınabilir bir kalıba sokamıyordu.

Taş döşeli yolda tökezleyerek durduklarında Kar arabasının görünürde olmadığını fark ettiler.

"Amiral almış olmalı," dedi Lucy, yan tarafındaki bir dikişi ovuşturarak. "Muhtemelen daha sonra benim için geri göndermeyi planlıyordu." Gerard'ın kaşlarını çatması üzerine, "Onun yürümesini beklemiyordun, değil mi?" diye ekledi.

"Sadece su üzerinde," diye ısırdı.

Onu yolun karşı tarafına park etmiş terk edilmiş bir arabaya doğru sürükledi. Akşam henüz erkendi ve sürücü muhtemelen diğer hizmetkârlarla birlikte aylık ücretini kumarda harcıyordu. Kusursuz bir şekilde eşleşen vagonlar yaklaştıklarında gergin bir şekilde takırdadı. Aristokrat burun deliklerinden buhar püskürüyordu.

"Bu iş görür." Gerard Lucy'nin ince belini ellerinin arasına aldı ve onu zengin iç mekana doğru salladı, takip edilmediklerinden emin olmak için omzunun üzerinden bir bakış attı.

Adam kapıyı kapatamadan, kadın burnunun altında pembe uçlu bir parmak salladı. "İtiraf et, seni kötü adam. O talihsiz soylunun kıyafetlerini çıkaran sen miydin?"

Sanki kadın ona ölümcül bir yara açmış gibi elini kalbinin üzerine koydu. "Beni mi suçluyorsun? Hayatını bu işe adanmış bir adam

kanun ve dñzenin korunması için?"

"İhtiyaçlarına uygunsa bir araba çalmaktan çekinmeyen bir adam," diye belirtti biraz da alaycı mantığıyla.

"Ödünç almak," diye düzeltti onu.

Gözleri muziplikle parlıyordu. "Size eşlik etmem gerektiğinden emin değilim, efendim. Ya beni kıyafetlerimden ayırmaya çalışırsanız?"

Gerard'ın beli, onu tekrar arabanın pelüş döşemelerine bastırmak ve tam da bunu yapmak için duyduğu çökmekte olan dürtüyle sertleşti. Sahte korsanı bile utandıracak şehvet dolu bir hırıltıyla kızın ensesini avucunun içine aldı ve etli ağzı kendisinininkinden sadece bir nefes uzakta olana kadar yüzünü aşağı çekti.

"Beni kışkırtma."

Onu zararsız bir şekilde itti. Kadın kıkırdayarak ve terlikli ayaklarını tekmeleyerek minderlerin arasına düştü ve adama dantel kombinezonunun ve pembe çoraplarının göz kamaştırıcı görüntüsünü verdi.

İnleyerek arabanın kapısını çarptı. Ateşler içindeki alnını kapının serin kabuğuna dayadı ve ağırbaşlı Bayan Snow'a o son kadeh şampanyayı içirmek için nasıl bir çılgınlık yaptığını merak etti.

Nefes alış verişinin durulmasını beklerken, yaldızlı kapının üzerinde bir kartal kabartması olduğunu fark etti; kartalın açılmış kanatları özenle kaydırılmış bir isimle sarmaş dolaştı: *Mannington*. O soğuk sonbahar gecesinde, bu arabanın dikkatsizce bir çocuğa çarptığı ve onu yağmurun altında buruşturduğu zaman gördüğü düklük armasının aynısıydı.

Gerard sert bir kahkaha atarak başını geriye attı. Kaderinde başkalarına adalet dağıtmak varmış gibi görünüyordu ama kendisi için adaletin zerresini bile kazanamamaya lanetlenmişti.

Ionia'ya giderken Lucy, Gerard'ı "That Banbury Strumpet, As Sweet As a Crumpet "in biraz anlaşılmaz olsa da yaratıcı birkaç dizesiyle eğlendirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Gerard Lucy'nin bu dizeleri kendi kendine uydurduğundan şüpheleniyordu. Özellikle müstehcen bir cümle kurduğunda gözlerini devirdi, ne ima ettiği ya da gırtlaktan çıkan kontraltosunun yarattığı etki hakkında en ufak bir fikri olmadığını biliyordu

aç vücuduna sahipti. Dizginleri atların sırtına vurarak onları hızlı bir tırısı kaldırdı.

Ödünç aldığı aracın ve sarhoş genç adamının dikkat çekmemesini umarak arabayı yolun en sonunda durdurdu. Hiçbir damat onları karşılamak için dışarı koşmadı. Planladığı gibi, geleneksel olarak şafağa kadar süren bir etkinlikten erken dönmeleri ev çalışanlarını hazırlıksız yakalamıştı.

Arabanın kapısını çekerek açtı, Lucy'yi yaramazlığı için tokatlamalı mıydı yoksa onu olduğundan daha da duyarsız bir şekilde öpmeli miydi emin değildi.

Kız omzunun üzerinden yüzüstü yuvarlanınca sendeledi, bu da onu birincisi için ideal bir konuma getirdi. Avucunu nefis kıvrımlarının üzerinde tutarak poposuna sert bir darbe indirdi. Kadın protesto etmek için ayaklarını tekmeledi ve bir ipek telaşı yarattı.

"Kahretsin, Lucy, kıpırdanmayı kes," diye emretti, gerçek bir kızgınlıktan çok kendini korumak için.

Ellerinin kendine ait bir hayatı var gibiydi. Sağ elinin, kontrolünün ötesinde şeytani bir yaramazlık yapmak niyetiyle eteğinin altından çorabına doğru süzüldüğünü hissedebiliyordu.

"Bu ne cüret!" diye soluk soluğa bağırdı adam çimenlikte ilerlerken, her adımda onu acımasızca zıplatıyordu. "Babam bana hiç şaplak atmadı."

"Yapmalıydı. Her gün. Büyük bir gayretle."

Yaralı kokusu bir kıkırdamayla mahvoldu. "Ona hiçbir mazeret göstermedim. Ben iyi bir kızdım. Siz de beni iyi bir kız olarak görmüyor musunuz Bay Claremont?"

"Lezzetli," o cevap verdi olarak onun arayış parmak uçları geldi jartiyerinin üstündeki pürüzsüz, çıplak tene temas etti.

"Sylvie'nin en büyük ağabeyi dans ederken bana yeni bir şarkı öğretti. Dinlemek ister misiniz?"

"Hayır."

Yılmadı, başını geriye attı ve kükredi:

Geceyarısı denizinde Kaptan Doom yelken

açıyor. Soylu doğumun seni pişman edecek.

Hanımefendinin kalbini bağrından koparacak,

Sonra da erdemini çalacak.

Gerard yüzünü buruşturdu ve dişlerini sıktı. Tanrım, bu lanet korsandan nefret ediyordu! Tek üzüntüsü Lucy'nin pozisyonu nedeniyle elini aynı anda hem ağzına hem de eteğinin altına sokmasının imkânsız olmasıydı. Bu baştan çıkarıcı görüntü avuçlarını öylesine terletmişti ki neredeyse onu yere düşürecekti.

Onlar yaklaşırken ön kapı açıldı. Gerard, Lucy'nin onursuz halini sırttan uşağa göstermekten korkarak tereddüt etti. Smythe öne çıktığında rahat bir nefes aldı; elindeki mum, yumuşak yüzü ve dökümlü sabahlığı üzerinde dalgalanan gölgeler oluşturunuyordu.

Lucy'nin alışılmadık geçiş şekli karşısında gözünü bile kırpmadan, "İyi akşamlar Bay Claremont, Bayan Lucy. Umarım keyifli bir gün olmuştur."

"Katlanılabilir," diye yanıtladı Gerard. "Biraz erken bitirmek zorunda kaldık."

Smythe Lucy'nin kıvranan poposuna baktı. "İhtiyatlı bir fikir gibi görünüyor, efendim."

Lucy onu görmek için arkasını döndü. Gerard da ona yan dönerek karşılık verdi.

"Bu gece yeni bir şarkı öğrendim, Smythe. Dinlemek ister misin?" diye sordu ciddiyetle.

Uşak bir parmağını dudaklarına götürdü. "Belki sabah, Bayan Lucy. Korkunç bir megrim yaşıyorum."

Gerard adamın solgun görüldüğünü fark etti. Lucy'nin çizimlerinden birindeki gölgelendirmeler gibi gözlerinin etrafına çizgiler kazınmıştı. Smythe'ın basit bir baş ağrısından daha şiddetli bir rahatsızlığı olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

"Zavallı Smythe," diye mırıldandı Lucy, gece şapkasının püskülünü düzeltirken. "Zavallı, sevgili Smythe."

Uşak şamdanını iskele masasının üzerine koydu ve kollarını uzattı. "Alabilir miyim, efendim?"

Gerard'ın kolları ilkel bir refleksle omzuna atılmış gevşek bohçanın etrafında sıkılaştı. Onu bırakmaya ne kadar hazırlıksız olduğunu fark etmemişti.

Smythe, onun Lucy'yi de alıp gecenin karanlığına karışması için ne kadar az şey gerektiğini sezmiş gibi, ona her ikisini de içeren bir gülümseme sundu

nazik ve yorgun. "Ona göz kulak olacağım, efendim. Her zaman baktım."

Gerard Lucy'yi uşağın kollarının arasına bıraktı. Smythe iri yarı bir adam değildi ama Lucy'nin ağırlığını sanki hiç yük değilmiş gibi taşıyordu. Lucy onun göğsüne sokuldu, çoktan yarı uykuya dalmıştı.

Gerard'ın kolları boşlukla ağrıyordu.

Smythe merdivenlere doğru ilerlerken Lucy onun omzunun üzerinden baktı ve uykulu bir şekilde gözlerini kırptırdı.

"İyi geceler, G'rard."

"İyi geceler, fare."

Onun hüzünlü küçük dalgası kalbini parçaladı. Son bir selam için parmaklarını dudaklarına götürdü. Sonra ait olduğu karanlığın içinde erimekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı.

Lucy terliklerini odasının kapısının hemen dışında tekmeledi. "Çok kötü bir kız oldum, Smythe. Üç kadeh şampanya içtim. Şaşırdın mı?"

"Skandal." Smythe'ın kuru ses tonu tam tersini ima ediyordu.

Onu soyma zahmetine katlanmadan, her zamanki rahatlığıyla örtünün altına soktu, sonra da yatak odasındaki ateşe yeni bir odun atmak için harekete geçti.

Lucy, ruh halinin aniden kederli bir hale bürünmesi karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. "Gerçekten önemli değil, değil mi?"

Smythe maşayı indirdi ve doğruldu. "Ne, Bayan Lucy?" "Kötü olup olmadığımı. Ya da iyi. Ya da mükemmel. Amiral'in beni asla sevmeyecek, değil mi?"

Smythe dans eden alevlere baktı, profili dalgındı. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum hanımefendi. Bu gerçekten sizin suçunuz değil."

Kalbinde meydan okuma ve gurur kabardı. "Bay Claremont muhteşem olduğumu söyledi."

Smythe gelip yatağının kenarına oturdu. Kendini bildi bileli onun dadısı, mürebbiyesi ve en sevdiği arkadaşıydı. En eski anısı, onun beşiğinin üzerine eğilmiş ağırbaşlı yüzüydü. Onun ne zaman korktuğu bir şeyi yapmak üzere olduğunu çok iyi biliyordu.

"Bay Claremont'a oldukça düşkünsünüz, değil mi?"

Şampanya Lucy'nin sahip olabileceği tüm konuşma yeteneğini yok etmişti. Sadece başını sallayabildi. Başını gevşek hissediyordu, sanki dikkat etmezse boynundan düşecekmiş gibi.

"Gitmesi seni çok üzer mi?"

Buz gibi bir korku onu ele geçirdi. Smythe'ın kolunu kavradı. "Ne oldu, Smythe? Amiral'in bu gece kendimi ne hale getirdiğimi öğrenirse onu görevden alacağından mı korkuyorsun? Ona söylemezsin, değil mi? Hayatımın geri kalanında şampanya içmeyeceğime yemin ederim ama lütfen ona söyleme."

Onu tekrar yastığa yatırdı. "Sırların benimle güvende, canım. Sadece uyu. Sabah her şey daha iyi olacak."

Lucy usulca, "Sen kötü bir yalancısın Smythe," dediğinde eli kapı kolundaydı.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Korkarım tahmin ettiğinizden çok daha iyi bir yalancıyım."

Lucy sırtüstü uzanmış, ateşin test cihazındaki yansımasını izliyordu. Smythe'ın esrarengiz sözleri altın şampanya balonunu söndürmüş, ağzında sadece acı bir tat bırakmıştı. Gerard'sız bir geleceği düşündükçe yumuşak ışıltısı yerini kasvetli bir havaya bırakıyordu.

Gerçekten de düşünecek yeni bir şey yoktu. Hayatı eski düzenli haline dönecekti. O, Smythe ve Amiral bu evde birlikte yaşlanacak, günlük alışkanlıkları babasının yılmaz iradesiyle şekillenecekti. Düzenli dakikalar sonsuzluğa uzanıyor, babasının değerli kum saatindeki kumlar her seferinde acı verici bir tane olarak akıp gidiyordu.

Lucy inledi ve yüzünü yastığa çevirdi, hayalet gibi bir melodi - Viyana valsinin canlı notaları- aklından çıkmıyordu. Bu gece sevdiği adamın kollarında dans etmiş ve hayatında ilk kez kendini genç ve kaygısız hissetmişti.

Şimdi kendini yaşlı hissediyordu. Neredeyse derisinin çekildiğini, kemiklerinin sertleştiğini, kalbinin hem geçmişin hem de geleceğin ihmali yüzünden toza dönüştüğünü hissedebiliyordu. Babasının merdivenlerdeki düzensiz adımlarını duyana kadar orada, sefalet içinde yattı.

Adam her zaman yaptığı gibi odasına yaklaşırken nefesini tuttu. Onun titiz vesayeti altında, hayallerinin çoğunun kanatlarını kırpmıştı ama inatçı kalbi bir çocukluk hayaline tutunmuş, gece yarısı ile şafak arasındaki gizli saatlerde onu beslemişti.

Gözlerini sımsıkı kapatıp uyuyormuş gibi yaparsa, babası kapıyı yavaşça açabilir ve parmak uçlarına basarak yatağın yanına gelebilirdi. Eğilip saçlarına dokunabilir, alnından öpebilir ve ona ne kadar iyi bir kız olduğunu, bir kızı olduğu için ne kadar gurur duyduğunu söyleyebilirdi. Sonra kız gözlerini açar ve onun kollarına atılırdı. Aynı anda hem güler hem de ağlarlar, sonunda aşklarını itiraf etmekte özgürdüler.

Lucy'nin elleri yatak örtüsünün içinde kıvrıldı. Eğer bu gece gelirse Gerard'ı unutacağına dair kendi kendine söz verdi. Onun her zaman istediği itaatkâr kızı olmak için daha da çok çabalayacaktı.

Yatak odasının dışında bir şey yere çarpınca tüm vücudu şiddetle sarsıldı.

"Allah kahretsin!" dedi Amiral'in sesi, sert ve çirkin bir şekilde, hafifçe geveleyerek. "O aptal kıza eşyaları yere saçmamasını kaç kere söyledim? Lanet boynumu kırana kadar tatmin olmayacağım."

Lucy onun hantal adımları kaybolana kadar gözlerini kapalı tuttu. Evin yüksek bir yerinden bir kapının çarpma sesi geldi.

Bir keresinde Lucy sefil bir topun içine kıvrılmış ve ağlayarak uyumuştı.

Şimdi kuru gözlerle ayağa kalktı ve sessizce odadan çıktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON ALTINCI BÖLÜM

LUCY'NİN KARARLILIĞI, kapı penceresinden sızan ışığın oluşturduğu rahat karenin hemen dışında dalgalanıyordu. Pervasız coşkusunu yeniden yakalamasına yardımcı olması için bir kadeh şampanya daha içmeyi diledi.

Bir rüzgâr yüzüne buz gibi kar taneleri savurarak irkilmesine neden oldu. Gerard kaç gece bu saçakların altında nöbet tutmuş, penceresinin kararmış, vurdumduymaz camlarına bakmıştı? Bu gece soğukta bir dilenci gibi titreme ve karşılaşışını merak etme sırası ondaydı.

Uyuşukluklarını gidermek için çoraplı ayak parmaklarını boş yere oynatarak kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Kıvrılmış parmakları kapıdan bir santim uzakta asılı kaldı, ısırın soğuktan çok korkudan felç olmuştu.

Sallanma kızım. Rotanı belirle ve ona sadık kal, yoksa kendini daireler çizerken bulursun.

"Teşekkür ederim baba," diye fısıldadı Lucy Amiral'in sesinin yankısına, ironi karşısında hafifçe gülümseyerek.

Elini geri çekti ve kapıyı iki kez sertçe vurdu. Keskin ayak seslerinin aceleyle yaklaşması, Gerard'ı yatağından sürüklediği konusunda onu rahatlattı. Kapıyı açtığı anda konuşmaya başlamıştı bile.

"Daha altı yüz bile olmadı, Smythe. Dışarısı çok karanlık... yan taraf."

Yürürken üzerindeki buruşuk gömleği silkiyordu ve kapısının önündekinin Kar uşağı olmadığını fark edince gömleği omuzlarına kadar çekti. Lucy onun kumral saçlarının altındaki çıplak göğsünün yontulmuş kaslarına bakakaldı.

Nefesi özlemle kesildi. Bir çocuğun dizginlenemez merakıyla ona dokunmak istedi. Parmaklarını tırmıklamak istedi

ve teninin bal rengi kadar sıcak olup olmadığını görmek istedi. Bakışlarını yavaşça onun yüzüne kaldırdı.

Gözlüklerini takmadığı için onu kaşlarını çatmasından koruyacak hiçbir şey yoktu. "Yatma vaktiniz çoktan geçti Bayan Snow. Smythe'ın sizi yatırdığını sanıyordum."

"Kendim çözdüm."

Adam ona isteksiz ya da başka türlü bir hoş geldin işareti vermeyince, kadın onun yanından geçerek kutsal odasına girdi. Pürüzlü tahta zemin pahalı çoraplarına takıldı ama o bunu fark etmedi bile. Odanın erkeksi havası onu fazlasıyla büyülemişti. Odanın davetkâr sıcaklığı, babasının evinin yasaklayıcı soğuğuna hiç benzemiyordu.

Komodinin üzerinde yanan bir lamba, kapı evinin mütevazı mobilyalarını, çentiklerini ve yara izlerini gizleyen ve eski ihtişamlarını ima eden gurur verici bir parıltıyla süslüyordu. Birkaç kitap masanın üzerine dağılmıştı. Uzun odanın en ucundaki tuğla ocakta yanan ateş, sanki çok geç gelmiş ve neşesini harcama zamanı geçmiş gibi sönüktü.

Mütevazı karyolanın üzerine örtülen solmuş yorgan Lucy'nin içinde hüznünlü bir akor oluşturdu. Gerard'ın yorganın yıpranmış kıvrımlarıyla soğuktan ve karanlıktan korunduğunu, yüzünün ihtiyatla yumuşatıldığını ve saçlarının bir çocuğunki gibi tarandığını hayal etmek onu memnun ediyordu. Buz gibi bir hava ensesini okşayarak onu kapıyı hâlâ kapatmadığı konusunda uyardı.

"Buraya daha önce hiç gelmedim," diye itiraf etti, onu kulağının dibinden kovmasını engellemek için çaresizce.

"Fenster'in çok fazla eğlence yaptığından şüpheliyim. Bana pek sokulgan biri gibi gelmedi. Şu anda ben de öyle değilim."

Kadın gitmek için herhangi bir hamle yapmayınca ona sırtını döndü, ellerini kapının pervazının her iki yanına dayadı, sanki kadının gitmesi için yaptığı işaretli daveti reddederse gecenin karanlığına karışmaya niyeti varmış gibi. Lamba ışığı gömleğinin gevşek kıvrımlarını arıyor, kaslarını ortaya çıkarıyordu. Lucy ona dokunmayı, gerginliğini bir okşayışla hafifletmeyi arzuluyordu. Ona doğru süzüldü, çorapları tahtalara fısıldıyordu.

Gömleğinin kuyruğunun altına uzandı, titreyen parmak uçları sonunda sıcak bir tene temas etti. Dokunuşu tam tersi bir etki yarattı.

etki. Kasları gerildi, sanki beklenmedik bir şimşek çakmış gibi sıçradı.

"Yapma!"

Kapıyı çarptı ve yüzünü ona çevirdi, yüz hatları çaresizlikten güler yüzlülüğünü kaybetmişti. Lucy istemsizce geriye doğru bir adım attı.

"Ben senin kız fantezilerinden biri değilim Lucy. Ben senin trajik ve asil Kaptan Doom'un değilim. Ben bir insanım. Et ve kan. Beni kesersen kanarım. Beni kıskırtırsan karşılık veririm. Kendi bencil tatminim için bana sunulanı alabilecek kapasitedeyim. Eylemlerinin sonuçlarını düşünemeyecek kadar çok şampanya içmiş aptal bir kızı tehlikeye atabilirim." Lucy onun sert sözlerinde bir yalvarış sezdiğine neredeyse yemin edecekti. "Güven bana. Yalnız gecelerini değerli hayalet gölgenle geçirmen benimle geçirmenden daha iyi olur."

Lucy onun reddedişi karşısında küçülmeyi reddetti. "Tüm hayatımı bir babanın gölgesi ve bir annenin hayaletiyle geçirdim. Dokunabileceğim birine ihtiyacım var. Sıcak birine. Gerçek birine."

"Oh, bu çok zengin!"

Gerard umutsuz bir kahkaha atmamak için dişlerini sıktı. Lucy ile tanışmadan önce kendini Kaptan Doom kadar geçici, bir zamanlar olduğu adamın karanlık bir gölgesinden başka bir şey hissetmemişti. Ama bu kadın karşısında böylesine cesurca dururken, narin çenesi kararlılıkla dikilmişken, ipeksi saçları altın filetosundan dökülürken, kendini her santimiyle bir erkek gibi hissediyordu. Akan kan ve gerilen et, tüm ölümcül tehlikeleriyle doluydu. Nabızı kulaklarında uğulduyor, ağrıyan kasıklarında bir ayartıyı dövüyordu.

Lucy inatçı gururundan vazgeçmek için o anı seçmemiş olsaydı, onun siren gibi çarpmasına karşı koyabilirdi. Dumanlı gözlerini indirdi ve fısıldadı, "Herhangi bir söz istemiyorum."

Bunun, ikisinden birini ya da her ikisini de ipeksi bir felaket tuzağından kurtarmak için son şansı olabileceğini bilerek, pervasız bir vahşilikle onu kendine çekti. "Ne istiyorsun? Bunu mu?"

Bacaklarını açarak kapıya yaslandı ve onu kalçalarının arasına sıkıştırdı, dilini onunkine dolamak için başını eğdi. Ağzının sıcak, ıslak girintilerine kabaca soktu.

Masumiyetine meydan okumayı garantileyen kaba bir taklit. Adamın dudaklarına karşı inledi ve düşme hissini inkâr etmek istercesine kollarını kavradı.

Ağzı dudaklarından kulağına doğru acımasız bir yol çizdi. Sesi düzensiz bir fısıltıya dönüştü. "Buraya bunun için mi geldin, benim küçük tatlı farem? Yoksa bu muydu?"

Dişlerini nazikçe kulak memesine batırdı, avuçlarını onun arka tarafıyla doldurdu ve kalçalarını karnının yumuşaklığına sürttü. Adam onu arzusunun tam ölçüsünü ve teslimiyetinin yüksek risklerini kabul etmeye zorlarken nefesi kesildi.

Başını kapıya yasladı ve kirpiklerinin arasından onu inceledi, bakışlarını kasıtlı bir küstahlıkla titreyen göğüslerinde gezdirdi.

Gerard onun kendisini hak ettiği gibi tokatlamasını bekliyordu. Buz gibi soğukkanlılığını toplamasını ve onu kaba bir halk adamı olduğu için soğukkanlılıkla kınamasını bekliyordu. Gözyaşlarına boğulmasını ve çığlıklar atarak Smythe'a koşmasını bekliyordu.

Beklemediği şey, kadının yüzünü serin elleriyle kavrayıp dudaklarını son savunmasını da parçalayan sevgi dolu bir hararetle onunkilere bastırmasıydı.

Onun bu özverili şefkatinden utanan Gerard, ellerini kızın ince sırtında gezdirerek tutuşunu yumuşattı.

"Sarhoşsun," diye mırıldandı dudaklarına karşı, ona hatırlattığı için kendinden nefret ediyordu.

"Çakırkeyifim," diye fısıldadı.

"Senden faydalanacağım," diye uyardı.

"Söz mü?"

Kız o kadar umutlu görünüyordu ki, adamdan boğuk bir kahkaha kaçtı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, o inanılmaz gözlerdeki ciddiyetin esiri oldu. Onu sevmek için sadece bu gecesi vardı, diye düşündü. Ondandır nefret etmek için bir ömrü olacaktı.

Bu farkındalıkla hareket eden adam, zamanın kendisi kadar eski bir dansla onu yatağa doğru itti. Bir kez öğrenildiğinde adımları asla unutulmazdı.

Lucy kendini baştan çıkarıcı olduğu kadar tehlikeli de olan tatlı bir uçuruma yuvarlanırken hissetti, düşüşü sadece Gerard'ın kollarıyla kırıldı

ve dizlerinin altındaki yorganın cızırtılı yumuşaklığı. Yatağın üzerinde yüz yüze diz çöktüler. Bakışlarının yoğunluğu onu ayılttı.

Korkudan titremeye başlayacağından korkarak lambayı söndürmek için uzandı.

Gerard onun elini sabitledi. "Hayır. Işığı seviyorum."

İşte o zaman Lucy kararmaya yüz tutmuş şamdanı ve lambanın yanında duran, gecenin gölgelerine karşı sigorta gibi duran düzgün mum sırasını gördü. Bu manzara açıklanamaz bir şekilde onu etkiledi. Gerard'ın karanlıktan nefret ettiği kadar ışıktan hoşlanmadığından şüpheleniyordu.

Gerard fileyi Lucy'nin saçından çekti. İpeksi kütle omuzlarına dökülürken, lamba alevi titriyor ve sanki akkorunu emmiş gibi soluyor gibiydi. Işık saçlarından süzülüyor, tenini yanardöner bir inciye dönüştürüyor, elbisesinin beyazını ruhani bir gazlı beze dönüştürüyordu. Gerard lamba alevinin önemsiz bir taklitten ibaret olduğunu fark etti. Lucy ışığın vücut bulmuş haliydi. Parıldayan. Cıvıl cıvıl. Ele avuca sığmaz.

Gerard ellerini onun saçlarına gömdü. Kül rengi saç telleri parmaklarının arasından ay ışıkları gibi kayıyordu.

Onun buğulu gözlerine bakarken elleri yumruk haline geldi. Çok uzun zamandır karanlığın bir yaratığıydı. Arzuladığı ışık artık onun düşmanıydı. Çok sert, çok açıklayıcıydı. Onun parlaklığının kırılmasını, ihtiyacının çiğliğini aydınlatmasına katlanamıyordu.

Bir yemin ederek lambayı kendisi söndürdü, sonra yatak başlığına yaslandı ve Lucy'yi sırtı göğsüne yaslanana kadar kalçalarının beşiğine çekti. Ona bu şekilde gelmesi uygun görünüyordu - sönmekte olan şömine ışığında yüzü olmayan bir sevgili. Kolları onu arkadan çevreledi, itiraz ederek kıvrandığında onu sabit tuttu.

"Ama Gerard, ben-"

"Sus." Yanağını kızın şakağına sürttü ve onu bir çocuk gibi yatıştırdı. "Bırak seninle ben ilgileneyim. Bu benim işim. Hatırladın mı?"

Kadın kıpırdanmayı bıraktığında, arka tarafının yumuşaklığı adamın ağrıyan etine yapıştı. Gözlerini devirdi ve sığ bir nefes çekti. İşkence hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini sanıyordu,

Ama bu zevk ve yoksunluk karışımı, cennetin tadı ve cehennemin patlamasıydı, daha önce bildiği her şeyin ötesinde bir azaptı.

Ta ki ona dokunmaya başlayana kadar.

Lucy neredeyse yirmi yılını bu dikenli kabuğunu inşa etmek için harcamıştı ama Gerard parmak uçlarının birkaç ustaca darbesinden başka bir şey yapmadan onu kırdı. Parmakları şakaklarını yokladı, boğazının sütununda gezindi, köprücük kemiğinin üzerindeki yivli vadileri okşadı.

"Sana daha önce de söyledim," dedi nefes nefese, "bana dokunulmasından hoşlanmıyorum."

"Ve ben de sana," diye cevap verdi, dilinin ucuyla kulağının hassas kıvrımını tadarak, "yalan söylediğini".

Sihirli ellerini bir kez daha kullanarak suçlamasını kanıtladı. Bir erkeğin ömür boyu çalışmaktan pürüzlenmiş ve nasırlaşmış elleri. Adam elbisesinin korsajını indirirken, kombinezonunun narin kabarık kollarını aşağı çekip küçük, pembe uçlu göğüslerini ortaya çıkarırken Lucy aşağı doğru kayan ellerin hipnotize olmuştu.

İlk içgüdüğü utançla inlemek ve elleriyle göğüslerini kapatmaktı. Ama Gerard, koruması, koruyucusu, bunu onun yerine yaptı ve güneşten kararmış parmaklarıyla onları titreyen ateş ışığından korudu. Lucy, Gerard'ın omzunun üzerinden onu izlediğini ve birbirine karışmış etlerinin kışkırtıcı görüntüsünü paylaştığını fark edince zevk ve utanç karışımı bir duyguyla ürperdi.

Göğüsleri sanki onun için yaratılmış gibi avuçlarına sığıyordu. Onun dokunuşuyla kızardılar, ateşlendiler. Adam, Lucy kalçalarının arasında benzer bir karıncalanma hissedene kadar meme uçlarıyla oynadı, daireler çizdi, okşadı ve sonra nazikçe çekiştirdi. Zevk ve ihtiyaç onun içinde dalgalandı. Çaresiz bir inilti ondan kaçtı. Ona doğru eğildi, özlem dolu yumuşaklığını içgüdüsel olarak altındaki etin boyun eğmeyen sırtına bastırdı.

Dayanma gücünün sınırlarına ondan çok daha önce ulaşabileceğinden korkan Gerard, boğazının derinliklerinde hırladı ve kızın ağzının kenarını öptü. "Artık sana dokunmayı bırakayım mı? Bu senin için çok mu fazla?"

Başını salladı, sonra başını salladı, sonra tekrar başını salladı. Adam onun kafa karışıklığından yararlanarak

Eteğinin ve kombinezonunun kumaşı avucunun altındaydı. Onları hafifçe yukarı kaldırdı, çoraplarının kızarıklığını, jartiyelerine işlenmiş anlamsız gül goncalarını geçti ve sonunda donunun ipeksi kıvrımlarını ortaya çıkardı.

"*Vive la révolution,*" diye mırıldandı kısık sesle, Lucy Snow gibi düzgün genç İngiliz hanımlarına dayattıkları yozlaşmış modalar için Fransızları kutsayarak. Hayatının bu noktasında demir bir bekâret kemerinin bile onu Lucy'den uzak tutabileceğinden şüpheliydi.

Lucy'nin kalçalarının saflığı ile iç çamaşırlarının dantel gibi işlenmiş şehveti arasındaki tezat onu çıldırttı, ellerinin açlıktan titremesine neden oldu. Onları Lucy'nin dizlerinin üzerinde sabitledi ve kaslarında küçük bir panik ürpertisi hissetti.

Boğazının kenarında çılgınca atan nabzını okşadı. "Korkma Lucy. Ne zaman istersen duracağım. İstemediğin hiçbir yerine dokunmayacağıma yemin ederim."

Gerard'ın yemini Lucy'nin dehşetini dindiremedi. Çünkü onun her yerine dokunmasını istiyordu. En karanlık, en aç fantezilerinin sancıları içindeyken bile kendisine dokunmaya cesaret edemediği tüm o tatlı, yasak yerlere. Beklentiyle sızladıkları ve eridikleri zaman bile. Onun dokunuşundan korkmuyordu. Bunun için yalvararak kendini kurtarılamayacak kadar alçaltacağından korkuyordu.

"Lütfen...?"

İlk başta bu boğuk yalvarışın kendi dudaklarından döküldüğünü ve korkularına gerçeklik kazandırdığını düşündü, ama Gerard'ın güçlü elleri dizlerini ayırmak için ellerindeki tüm yumuşaklığı kullandığında, yalvarışın kendisine ait olduğunu ve en ufak bir özür dilemeden sunulduğunu fark etti.

Bacaklarının sanki başka birine aitmiş gibi onun için ayrılmasını izledi, kendi teslimiyetinin ahlaksız zarafetiyle büyüldü. Yayvan parmakları uyluklarının iç kısmındaki bakir kremi okşadı, her bir kıskırtıcı hamle kör başparmaklarını ikinci bir deri gibi ona yapışan nemli ipeğe yaklaştırdı.

Sıcak parmakları pahalı kumaştaki ince yarığı hatasız bir şekilde bulup zonklayan etini avuçlamak için altından kayarken, bir ürperti onu ruhunun derinliklerine kadar sarstı.

Hayatı boyunca mahremiyetten mahrum bırakıldıktan sonra, oraya dokunulmak Lucy'nin şimdiye kadar katlandığı en enfes ve en korkunç duyguydu. Yüzünü başka yöne çevirdi ve artık izlemeye dayanamayarak gözlerini kapattı. Gözyaşları sessizce yanaklarından süzülerek Gerard'ın göğsündeki tüyleri ıslattı.

Sonsuz bir şefkatle, becerikli parmakları onu ayırdı, okşadı, satenimsi oyuklarının en savunmasız olanları hariç hepsini keşfetti. Bu sırada başparmağı, kızın kıvrımlarına gömülü olan hassas çıkıntıyı ovuyor, onu yakıp kül etmekle tehdit eden ateşli zevk kıvılcımları çakıyordu.

Vücudundaki her sinir, bir aryanın vahşi, delici doruğunun altında paramparça olmaya hazır bir Waterford kristali parçası gibi uğuldamaya başladı. Topukları kuş tüyü zemine gömüldü. Elleri sessiz bir yalvarışla adamın kaslı kalçalarını yoğurdu. Başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, körü körüne bir tatmin arıyor, bir an önce yatıştıramazsa kendisini yutacağından korktuğu boşluğu rahatlatmaya çalışıyordu.

Kız çaresizlik içinde kalçalarını birbirine kenetlemek üzereyken, Gerard ayak bileklerini kızınkilerin etrafına dolayarak onları açtı ve kızın bedenini, kalbini ve ruhunu şefkatli ustalığına sundu.

Bir zamanlar daha genç ve daha aptal bir adamken, Gerard sadece kendi zevkinin peşinde koşardı. Şimdi ise sadece onunkini arıyordu. Dişlerini sıktı, ıstırap ve coşku arasında gidip geldi. Lucy'yi rahatlatmak, binlerce parıltılı parçaya ayrıldığında parçaları toplamak için orada olacağına dair ona güvence vermek istiyordu.

Ama ona sunacak neyi vardı? Bir sürü yalan mı? Asla tutamayacağı sözler mi? Şafak sökmeden bozulacak yeminler mi? Ortaya dökülebilecek şeylerden korktuğu için konuşmaya cesaret edemiyordu. Bu yüzden ikisini de kelimelerin olmadığı bir dünyaya hapsetti. Gerçeğin olmadığı. Karanlığın d ü n y a s ı n d a . Yıkıcı bir zevk ve acı tatlı bir inkâr dünyası.

Kadın, her zaman hayalini kurduğu gibi onun elinin içinde eriyerek, ahlaksızca ona doğru yayıldı. Kadının mırıldanmaları acıklı çılgınlara dönüştüğünde, bir parmağını vücudunun ballı kozasına soktu ve başparmağının kışkırtıcı dokunuşlarını hiç kesmedi. İpekten daha yumuşak, ateşten daha sıcaktı. Kadının boğuk iniltileri onu daha fazla cesaretlendirdi. İki parmak. Daha önce denenmemiş bedeni onu öylesine arsız bir cömertlikle karşıladı ki, adam inledi

ve ona doğru eğildi, pantolonunun zorlanan düğmelerini gevşetmek ve parmaklarından daha fazlasını içine gömmek için neredeyse akıl sınırlarının ötesinde cazipti. Çok daha fazlasını.

Sonra rahminden yayılan minik kasılmaların parmaklarını yakıcı bir sıcaklıkla kapladığını hissetti. Gerard, diğer elini kızın ağzının üzerine koyup nefessiz, kırık çığlıklarından ilkinin avucunun içinde yakalamak dışında tüm bilinçli düşüncelerini kaybetti.

Lucy, Gerard'ın elleri, onun zeki, muhteşem elleri onu zevkin rehinesi haline getirirken tekrar tekrar ürperdi. Zevk nehirleri bitmek bilmeyen bir sel gibi içinden akıyor, son engellemelerini de silip süpürüyordu. Kalçaları kendiliğinden hareket ediyor, onu böylesine enfes bir ritimle sarsan spazmların eşini çılgınca arıyordu. Tam kasılmalar azalmaya başladığında, başparmağı karanlık büyüsunü tekrar devreye soktu. Gerard elini kızın ağzının üzerine kapatacak kadar ileri görüşlü olmasaydı, kızın çığlığı tüm ev halkını uyandırabilirdi.

Titreyen bir yığın halinde adamın göğsüne yığıldı, elleri adamın sıcak teninin rızkını arıyordu.

Gerard kollarını Lucy'ye doladı ve onu kucağına aldı, koruma arzusu hiçbir zaman Lucy'nin en savunmasız olduğu o andaki kadar güçlü olmamıştı. Hiç bu kadar risk altında olmamasına rağmen ona güvenini hediye ettiği o an.

Kızarmış yanaklarındaki nemli saç tellerini düzeltti ve bir anda acımasız bir netlikle tüm hedeflerine ulaşmak için mükemmel bir aracı kollarında tuttuğunu fark etti. Kış maskesinde onunla herkesin önünde dans ederek skandal tohumlarını ekmişti. Geriye kalan tek şey, onu mahvederek ve Amiral'in gazabıyla ve aptallıklarının sonuçlarıyla tek başına yüzleşmeye terk ederek onları biçmekti. Bu sonuçlara onun piçi de dahil olabilirdi.

Bunun kolaylığı onunla alay ediyordu. Amiralin kibirli kızı bir hizmetçi tarafından baştan çıkarılmıştı. Babasının ondan en kötü beklentileri gerçekleşmişti. Londra'daki her dedikoducunun tadını çıkaracağı destansı boyutlarda bir skandal olacaktı.

Lucy, Gerard'ın kolları acı verici bir şekilde onu sardığında uykulu memnuniyet sersemliğinden sıyrıldı. Onun uyarılmışlığını hissedebiliyordu.

Kıçını dürtüyordu, hız kesmeden ve sakinleşmeden. İçinden küçük, suçluluk dolu bir ses kaçtı. Her şeyini vermiş ama kendisi için hiçbir şey istememişti. Onun kollarında döndü, artık bir çocuk gibi tutulmaktan memnun değildi. Onun kendisini bir kadın yapmasını istiyordu. Onun kadını.

Dudakları onun göğsünde çiçek açtı, uzun zamandır yapmayı arzuladığı gibi teninin tuzlu baharatını tattı. Elleri, gözyaşlarından hâlâ nemli olan gevrek saçların arasından süzüldü, gömleğini omuzlarının kaslı genişliği üzerinde hafifletmek için yukarı doğru sürüklendi.

Bileklerini ellerinin arasına aldı. "Hayır!"

Lucy sert uyarı karşısında geri çekildi ve şaşkınlıkla ona baktı. Sanki sadece kendisinin görebildiği karanlık bir iblisle boğuşuyormuş gibi gözlerinde çelişkili duygular savaşıyordu. Karnında çok tanıdık bir korku hissi filizlendi. Savaşın sonucu ne olursa olsun, kaybedenin kendisi olacağından korkuyordu.

Adamın işkence dolu bakışları Lucy'nin yüzünü taradıktan sonra çıplak göğüsleriyle doyumsuzca flört etmeye başladı. Adamın gözlerinde farklı bir şey vardı; Lucy'nin beline dolanan elbisenin, eğri jartiyerinin ve ayak bileğine kadar inen çorabın acıyla farkına varmasına neden olan paralı bir titreşim. Darmadağınık çıplaklığından utanarak yanaklarının yanmasına neden olan bir şey. Arzusunun içinden bir panik dalgası geçti.

"Ne oldu Gerard? Ne yaptım ben?"

Bileklerindeki tutuşu yumuşadı. Gözleri, kalbini titreten kasvetli bir pişmanlıkla karardı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmadın. İşte tam da bu yüzden şimdi gitmelisin. Çok geç olmadan."

Ayağa kalkıp onu kucağından buruşuk yorganın üzerine atmadan önce parmak uçları bir okşayışın hayaleti gibi yanağını sıyırdı. Gömleğini çekiştirerek kapattı, profili loş ışıktaki amansızdı. Daha birkaç dakika önce elleri onun korkusunu zevke dönüştürecek kadar ustaydı, bu zevkin acıya dönüşmesini engelleyecek kadar becerikliydi. Şimdi ise gömleğinin düğmelerini sanki buz parçalarına dönmüşler, tüm zarafet ve duygulardan yoksunlarmış gibi beceriksizce karıştırıyorlardı.

Gerard'ın ona karşı nazik davranmaya gücü yetmiyordu. İkisine de verebileceği hiçbir teselli kalmamıştı. Çok hayal kırıklığına uğramıştı. Uçurumun kenarına çok yaklaşmıştı. Ondan gelecek şefkatli bir dokunuş onu uçurumun kenarına itebilirdi.

Uçurumun kenarındaydı ve onu bu düşüşe vicdan azabı duymadan götürecek kadar çok istiyordu.

"Bunu sabah tartışabiliriz," dedi, sesi harcanmamış bir tutkuyla hırçınlaşmıştı. "Aklımızı başımıza topladığımızda."

Lucy ilk kez bakışlarının gardırobun aralık duran kapağında oyalanmasına izin verdi. Kapıdan içeri adımını attığı anda en kötü korkularını doğrulayan esneyen deri valizde.

Kombinezonunun kollarını omuzlarından çekti ve çıplaklığını korumak için eteğini aşağı doğru itti, şiddetli bir fırtınadan sonra denizin cam gibi yüzeyi kadar kırılğan bir sükûnete sahipti. "Sabah burada olmayacaksın, değil mi? Smythe bana görevden alındığını söyledi."

"Görevden mi alındın?" Yüz hatlarında, sönmekte olan ateş ışığında belli belirsiz bir şaşkınlık vardı, sonra umursamazca omuz silkti. "Görevden alınmak mesleğimin bir tehlikesi. Eğer işinizi yeterince iyi yaparsanız, eninde sonunda size ihtiyaç kalmaz."

Sana ihtiyacım var.

Kelimeler aralarında söylenmeden asılı kalmıştı, Lucy'nin göğsünde sıkışan özlem düğümü kadar somuttu.

Gerard onun meydan okuyan bakışlarından kaçmak istercesine gardıroba doğru ilerledi ve Lucy'nin tuvalet masasını düzenlerken gösterdiği özenden daha fazlasını göstermeden, iyice yıpranmış giysilerden oluşan yetersiz koleksiyonunu çıkarıp valize tıktırmaya başladı.

Eteğini düzelterek yatağın yanında durmak için ayağa kalktı. "Beni de yanına al."

Gerard'ın elleri bir kravatı düzensiz bir top haline getirme hareketinde duraksadı. Lucy onun için her şeyini feda etmeye hazırdı; itibarını, servetini, hatta babasının bir gün onu sevmeye ihtimalini bile. İroninin keskin bıçağı kalbini burktu ve yapılması gerekeni yapması için ona kutsal olmayan bir güç verdi.

"Gitmelisiniz Bayan Snow," dedi arkasını dönmeden, her soğuk kelimenin onun hassas gururuna bir buz saçağı saplamak gibi olduğunu çok iyi biliyordu. "Buradaki varlığınızın referanslarıma mal olmasını hiç istemem."

Kızın ayaklarının kaba tahtalar üzerinde çıkardığı sesi duydu, ensesinde bir kış havası hissetti. Hâlâ sallanmakta olan kapıya koştu ve onun koşan figürünün bir hayalet gibi dönen beyaz perdenin içinde kayboluşunu izledi.

Yumruğunu kapının pervazına çarptı. Lucy haklıydı. Sabah orada olmayacaktı. Bir saat içinde de orada olamazdı. Acelesinin bedeli ne olursa olsun, Ionia'nın üçgen çatısının görüş alanında gereğinden fazla bir dakika bile geçiremezdi. Cesaret ederse, kendini Lucy'nin yatak odası dediği o çökmekte olan çardakta bulacağını, hıçkırıklarını dudaklarıyla boğacağını ve vücudunun sert, aç itişlerinin altında onun kırılmış gururunu yatıştıracağını biliyordu.

Ağzını sıkılı yumruğuna dayadı, hâlâ parmaklarına afrodisyak gibi yapışan limon ve misk kokusunu derin derin soludu. Amiral'in güzel kızı kaçışının ne kadar dar olduğunu ya da merhametinin bedelinin ne kadar yıkıcı olduğunu asla bilemeyecekti. Ionia'ya kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam olduğuna inanarak gelmişti ama hâlâ sahip olduğunu bile bilmediği tek şeyi kaybetmişti.

Kalbi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LUCY ÇİMLERİN ÜZERİNDE YÜRÜYÖRDÜ, HER SAKARYA GÜRÜLTÜSÜ

ayakları karın tozlu kabuğunu kırıyordu. Kalbi, Gerard'ın kaba kovuluşunun yankısını bastırmak istercesine kulaklarında çınılıyordu. Buzlu taneler yüzüne çarpıyor, yanaklarından süzülen ılık gözyaşlarıyla karşılaştıklarında eriyorlardı.

Sert silueti kar tozuyla bulanıklaşan yaşlı meşeyi görene kadar nereye gittiğini bilmiyordu. Dallarının altında dizlerinin üzerine çöktü, soğuk çıplak uzuvlarına sızarken kendine sarıldı.

Gece, solmuş dalların gıcirtısında kederli sırlarını fısıldıyordu. Lucy karla kaplı manzarayı kasvetli bir şekilde inceledi ve acının onu çirkin ilan etmesini diledi. Ama bunu yaparsa yalan söylemiş olurdu. Nehre doğru inen tepeler hâlâ ilahi bir parıltıyla ışıldıyordu. Kar taneleri hâlâ buz gibi rüzgârların sessiz müziği eşliğinde vals yapıyor ve dönüyordu. Lucy ürperdi. Her şey çok güzeldi. Çok haince. Aşkın kendisi gibi.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Gerard onu babasından daha fazla istemiyordu. Tüm o erkeklerin annesini arzuladığı gibi o da onu arzulayabilirdi ama onu asla sevmeyecekti. Gerard'ın sevgi dolu ilgisinden hâlâ karıncalanan ve hafifçe hassaslaşan vücudu çelişki içinde zonkluyordu.

Birinin onu sevmesini bu kadar imkânsız kılan hangi korkunç kusura sahipti?

Bu geceden sonra ona göz kulak olacak kimse bile olmayacaktı. Gece yarısından sonra kapıdaki ışığı yanık tutacak kimse olmayacak. Şafakta yaşlı meşenin altında duracak kimse olmayacaktı. Burnuna duman halkaları üfleyecek ya da kızgınlıktan tükürene kadar ona sataşacak kimse olmayacaktı. Bu geceden sonra Gerard'ın zengin kahkahası bir anıdan, renksiz hayatındaki kısa bir aranın unutulmaz yankısından başka bir şey olmayacaktı.

Lucy iki büklüm olurken tırnakları dirseklerine battı ve kendini yeni bir gözyaşı seline hazırladı. Ama acısı gözyaşlarının ötesine geçerek sessiz bir ıstırap çığlığına dönüştü. Sonunda yüzünü bulanık gökyüzüne kaldırdığında, gökyüzü ruhunu yalayıp geçen kış rüzgârı kadar kuru ve oraktı.

Kütüphanenin karanlık pencere camındaki bir ışık titremesi gözüne çarptı. Buruk bir acı boğazını yaktı. Babası biricik kızına iyi geceler dilemeye vakit ayıramamıştı ama sabahın ilk ışıklarına kadar alışabilirdi. Muhtemelen anılarını gözden geçiriyor, kendi düzenli elleriyle yazdığı kahramanlıklarıyla övünüyordu.

Lucy ayağa kalktı, omurgası kaskatı kesilmişti. Rüzgâr ince elbisesini bacaklarına doluyor, ona *Tiberius'un* güvertesinde durup *Retribution*'ın sisin içinde eriyip gitmesini izlediği geceyi hatırlatıyordu. Gerard bir konuda haklıydı. Kalbini kanlı canlı erkeklerin vefasız sevgileri için riske atmaktansa, atılĖan bir korsanla ilgili fantezilerine tutunması daha iyi olurdu.

Eve doğru yürümeye başladı, adımları bir amaç uğruna hızlıydı. Gerard sabah kendi isteğiyle ayrılabilirdi ama babasının zorbalığı ya da kendi zavallı karasevdası yüzünden gitmesine izin vermeyecekti. Amiral'in kutsal inzivasına girdiğinde konuyu nasıl açacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama artık kovulmaktan bıkmıştı. Bir daha asla reddedilmeyi bir köşeye çekilip yaralarını sararak karşılamayacaktı.

Yan kapıdan içeri süzüldü ve giriş holüne doğru ilerledi. Gölgeler kavernöz odayı kaplıyor, cilalı parke üzerindeki ayak seslerinin fısıltısını yutuyordu. Büyük kütüphane kapısına yaklaştığında Lucy'nin kendine güveni azaldı. Güzelce oyulmuş tik ağacı onu babasının hayatından kaç kez alıkoymuştu? Yalnız bir çocuğu mutlu etmek için çok az şey yeterdi; kurdelesine yapılacak bir ayarlama, sıcak bir gülümseme, hatta hassas duygularını iek aamadan solduran buz gibi küçümseme yerine iyi niyetli bir azarlama.

Lucy pirinç tokmağa ulaşmak için parmak uçlarında durduğu onca zamanı hatırlayarak yeniden küçüldüğünü hissediyordu. Kapıyı açmaya çalışırken eli hafif bir titremeyle ona ihanet etti.

Ateşsiz odadaki tek ses, kar tanelerinin pencerelere hayalet gibi vuruşuydu. Baş döndürücü bir dizi izlenim Lucy'ye saldırdı: sekreterin yanında tehditkâr bir gölge, sertçe çekilen bir nefes, çabucak sönen bir kibrit ışığı titremesi.

Sürünerek ilerledi. "Baba?" diye fısıldadı, sonra daha temkinli bir şekilde, "Smythe?"

Hizmetkârlardan birinin şeri çalmak için içeri sızıp sızmadığını merak etmeye başlamıştı ki, karanlık bir şekil gölgelerin arasından sıyrıldı ve saldırgan bir yırtıcının ölümcül zarafetiyle aralarındaki mesafeyi kapattı.

Dehşet pençeleri Lucy'nin omurgasını tırmaladı. Amiral'in sesi onu azarlarken bile ...

Seni zerre kadar umursamıyor, seni aptal herif. O gelmeyecek.

... kendisine kollarının arasında kısa da olsa bir sığınak sunan tek adam için çığlık atmak üzere ağzını açtı.

Gerard.

Acımasız bir el çığlığını bastırdı, ağzını sertçe kapattı. Kendini bir adamın boyun eğmeyen göğsüne hapsedilmiş, kapıdan babasının masasına doğru sürüklenirken buldu. Issızlık, direnme isteğini elinden almakla tehdit ediyordu. Kasvetli dalgalar halinde üzerine çökmüş, çocukluğundan beri savaştığı terk edilmişlik duygusunu keskinleştirmişti.

Gerard gelmiyordu. Cesur bir kurtarma operasyonu düzenlemeyecekti. Bu meçhul iblisi karanlıkta yenmeyecek ya da onun korkmuş gözyaşlarını kurutmayacaktı.

Gerçekten, tamamen yalnızdı.

Bu acımasız farkındalık ona savaşmak için ihtiyaç duyduğu gücü verdi. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış birinin pervasız cesareti damarlarına işlemişti. Saldırganın kolları arasında çılgınca döndü, yumruklarını ve ayaklarını savurdu. Kızın topuğu adamın kaval kemiğine sağlam bir şekilde değdiğinde adamdan mırıltılı bir homurtu kaçtı ve kıza çok kısa süren bir tatmin duygusu yaşattı.

Sırtını Amiral'in masasının kıpırtısız maununa çarptı ve iç içe geçmiş vücutlarındaki her kemiği sarstı. Lucy bu darbeden yararlanarak dişlerini Amiral'in boyun eğmeyen avucuna geçirdi, ta ki dilinde tuzlu ve metalik kanın tadını alana kadar.

Kötü bir yeminle avucunu geri çekti ama Lucy çığlık atacak nefesi bulamadan yüzüne nemli ve acı kokulu bir şey bastırıldı. Lucy karanlık bir an için adamın isyanının cezası olarak onu boğmak istediğini düşündü.

Hastalıklı tatlı dumanlar gözlerini yaktı, ciğerlerini doldurdu. Dehşetin sertliği kol ve bacaklarından çekilmiş, onu destekleyemeyecek kadar güçsüz bırakmıştı. Bilinci gözlerinin önünde suluboya bir deniz manzarası gibi dalgalanıyordu. Beyninin küçük bir köşesinde, saldırganın tutuşunun yumuşadığını fark ederek, sıvıya dönüşmüş bir dünyada katı bir şeye tutunmak için çaresizce onun kollarında döndü.

Eli adamın ensesini kavradı, sonra bir aşığın okşamasını taklit ederek yakasına doğru kayd. Gömleğini omzunun sıcak teninin üzerinden ayırarak, bir şeyler bulmak için pençeledi. Kıvrılmış parmakları gevşedi ve büzülmüş yara dokusunun üzerinde açıldı.

Tam da fildişi saplı bir mektup açacağı tarafından oyulmuş olabilecek türden bir yara izi.

"Doom," diye nefes aldı. Onun takma adı. Onun kaderi.

Gerçekliği yakalamak için son bir kez umutsuzca kolunu savurdu ve babasının değerli kum saatini masanın kenarından aşağı yuvarladı.

Doom'un güçlü kolları onun unutuluşa doğru düşüşünü kırarken, zaman ayaklarının üzerine dökülen serin bir kumla durdu.

"Smythe!"

Keskin böğürtü Ionia sabahının düzenli sükûnetini bozdu. Emekliliğinden önce Amiral'in emrinde çalışmış olan hizmetkârlar ürküp saklanmak için kaçışmaya başladılar ve daha şimdiden kedinin kuyruğunun etlerine b a t ı ş ı n ı tattılar.

Lucien Snow merdivenleri hızla indi, bastonunu destek olarak kullanmaktansa birinin kafasında kırmaya daha meyilliymiş gibi kavrıyordu. Kendi zaaflarıyla dalga geçemeyecek kadar öfkeliydi.

"Bu adamın içine ne girmiş böyle?" diye mırıldandı. "Yaşlandıkça bunuyor olmalı. Smythe!" diye bağırdı ıssız giriş holüne doğru. "Kahvaltım hangi cehennemde?"

Sesi emecek halı ya da duvar halısı yoktu. Koridor, ona tedirgin edici bir izlenim veren kısır bir yankı yayıyordu.

Kahvaltıdan daha önemli bir şey rutininde kaybolmuştu. Amiral huzursuz hissetmekten nefret ederdi. Günlük varoluşunun her sıradan detayı dikkatlice kontrolü altında olmadığında, babasının sarhoş darbelerinden ve asla bir şey olamayacağına dair bağırarak alay etmesinden kaçarken hissettiği aynı gerginlik hissinden muzdaripti.

Kütüphanenin aralık kapısına doğru yürüdü, değersiz varlıklarıyla mabedini kirletmeye cüret edenleri sözlü olarak azarlama ihtimaliyle neşelendi.

Kapı aralığında donup kalmış, kendisini karşılayan tuhaf manzara karşısında hareketsiz kalmıştı.

Smythe masanın önünde yere bağdaş kurmuş oturuyordu, etrafı dağılmış kum ve kırık cam parçalarıyla çevriliydi. Üniforması buruşmuş ve kirlenmişti.

"Oh, kanlı İsa, Smythe, değil ve Kum saati! Önce Claremont benim en sevdiğim büstü kırdı ve şimdi de bu.

Seni uyarıyorum dostum, bu senin maaşından çıkıyor ve öyle olmadığını düşünme. O kum saati *EMS*'deki ilk komutamdan beri bende..." Amiral bu belirsiz ama tekrarlayan ifadeden rahatsız olarak sözlerini yarıda kesti,

adamın ellerinin hareketleri. Smythe avuç avuç kum topluyordu ama parmaklarını ne kadar sıkı kavrarsa kavrasın, ince taneli kum boşluklardan sızıyor ve adam yeniden başlamak zorunda kalıyordu. Parmak eklemlerinde küçük kesikler vardı.

"Smythe?" diye fısıldadı Amiral, biçimsiz bir korkuyla savaşıyor.

Smythe onun feryatlarından habersiz görünüyordu, ama belli belirsiz bir fısıltı başını dikleştirdi. Yüzü bitkin, teni solgun bir griydi.

Kötü bir rüyadan uyanan bir çocuk gibi bir, iki kez gözlerini kırıştırdı. "O gitti efendim. Onu götürdü."

Kâhyanın eli kansız bir yumruk olup parmaklarındaki son kumu da sıkarken Amiral geriye doğru sendeledi, bastonuna dayanmak ya da düşmek zorunda kaldı.

İKİNCİ BÖLÜM

*Cehennemde hüküm sürmek, cennette hizmet
etmekten iyidir. JOHN MILTON*

*Öldür o zaman ve
mutlu et beni Ama önce
gel öp beni.*

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

TANIDIK SALLANMA HAREKETİ Lucy'yi rahatlattı. Sanki tek niyeti onu zarar görmekten korumak olan dev ama nazik bir canavarın rahminde asılı kalmış gibiydi. Bu ritmi, içinde bulduğu rahatlığı ifade edebilecek yaşa gelmeden önce öğrenmişti. Asla tanıyamayacağı bir annenin kollarında kucaklandığını hayal edecek yaşa gelmeden önce.

Puslu ışık göz kapaklarının arasından süzüldü. Onları hafifçe araladı. Gerard'ın sevgili, tanıdık yüz hatları, endişeyle gergin, odak noktasına sürüklendi.

Hafıza parçalı ama eksiksiz olarak geri döndü. Bir sevinç bulutu onu sardı.

Gerard sonuçta onu terk etmemişti. Bir şekilde onun boğuk çığlığına kulak vermiş ve daha önce pek çok kez yaptığı gibi onu kurtarmaya koşmuştu. Onu asla terk edemezdi, ona karşı olan duygularını da inkâr edemezdi. Yüzünün her yerinde, gözlerini dumanlı topaza çeviren isimsiz korku kadar açık bir şekilde yazılıydılar.

Bir elini yüzüne götürdü, dokunuşunun verdiği güvenle onun önsözlerini kovmak istiyordu.

Eli adamın tıraşsız yanağının yarısında durdu.

Kafası karışırken kaşlarını çattı. Eğer Gerard onu Doom'un hainliğinden kurtarmışsa, neden yatağı tam yol giden bir geminin güvertesi gibi gıcırdıyordu? Neden o izlerken bile yüzü sertleşiyordu, çocuksu düzlemleri acımasız çizgilerle çizilmişti, sanki öznesinin şefkat, merhamet ve hatta en temel insani nezaket yeteneğine sahip olduğunu reddeden bir ressam tarafından?

Uzattığı eli titremeye başladı.

Gözlerini onun yırtıcı bakışlarından korumak için indirdi. Adam biliyordu, fark etti. Şüphe etmeye başladığı anda insanlık dışı bir içgüdüyle anlamıştı.

Eli kendi iradesiyle dışarı fırladı. Adam irkilmedi ya da kendini korumak için herhangi bir hamle yapmadı. Kız onun suratının tam ortasına vurabilirdi ve o da gözünü bile kırpımadı.

Çaresiz bir aşık gibi adamın beyaz gömleğini pençeledi, dikişlerinin yırtılma protestosunu görmezden geldi. Okşamak için onun göğsünü açmaya çalışmayalı ne kadar olmuştu? Bir ömür önce mi? Gıcır gıcır keteni geriye ve aşağı doğru çekerek adamın sağ omzunu sıyırdı.

Kas ve sinirin kusursuz birleşimi tek bir dar yara iziyle gölgelenmişti. Parmak uçlarıyla yara izine dokundu ve şaşkınlıkla düzensiz sınırlarını inceledi.

Gerard onun bileğini yakaladı, kavraması hem nazık hem de amansızdı. Yavaşça gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı, şimdiden ne bulacağından korkuyordu.

"Gerard Claremont," dedi, gözleri acımasız bir mizahla parlıyordu. "Arkadaşlarım bana Gerard der, ama düşmanlarım bana Kaptan Doom der."

Gerçeklik tıpkı babasının kum saati gibi etrafında parçalandığında Lucy irkildi. Yüzündeki kan çekildi. Alnında buz gibi bir ter oluştu. Kulakları sanki ikiz deniz kabukları tarafından kuşatılmış gibi kükredi. Bilinçsizliğin yatıştırıcı sisi ona doğru sürüklendi ve ne değiştirebileceği ne de katlanabileceği bir gerçekten kurtulmayı vaat etti.

Yenik düşmeden önce, acı mide bulantısı karnına doğru kıvrıldı. Küçük düşürücü bir an için Gerard'ın çarpıcı çizmelerinin üzerine hasta olacağını düşündü ve yarı yarıya öyle olmasını diledi.

Sonra her zaman olduğu gibi oradaydı, yetkin elleri omuzlarını destekliyor, kansız dudaklarını nemli bir bezle yıkıyordu.

"Kes şunu!" diye tükürerek onları uzaklaştırdı. Onun dokunuşuna dayanamıyordu. Bu bir alaydı. Bir iğrençlikti.

En azından yataktan birkaç adım geri çekilme nezaketini gösterdi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve avuçlarını şakaklarına bastırarak hem isyan eden duygularının hem de midesinin yatışmasını bekledi.

"Şampanya ve *somnoriifera* talihsiz bir kombinasyondur," dedi sessizce. "Onu ahırdan çaldığımda, senin üzerinde kullanmayı hiç düşünmemiştim. Özür dilerim."

Lucy yüzüne bastırılan boğucu yumuşaklığı hatırlıyordu. Haşhaşın hastalıklı tatlı acılığını hâlâ dilinde tadabiliyor, burun deliklerinde kokusunu duyabiliyordu.

"Pardon?" Karmakarışık saçlarının arasından ona ters ters baktı. "Yanılıyorsam düzeltin ama sanırım *somnorifera* atları iğdiş etmek için kullanılıyor."

Son kelimedeki tehdidin her zerresinin tadını çıkardı. Gerard'ın dudakları gülümsemek istermiş ama buna cesaret edemezmiş gibi gerildi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İşte tam da bu yüzden beni rahatsız etmiş olsaydı Smythe'ı zapt etmek işe yarardı. Bildiğim kadarıyla benden daha az uyuyan tek adam o."

"*Niyetiniz* beni kaçırmak mıydı yoksa bu da talihsiz bir kader kazası mıydı?"

Yatağa bir adım daha yaklaştı. Sesinin yumuşaklığı acısını hafifletmiyordu. "Niyetim seni kaçırmak olsaydı, bunu uzun zaman önce yapardım. Tanrı biliyor ya, bana bolca fırsat sundun."

Gözleri buluştuğunda Lucy ona sunduğu diğer şeyleri hatırladı. Güvenini. Kalbini. Masumiyetini. Onun için bir amaçtan başka bir şey olmadığını fark ettiğinde aşığılanma ve kendinden nefret dalgaları üzerine çöktü. Esrarengiz bir oyunda talihsiz bir piyon.

Gözleri yaşardı ama bu adamın önünde kendini daha fazla küçük düşürmeyi reddederek gözlerini öfkeyle kırıştırdı. Eğer adam ona bir mendil uzatacak kadar küstahlaşıysa, o da pekâlâ adamın boğazına sarılabilirdi.

"Beni ne kadar miyavlayan bir kaz sanmış olmalısın! Benim buzağı gözlü hayranlığıma, Kaptan Doom'u saçma sapan savunmama nasıl da gülmüş olmalısınız!"

Vurdumduymaz sessizliği bir itiraf kadar lanetleyiciydi.

Adamın ihanetinin ham büyüklüğünü tek bir kelimeyle geçiştirdi. "Neden?"

Adam ondan uzaklaşıyor, kasıtlı mesafesi aralarındaki mesafeyi daha da derinleştiriyordu. Kraliyet Donanması'na ait bir amiral gemisi dışında Lucy hiç bu kadar büyük bir kamara görmemişti. Sancak tarafında büyük bir pencere bile vardı,

Gri bir denizin üzerinde açmakta olan kasvetli bir şafağa bir bakış sağlayan yuvarlak lomboz.

Geniş kabin bile efendisinin huzursuz enerjisini sınırlayamıyordu. Sinsi sinsi yürümekten başka bir şey yapmıyordu.

Topuklarının üzerinde döndüğünde, Gerard Claremont olarak tanıdığı adam gitmişti. Onu gasp eden kişi, hayatının en korkutucu ve heyecan verici gecesinde tam da bu kamarada onu takip eden yırtıcı yabancıydı. Komutanın özü, denizci havasının her kıvrımında kendini gösteriyordu. Bu adam tabancasını ceketinin altına saklamaya gerek duymayan, ama onu zayıf yanlarına ikinci bir deri gibi yapışan bir çift siyah pantolonun bel bandına cesurca sıkıştıran bir adamdı.

Lucy, *İntikam*'ın gecenin içinden çıkışını izlerken hissettiği nefes kesici korkuyla savaştı. Sanki kendi varlığını tehdit eden, müthiş güce sahip elemental bir yaratıkla karşı karşıyaydı. Adam yaklaştıkça dizlerini göğsüne bastırdı, onların en iyi ihtimalle tehlikeli bir bariyer olduğunu biliyordu. Onları bir kez aşmıştı bile.

"Düşündüğünüzün aksine," dedi, "korsanlık her zaman seçtiğim bir meslek değildi."

"Yazık. Bu konuda çok başarılı görünüyorsun." Sözleri, hissettiği kadar kırılgan geliyordu.

Ona karanlık bir bakış fırlattı, sonra volta atmaya devam etti. Alay etmeye hakkı olduğunu düşündü. Tanrı biliyor ya, adam ona başka pek bir şey bırakmamıştı.

"On iki yaşındayken denize açıldım. On dokuz yaşıma geldiğimde kendi ticaret gemimin kaptanı olarak hizmet veriyordum."

Bu küçük bir başarı değildi ama Lucy onun girişimini övmeden önce kendi dilini ısırdı. "Eğer kaleminiz ve kâğıdınız varsa, anılarınız için not almaktan mutluluk duyarım."

"Ya da benim methiyem?" diye cüret etti. "İspanyollar Fransa'ya bağlılıklarını bildirdikten sonra, birleşik Akdeniz ablukalarına meydan okumaya istekli herhangi bir kaptan için kazanılacak bir servet vardı."

"İspanya'nın ihanetinin farkındayım. Neredeyse babamın bacağına mal oluyordu. Kariyerine mal oldu."

"Sana söz verebilirim ki bu ona bana mal olduğu kadar pahalıya mal olmadı." Gerard'ın ipeksi tonu kızın çiğ sinirlerini kamçladı. Gerard kesik kesik anlatmaya devam ettiğinde minnettar oldu. "Cebelitarık'a yaptığım bir yolculuktan döndüğümde, Fransızlara barut taşıyan bir İspanyol firkateynini yanlışlıkla batırdıktan sonra, kendimi bir kahraman olarak buldum."

"Eminim zevk aldığınız bir rol."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Cazibesi vardı. Sarayda takdim edildim ve Kraliyet Donanması bana kur yaptı. Londra'da bana açık olmayan çok az salon vardı."

Lucy'nin çıkardığı sonuca göre çok az yatak vardı. Genç ve yakışıklı kaptanın, *tonlarca* güzellikteki insanların hayranlık dolu bakışlarını üzerinde topladığını hayal etmek çok kolaydı. Bir kıskançlık acısı onu rahatsız etti. Alçakgönüllü bir şövalyenin kızı ona ne kadar sade ve basit görünmüş olmalıydı!

Rahatsızlığını zehirli bir gülümsemenin ardına sakladı. "Peki bu pastoral ara nasıl sona erdi?"

"Maskeli bir baloda bir yabancıнын ortaya çıkmasıyla. Şan ve şöhretin satın alamayacağı tek şeyi bana verebilecek yüksek rütbeli bir donanma subayını temsil ettiğini iddia eden bir yabancı. Bana teğmenlik sınavına girme şansı zaten sunulmuştu ama bu adam bana kendi gemimin komutasını vermeyi vaat etti." Sesi hatırladığı özlemle yumuşamıştı. "Kraliyet Donanması'nda bir kaptanlık." Sanki çok fazla şey açıkladığına pişman olmuş gibi, her adımında gergin bir şekilde ondan uzaklaştı.

"Devam et," diye fısıldadı, kasvetli bir gerilimle kıvranıyordu.

"Eminim savaş zamanlarında korsanlıkla özel denizciliği birbirinden ayıran ince çizginin farkındasınızdır. Bana bu çizginin yasal tarafına geçmem için bir şans sunuldu. Karayipler'e yelken açmak, Fransız ve İspanyol firkateynlerini ele geçirip bordalamak ve savaş çabalarını finanse etmek için ganimetlerinin beşte birini Majestelerine iade etmek. Mürettebatım ve ben bakiyeyi paylaşacaktık. İsimsiz hayırseverim bir gemi sipariş edecek ve Lord Yüksek Amiral de faaliyetlerimi yasallaştırmak ve yakalanmam halinde Fransızların beni asmasını engellemek için bir teminat mektubu verecekti."

Dudakları büküldü ama bu kez küçümsemesi sadece kendisine yönelikti. "Böyle bir plan, hayatını kralına hizmet etme hayaliyle geçirmiş atılgan bir gencin vatanseverlik duygularını harekete geçirmekten başka bir işe yaramadı. Entrika tek başına karşı konulmazdı. Hayırseverimin temsilcisiyle maskeli yollarda, gölgeli sokaklarda, rahiplerin günah çıkarma salonlarında tanıştım. Yüzünü hiç görmedim ya da adını bilmiyordum. Bunun nedenini çok geç olana kadar anlayamayacaktım."

"Yakalandın," dedi Lucy dehşet verici bir kesinlikle.

"İhanete uğradım!"

Kadın onun lanetleyici haykırışından irkildi. Ionia'da geçirdiği haftalar boyunca onu kızdırmış, çileden çıkarmış, hatta belki de öfkelen-dirmişti ama ona karşı sesini hiç bu kadar şiddetle yükseltmemişti. Bakışları onun sıkılı yumruklarına kaydı. Tehditlerini serbest bıraktıklarında verebilecekleri zararı ilk elden görmüştü. İlk kez, bu adamdan kalp kırıklığından daha fazla korkması gerektiği gibi acı verici bir olasılığı düşündü.

Gerard onun bakışlarının yönünü takip ederek parmaklarını yavaşça çözdü ve derin bir nefes aldı. "*Yakalandım*," diye kabul etti, "San Juan kıyılarında. İki gün önce bir İspanyol ticaret gemisi savaşmadan teslim olmuştu. Ona bindim, kaptana teminat mektubumu gösterdim ve yükünü boşaltmaya başladım." Bu anıyı hatırlayınca gözleri keskinleşti. "Üç bin parça altın, gümüş külçeler, baharatlar, pamuk, çivit, ipek, tarçın. Kaptan Kidd'in bile içini ısıtacak bir hazine."

"Ve eminim Majestelerinin kalbi."

"Asla öğrenemeyecektim. Bir Fransız savaş gemisi tarafından yakalandık ve Santo Domingo'daki bir kaleye götürüldük. Muhafızlar beni zincire vururken bile yüzlerine güldüm çünkü ellerinde bizi korsanlıktan mahkum edecek kanıt olmadığını biliyordum. Lord Yüksek Amiral'in marque mektubu hala elimdeydi ve ödülümüzü San Juan'da saklayacak kadar ileri görüşlüydüm."

"Gömülü hazine. Ne kadar romantik." Gülünç ses tonu tam tersini ima ediyordu.

"Hayırseverimin uşağı ertesi gün beni aramaya geldi. Kendisinin adalarda bekleyip, adaları savunacağı konusunda anlaşmaya varılmıştı.

böyle bir durumda bana. Tek istediği emri ve zulamının yerini bildirmektir."

Lucy sersemlemiş bir an için alaycılığının ipuçlarını kaybetti. "Ve sen de ona söyledin?"

Gerard topuğunun üzerinde dönerek ona sert bir bakış fırlattı. "Saflığımı bağışlaman gerekecek. O zamanlar insanlığa hâlâ inancım vardı."

Lucy onun bakışlarına karşılık verdi ve yumuşak bir sesle, "Ben de böyle vahim bir durumdan muzdarip olduğumu hatırlıyor gibiyim," dedi.

Gözlerini kaçırın ilk kişi o oldu. "Bu, o alçağı son görüşüm oldu. Teminat mektubu olmadan, korsan değil de korsan olduğumu kanıtlamamın hiçbir yolu yoktu." Yüzü karardı. "Ertesi gün mürettebatımı astılar, yelkencinin dokuz yaşındaki çırağına kadar. Beni de asacaklardı ama daha önceki övünmelerim akıllarına yeterince şüphe düşürmüş olacak ki İngiliz hükümetinin misillemesinden korktular." Tüyler ürpertici bir nezaketle ekledi, "Bir kaptanın mürettebatından daha uzun yaşamasının ne demek olduğunu biliyor musun Lucy?"

Lucy, *Tiberius*'un puslu güvertesinde durduğunu ve ihanete uğramış denizcilerin intikam yeminlerini hayal ettiğini hatırlıyordu. Bu düşünce artık o kadar da hayali görünmüyordu.

Titredi. "Özür dilerim."

"Senin merhametini istemiyorum," diye tersledi.

"O zaman ne istiyorsun?" diye bağırdı. Onun esrarengiz yemlemelerine daha fazla dayanamadı. Bu, bir leoparın zarif ama ölümcül pençeleri tarafından hırpalanmak gibiydi.

Kasıla kasıla yatağa doğru yürüdü. Yastıkların içine büzülmemek için tüm iradesini kullanması gerekti. "Hayırseverimin bana verdiği geminin adını bilmek ister misiniz? Fransızların Santo Domingo kıyılarında içini boşaltıp batırdığı yeniden hizmete alınan güzel geminin mi?"

"Pek sayılmaz," diye fısıldadı, ağzı kurumuştur.

Adam onu görmezden geldi. "*Annemarie*."

Lucy'nin yüzü kızardı. Karnında hastalıklı bir his filizlendi. "Annemarie annemin adıydı. Böyle bir gemiyi hiç duymadım."

Gerard tek kaşını kaldırdı. "Velinimetimin her zaman komik bir espri anlayışı vardı. Bana Kaptan Doom takma adını vermek onun fikriydi." Gerard yatağa doğru eğilip ellerini arkasındaki yatak başlığının üzerine koyarak onu kaslı kollarının arasına hapsederken kalp atışları hızlandı. "Gördüğün gibi hayatım, kötü biri olduğum için beni suçlayamazsın, çünkü sonuçta ben sadece babanın beni yarattığı şeyim."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"YALAN SÖYLÜYORSUN!"

Bu ateşli haykırıyla Lucy, Gerard'ın kolunun altından eğildi ve onun alaycı varlığından kaçmak için çaresizce yataktan fırladı. Bir an önce şokun etkisiyle ayakta duramayacak kadar güçsüz olduğunu düşünebilirdi ama şimdi öfke onu güçlendirmiş, ucsuz bucaksız kulübede volta atmaya başlamıştı.

"Yalan söylüyorsun," diye tekrarladı, yavrularını savunan bir anne kaplan gibi Gerard'a dönerek. "Babam iyi bir adam. Hayatını ülkesine ve kralına hizmet etmeye adadı."

"Hayatını kendine hizmet etmeye adanmış!" Gerard hırladı.

Ona, babasından nefret ettiği kadar ondan da nefret ediyormuş gibi bakıyordu. Kalbinin o bölgesindeki keskin acının dikkatini dağıtmasını reddeden Lucy, mantığın serin perdesinin arkasına çekildi.

Ellerini aşağılayıcı bir sükûnetle önünde birleştirerek ona baktı. "Bu saçma suçlamanızı hangi kanıta dayandırıyorsunuz?"

Kızın kabadayılığı karşısında duyduğu eğlence adamın gözlerinde kısa bir süre için parıldadı ve onu antipatisinden daha çok sarstı. "Babanın mükemmel sebepleri vardı. Önünde parlak bir kariyeri olan genç, sağlıklı bir deniz kahramanını kıskanmak. Açgözlülük. Çaresizlik."

Lucy kadınlara yakışmayan bir homurtu çıkardı. "Babam varlıklı bir adamdır. Öyle doğmadı ama Kral yıllarca verdiği sadık hizmet için onu cömertçe ödüllendirdi."

"Buna itirazım yok. İtiraz ettiğim şey, servetini elden çıkarma konusundaki oldukça dikkatsiz yöntemi."

"Bu çok saçma. Amiral çok tutumlu bir adamdır. Her zaman rahat yaşadık ama asla mütevazı imkanlarımızın ötesine geçmedik."

Gerard güldü, onun yapmacık savunmasıyla alay eden doyurucu bir gümbürtü. "Baban uzun zamandan beri her geceyi evde geçiren şişko bir serseri."

Pall Mall ve St. James'deki kumar cehennemlerinde doğmadan önce. White's ve Brook's onun güvenilmez kredisinden bıktığında, Covent Garden'daki daha az itibarlı kuruluşlara kaçtı. Kaza geçirdiğinde, sadece yıllık gelirini kumar masalarında harcamakla kalmamış, emekli maaşını ve senin küçük güzel başının üzerindeki çatıyı da kaybetmişti."

Lucy kararsız bir nefes aldı ve ellerinin ani titremelerini gizlemek için bağlı olmasına şükretti. Dünyası yeniden etrafında dönmeye başlamıştı ve bir sarsıntının daha kırılgan dengesini sonsuza dek bozabileceğinden korkuyordu.

Gerard'ın bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Bir keresinde beni eylemlerimi haklı çıkarmak için ayrıntılı kurgular uydurmakla suçlamıştın. Şimdi ben de seni aynı şekilde suçlamalıyım. Babam pervasızca bahis oynamayı, sarhoşluk ya da tembellik ya da..."

"Ya da korsanlık?" Gerard cevap verdi. "Alacaklılar kapısına dayandığında bile mi? İflas ve skandalla yüzleşirken bile mi?" Çekik gülümsemesi acı bir hal aldı. "Babanın skandalı ne kadar nefret ettiğini hepimiz biliyoruz, değil mi?"

Lucy onun iyi yerleştirilmiş iğnesini görmezden gelmek için kendini zorladı. Ona her şeyden önce mantığa saygı duyması öğretilmişti ama Gerard'ın mantığı kavrayışını küçümsemeye başlamıştı.

Onun kaçınılmaz varlığının etrafında geniş bir rota çizerek yeniden adımlamaya başladı. "Eğer söylediklerin doğruysa, nasıl olur da hayatımıza girecek kadar cüretkâr olabilirsin?" Aklına rahatsız edici bir olasılık gelince durakladı. "Gerard Claremont senin adın mı?" diye sordu usulca, vereceği cevaptan şimdiden korkarak.

"Artık öyle. Richard Montjoy, Lucien Snow'un kandırdığı adam, deniz kıyısındaki o kalede öldü. Gerard Claremont hayatta kaldı."

Lucy açıklanamaz bir şekilde sanki çok değerli bir şeyi elinden alınmış gibi hissetti. "Ya Londra'da biri seni tanısaydı? Babam mı? Onun sözde uşağı? Lord Howell'ın misafirlerinden biri?"

"Baban komplosunu kurduğunda çoktan sakatlanmıştı. Beni uzaktan görmek dışında hiç görmediğine inanmak için sebeplerim var. Kısa süren şöhretimden bu yana görünüşüm de büyük ölçüde değişti. Bir kere sakal bıraktım."

Lucy bakışlarını indirdi, adamın sakalını çok iyi hatırlıyordu, kendisine Kaptan Doom diyen adam şehvetiyle onunla alay ettiğinde sakalının yanağına batışını.

"O zamanlar saçlarım uzundu," diye devam etti, "Hessian kuyruğu şeklindeydi ve şimdikinden çok daha açık renkti." Eğik kaşları sözlerinin ciddiyetine gölge düşürüyordu. "Ne de olsa beş yılımı güneşten uzakta, bir Fransız kalesinde taş bir duvara zincirlenmiş, gençliğimin ve canlılığımın tükenişini izleyerek geçirmemiştim."

Lucy sarsılmıştı. Mürettebatının acımasız kaderi bazı açılardan kendisinininkinden daha katlanılabilir olmalıydı. Bu kez acıma duygusunu bastıracak kadar akıllıydı. Buna ihtiyacı olmadığını açıkça belirtmişti.

Ayrıca, diye düşündü, kirpiklerinin altından onu incelerken, bu adamda boşa harcanmış hiçbir şey yoktu. Ham güç yayıyordu. Babasının işindeyken en örnek hizmetkârlardan biri gibi görünecek kadar uzun süre bu gücü dizginlemiş olması, onun mükemmel aktörlük yeteneğinin bir göstergesiydi.

Çözülmekte olan tartışmasının ipuçlarını yakalamak için çabalamak zorunda kaldı. "Amiral'in kütüphanesinde ne bulmayı umuyordunuz? Sizce kendisini böylesine acımasız bir plan yapmaktan mahkûm ettirecek kanıtları saklayacak kadar aptal olabilir miydi?"

"Aptal değil. Belki kibirli, ama asla aptal değil. Gerçek ortaya çıktığında, ki yakında çıkacağına söz verebilirim, o teminat mektubu kendini beğenmiş babanla idam sehpası arasında duran tek şey olacak. O mektup elinde olduğu sürece dolandırıcılık ve sahtekarlıktan hüküm giyebilir ama korsanlıktan değil."

"Bu beni koruması için neden birini tuttuğunu açıklamıyor."

"Öyle mi yaptı? Yoksa kendini mi koruyordu? Gazetelerde benim zamansız dirilişimi okuduğunda, akıllıca davranarak deniz yoluyla seyahat etmemeyi seçti. Ama belli ki Doom'un sizi kaçırabileceği hiç aklına gelmemiş. Belki de adamın seninle tekrar temas kurmaya çalışacağından korktu. Şu anda yaptığım gibi sana gerçeği söyleyecekti. Yetkililer hüküm giymiş bir korsana inanmayabilir ama ya Amiral'in kendi kızı onu ihbar ederse?"

Lucy, kendi isteği dışında, Amiral'in *Argonaut* tarafından kurtarılmasının ardından yaptığı zorlu sorgulamayı hatırladı,

yan bakışlar. Kelimeler boğazından yırtılırcasına döküldü, sanki onları yeterince hararetle söylemek bir şekilde onları doğru yapabilirmiş gibi. "Bu tamamen saçmalık. Seni işe aldı çünkü bana değer veriyor. Sahip olduğu tek şey benim. Bana ihtiyacı var."

"Çok haklısın, sana ihtiyacı var. Böylece şehit boynuzlu rolünün tadını çıkarabilir. Böylece annenin patavatsızlıkları yüzünden seni her gün, her saat cezalandırabilir. Onun üzerinde ölme cüretini gösterdi ama günahlarının bedelini ödemen için seni onun yerine bıraktı. Çok d ü ş k ü n bir baba, değil mi?"

Gerard'ın acımasız sözleri üzerine, ihanetinin şiddetli acısı onu yeniden vurdu. Ayaklarının üzerinde sallandı. Adam ona doğru uzandı.

Onun dokunuşundan kaçınmak için duyduğu çaresiz ihtiyaçtan güç alarak ondan uzaklaştı. Adamın şefkatinin, onun iyiliğini düşünmesinin, soğukkanlılıkla hesaplanmış bir hilenin araçlarından başka bir şey olmadığını unutmayı göze alamazdı. Adamın gözleri onun geri çekilmesiyle karardı ama ısrar etmedi.

Ondan kaçmak zorundaydı. Gemide kaçacak bir yer olmadığını herkesten iyi biliyordu ama kör bir panikle kamaranın kapısına doğru ilerledi. "Bu bir rezalet. Buna katlanmayacağım. En yakın limanda serbest bırakılmayı talep ediyorum yoksa yemin ederim-"

Gerard düzgün bir adımla yoluna çıktı ve kaçma umudunu engelledi. Lucy'nin nefesi burun deliklerine takıldı, onun rahatlatıcı kokusuna aldanmıştı - tütün, defne üzümü baharatı, şimdi denizin vahşi ve tuzlu tınısıyla birleşmişti.

Aralarındaki gerilim bir yaz fırtınasından önceki şimşek gibi karıncalanıyordu ama adam ona elini bile sürmedi. Buna gerek yoktu. Söylenmemiş tehdit havada çatırdıyordu. Lucy'nin bakışları adamın inatçı yüz hatlarına kayınca, bir zamanlar onun hayatını kendi hayatı kadar değerli görmeye yemin etmiş olan bu adamın artık o n u n c a n düşmanı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Eğer kaçmayı düşünüyorsanız *Bayan Snow*" -bir zamanlar paylaştıkları samimiyeti kasten yok etmek istercesine adının üzerinde durdu- "iki kez düşünseniz iyi edersiniz. Adamlarım çok tehlikelidir. Tamamen acımasızdırlar. Güven bana. Onların eline düşmek istemezsin."

Demek yine aynı şeye dönmüşlerdi, öyle mi? Lucy düşündü. İşaretleri okuyabilen tek kişi o değildi. Başını arkaya doğru eğdi,

isyankâr bir bakış atmaya cesaret etti. "Size güvenmeyi kült buluyorsam beni bağışlayın efendim. Söyleyin bana, Bay *Clare-Kaptan*," diye düzeltti, her hecesi küçümsemeyeyle doluydu, "İonia'da geçirdiğiniz zamana değdi mi? Babamın kütüphanesinde aradığınız ödölü bulabildiniz mi?"

Bakışları onu taradı ama Lucy onun ifadesindeki tuhaf duygu karışımını çözmeyi imkânsız buldu. Eğlence mi? Umutsuzluk mu? Pişmanlık mı?

Bakışları kadının yüzüne döndü. "Oh, müthiş bir ödöl buldum. Sadece onunla ne yapacağıma henüz karar vermedim."

Adam gitmek için kapıyı açtığında Lucy korkularına terk edildiği için mi telaşlanacağını yoksa onun arkadaşlığından kurtulduğu için mi rahatlayacağını bilemedi. Bir veda atışına karşı koyamadı.

"Kaptan?"

"Evet?" diye yanıtladı kavurucu bir sabırla.

"Yaralı vicdanını rahatlatacaksa, kötülüğün için babamı suçlayabilirsin ama şunu asla unutmamalısın ki her insan kendi kaderinin efendisidir."

Kapıyı kadının suratına kapattı, nazik reddedişi bir anahtar şakırtısı ve yerine çakılan tahta sürgünün gümbürtüsüyle vurgulandı.

Lucy titreyen dizlerinin ihanetiyle kapıya yaslandı. Belki de babasından miras kalan tek beceri blöf yapma yeteneğiydi, çünkü Gerard Claremont bu geminin kaptanı olduğu sürece onun kaderinin de efendisiydi.

Gerard ön küpeşteyi sıkıca kavradı ve bacaklarını dalgaların kabarmasına karşı destekledi, bir kez daha incelediği her şeyin efendisi olma hissinin tadını çıkardı. Nefret ettiği bir adamdan haftalarca uysalca emir aldıktan sonra, bu baş döndürücü bir duyguydu, sarhoş ediciydi ve neredeyse bu efendiliği kötüye kullanma isteği kadar güçlüydü.

Kışın soğuşundan ve gri denizlerin kalay rengi gökyüzüyle buluşmasının ağır kasvetinden yılmadan, ciğerlerinin derinliklerine bir nefes çekti ve bunun onu sevdiği tek metresiyle yeniden bir araya gelmesine gölge düşüren vicdan azabından arındırabileceğini umdu. Kadın onu canlandırıcı spreyiyle vaftiz etti ve tuzlu öpücüğünü dudaklarına bastırdı. Onun

Taşa gömülü olarak geçirdiği, ancak yakınlardaki denizin ilahileriyle alay ettiği esaret yılları, onun açık kollarına duyduğu arzuyu daha da keskinleştirmişti.

Her insan kendi kaderinin efendisidir.

Gerard'ın parmak eklemleri Lucy'nin ciddi azarlamasının yankısı karşısında öfkeden beyazladı. Kendini beğenmiş ve şımartılmış Bayan Snow'un onu suçlamaya ne kadar da cüreti vardı. Kaderi hiçbir zaman onun ellerinden alınıp başkalarının ellerine teslim edilmemişti. Zalim ellere. Merhametsiz ellere. Işığı söndüren ve onu aylarca pisliğin ve karanlığın içinde zincire vuran eller.

Lucy ona cesurca meydan okumak için kulübenin kapısına doğru yürüdüğünde, ellerini onun üzerine koymayı düşünmüş ama bunu yapmak için kendine güvenmemişti. İlişkilerinde meydana gelen tehlikeli güç değişiminin sınırlarını test etmek için kendine güvenmemişti. Ona duyduğu açlık ve intikam hırsının bir şekilde birleşerek ikisini de yok edebilecek şiddetli bir girdap yaratmasından korkmuştu. İçgüdüsel olarak biliyordu ki, eğer o çizgiyi aşarsa, geri dönüşü olmayacaktı.

Onun haberi olmadan, babasının hayatını bir kez kurtarmıştı bile. Onun varlığını öğrenene kadar Gerard intikamını Lucien Snow'un hain boğazından almaya niyetliydi. İlk karşılaşmalarında onun uyuyan vicdanını nazikçe dürtmesi, intikam arzusunu adalet arzusuyla yumuşatmış ve düşmanının kampına sızmak için yaptığı çılgın planı doğurmuştu.

Acaba onu *İntikam'a* getirmesine neden olan şey delilikten arta kalan bir şey miydi diye düşündü. Fiziksel yaraları soluyordu ama deliliğin karanlıktaki fareler gibi aklının yıpranmış kenarlarını kemirdiği hapis hayatının daha derin zihinsel yaraları hâlâ duruyordu.

Onu Amiral'in kütüphanesinin zemininde baygın bir halde bırakmak çok daha kolay olurdu, Amiral'in gerçek kimliğinin artık kendisi kadar farkında değildi. Korumasının aniden ayrılmasıyla ilgili kendi şüpheleri olabilirdi, ama bunlar sadece şüphelerdi, onları destekleyecek hiçbir kanıt olmayan şüpheler.

Ama takma adını fısıldadığında ve kollarına yığıldığında, yumuşak, kemiksiz ağırlığı kendi ağırlığı haline geldiğinde, şiddetli bir sahiplenme dalgası, daha ilkel bir erkeksi tepki tarafından ele geçirilmişti.

Bir gemi kaptanından çok bir mağara sakinine yakıştırdı. Onu düşmanına bırakmaya dayanamıyordu.

Böylece onu beklemekte olan gemisine götürmüş ve giderek büyüyen suçlar listesine adam kaçırmayı da eklemişti. Amiral'in bu kez sessiz kalmayı göze alamayacağını biliyordu. Yakında Londra basını ve Kraliyet Donanması onun doğduğu ismi, eşkalini ve muhtemelen geçmişinin çarpıtılmış bir versiyonunu öğrenecekti. Lucien Snow'un kahramanların en yiğidi olarak ortaya çıkacağı bir versiyon.

İçten içe yanan gözleri sisle kaplı ufku taradı ama uzaktaki dalgaların fırtınalı cazibesi bile öfkesini yatıştıramadı. Çok yakında bu ufuk, sıra sıra dizilmiş topları *Retribution'a çevrilmiş* Kraliyet Donanması gemilerinden oluşan bir filoyla süslenecekti.

Lucinda Snow'un kendisinden nefret etmesini sağlamaktan başka bir şey için gemisini, mürettebatını ve hayatını riske atmıştı.

Apollo, vicdanının hayaleti gibi fo'c'sle'nin altındaki gölgelerden dışarı çıktığında arkasına dönmedi. "Onu gemiye ilk getirdiğimde kadın olduğunu bilmiyordum. Sen de aynısını söyleyebilir misin, dostum?"

Levazım subayının melodik sesi adaların ritmiyle vurgulanmış ve eski efendilerinin Fransızcasıyla hafifçe aksanlanmıştı. Gerard onun endişelendiğini biliyordu. Beş yıl boyunca bir adamın yanında zincirlenip onun ruh halini öğrenmeden duramazdınız, Apollo gibi özel bir adamın bile.

Gerard ona karanlık bir bakış fırlattı. "Mürettebatım bensiz yelken açmakla tehdit etmeseydi, eylemlerimin sonuçlarını düşünmek için daha fazla zamanım olabilirdi."

Apollo'nun yüz hatlarının doğal dinginliği belli belirsiz bir irkilmeye bozuldu. "İsteyerek değil, Kaptan. Bir hafta daha sığırlıklarda saklanmayı düşünmüştük ama Kont'un karısıyla yaşadığımız talihsiz olaydan sonra düellodan önce denize açılmanın en iyisi olacağını düşündük. Bu yüzden Kevin'i acele etmemiz gerektiğini bildirmesi için süslü eve gönderdim." "Lanet olsun onun şehvetli postuna! Onu kendim çağırmalıyım." Gerard yanağını öfkeyle ovuşturdu ve avucunu yakında gür bir sakal olmasını umduğu taze kirli sakalına sürttü. Ionia'da en nefret ettiği şeylerden biri tıraş olmak zorunda kalmaktı.

Günde iki kez. "Vücudunda pişmanlık duyacak tek bir kemik bile yok. Onu asla komutada bırakmamalıydım." Apollo'nun yeni yağlanmış göğsüne tehditkâr bir parmak sapladı. "Eğer bunu yapmayı kabul etseydin..."

Gerard 1.80 boyuyla levazım subayından neredeyse bir karış kısaydı ama bu Apollo'nun geriye doğru aceleyle bir adım atmasını engellemedi. "İkinci komuta olmayı seviyorum, efendim. Beni kült kararlardan kurtarıyor."

Gerard bir elini saçlarının arasına sıkıştırdı, kendi şüpheleri hayal kırıklığını yatıştırıyordu. "*Onunla* ne yapacağım gibi mi?"

Apollo'yu böylesine değerli bir denizci yapan özelliklerinden biri de ne zaman geri çekilmesi gerektiğini içgüdüsel olarak bilmesiydi. "Söyleyin bana Kaptan," diye sordu dişlerinin göz kamaştırıcı beyazlığını ortaya çıkararak, "geziniz bu zahmete değdi mi?"

"Bugün bunu bana soran ikinci kişisin." Amiral'in parçalanmış kasasını attığı yerden almak için eğilirken Gerard'ın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Teminat mektubu yok. Lucien Snow'un ajanı olarak hareket etmiş olabilecek o cer'den bahsedilmiyor." Sararmış kâğıt parçalarını havaya kaldırarak rüzgârın onları savurmasına izin verdi. "Sadece Amiral'in saygıdeğer kariyerini ölümsüzleştiren eski gazete makaleleri." Küpürleri serbest bırakarak suyun üzerine saçtı, sonra yaşlılıktan küflenmiş kadife ciltli bir defteri kaldırdı. "Ve ölü bir kadının günlüğü."

Gerard ilk başta Annemarie Snow'un günlüğünü okumayı düşünmüştü ama kızının kusursuz yazısının tam zıttı olan, kızlara özgü el yazısındaki bir şey onu durdurmuştu. Lucy'nin geçmişini öğrenmeye hakkı yoktu. Varlığıyla onun hayatını yeterince işgal etmişti -evini, mahremiyetini... bedenini. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, Lucy'nin arayış içindeki parmaklarına eriyerek teslim oluşunun anısıyla sarsıldı.

Onları açtığında Apollo, kaptanını kalbinden birkaç santim ötede bir bıçak yarasına bakarken bulduğu gece gösterdiği aynı tuhaf eğlence ve empati karışımıyla ona bakıyordu.

Gerard günlüğü ve kutuyu güverteye geri fırlattı, kasıtlı bir duygusuzlukla duygusallığı bir kenara bıraktı. "Böbürlenmene gerek yok. Yapmak istediğim şeyi başaramamış olabilirim ama sana söz verebilirim ki

Lucien Snow ile bir sonraki karşılaşmamın benim şartlarımla gerçekleşeceğini bilmenizi isterim."

"Bundan emin misin?"

Gerard uzak ufku tararken gözlerini kıstı. "Kesinlikle eminim. Çünkü şu anda benim oyunumu oynuyoruz ve büyük koz benim elimde."

Sadece bu değerli ama kırılgan kartı kendi yararına kullanacak acımasızlığı toplayabilmek için dua etti.

Lucy yalnızlıkta çok az teselli buluyordu. Esaret onu çıldırtıyordu. Kafesinin parmaklıklarına çaresizce vuran bir kuş gibi büyük kulübeyi arşınıyor, yatağın yükselen hayaletinden ve onun tüm karanlık anlamlarından kaçıyordu.

Zihnini dikkatli bir şekilde boş tutmak için çabaladı, ancak saatler ilerledikçe, bu çaba başının dökülmemiş gözyaşlarıyla ağrmasına neden oldu. Şüphelerinin intikamcı iblisleri peşini bırakmıyordu. Adımlarını hızlandırdı, duvara zincirlenmediği için şükretmesi gerektiğini biliyordu.

Ya da yatağa.

Lucy kamaraya hâkim olan tik ve maun ağacından yapılma canavarlığa bakmak için arkasını döndü. Ne tür bir çapkın bir geminin pratik olmayan sınırlarında böylesine aşırı bir lüksü sergileyebilirdi? Bu şeyin varlığı bile onun doğuştan gelen pratikliğini ve nezaket duygusunu rencide ediyordu. Muhtemelen yatağı yerleştirmek için duvarları yıkmak zorunda kalmışlardır, diye düşündü kaba bir şekilde, ya da belki de gemiyi onun etrafına inşa etmişlerdir.

Oymalı ve yivli ihtişamı, Ionia'nın kapı evindeki mütevazı karyoladan ne kadar uzaksa, onu kaçırان karmaşık erkeksi yaratık da korumasının olduğuna inandığı basit, sıradan adamdan o kadar uzaktı.

O adamı sonsuza dek kaybettiğini anladığında kalbini bir keder kapladı. Daha da kötüsü, onun saf hayal gücü dışında hiç var olmamıştı.

Yine de sesi onu rahatsız etmeye devam etti. *Senin gibi bir kadını merhametime bıraksaydım, gitmesine asla izin vermezdim.*

Lucy, yatağın kaçınılmaz çöküşüyle Gerard'ın yemininin daha kötü sonuçlarını kabul etmek zorunda kalarak bir ürpertiye sarıldı.

Başka bir şey, hatta Gerard'ın babasına yönelttiği suçlamaları bile düşünmeyi tercih ederek pencereye döndü.

Babası kariyerini sona erdiren yarayı aldığında on iki yaşındaydı. Sadece Smythe'in onunla ilgilenmesine izin vermişti ama o karanlık günleri çok iyi hatırlıyordu: Amiral'in ilgi bekleyen acı kükremeleri; hizmetçilerin korku dolu fısıltıları; yabancıların her saat eve gelip ön kapıya vurmaları ve içeri girmek istemeleri. Bunlardan bazıları babasının zayıflığından yararlanarak borçlarını tahsil etmeye çalışan alacaklılar olabilir miydi?

Deniz ve gökyüzünün kesintisiz manzarası yorgun gözlerinin önünde bulanıklaşırken araya başka çocukluk anıları girdi - babasının Admiralty Court'taki bitmek bilmeyen toplantılarından birine giderken ona yapmacık bir veda edişi; eskiz defteri ve gloxinia'sından başka arkadaşı olmayan uzun, yalnız akşamlar; sabahın erken saatlerinde odasının önünden geçen ayak sesleri.

Lucy ilk kez, annesinin Amiral'le olan hayatının da kendisinininki kadar ıssız olup olmadığını merak etti.

Göğsünde bir sıkışma hissetti ve nefesi kesildi. Bir elini boğazına bastırdı, gözlerinden akan yaşları kavuran yabancı duyguyu tanımlayamadan boğulmaktan korkuyordu.

Yemeğini ağzında geveleme,

Lucinda. Dizlerini birleştir,

Lucinda.

Yığılmayı bırak, Lucinda.

Havlayan azarlar onunla alay ediyordu. Ya Gerard haklıysa? Ya babasının dindar şöhreti özenle hazırlanmış bir hileyse? Ya babası bir ömür boyu çeşitli ahlaksızlıklarına göz yummuş ve bu arada ölü bir kadının ahlaki zaafları yüzünden onu azarlamaktan gizlenemez bir zevk almışsa?

Elini dayanılmaz bir gerçekten korumak istercesine kalbine götürdü. Korku ve kederinin yerini hızla öfkenin aldığını fark etti. On dokuz yıldır uysalca yuttuğu bir öfke. Görünüşe göre, hayatındaki her erkek

hayatı ona ihanet etmişti. Gerard. Amiral. Smythe hariç herkes. Ve doğuştan gelen çekingenliği bile elini ona uzatmaktan alıkoymuştu.

Sıktığı dişlerinin arasından saf öfke dolu bir çığlık yükseldi. Lucy bu ilkel ses karşısında şoka girerek elini ağzına götürdü.

Daha da şok edici olan, bunu takip eden hafif histerik kıkırdamaydı; damarlarında dolaşan bağımsızlığın neşeli dalgalanmasının ortaya çıkardığı bir kıkırdama.

Onayını önemseydiği kimse kalmamıştı. İsterse çöküp yemeğini mideye indirebilir ve dizlerini ayırarak oturabilirdi. Artık kimsenin imkansız standartlarına göre yaşamak zorunda değildi. Artık Amiral'in iyi küçük kızı olmak zorunda değildi.

Tüm bu ironi karşısında şaşkına dönmüş bir halde kamaranın zemininde dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Sadece kendini kazanmak için değer verdiği her şeyi kaybetmiş gibi görünüyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YİRMİNCİ BÖLÜM

GERARD'IN GEÇ SAATLERDE KAMARASINA GİRDİĞİNDE İLK DÜŞÜNCESİ

o öğleden sonra devasa bir örümcek ağının içine düşmüştü. Örümceği savuşturdu ama nemli bir çorap geri dönüp ağzına çarptı. Bedensiz giysinin tanıdık pembe burnunu merakla çekiştirdi ve Lucy'ninki olduğunu anladı. Fenerin ışığı tüllü ipeğin arasından süzülüyor ve onun narinliğini en şok edici avantajıyla sergiliyordu.

Kısa bir süre için şehvet dolu içgüdülerinin etkisinde kalarak kaşlarını kaldırdı. Eğer Lucy'nin iç çamaşırları kuruması için tavan kirişlerine asıldıysa, diye merak etti, o zaman Lucy ne giyiyordu? Eğer bir şey varsa. Apollo'ya arkada kalmasını işaret ederek gizlice ilerledi ve bir kombinezonun ıslak dantelini yolundan çekerek kulübesinin enkazını ortaya çıkardı.

Dilsiz bir şok içinde çenesi düştü. Lucy birkaç saat içinde erkeksi sığınağını tam bir kaosa dönüştürmüştü. Gardırobunun tüm çekmeceleri ve kapakları açılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Açılmış haritalar ve deniz haritaları masasının üzerine saçılmıştı. Boş bir kraker kutusu masanın üzerine devrilmiş, sanki aşırı büyümüş bir fare tarafından kuşatılmış gibi kırıntılarla çevrelenmişti. Fare değil, diye alaycı bir şekilde kendini düzeltti Gerard. Pembe kulaklı, gri gözlü bir fare.

Defoe'nun *Kaptan Singleton'ının* çok sevdiği ilk baskısının kamaranın zeminine yayılmış, sırt üstü yattığını görünce dehşet dolu bir hırıltıyı bastırdı. Lucy'nin tahribatından geriye sadece yatak kalmıştı; bordo kontrpiyesi, kargaşa fırtınasının ortasında bozulmamış bir huzur denizi gibiydi.

İonia'da onun dağınıklığını çekici bulmuştu ama kendi düzenli alanının üzerine bu kadar sahiplenici bir şekilde damgalanması, deri ve tütünün yıllanmış misk kokusu arasından burun deliklerine doğru ilerleyen limon mine çiçeğinin ekşi ipucu kadar rahatsız ediciydi.

Huysuz bir mırıltı kulaklarına ulaştı. Lucy'yi uzak köşede dizlerinin üzerine çökmüş, eski bir deniz sandığını karıştırırken buldu. Lucy'nin kendi atılmış pantolonlarından birine el koyduğunu görünce kalbi hızını ikiye katladı. Solmuş dazlak derisi hafifçe yuvarlatılmış sırtını kavıyor ve kalçalarının arasındaki kışkırtıcı çukura yapışıyordu. Gerard'ın, yıpranmış kumaşı çıplak teninden ayıran hiçbir şey olmadığını fark etmesi için demir kömür sobasının üzerinde asılı duran giysilerin kısa bir zihinsel envanterini çıkarması yeterli oldu. Bu görüntü onu hem ısıttı hem de kışkırttı.

Apollo'yu öne doğru çağırdı, adamın sağlam duruşu için minnettardı.

"Bunu mu arıyorsunuz?" diye sordu yüksek sesle, cebinden Amiral'in fildişi saplı mektup açacağını çıkararak.

Lucy başını sandığın kapağına çarparak ayağa kalktı. Dönüp ona baktı, kaşlarını ovuşturdu, sonra da ona tatlı bir gülümseme sundu. "Buna ihtiyacım olmamalıydı. Adres bırakacak vaktim olmadı."

Lucy temkinli bir şekilde ayağa kalkarken Gerard'ın görüntüsü gözlerinin önünde bir kimera gibi dalgalanıyordu. Onunla ilgili çelişkili algılarını uzlaştırabilmeyi diledi. Onun gözlerinde o tanıdık yaramazlık ışıltısını gördüğünde, ilk içgüdüğü kendini onun kollarına atıp gözyaşlarına boğulmak olmuştu. Omuzlarını dikleştirdi ve kendini bu tür beyhude dürtülere karşı koymaya hazırladı.

Gerard'ın uzun boylu arkadaşı eteğinin perdesi arkasından çıkınca Lucy'nin yeni bulduğu duruşu bozuldu. Lucy hayatı boyunca sadece iki koyu tenli adam görmüştü; biri Emmons Düşesi'nin yatağının ayakucundaki minderde bir kucak köpeği gibi kıvrılıp uyumakla övündüğü küçük bir çocuk, diğeri ise efendisinin giymesi için ısrar ettiği pudralı periwig ve saten cübbeye asaleti tuhaf bir şekilde bozulmamış yaşlı bir uşaktı.

Umutsuzca kaba davrandığını biliyordu ama ağzının açık kalmasına engel olamıyordu. Adamın teni, en zengin kahveler gibi ışığı emiyor, üzerinde bir parça krema bile kalmıyordu. Kel kafa derisi yağla parlıyordu. Rengârenk yamalı bir yelek göğsünün üzerinden açılarak devasa kas kütlelerini ortaya çıkarıyordu. Kırmızı taytları heybetli vücuduna yapışıyordu.

Bacaklarının uzunluğu, kalın yara dokusu halkalarıyla çevrili çıplak ayak bileklerine kadar iniyordu. Ham ve çirkin olan bu yara izleri Lucy'nin aklını başından almıştı.

"Bayan Snow'un tepsisini masaya koy, Apollo," diye yumuşak bir sesle emretti Gerard.

Lucy'nin kalbi midesine inmişti. Neden ondan daha fazlasını beklemeliydi ki? O bir korsan değil miydi? Bir haydut? İnsan hayatı ticareti yapmayı, Kraliyet Hazinesi'ne ait bir gemiyi soymaktan daha fazla düşünmeyen azılı bir alçak? Ya da korumak için tutulduğu kadını kaçırmayı? Hiç vicdan azabı çekmediği halde, onun vicdan azabı çekmesini bekleyemezdi.

Tüm bu mantıklı hatırlatmalar onu, hayal kırıklığından ölen biri olup olmadığını merak etmekten alıkoymadı.

Gerard'a saf bir küçümseme bakışı fırlattı ve burnunu en kutsal açısıyla sabitledi. "Efendinize itaat etseniz iyi olur Bay Apollo. Hayali bir tereddüt yüzünden sırtınızı sıvazlamasını hiç istemem. Ne de olsa ikimiz de onun metaından biraz daha fazlasıyız, değil mi?"

Gerard içini çekti ve gözlerini devirdi.

Apollon tepsiyi masanın üzerine koydu ve zarif bir hareketle bir sandalye çekti. "Neredeyse on bir yıldır hiç kimse benim efendim olmadı, küçük hanım. Ben özgür bir adamım."

"Bayan Snow, sizi ikinci komutanımla, levazım subayıyla tanıştırmak istiyorum."

Lucy hangisinin daha utanç verici olduğunu bilmiyordu -Pollo'nun nazik azarlaması mı yoksa Gerard'ın üstün sırıtışı mı? Daha çok sandalyenin *altına* girebilmeyi diledi.

"Sanırım tanıştık," dedi usulca. "Bir sesi asla unutmam.

Eğer Apollo onu kaçırان kişi olarak tanınmaktan dolayı biraz üzöldüyse bile bunu meleksi bir gülümsemenin ardına sakladı.

Bu da Gerard'ın tembelce kavuşturduğu kollarını ve kemerli kaşlarını daha da şeytani gösteriyordu. "Yolculuklarımız sırasında birkaç beyaz köle taciriyle tanıştık, değil mi Apollo? Sence Paşa hâlâ haremi için mağrur genç İngiliz hanımlar mı arıyor?"

Gerard'ın bakışları erkeksi kıyafetlerini aşığılayıcı bir titizlikle dolaşırken Lucy'nin yanakları alevlendi, ancak Lucy elindekileri bırakmayı reddetti.

meydan okuyan bakışlar. "Söyleyin bana Kaptan, siz İyonya'dayken Kanal'da dolaşan, donanma askerlerini donlarına kadar soyan ve Kraliyet Hazinesi'nin altınlarıyla faro oynayan o muydu?"

Gerard, levazım subayıyla şifreli bir bakış alışverişinde bulundu ama cevap vermeyi reddetti.

Apollo bas bir gürültüyle boğazını temizledi. "Nöbete baksam iyi olacak, efendim."

Efendim, diye düşündü Lucy. Bir saygı, hatta hürmet terimiydi ama boyun eğme anlamına gelmiyordu. Apollo'nun teninin rengi onu aptalca kör etmemiş olsaydı, bu adamların eşit şartlara sahip olduğunu hemen anlayacaktı.

"Kal." Gerard'ın havlarcasına verdiği emir onu şaşırttı. Apollo şaşırdıysa bile bunu belli etmedi, sadece geri çekilerek fener ışığının kenarlarında oyalandı.

Lucy masumca göz kırptı ve Gerard'ı üzerini aramaya davet edercesine kollarını açtı. "Ben silahsızım, Yüzbaşı. Korumaya ihtiyacınız yok."

Ama olabilir, diye düşündü Gerard, Lucy'yi kısık gözlerle incelerken. Onda farklı bir şeyler vardı. Belinde dikkatsizce düğümlenmiş keten gömleğinden ya da kurdele ya da taraklarla süslenmemiş saçlarının küstahça dökülmesinden daha derin bir şey. Tanımlanamaz ama inkar edilemeyecek kadar çekici bir şey. Ona uygun kıyafetler almak için aklına bir not düştü. Bu kıyafetler içinde çok çekiciydi.

Eliyle masayı işaret etti. "Ye. Ve eğer benim sempatimi kazanmak için kendini aç bırakmak gibi çocukça fikirlerin varsa..."

Lucy sandalyeye oturup ağzına yemek tıktırtmaya başlayınca tehdidinin geri kalanını yutmak zorunda kaldı. Basit yemeklerden aldığı utanmazca zevk sarsıcıydı. Gerard, Tarn'ın Londra'da yeni mağazalar satın almış olmasına şükretti. Denizde geçirdikleri uzun haftaların ardından sık sık yemek zorunda kaldıkları kurtlu yulaf ezmesi ve böcek istilasına uğramış bisküviler karşısında Lucy'nin böyle bir coşku göstereceğinden şüpheliydi.

Bir tabak dolusu fasulye ve yarım somun esmer ekmeği mideye indirdikten sonra hepsini bir yudum sütle yıkadı. Gerard memnun olmuştu. O değerli içeceğe

Pudge'ın özel mağazaları. Lucy'nin süt bıyığıyla boyanmış aristokrat üst dudağını görmek neredeyse Pudge'ın sızlanmalarına katlanmaya değerdı. Eğilip onu kucaklamak için saçma bir arzu duyuyordu.

Onu bu cazibeden kurtardı ama pembe dili, bıyıklarını sıvazlayan bir kedinin şehvetiyle kremsi köpüğü süpürürken daha da baştan çıkarıcı bir cazibe sundu.

Bir iniltiyi bastırarak karşısındaki sandalyeye ağır ağır çöktü ve etraflarını saran kaosu işaret etti. "Ben yokken kendini eğlendirdiğini gördüğüme sevindim."

Lucy omuz silkti, onun kaprisli karakterine dair bir ipucu aradığını itiraf etmek istemiyordu. Hâlâ onun ilgisini çektiğini bilmenin tatminini ona yaşatmayı reddediyordu. Ve işkence tehdidi altında bile onun babasına yönelttiği suçlamalara inanmaya başladığını açıklamayacaktı.

"Kolayca sıkılırım," dedi havalı bir şekilde.

"Ah, evet, üretken bir hayat mutlu bir hayattır, değil mi Bayan Snow?"

Alaycı tavrı onu kışkırttı. "Korsanların ortalama bir gün içinde tamamlamaları gereken kendi kötü işler programları olmalı. Gemileri yağmalamak. Masum insanlara terör estirmek."

Gerard'ın becerikli elleri Amiral'in mektup açacağıyla oynuyordu, sanki hâlâ elinde olduğunu unutmuş gibiydi. "Yeni doğmuş bebeklerin kanını içmeyi ve insan kulaklarından kolyeler örmeyi unutma." Bereketli kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlattı ve bıçağı başparmağının ucunda test etti. "Sana hiç ne kadar güzel kulakların olduğunu söylemiş miydim?"

O gülünç Kaptan Doom efsanelerini hatırladıkça yeni bir aşağılanma duygusuna kapıldı. Ona nasıl da gülmüş olmalıydı! Utanç duygusu kabaran bir öfkeye dönüştü.

Başını geriye doğru eğerek söz konusu narin uzantıları cesurca ortaya çıkardı. "Şöhretinize ihanet etmeyin Kaptan. Kurbanlarınızı bir bakışta taş a çevirmeyi ve tek bir gecede on bakirenin ırzına geçmeyi bıraktınız."

"Gece yarısından önce," diye karşılık verdi. "Gerçi bir bakirenin on kez ırzına geçmenin iyi olacağını sanıyorum. Saat kaç Apollo?"

Lucy sandalyesinde geri çekilerek onun savuşturmasının etkisini kabul etti. Onu yemlemenin riskini aptalca unutmuştu.

"Nöbeti devralma vaktim geldi efendim," diye cevap verdi Apollo yumuşak bir sesle. "Pekâlâ o zaman. Git," diye tersledi Gerard.

Apollo kaptanına okunamayan bir bakış fırlatarak ayrılırken, Lucy kıvranmamaya çalışarak ağırlığını değiştirdi. Gerard'ın kaptislerine bu kadar çabuk terk edileceğini fark etseydi ona sataşmakta bu kadar aceleci davranmayabilirdi.

Adamın mektup açacağını cebine koyması onu rahatlatmadı. Adamın elinde başka, daha incelikli silahlar olduğunu herkesten iyi biliyordu. Dokunulmamış yatağın sessiz hayaleti arkasında belirdi.

Adam çenesindeki altın sarısı kirli sakalı okşayarak ona baktı. Lucy onun anlaşılmaz gözlerinden korunmak için bile olsa hâlâ gözlük takıyor olmasını diledi. Babasının zorbalığı bile onu tüm sırlarını anlatmaya bu kadar teşvik etmemişti. Onu daha da küçük düşürecek ve rezil edecek sırlar.

Sonunda konuştuğunda sesi Amiral'inki kadar hızlı ve resmiydi. "Buraya seninle tartışmaya gelmedim. Kanunları ortaya koymaya geldim. Medeni bir tartışmanın korsan yazılarını göğsünüze kazımdan daha basit ve çok daha az zaman alıcı olacağını düşündüm" -kendisiyle kısa bir savaşa girdi ve kaybetti; bakışları göğüslerini saran solmuş ketene kayd- "göğsüne."

"Kimin kanunlarını uyguluyorsunuz? Kesinlikle Kraliyet'in değil."

Masanın etrafında dönmek için ayağa kalktı ve Lucy ilk karşılaşmalarını hatırladı. Gözlerinin bağlı olmaması ona hiçbir avantaj sağlamamıştı. Artık onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Adamın onca hafta boyunca doğal kibrini nasıl bastırabildiğini merak ediyordu. Komutanlık havası, yüz hatları kadar açık bir şekilde üzerine damgalanmıştı.

Ellerini sırtının alt kısmında kavuşturdu. "Bu gemide olduğunuz sürece önemli olan tek yasa. Benim yasam." Adam o rahatsız edici tavrıyla omzuna doğru eğildiğinde kadın irkildi. Sesinin dumanlı tınısı kulağını okşadı. "İtaat etmenizi şiddetle tavsiye ederim. Bu geminin kaptanı olarak, korkarım ki" -kelimenin tadını endişe verici bir zevkle çıkardı- "*disiplin* görevi doğal olarak bana düşüyor."

"Doğal olarak." Sesli bir şekilde yutkundu.

Doğruldu. "Kanunlar, onlara itaat edenleri korumak için yapılır. Sizden tek bir şey istiyorum. Bu kamarayı hiçbir sebeple terk etmeyeceksiniz. *İntikam*, doğası gereği İngiltere'deki en acımasız canilerden bazılarının mürettebatını barındırıyor. Şimdiye kadar gemideki varlığını Apollo hariç herkesten gizlemeyi başardım, ancak bu kamaradan kaçır ve mürettebatımın eline düşerseniz ..." Duraksaması hem uyarı hem de pişmanlık doluydu. "Olaclaklardan ben sorumlu olmayacağım."

"Tabii ki hayır," diye fısıldadı Lucy, saf bir sefalet ürpertisine karşı koyarak.

Onu kütüphanede yakaladığı anda tüm sorumluluğundan vazgeçmişti. Sırada ne olduğunu sadece tahmin edebiliyordu: *korumasına* dair cömert bir teklif ve eğer reddederse onu ekibine atacağına dair üstü örtülü bir tehdit.

Kalbindeki son küçük inanç ışını da ölümü beklerken titredi. Kısa süreli cesaret dalgası eriyip gitti, onu savunmasız ve tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına yakın bıraktı.

Ona yalvarmayacağına yemin etti. Ona ne yaparsa yapsın. Onu ne yapmaya zorlarsa zorlasın. O, sevebileceği bir adam kılığına girmiş acımasız bir yabancidan başka bir şey değildi.

"Lucy?"

Bu nazik soru onu ürküttü. Sanki ölmüş bir sevdiğinin hayaletinin konuştuğunu duymuş gibiydi. Gözlerindeki sisin dağılıp Gerard'ın önünde diz çöktüğünü ve yüz ifadesinin endişeyle yumuşadığını görmek daha da ürkütücüydü.

"Yine hasta mı hissediyorsun? Hâlâ *somnorifera'nın* etkilerinden muzdarip olabilirsiniz."

Adam kızın alnına dokunmak için uzandı ama kız geri çekildi. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Senin aksine ben ne şaşırtıcı körlük nöbetlerinden ne de deniz tutmasından muzdaribim."

Adam doğruldu ve onun reddini öncekinden bir gram daha az zarafetle kabul etti. Ona çok daha yıkıcı bir hastalıktan, kırık bir kalpten muzdarip olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

"Benimle ne yapmak niyetindesiniz Kaptan? Beni beyaz köle tacirlerine mi satacaksınız yoksa fidye için mi tutacaksınız? Beni beyaz köle tacirleriyle takas etmeye hazır mısınız?"

en yüksek teklifi veren?"

"Amiral haram servetiyle boğulsun da umurumda değil. Tek istediğim o teminat mektubu ve beni dolandırma planındaki suç ortaklığını itiraf etmesi."

Lucy'nin kahkahasındaki alaycılık, umutsuzluğun kenarlarını yumuşatmayı başaramadı. "İkisini de alamayacaksın. İtibarı yerle bir olur. Tamamen mahvolur."

"O zaman yapması gereken bir seçim var, değil mi?" Söylenmemiş tehdidi kadının içini ürpertti. "Biraz dinlen," diye emretti huysuzca. "Gün ağarırken kalkmana gerek kalmayacak. Zamanınla ilgili taleplerimi babaninkinden çok daha az katı bulacaksın."

Lucy sersemlemiş bir halde, adamın kombinezonunu yolundan iterek gitmek için dönmesini izledi. Adını söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. Ne yapacaktı ki? Onurunu zedelemesi için onu geri mi çağıracaktı?

Kapı çarptı. Anahtar

döndü.

Sürgü yerine oturdu.

"Şu sefil herif!" Sandalyeden fırladı ve kulübenin zeminine yayılmış deri ciltli kitaba kötü niyetli bir tekme attı.

Lucy saçmaladığının farkındaydı. Adamın kendisine tecavüz edeceğinden korkmuştu ama şimdi denemediği için gururu incinmişti.

Alacakaranlığın gölgelerinin gökyüzünde süzülüşünü izlemek için pencereye doğru ilerledi. Gerard çok yetenekli olduğunu kanıtladığı gibi zamanını mı kolluyordu yoksa ona karşı bir kez daha centilmenlik mi yapıyordu? Ionia'da kendini kelimenin tam anlamıyla onun kucağına atmıştı ve Gerard ona direnmişti.

İstenmeyen anıların bombardımanı altında gözlerini kapattı: Gerard'ın parmakları göğüslerini nazikçe avuçluyor, kadınlığının nemli, zonklayan kalbini okşuyor, onun çaresiz coşku çığlıklarını yakalıyordu. Yasak görüntüler, özlem ve utancın dokunaklı bir karışımını uyandırdı.

Onu iğrenç bulmasının nedeni, nefret ettiği bir adamın kızı olması mıydı, yoksa kişisel olarak mı tiksindirici buluyordu? Nefret ettiği gibi

kabul etmek istese de, ikinci olasılığı çok daha kasvetli buluyordu.

Babası bir konuda haklıydı. Duygular mantığa zarar veriyordu. Birbiriyle çelişen duygularıyla savaşmaktan yorulan Lucy duvara yaslandı ve devasa yatağa baktı. Artık ıssız olduğu kadar tehditkâr görünmüyordu. İç geçirerek feneri söndürdü. Zarif kontrpanı bozmamaya özen göstererek kaptanın yatağına girdi ve yorgunluğa teslim oldu.

Lucy'nin yüzüne ince bir ay ışığı huzmesi düştü. Gerard onun başında durmuş, uyumasını izliyordu. Ionia'da mesafesini korumak yeterince zor olmuştu, ama onu *Retribution*'a bindirmek -Onun emrinde, onun yatağında, bir erkeğin karşı koymas beklenemeyecek kadar baştan çıkarıcıydı.

Yatağın tam ortasında temkinli bir top gibi kıvrılmış, bir şekilde saten kontrplağı sarmadan bırakmayı başarmıştı. Kulübe serindi, sobadaki kömür közü azalıyordu, yine de battaniyeleri ve yastıkları sanki onların rahatlığını kabul etmek onu düşmana maruz bırakacak mış gibi reddetmişti. Ona.

Uykudaki savunmacı duruşu ve erkeksi giysilerin ona verdiği ince kabadayılık görüntüsü onu sadece daha savunmasız gösteriyordu. Daha savunmasız ve korunmaya muhtaç. Gerard tezgâhın üzerinde dalgalanan kül rengi saçlardan bir tutama uzandı, sonra elini geri çekti ve artık onu korumanın kendi görevi olmadığını kendine sert bir şekilde hatırlattı.

Ay ışığı onun solgunluğunu ve gözlerinin altındaki yorgunluk lekelerini aydınlatıyordu. Onu kamerasına hapsetmekten başka çaresi yoktu. İlk sorumluluğu mürettebatına karşı olan sorumluluğuydu. Ve ailesine karşı. Ama onun güvertenin altında, güneş ışığı ve temiz havadan mahrum kalan kırılğan gloxinia çiçeklerinden biri gibi solup gitmesi düşüncesinden korkuyordu. Özgürlüğünün elinden alınmasının ruhuna ne kadar zarar verdiğini herkesten iyi biliyordu. Kan davasının bedelini hesaplamak için durakladı.

Kendi iradesiyle eli bir kez daha kızın saçlarını aradı. Ay yaldızlı ipeği parmaklarının arasından geçirdi, saçlarının

Doku. Adamın ona her dokunma girişiminden geri çekilmişti, gözlerindeki nefret apaçık ortadaydı. Ne bekliyordu ki? Gerçeği öğrendiğinde babasını ihbar edip kendini onun kollarına atacağını ve sonsuz sadakat yemini edeceğini mi? Bunu kesinlikle hak etmemişti. Ona en az Amiral kadar ihanet etmişti.

Eli kızın saçlarında dolaştı. Zaten onun hakkında en kötü şeylere inanıyordu. Onu haklı olduğunu kanıtlamaktan alıkoyacak ne vardı? Öne doğru eğilip hafifçe aralanmış dudaklarını ısırarak farkında olmadan teslim olmasını sağlamaktan. Onun bileklerini yakalayıp hafif bedenini kendi ağırlığının altına hapsedmekten. Ama bir zamanlar Londra'nın en güzel kadınları üzerinde mükemmelleştirdiği baştan çıkarma gücünün bile onun şiddetli ihanet duygusunu bastırmaya yeteceğinden şüpheliydi. Uykunun sisinden sıyrılır sıyrılmaz ve kendisine neler olduğunu fark eder etmez, onunla savaşıyordu.

O zaman ikisi de onun ruhunda hâlâ ne kadar karanlık kaldığını öğreneceklerdi.

Saçlarının parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi, vahşi ve bencil bir yanı, onu zaten incittiğinden daha fazla incitme konusundaki lanet olası isteksizliğini küçümsüyordu. Bu ufak tefek kızda uyuyan vicdanını harekete geçirmekte asla başarısız olmayan şey neydi?

"Korsanlık mesleğinin yüz karası'nı Doom," diye mırıldanarak tezgâh örtüsünün bir köşesini onun üzerine çekti.

İçine sokuldu, derinlere gömüldü. Gerard onun üzerine eğilirken, kulübenin anahtarını Apollo'ya geri *vermemesi* için kesin talimatlarla birlikte verdiğini pişmanlıkla hatırladı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY ERTESİ SABAH beklenmedik bir şarkı sesiyle uyandı; neşeli bir ada temposuna ayarlanmış büyüleyici bir Fransız şansonu.

Gözlerini açtığında *Retribution*'ın devasa levazım subayının masaya dumanı tüten bir tepsi bıraktığını gördü. "Kahvaltı mı?" diye mırıldandı gözlerini yumarak.

"Öğle yemeği, hanımefendi," diye nazikçe düzeltti. "Çanlar bir saat önce öğlen için çaldı."

Öğle vakti! Tembelliği yüzünden utanç içinde olan Lucy, uyması gereken bir programı olmadığını ve tembelliğinden rahatsız olacak kimsenin bulunmadığını hatırlamadan önce yataktan fırladı. Kuş tüyü şilteye uzandı ve kedigillere özgü bir esneme hareketiyle kendini şımarttı. Apollo artık şarkı söylemek yerine ıslık çalarak kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Lucy yarı hatırladığı bir rüyayla sarsılmış bir halde uykusunun ortasında durakladı. Gerard'ın, onun Gerard'ının, şefkatle battaniyesini üzerine örttüğü ve dudaklarını kendi sıcaklığıyla okşadığı bir rüya. Yere baktı ve uyandığında tezgah örtüsüne sarılmış olduğunu fark etti.

Mantıklı aklıyla alay ederek bu hayali düşünceden sıyrıldı. Üşüdüğünde tezgah örtüsünü üzerine çekmiş ve umutsuz dileklerden bir rüya uydurmuştu. Ama dünyadaki tüm mantık, yüreğindeki özlem dolu sızıyı dindirememişti.

Apollo pirinç şeritli bir sandığı önemsiz bir çabayla taşıyarak yeniden ortaya çıktı. "Kaptan bunları sizin için gönderdi."

Lucy ayağa kalktı, kalbi daha hızlı atıyordu. Gerard değil, "Kaptan". Geleceği ve kaderi üzerinde nihai güce sahip olan, her şeye gücü yeten komuta yaratığı.

Yataktan sürünerek çıktı ve sandığa doğru yanaştı, kayıtsızmış gibi davranmaya çalıştı ama beceremedi. "Nedir bu? Eski tutsaklarının kesik başları mı?"

Apollo'nun az konuşan bir adam olduğuna çoktan karar vermişti ama Apollo sandığa uzanıp bir kumaş demeti almadan önce ona azarlayıcı bir bakış fırlattı. Onu göğsünün üzerinde açarak Lucy'nin o güne kadar gördüğü en çarpıcı elbiseyi çıkardı.

Zevkten nefesi kesildi. Kadınsı kibirden yoksun olduğuna yemin edebilirdi ama o anda ilkel bir açgözlülük, turkuaz saten ve krem rengi dantelden oluşan o enfes ağı teninde hissetme arzusu onu kuşattı. Zengin mücevherli tonları başka, daha tutkulu bir çağdan bahsediyor ve Grek tarzı elbiselerinin iffetli beyazını önemsizleştiriyordu.

"Aman Tanrım," diye huşu içinde nefes aldı. "Kesinlikle güzel, değil mi?"

Apollo gülümseyerek onu, kabarık kolları süsleyen minyatür inci düğmelerin üzerinde saygılı bir el gezdirmeye teşvik etti.

"Alabilir miyim?" diye utangaçça sordu.

Elbiseyi onun sevgi dolu ellerine bıraktı. İçgüdüsel dürtüsüne boyun eğerek, nasıl oturacağını görmek için elbiseyi havaya kaldırdı.

Aldığı zevk, geldiği gibi hızla kayboldu. Ayakları ve kamaranın zemininden on beş santimlik bir kısım daha hacimli etek tarafından yutulmuştu. Elbise belli ki kendisinden çok daha uzun boylu bir kadın için dikilmişti. Ve korsajın esneyen boşluğu göz önüne alındığında, çok daha biçimli.

Doom'un biraz daha etine dolgun kadınlardan hoşlandığını duymuştum.

Gerard'ın kendi sert kınaması onunla alay ediyordu. Ne düşünüyordu ki? Kaçırılmadan önce, onun için bir gardırop dikirmek için çaba ve masraf gösterdiğini mi? Taşan sandığa küçümseyici bir bakış fırlattı. Bunlar belli ki gemide *ağırladığı* diğer kadınların döküntüleri idi. Eğer bunlar normalde emrine amade olan şehvetli yaratıkların bir göstergesiye, onu gerçekten de çekici bulmuyor olmalıydı.

Kendisine baktı, erkeksi kıyafetler içinde özellikle aval aval ve köşeli hissediyordu.

Çenesini kaldırarak görkemli elbisenin ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. "Kaptanınıza kendi elbisemin uygun olacağını söyleyebilirsiniz. Eski fahişelerinin kıyafetleriyle ilgilenmiyorum."

Apollo o kadar üzgün görünüyordu ki Lucy bir suçluluk duygusu hissetti. Ağzını açtı, sonra sanki konuşursa korkunç sonuçlar doğuracakmış gibi kapattı.

İncinmiş gururu küçümsemesini körükledi. "Ayrıca ona, işbirliğimi bir sandık dolusu güzel mücevherle satın almayı düşünüyorsa, bir kez daha düşünmesi gerektiğini söyleyebilirsiniz. Düşündüğünün aksine, ben bir parça peynirle rüşvet verilecek ürkek bir fare değilim."

Apollo, yelkenleri açmayı ya da buna benzer başka bir temel görevi unuttuğunu aniden hatırlamış gibi, daha önce büyük bir özenle taşıdığı elbisesini buruşturup sandığa attı.

Kapağı kapattı ve omzuna doğru kaldırdı. "Pekâlâ küçük hanım. Mesajınızı Kaptan'a ileteceğim."

"Teşekkür ederim efendim," diye cevap verdi Lucy. Pantolonunun içinde reverans yaparken kendini biraz gülünç hissediyordu ama nezaket gösterecek kadar saygınlığını koruduğuna inanıyordu.

Apollo kulübeden hızlı adımlarla kaçtı. Lucy onun kapıyı kilitlemeyi unutmuş olabileceğine dair kısa bir an için umutlanmıştı ama anahtarın çevrilmesi ve sürgünün gümbürtüyle yerine oturması kusursuzdu.

İnsanın kendini duygularına bırakması kesinlikle acıktırıyor, diye düşündü masaya giderken. Ayrıca, *Kaptan* Claremont'la karşı karşıya gelmek için tüm gücüne ve kurnazlığına ihtiyacı olacaktı.

Tepsiden peçeteyi çekti. Toprak tepsinin üzerinde uzun, köpüklü bir bardak süt ve güzelce dilimlenmiş bir parça peynir durduğu için içinden aciz bir öfke ciyaklaması çıktı.

Gerard'ın onun zamanına yönelik talepleri gerçekten de Amiral'inkinden daha az katı olmuştu. Eğer her sabah Apollo'dan gelen iyi olup olmadığına dair kısa ve öz sorular olmasaydı, onun varlığını tamamen unuttuğundan şüphelenebilirdi.

Her geçen saat daha da küçülen bir kamarada, denizde geçen günlerin monotonluğuna katlanmak zorunda kalarak, kendi arkadaşlığından çılgınca sıkılmıştı. Kocaman yatağın ortasında tek başına kıvrılmış uyumaya devam etti.

Ufku huzursuzca incelediğinde ne bir işaret ne de bir takip izine rastladı. Ya da kurtarma. Kaçmak için hiçbir fırsat yoktu.

Apollo'nun her ayrılışı aynı lanetleyici çarpma, tıklama ve gümbürtüyle vurgulanıyordu. Öfkesi giderek azaldı ama Apollo'ya kaba davranmanın hiçbir etkisi olmadığını hemen anladı. Kaba sözleri onun iyi yağlanmış derisinden su gibi akıp gidiyordu. Öfkeyle onun ve Smythe'ın kardeş olmaları gerektiğini düşündü.

Üçüncü gün, can sıkıntısından kulübede yaptığı tahribatı düzeltmek zorunda kaldı. Yerden bir kitap aldı ama Gerard Claremont gibi bir adamın ilgisini ne tür bir kitabın çekebileceğini merak ederek tereddüt etti.

Parmak uçlarını fas ciltli kapağın üzerinde gezdirdi ve zengin dokusundan etkilendi: Daniel Defoe'nun yazdığı *Kaptan Singleton*. Kitabın, kötü şöhretli bir korsanın otobiyografisi kılığına bürünmüş bir roman olduğunu anlamak için çok kısa bir inceleme yetmişti.

Dudakları zarif bir küçümsemeyle kıvrıldı. Amiral romanlarla alay etmekten, gerçekte hiç olmamış bir şeyin önemli olamayacağı konusunda ısrar etmekten özel bir zevk alırdı. Hatırladıkça küçümsemesi azaldı. Amiral, kızı da dahil olmak üzere pek çok şeyle alay etmekten zevk alırdı. İçine bir meydan okuma ruhu dolanarak yere bağdaş kurdu ve okumaya başladı.

Dört saat sonra Apollo ona öğle yemeğini getirdiğinde hâlâ aynı pozisyondaydı. Dalgın bir şekilde kuru bisküvileri ve tuzlu bifteği kemirerek yerken diğer eliyle sayfaları çeviriyordu. Bir kitabın beklenmedik sayfaları arasında farkında olmadan aradığı şeyi bulmuştu: kaçış. Haydut kaptanın heyecan verici maceraları onu egzotik iklimlere taşıırken saatler eriyip gitmişti.

Ertesi sabah romanı bitirdi, son sayfayı hüzünlü ama tatmin olmuş bir iç çekişle çevirdi. Yavaşça kitaplıktaki yerine geri koydu, sonra iki Defoe romanı daha bulana kadar Gerard'ın ciltli atlaslarını ve haritalarını karıştırdı.

Apollo akşam yemeğiyle içeri girdiğinde ilk kitabı yutmuştu ve ikinci kitabın yarısında yatağa yüzüstü uzanmıştı. Kitabı bir kenara bıraktı, kırılğan sayfalarını zedelememeye dikkat etti. Defoe'nun lekeli kahramanlarının hayalinde Gerard'a benzeme eğiliminin rahatsız edici olduğunu zaten fark etmişti, ama en son

Gerard'ın asil kazazede Robinson Crusoe ve Apollo'nun onun sadık Cuma'sı olarak enkarnasyonu, aç karnına sindiremeyeceği kadar fazlaydı.

Apollo'nun yemek tepsisini hazırlayışını keskin bir merakla izledi. Defoe'nun karakterlerinin zengin geçmişleri onu duraksatmış, insanları seçtikleri yollara neyin sürüklediğini merak etmesine neden olmuştu. Her zamanki gibi Apollo'nun iri kemikli ayakları çıplaktı ve bakışları ayak bileklerini çevreleyen çirkin yara izlerine takıldı.

Gitmek için döndü. Kadın ayağa fırladı. "Kal!" Bu emrin kulağa ne kadar sert geldiğini fark edince ellerini birbirine doladı ve ona titrek bir gülümseme sundu. "Kalır mısın lütfen? Akşam yemeğini benimle paylaş. Ben... yalnızım." Lucy bu sözleri yüksek sesle söyleyene kadar ne kadar doğru olduklarını fark etmemişti. Gerard'ın kaçıışı onu kimsesiz bırakmıştı.

Apollon tereddüt etti, sonra zarif bir selamla onu şaşırttı. "Hanımefendinin nazik davetini kabul etmekten onur duyuyorum."

İri gövdesini bir sandalyeye katlarken, akşam yemeğini ikiye bölmeye özen gösterdi. Babasının onu bir vahşiden biraz daha fazlası olarak görebileceği bir adamla ekmek kırarken gördüğünde ne kadar şaşıracığını hayal edebiliyordu. Bu düşünce onu fazlasıyla memnun ederek gülümsedi.

Apollon ev sahibesinin muzip sırıtışıyla gözleri kamaşmıştı, kaptanın sandığını reddettiğinden beri kızıdan gördüğü ilk sırıtışı bu. O gün söylenildiği gibi kızın sert mesajını iletmışti. Gerard gözlerinden yaş gelene kadar gülmek zorunda kalmıştı.

"Nerelisin, Apollo?"

Lucy'nin zararsız sorusu onu hazırlıksız yakalamıştı. Şimdiye kadar kendi huysuz şikâyetleri dışında hiçbir şeye ilgi göstermemişti. Belki de sadece bir insan sesinin rahatlığını özlüyordu. Apollo uzun süren sessizliğin ne kadar zarar verici olabileceğini biliyordu.

"Zulu kabilesinden geliyorum," diye cevap verdi, kuru bir bisküvi parçasını koparıp et suyu yerine geçen ince su ve un karışımına batırarak. "On dokuzuncu yazımda evimden alınıp Santo Domingo'ya götürüldüm ve orada bir Fransız plantasyon sahibi beni satın aldı."

Apollo'nun sesi melodik ve etkileyiciydi, doğuştan bir hikaye anlatıcısının sesiydi. Kusursuz diksiyonu, İngilizceyi geç öğrendiği için daha çok seven bir adam olduğunu kanıtlıyordu. Yemeği unutan Lucy, dinlemek için çenesini ellerinin üzerine koydu.

"Ustam iyi bir adamdı, aydın bir adamdı. Beni tarlalara göndermek yerine eğitti; Fransızca, Latince ve İngilizce okuyup yazmayı öğretti, bir beyefendinin görgü kurallarını öğretti, benimle sanat ve felsefe tartışarak saatler geçirdi." Apollo kıkırdadı. "Rousseau ve İsa onun felaketi oldu. 'İnsan özgür doğar; ama her yerde zincire vurulmuştur. "

Apollo'nun, farkında olmadan Fransız Devrimi'nin tohumlarını atan asil sözleri dile getirmesi Lucy'nin tüylerini diken diken etti.

"Eğer kucaklamam için bu kadar hevesli olduğu Mesih insanları özgür kılmak için öldüyse, o zaman ben neden özgür değildim? Sonunda onu fikrimi kabul etmeye zorladım." Apollon'un yüzü bulutlandı. "Kararlılığı çok geç geldi. Özgürlüğüm için valiye dilekçe veremedim köleler isyan etti. Bir komşunun tarla işçileri tarafından öldürüldü. Kollarımda öldü."

Lucy kendini sandalyesinin kenarına tünemiş buldu. "Sana yapacak ne kalmıştı? İsyana katılmak mı?"

Apollo başını salladı. "Ustamın dizinin dibinde öğrendiğim tek bir ders varsa, o da şiddetin sadece şiddet doğurabileceğidir."

Bir korsan için tuhaf bir felsefe, diye düşündü Lucy, ama kendi öğüdünü tutmayı tercih etti.

"İsyan bastırıldı. Tutuklandım ve hapsedildim. Yetkililer benden korkuyordu; bazıları cüssemden, bazıları da eğitimimden. Köleler de aynı nedenlerle bana saygı duyuyordu. Vali beni diğer yakalanan kölelerle birlikte astırabilirdi ama beni şehit etmenin ilkinden daha kanlı bir isyana yol açacağından korkuyordu. Bu yüzden beni kilit altında tuttular ve dış dünyanın beni unutmasını beklediler."

"Öyle mi?" Lucy usulca sordu.

Başını salladı, kara gözlerinde kendine acıma duygusu yoktu. "O gelene kadar."

Lucy'nin *onun* kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Sıçrayan kalbi ona söylemişti. Daha fazlasını duymak istemiyordu. Onu esir alan kişiye karşı duyduğu küçümsemenin daha fazla artmasını istemiyordu. Ama artık çok geçti.

Apollo'nun dudaklarında acı tatlı bir gülümseme belirdi. "Beş yıldan uzun süredir duyduğum ilk kahkaha onunkiydi. Müzik gibiydi, ruhuma merhem oldu."

Lucy tabağını itti ve aynı dayanılmaz kahkahayı ilk kez duyduğu anı hatırladı. Kahkahanın yankısı hâlâ rüyalarına giriyordu. "Yani ondan hemen hoşlandın, öyle mi?" diye sordu asık suratla.

Apollo kahkahalarla gürledi. "O orospu çocuğundan nefret ediyordum!" Şok olmuş bir halde öne doğru eğildi. "Öyle mi yaptın?"

"Acım beş yıldır içimi kemiriyordu. O da tıpkı beni hapse atan adamlar gibi beyaz bir adamdı. Sadece beyaz bir adam değil, her nefesinde gevezelik eden bir beyaz adamdı. Ona çenesini kapamasını ve beni rahat bırakmasını yoksa uyurken zincirlerimle onu boğacağımı söyledim."

Lucy başını salladı ve kendisinin de aynı şeyi yapmak istediği zamanları hatırladı. Apollo'nun ikilemini tamamen paylaşıyordu. "İşe yaramadı, değil mi?"

"Hayır. Sadece devam etti, dürttü, alay etti ve dürttü, sonunda sadece onun cehennem sesini bastırmak için konuşmaya başladım. Öğrenmeye olan açlığı benimkinden bile fazlaydı. Resmi bir eğitim almamıştı. Atlasları ve kargo listelerini okuyabiliyordu ve düzgün bir seyir defteri tutabilecek kadar iyi karalayabiliyordu ama bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyordu. Dillere karşı öyle bir yeteneği vardı ki, aylar içinde hem Fransızca hem de kabilemin lehçesinde konuşmaya başladı."

Apollo'nun gözlerini ağır bir hüznün kapladı. "Konuşmaya devam etmek için çok uğraştı. Gülmeye devam etmek için. Sesini ondan almaları uzun zaman aldı."

Lucy onun empati yeteneğinden nefret ediyordu. "Sanırım mucizevi bir kaçış planladı. Cesur ve becerikli bir şey. Bir depresyon, bulutlardan meleklerin borazanlarının çalması ya da buna benzer saçma sapan bir şey."

Apollo başını salladı. "Kurtarılmamız ilahi müdahaleden daha az bir eylemdi." Esrarengiz gülümsemesi, detaylar için baskı yapmanın boşuna olacağı konusunda onu uyardı.

Lucy onu merakla inceledi. Bu kadar farklı geçmişlere sahip iki adamın birlikte esarete zorlandıklarında neden bağ kurmuş olabileceklerini anlayabiliyordu ama bu yine de bu heybetin nedenini açıklamıyordu

barışçıl eğilimleri ve Fransızca'ya olan düşkünlüğü ile dev *Philosophes* bir korsan gemisinde görev yapıyordu.

"Sizin gibi bir adam için dünyada çok az yer olmalı" -kendi patavatsızlığından utanarak duraksadı- "eğitim. Sanırım Bay Claremont'la birlikte olmaktan başka seçeneğiniz yoktu."

Apollon'un kaşları, sanki kızın ifadesi onu şaşırtmış gibi çatıldı. "O benim kaptanım. Onu her yerde takip ederim."

Lucy bakışlarını indirdi, onun anlamlı sadeliğinden utandı ve böyle bir sadakatin reddedilemez kanıtından rahatsız oldu. Buna neyin ilham verdiğini keşfetmeyi çok istiyordu ama boğazının sormak için çok gergin olduğunu fark etti.

Lucy, gelecek günlerin dayanılmaz derecede uzun saatlerinde Apollo'nun sırlarını paylaştığı için büyük pişmanlık duyuyordu.

Bay Defoe'nun romanları artık onu ilgilendirmiyordu. Zihni, Gerard'ın bir hayvan gibi taş bir duvara zincirlenmiş, güneşli gülümsemesinin acı bir teslimiyete dönüştüğü, parlak gözlerinin umutsuzluk ve çaresizlikle karardığı görüntülerle dolup taşıyordu. Onun hayatındaki belirgin fiziksel yokluğu, sadece sürekli varlığını yoğunlaştırıyordu. Düşüncelerinde. Kalbinde. Uykusunda.

Bir gece rüyasında ona geldi, yüzü gölgeli ve anlaşılmazdı, bir an karanlık ve çatık kaşlıyken, bir sonraki an o yürek parçalayan sırtışıyla parlıyordu. Uyandığında yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını, kollarının, özlem dolu ıssızlığını dindirmeyen bir kucaklaşmanın sahteliğiyle kendine sarıldığını gördü.

Gecenin geri kalanını, çaresizliği artarak, karmakarışık tezgâhta dönüp durarak geçirdi. Öfke ve incinmiş gurur katmanlarının altında kalan duygularını daha fazla bastıramadan kaçmak zorundaydı.

Ertesi sabah uykusundan uyandığında süt gibi güneş ışığının kulübeye dolduğunu ve uzak ufukta dar bir kara parçasının görüldüğünü fark etti.

Apollo kahvaltısıyla içeri girdiğinde, gardırobun yanında durmuş, masumca gülümsüyordu, elleri arkasında ağırbaşlı bir şekilde kenetlenmişti. "Günaydın, Apollo."

"Günaydın, hanımefendi."

Parlayan sırtını ona dönerek ağır bir atlası kenara itti ve tepsiyi masanın üzerine yerleştirdi. Lucy parmak uçlarında ona doğru ilerledi ve titreyen elleriyle sıktığı şişenin boynunu yavaşça kaldırdı. Kalbi gergin bir korku ve erken gelen bir pişmanlıkla güm güm atıyordu.

Apollo arkasını dönmeden nazikçe, "Bunu yapmamanızı tercih ederim, küçük hanım. Bu Kaptan'ın en sevdiği konyak."

Lucy derme çatma silahını utangaç bir tavırla indirdi ve levazım subayının kafasına vurmak gibi tatsız bir görevden kurtulduğu için garip bir şekilde rahatladı.

Lucy'nin ikinci kaçış girişimi daha da uğursuzdu. İlhamdan yoksun bir şekilde, Apollo kapıyı açana kadar bekledi ve ambara doğru çılgınca bir hamle yaptı. Apollo elbisesinin eteğinden yakalayıp onu geri çekmeden önce eşiğe kadar gelebilmişti. Günün geri kalanında kara kara düşündü ama Apollon etkilenmedi.

Ertesi sabah Apollo'nun zorlu gardını indireceğini umarak ona bir süre izin verdi. Akşam karanlığı onu kapının arkasındaki bir sandalyeye tünemiş buldu. Kapı açıldığında iç çamaşırını Apollo'nun masum kafasının üzerine düşürdü. Apollo yapışan kumaşı pençelerken, kadın onun bacaklarının arasına kaçtı ve sessizce kapıdan dışarı çıktı.

Apollo'nun onu yakalamasının sadece birkaç dakika alacağını bildiğinden, Lucy en yakın geçitten aşağıya doğru fırladı ve takip edilip edilmediğine dair omzunun üzerinden kontrol etme isteğine direndi. Kulübeden kaçmanın ötesini pek düşünmemiştir ama zamanını en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydı. Belki de barut deposunun yerini bulabilirdi, böyle bir fırsat tekrar ortaya çıkarsa bir çatışma için ideal bir yerdi.

Hiç bu kadar gelişigüzel tasarlanmış bir gemi ambarı görmemiştir. Lord Howell'ın topiary labirentinden daha tuhaf kıvrımları ve dönüşleri vardı. Çok geç fark etti ki, yelkenlinin karnının derinliklerine giden bir geçit seçmişti. Her kavşakta asılı duran ve az yanan fenerler onun tek kurtuluşuydu. Bu kıymıklı tahta ağın içinde sıkışıp kaldığını, yaklaşan karanlık ve sintine suyunun pis kokusuyla boğulduğunu düşündükçe ürperiyordu.

Nefes almak ve çarpan kalbinin üzerine bir elini bastırmak için durakladı. Hala kovalamaca sesleri yoktu, sadece ürkütücü

Geminin gıcirtısı, denizin amansız dalgası ve eğimiyle savaşıyordu.

Tek başına duran demir parmaklıklı bir kapı onu koridorun karşı tarafına çekti. Kaçma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu ama belki de Yüzbaşı Claremont pazarlık yapmaya istekli olduğunu gösterene kadar bir yerde barikat kurabilirdi. Parmakları soğuk kapı koluna dokununca karıncalandı. Gerard'ın mürettebatıyla ilgili korkunç uyarılarını hatırlayarak onları geri çekti.

"Saçmalama," diye kendi kendini azarladı. "Sadece seni korkutmaya çalışıyordu."

Neredeyse kapının kilitli olduğunu umacaktı ama gönülsüzce iterek kapıyı açtı. İçerisi zift gibi karanlıktı, bu da ambardan gelen fener ışığını daha da ürkütücü kılıyordu.

Lucy'nin boğazına istemsiz bir çığlık takıldı. Gölge oda, güzel bir işkence sehpası, dikenli bir dokuz kuyruklu kedi, duvara cıvatalanmış üç çift paslı kelepçe ve diğer birkaç uğursuz metal ve ahşap birleşimi ile donatılmış bir Engizisyoncunun rüyasıydı. Lucy'nin Bay Defoe tarafından yeni döllemiş hayal gücü, bunların uğursuz amaçlarını belirlemede pek zorlanmadı. Bu korkunç tablonun üzerinde demirden bir bakire hüküm sürüyor, yüz hatları kötücül bir zarafetle donup kalıyordu.

Lucy izlerken, menteşeli kapının santim santim gıcırdayarak açılmaya başladığına neredeyse yemin edecekti.

"Missie!" Apollo'nun sesi gök gürültüsü gibi çatladı.

Lucy kapıyı çarparak kapattı ve dönerek kendini kapının önüne attı. Apollo onun üzerinde yükseliyor, yetersiz ışıktaki yasaklayıcı olmaktan daha kötü görünüyordu.

Sesine sahte bir neşe kattı. "Sorun nedir, Apollo? Kaptan'ın dolabında iskeletler mi var?"

"Öyle de diyebilirsiniz."

Önsöz söylemeden yorgun bir iç geçirdi, dizlerini büktü ve onu omzuna attı. Toplanmamış saçları gözlerini kamaştırıyordu ama Apollo onu kulübeye geri götürmek için döndüğünde kaslarında bir gerilim şimşegi çaktı.

Selamlama aldatıcı bir şekilde nazikti. "İyi akşamlar, Apollo." "İyi akşamlar... Kaptan."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI İKİ

LUCY SESSİZ BİR MUTSUZLUK İÇİNDE GÖZLERİNİ KAPATTI.

O vardı

Gerard'ın karşısına Apollo'nun omzunda gevşek bir yenilgiyle değil, onurunu koruyarak çıkmanın hayaliyle eğleniyordu.

"Bir yere mi gidiyorsunuz Bayan Snow?" Sesine yeniden gerginlik gelmişti.

Kıvrınmamaya çalıştı, ama adamın kışına hitap ettiğinin de farkındaydı. "Öyle görünmüyor, Kaptan."

Hoşbeş tamamlandıktan sonra, Gerard'ın kısaltılmış sözleri sona erene kadar garip sessizlik uzadı. "Misafirimiz kaç kez bizi terk etmeye çalıştı?"

Kıvrınma sırası Apollo'daydı. Lucy onun iri gözeneklerinden sızan hüznü neredeyse hissedebiliyordu.

"Beni yere bırak," diye ısrar etti, suçun onun sırtına yüklenmesine izin vermeyi reddederek. Sonuçta, yüzsüzlük ederek ne kaybedecekti ki?

Apollo itaatkâr bir şekilde itaat etti. Lucy saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, sonra da keşke yapmasaydım diye hayıflandı. Güvenilmez fener ışığı Gerard'ın yüzünü karanlıkta bırakıyor ve ona rahatsız edici rüyalarını hatırlatıyordu. İlk kez, az önce keşfettiği gibi bir dehşet odasını nasıl bir adamın donatacağını merak etmesine izin verdi.

Ondan duyduğu korku onu çileden çıkarmıştı. Kasıtlı bir küstahlıkla başını savurdu. "Sanırım bu benim üçüncü başarısız özgürlük girişimim. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Ona kalkık bileklerini uzattı. "Beni zincire mi vuracaksınız?"

Teklifin değerini düşünmek istercesine başını öne eğdi. "Cazip bir teklif."

Lucy ellerini geri çekti, onu ne kadar zorlayabileceğinden emin değildi.

"Getirin onu," diye emretti Apollo'ya, aşağılayıcı bir umursamazlıkla topuğunun üzerinde dönerek.

Lucy darağacına mahkûm edilmiş bir suçlu gibi iki adamın arasında yürüyordu. Kaderine uysalca boyun eğebilirdi ama o sessizce gitmeyi reddetti.

"Küstahlığımı bağışlayın Kaptan, ama profesyonel ilişkimizi sürdürmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Siz, efendim, korsansınız. Ben ise tutsağım. Bu nedenle, esir olarak, sadece daha önce bahsedilen görevimi yerine getirmek için rutin olarak kaçma girişiminde bulunmayı kutsal bir yükümlülük olarak hissediyorum-"

Lucy tam arkasından bir kapı çarpınca irkildi. Görünüşe göre Apollo onu terk etmiş, az önce öfkelenmek için büyük çaba sarf ettiği güçlü bir adamla büyük kulübede yalnız bırakmıştı.

Adam yüzünü ona döndüğünde Lucy kendini hazırladı ama hiçbir şey onu bir haftanın adamın görünüşünde yarattığı değişikliklere hazırlayamazdı. Teni daha koyuydu ve gözlerinin parlak elasını daha da belirginleştiriyordu. Saçları daha açık renkliydi ve şimdiden ensesinde asi dallar halinde kıvrılıyordu. Parmaklarını onların arasından geçirmek için duyduğu hain arzuyu bastırdı. Sakalı çenesini koyulaştırmış, çocuksu açılarını yıkıcı bir olgunlukla gölgelemişti.

Sanki çok fazla uykusuz gece geçirmiş gibi çiğ bir kenar ona yapışmıştı. Lucy ilk kez, kendisi onun yatağında uyurken ve rüyasında onu görürken onun nerede uyduğunu merak etti. İşin tuhafı, bu hafif dağınıklık havası onun sert çekiciliğini daha da artırıyordu.

Koruması yakışıklı bir adamdı. Bu adam karşı konulmazdı.

Adamın değişmiş görüntüsüne hazırlıksız yakalandıysa, karnındaki erime hissine, kalbindeki tehlikeli özleme iki kat hazırlıksız yakalanmıştı.

"Elbiseni çıkar."

Sözleri Lucy'nin üzerine bir tutam soğuk tuzlu su gibi çarptı. Cesareti onun kararlı bakışları altında söndü. "Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı. "Bir daha kaçmaya çalışmayacağım."

"Tabii ki yapmayacaksın. Elbiseyi bana ver."

Bir metre boyundaki saf erkek kararlılığıyla önünde duruyordu. Lucy farkına varmadan geriye doğru bir adım attı. Onun hakkındaki yanlış düşünceleri

Babası onun kötü bir karakter yargıcı olduğunu kanıtlamıştı, ama bu adamı da bu kadar kötü yargılamış olması mümkün müydü?

"Kaçmaya çalıştığım için beni suçlayamazsın. Benim yerimde olsaydın sen de aynısını yapardın." Lucy sözcükleri geri ısırabilmeyi diledi. O, kendisinininkinden çok daha dayanılmaz bir durumdaydı. Beş uzun yıl boyunca. "Eğer senin çarpık disiplin anlayışın buysa..."

Ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Seni soymak zorunda bırakma beni, Lucy. Bunun senin tek elbisen olduğunun farkındayım."

"Oh, lütfen, ben-" Daha önce yalvarmayacağına dair ettiği yemini hatırlayan Lucy, yalvarışları karşısında geveleyen dişlerini sıktı. Lucy onurunu kurtarmak için mücadele ederken Gerard'ın görüntüsü dökülmemiş gözyaşları arasında dalgalanıyordu. "Ben bunu hak etmiyorum."

Yumuşak bir sesle söylediği azarlamanın adam üzerinde fark edilebilir bir etkisi olmadı. Eteğini topladı, sonra tereddüt etti, kendisini onun meraklı gözlerinden koruyacak bir kombinezon bile giymediğini hatırladı. Belki de onu levazım subayının kafasına düşürmesinin cezası buydu.

Elbisesini sürükleyerek çıkardı ve adamın önünde, ince kombinezonu, ipek donu ve yırtık pırtık gururundan başka bir şey giymeden titrememeye çalışarak durdu. Parmakları toplanmış elbiseyi ısırdı ama elleriyle kendini örtme zilletine düşmeyi reddetti.

Adam ona doğru adım atmadan önce gözleriyle bir, iki kez onu taradı. Lucy gözlerini kapadı, adamın ellerini onun üzerine koyacağı andan korkuyordu. Onu yatağa doğru yönlendirirken amansız kavrayışından başka bir şey yapmayarak masumiyetini elinden alacağı andan.

Ona o kadar yakın durdu ki, nefesinin şakağındaki saçları karıştırdığını, vücudunun kaçınılmaz sıcaklığının, yetersiz kıyafetinin ortaya çıkardığı savunmasız teni kavurduğunu hissedebiliyordu. Titrek bir nefes aldı, sonra keşke almasaydım dedi. Adam rüzgâr, deniz ve tuz kokuyordu.

-Özgürlüğün kokusu. Havasız kamarada kilitli geçirdiği günlerden sonra, bu baştan çıkarıcı koku onu sarhoş etmişti. Aralarında, denizin sunduğu her şeyden daha şiddetli akıntılar dönüyordu.

Derinliklerine çekilme tehlikesiyle karşı karşıya olanın kendisi olduğunu hisseden Lucy artık nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, sıkılı yumruğundan cüppesi yırtıldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Şok olmuştu, Gerard onu bırakıp kapıya doğru yürümüştü. Kapıyı karşı duvara çarptırdı, sonra da ön l ü ğ ü n ü koridora fırlattı.

Gardırobu ve deniz sandığını kendi kıyafetlerinden benzer bir vahşilikle boşaltırken, çekmeceleri çarparken ve tüm bu süre boyunca nefesinin altında mırıldanırken şaşkınlıkla izledi. Yataktaki battaniye ve çarşafları acımasızca yırttı ve kuş tüyü yatakta yastıklar dışında hiçbir şey bırakmadı. Birkaç dakika içinde, her ikisinin de giydikleri hariç, kamaradaki her kumaş parçasını ambarın doymak bilmez ağzına yedirmişti.

Onunla yüzleşmek için dönmeden önce boş sandığın kapağını sağır edici bir güçle çarptı. "Belki şimdi tuzaktan kaçmak için iki kez düşünürsünüz, Bayan Fare. Sana o -o-" -sertçe yutkundu- "anlamsız yaratığın içinde bir kez bakarsam adamlarım seni paramparça eder." Sesi hırıltıya dönüştü. "İşleri bittiğinde, senden geriye köpekbalıklarına yem olacak kadar bir şey kalmayacak."

Alaycı bir korsan taklidiydi ama Lucy tam olarak ikna olmamıştı. Gerard onun sağ omzunun hemen üzerindeki bir noktaya dik dik bakıyordu. Güçlü elleri yumruk olmuştu. Tehdit etmek için mi yoksa kendi dengesizliklerini gizlemek için mi? Baş döndürücü bir içgörüyle merak etti.

Beklenmedik savunmasızlığı onu cesaretlendirdi. Onu zorladığı bu zekâ düellosunda kendi silahlarına sahip olabileceğine dair ilk ipucunu verdi. Belki de kıyafetlerini geleneksel olmayan yollarla geri kazanabilirdi.

Saçlarını geriye doğru silkeleyerek, sanki giyinik erkeklerin önünde donuyla dolaşmaya alışkınmış gibi kendini yatağa doğru yürümeye zorladı. "Bu pek sportmence bir davranış değildi, Kaptan. Eminim biliyorsunuzdur, denizde geceler oldukça soğuk geçer."

Gerard şaşkın bir an için Lucy Snow'un onu utandırmaya mı yoksa baştan çıkarmaya mı çalıştığını söyleyemedi. Bakışları azarlayıcıydı ama belli belirsiz dudak büküşü boğucu bir vaadi ima ediyordu. Öfkesini bastırmak için mücadele etti. Aptalca kaçma girişimine duyduğu mantıklı öfke. Kendisine karşı en iğrenç suçları işleyebileceğine inandığı için mantıksız bir öfke.

Aksine inanmak. Fenerin ışığı, kadının şeffaf iç çamaşırlarının arasından geçerek adamın dikkatini dağıttı.

Apollo'nun elbiselerini çıkarması daha akıllıca olurdu ama bir kaptanın levazım subayından yapmasını isteyemeyeceği bazı şeyler vardı, ona çok güvense bile.

"Yani benim kötü bir ev sahibi olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Bu kadar güzel bir kadında bu kadar koyu ve çarpıcı duran kirpikleri gözlerini örtmek için aşağıya indi. "Beni suçlar mısınız? Beni günlerdir kilit altında tutuyorsun."

"Kendi güvenliğiniz için."

"Öyle diyorsun. Ama ateşim çıkar ve açıkta kalarak ölürsem, babamla olan ilişkilerinizde size pek faydam dokunmaz."

Yatağın kenarına çöktü, sırtının ince kavisi küçük göğüslerinin çürük ipeğe karşı kışkırtıcı itişini vurguluyordu. Gerard'ın avuç içleri, ellerinin altındaki kusursuz ağırlıklarını ve dokunuşuna verdikleri inanılmaz tepkiyi hatırlayınca karıncalandı. Bakışları tembelce sallanan baldırlarının kıvrımını takip etti. Bacakları her zaman bu kadar uzun muydu? Bu kadar nefis miydi?

Tekrar yutkunmaya çalıştı ama boğazı kurumuştı. Bu sinir bozucu cüretkârlık gösterisine ne sebep olmuştu acaba? Bundan hiç hoşlanmadığını söylese yalan söylemiş olurdu. Belki de blöfünü görmenin zamanı gelmişti.

Gerard yatağa yaklaşırken, hızlı adımları tahta zeminin ritmik eğiminden etkilenmeyen Lucy, onun yakınlığının tedirgin edici etkisini gizlemek için mücadele etti.

Adam uzanıp elini saçlarının altından geçirdiğinde bu imkânsız hale geldi. Geniş avucu boğazını kavradı. Parmak uçları baştan çıkarıcı bir şefkatle ensesine bastırdı. Gemiye geldiğinden beri ilk kez kendisine dokunmasına izin vermişti ama pervasız tavırlarıyla onu davet etmişken dokunuşunu küçümseyemezdi. Kendi oyununda bir ustaya meydan okuduğunu çok geç fark etti.

"Titriyorsunuz Bayan Snow!" diye haykırdı, kaşları derin bir endişeyle çatılmıştı. "Şimdiden üşümeye başlamış olabilir misiniz?"

Lucy onun hipnotize edici ela gözlerine bakarken üşüdüğünü hissetmedi. Kendini sıcak, felçli, ilkel bir ateş tarafından ele geçirilmiş hissediyordu.

Güneşten mahrum vücudunun her santimini ısıtmak için dokunuşundan dışarı doğru yayılıyordu. Damarlarında sıcak tereyağı gibi eriyerek onu arzuya boğdu.

Fısıltıyla söylemeyi planladığı şey bir vıraklama olarak çıktı. "Sanmıyorum efendim. Sağlığım her zaman yerinde olmuştur."

Kadının yanındaki yatakta dizlerinin üzerine çökerek üzüntüyle başını salladı. "Kendini kandırmamalısın, canım. Sadece kendine bir bak." Saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Kızarmışsın. Sesin kısık." Ağzı onunkine indi; sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Nefes darlığı."

Alabildiği azıcık nefes de adamın dudaklarının onunkilere uyguladığı çekici basınç tarafından çalındı. Adam Lucy'nin ağzını kendi dudaklarının sıcak hatlarına uydurmak için şekillendirirken onu kollarının arasına aldı ve bir elini sırtının çıplak tenini okşamak için geceliğinin altından geçirdi. Lucy onun vahşiliğine karşı kendini hazırlamıştı ama duyularına yapılan bu nazik saldırı onu tamamen çözdü. Öpücüğü şefkatliydi ve sadece onun yerine getirebileceği zevk vaatleriyle doluydu.

Dudakları onunkilerin altında çiçek açıyor, dilini ağzının hassas iç kısmını eritmek için fiskelemeye ikna ediyordu. Daha derinlere daldı, ballı suları çıldırtıcı bir kısıtlamayla test etti. Lucy ona yapıştı, yabancı bıyıklarının gıdıklanmasından, sakalının diken diken olmasından, tuzun, denizin ve erkeğin tadından, dar kalçalarının kendisinininkine kışkırtıcı sürtünmesinden büyülenmişti.

Elleri aşağı doğru kaydı, çıplak kalçalarının yumuşaklığını yoğurmak için donunun beline girdi. Pantolonunun ön dikişini zorlayan sert boyu, kalçalarının arasındaki savunmasız yarığa mükemmel bir şekilde konumlanana kadar onu ustalıkla eğdi. Lucy nefes nefese kaldı ve bir an için adamın kendisine sahip olmak için kumaşın kırılğan bağını gerçekten kırabileceğine inandı.

Bunun yerine, onu teslimiyetin eşiğine kadar öptü, sonra geri çekildi, onu karıncalanmış, gevşek ve tatmin için nefes nefese bıraktı.

Gözleri karanlık bir muziplikle parlıyordu ama dengesiz nefes alıp veriş, görüldüğü kadar etkilenmediğini kanıtlıyordu. "Korktuğumdan da kötüymüş. Gözlerin donuklaşmış, kasların tüm gücünü kaybetmiş." Kızın omzunun üzerinden yaramaz bir bakış fırlattı. "Neden, hatta

Ayak parmaklarınız kıvrılmış! Ague'den değil ama klasik bir halsizlik vakasından muzdarip olduğunuzu düşünüyorum."

Lucy sertleşti ve onun kollarından çekildi. Adamın gözlerine acı bir içtenlikle baktı ve yumuşak bir sesle, "Ne yazık ki bunun bir tedavisi yok. Korkarım bu benim ölümüm olacak."

Kısa bir an için adamın gözlerinde bir pişmanlık parıltısı gördüğünü sandı, ama sonra Kaptan Doom'dan beklediği yırtıcı bakışlarla yok olup gitti.

Çenesini iki parmağının arasına almış, öpücüğünden bile daha sahiplenici bir şekilde kavramıştı. "Üşütmekten korkmana gerek yok canım. Gideceğimiz yerde geceler çok daha sıcak olur."

Gitmek için ayağa kalktığı anda, Lucy sallanan palmyelerin, deniz kabuklarıyla kaplı sahillerin, terden parlayan çıplak vücutların görüntüleriyle kuşatılmıştı. Kalbi yerli davulların ritmiyle gümbürdüyordu.

Kendi zavallı zayıflığından dolayı alçalmış bir halde ona seslendi: "Sana söz verirsem kaçmaya çalışmayacağım, elbisemi geri alabilir miyim?"

Kapıda durakladı. "Korkarım Bayan Snow, sizin sözünüz benim için babanızinkinden daha fazla anlam ifade etmiyor."

Kapıyı arkasından kapattı, anahtarı kilide soktu ve sürgüyü şefkate varan bir özenle yerine kaydırıldı.

Lucy hayal kırıklığıyla boğuk bir çığlık atarak kapıya bir yastık fırlattı, sonra da neredeyse umutsuzluk içinde yatağa yığıldı. Bunun gibi bir karşılaşma daha yaşarsa onu beyaz köle tacirlerine satmaya gerek kalmayacaktı. Gerard, şehvetli emirlerini yerine getirmek için yalvarıncaya kadar onu yarı giyinik, yarı aklını kaçırmış bir halde kulübesinde kilitli tutabilirdi.

İnleyerek çıplak kenenin üzerine yan yattı, ague ile hiçbir ilgisi olmayan şiddetli bir ateşin etkisi altındaydı.

Lucy, Retribution'da her sabah uyandığı gibi Apollo'nun şarkı sesiyle uyandı. Kamaraya yaklaşırken görkemli basının notalarında sahte bir neşe varsa, bunu bir ada ilahisinin yükselen melodisinin altına gizliyordu.

Onun yılmayan ruhuna dayanamayan Lucy, başının üzerine çekecek bir battaniye diledi. Kendini bulanık ve dolu hissediyordu, sanki bir kez daha

gözyaşlarını uykunun mahremiyetinde harcadı.

Anahtarın döndüğünü, sürgünün geri kaydığını ve kapının açıldığını duydu. Şarkı yükseldi. Apollo ve onun lanet iyimserliği gidene kadar gözlerini kısarak yatmaya karar verdi.

Tüm gemiyi sarsmış gibi görünen bir gürültüyle kendine acıma duygusundan sıyrıldı. Bunu uğursuz bir sessizlik izledi.

"Apollo?" diye fısıldadı.

Çekingen sorusuna cevap alamayınca yatakta dimdik oturdu. Apollo yüzüstü yere uzanmış, bir gece önce kapıya fırlattığı narin broker yastıktan başka bir şey tarafından devrilmemiş bir devdi.

İhanetini öğrendiğinden beri ilk kez Amiral'in sesi vicdanında yankılanıyordu. *O aptal kıza eşyaları yere saçmamasını kaç kez söyledim? Lanet boynumu kırana kadar tatmin olmayacağım.*

"Yüce Tanrım, onu öldürdüm!" diye bağırarak yataktan yuvarlandı. "Gerard bunun için beni asla affetmeyecek."

Gerard'ın affediciliğinin kendisi için neden önemli olduğunu sorgulayamayacak kadar perişan bir halde Apollo'nun secde halindeki bedenine doğru koşarken, bulacağı şeyden şimdiden korkmaya başlamıştı.

Titreyen eli adamın boğazını aradı. Teni sıcaktı, altındaki nabız bir davulun güven verici ritmiyle atıyordu.

Lucy'nin ciğerlerinden bir rahatlama nefesi yükseldi. Çömeldiği yerden, Apollo'nun dudaklarındaki hafif gülümsemeyi görebiliyordu, sanki hoş bir şey hayal ediyormuş gibiydi.

"Teşekkürler Tanrım," diye mırıldandı, gözlerini göğe doğru çevirerek.

Tanrı onun duasını, davetkar bir şekilde açık duran kamara kapısının şaşırtıcı görüntüsüyle ödüllendirdi.

Lucy Apollo'ya baktı. Lucy kapıya baktı. Başarısızlıkla sonuçlanan onca kaçma girişiminden sonra, bu o kadar kolay olamazdı, değil mi? diye düşündü. Kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Uykuda buruşmuş kombinezonuna ve çekmecelerine baktı, ortaya çıkardıkları pembe tenin ezici genişliği karşısında dehşete düştü. Gerard'ın ekibi hakkındaki uyarıları kulaklarında yankılandı. Cesaret edebilir miydi?

Şansını denemesi gerektiğini bilerek ayağa fırladı. Dün gece ona bir Şeyi kanıtlamıştı; bu gemide kendisi için kaptandan daha tehlikeli bir adam yoktu,       ihanetine rağmen ona karşı koyacak g    yoktu.

"Güzel rüyalar, Apollo," diye fısıldadı, kapıyı kapatma, anahtarı çevirme ve ağır sürgüyü yerine sürme sırasının kendisine gelmesinden zevk alıyordu.

Daha  nceki fiyaskosunun hatalarını tekrarlamamaya kararlı olan Lucy, ters yöne doğru hücum etti. Bir fırlatmayla fark edilmeden kaçma Şansı çok azdı. Tek umudu Kraliyet Donanması'nın peşinde olduğunu varsaymaktı. Eğer bir Şekilde gemiyi etkisiz hale getirebilir ya da alt güverteye ulaŐıp *Retribution*'ın nerede olduğunu haber verecek bir sinyal g nderebilirse, kurtarılması çok yakın olabilirdi.

Tabii  nce Gerard onu vurmazsa.

 ıldırtıcı yürüyüşüne devam etmek için bu hüzünlü düŐünceyi bir kenara itti. Lucy neredeyse yürümeyi öğrenmeden önce yetmiş dört toplu devasa bir gemide nasıl hareket edeceğini öğrenmişti ama bu mütevazı yelkenlinin tasarımı onu en az kaptanı kadar ŐaŐırtıyordu.

 ki kez tökezledi, basamakların nasıl boyanması gerektiğinin tam tersi olan zıt renklerle boyanmış basamaklara takıldı. Yukarı doğru eğimli bir rampa hiçbir yere çıkmazken, ge itteki umut verici bir tuhaflık onu tam bir daire içine soktu. Sapkınca yerleştirilmiş bir aynada kendi yansımasıyla yüz yüze geldiğinde kalbi neredeyse g  s nden fırlayacaktı.

Değerli anlar akıp gidiyor, her biri özgürlüğü için bir kıyamet  anı çalıyordu. Kararlılığı zayıflamıştı ama büyük kulübeye dönüp Apollo'nun alnındaki yumruyu sa altmak için artık çok geçti.  stese de geri dönüŐ yolunu bulamazdı.

Koridorun ortasına yı ılıp Gerard'ın onu bulmasını beklemek için yanıp tutuŐarak duvara yaslandı. Zaten güvenine ihanet etmiş, kalbini kırmıŐ ve onu neredeyse çırılçıplak soymuŐtu. Ona daha ne yapabilirdi ki?

Bolca.

Bu yalın gerçek ayaklarını ileri doğru hızlandırdı. *Retribution*'ın mürettebatının hayaletimsi gölgeleri gölgelerin arasından ona bakıyordu.

Her çılgın adımda daha da alçaklaşan hayali yüzler. Kusursuz hafızası ona, Bay Defoe'nun korsanların daha asi esirlerine uygulamaktan zevk aldıklarını iddia ettiği işkencelerin düzenli bir kataloğunu sağladı: onları ırgata bağlamak ve cam şişeler yağdırmak; denize düşüp boğulana kadar boğazlarından aşağı rom içmeye zorlamak; ağızlarını yanıcı meşe sakızıyla doldurup ateşe vermek.

Ve bunlar sadece kendi cinslerine karşı işledikleri gaddarlıklardı.

Aynadaki korkudan ağarmış yüzüyle bir kez daha yüz yüze geldiğinde, hayal kırıklığının boğuk bir hıçkırığı koptu içinden. Aynanın alaycı yüzeyine bir yumruk indirdi.

Ayna, arkasındaki bölmeye gömülmüş bir merdiveni ortaya çıkarmak için düştüğünde Lucy şok içinde geriye sıçradı.

Şansının yaver gittiğine inanmaya cesaret edemeyerek gözlerini kısarak yukarıya, yasak gölgelerin içine doğru baktı. Elbette hiç kimse, hiçbir yere çıkmayan bir merdiveni gizlemek için bu kadar zahmete girmezdi.

Lucy güçlenmiş bir kararlılıkla merdivene tırmandı ve ellerini yukarıdaki döşemeye bastırdı. Çevik parmakları çıplak gözle görülemeyen dar bir dikişi çabucak buldu. Muzaffer bir kargayı ısırdı, sonunda mantoyu değilse bile en azından cesur bir Gotik kahramanın eldivenlerini giymeyi hak ettiğini hissetti.

Gerçek an gelip çatmıştı. Kendini merdivenin izin verdiği kadar yükseğe sardı ve çıkışına Gerard'ın mürettebatından biri şahit olursa sürpriz unsurunu korumayı umarak terli avuçlarını tuzak kapısına dayadı.

Akıcı bir hamleyle kapaktan muazzam bir hamle yaptı ve ambarın karanlığından kutudaki bir kriko gibi fırladı.

Güneş ışığı gözbebeklerini yakarak onu kör etti. Işıktan daha da şaşırtıcı olan şey ise sıcaklıktı. Nemli ve t i k s i n d i r i c i s ı c a k l ı k o n u boğucu bir battaniyeyle sarıyor, bir sonraki nefesi için soluk soluğa kalmasına ve soğuk İngiliz kışının nereye gittiğini merak etmesine neden oluyordu.

Zorlukla kazandığı bu nefes için minnettar olmak için bir nedeni vardı, çünkü görüşü nihayet ışığın zenginliğine uyum sağladığında, kendini en karanlık korkularının alaycı çirkinliğiyle burun buruna dururken buldu.

Lucy ığlık attı.

Gargoyle daha yüksek sesle çığlık attı. Çilli yüzünü boyayan dehşet onunkini yansıtıyordu.

Lucy ellerini kulaklarının üzerine kapattı, tiz çığlıklarının kulaklarını delmesinden korkuyordu. Umduğu gibi alt güverteye değil, st gvertelerin en görünür olanı olan çeyrek güverteye fırladığını çok geç fark etti. Dehşetin sisi içinde, çirkin adamın arkasındaki soluk bulanıklığı, fo'c'sle ve arma üzerinde tünemiş, yaşanan dram karşısında donup kalmış diğer figürleri belli belirsiz fark etti. Yelkenlerin ürkütücü abanoz rengi başlarının üzerinde yas tutan bir gölgelik gibi dalgalanıyordu.

Ciyaklayan haydut, kadının beklediği gibi elindeki palayı sallayarak üzerine atılmak yerine geriye doğru tökezledi ve sert bir şekilde kçının üzerine düştü. Çarpmanın etkisiyle çığlığı kesildi ama anlaşılmaz bir İrlanda aksanına sahip olan sesi geri geldi.

"Azizler bizi korur, Pudge. Bu kesinlikle bir banshee." Kirli parmağıyla göğsüne beceriksizce bir ha işareti yaptı.

Arkasındaki gözlüklü adam küpeşteye doğru eğilmiş, etli butlu vücudu az pişmiş bir crossbun gibi titriyordu. şaşkın bir merakla ona baktı. "Bir lm perisi değil Tarn, bize Valhalla'nın salonlarına kadar eşlik etmeye gelmiş bir Valkyrie. George adına, mahvolduk!"

Saçma sapan konuşmaları Lucy'nin sinirlerini bozuyor, korkusunu şaşkınlığa dönüştürüyordu. İrlandalı'nın pantolonundan çıkan tanıdık tabanca kabzasını fark edince ona doğru ilerledi.

Tehdit altındaki bir yengeç gibi geriye doğru kaçtı. "Beni şimdi terk etme, Pudge! Birlikte çok şey yaşadık."

Homurdanan arkadaşı küpeşteye doğru yaklaştı.

Onların bu bariz korkaklığı karşısında yüreği ağzına gelen Lucy, delikanlının pantolonundan tabancayı kaptı. Delikanlının gözleri dehşet ve neredeyse dini bir coşkunun karışımıyla geri döndü. "Yüce Tanrım, kurtar beni, benimle birlikte olmak istiyor!"

Pudge tombul bir bacağını küpeştenin üzerinden geçirdi. "Bir succubus! Biliyordum O!"

"Evet," diye feryat etti İrlandalı. "Güzel ve korkunç bir kadın!"

Eğlenceyle gölgelenmiş soğuk bir ses, tırmanan histeriyi yarıp geçti. "Uygun bir tanımlama Tarn. Ne yazık ki bunu ben de düşünemedim."

Lucy irkilerek silahını çevirdi ve doğruca kaptanlarının hain kalbine doğrulttu.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

GERARD ana direğe doğru yavaşça eğildi. denizci zarafetinde sinir bozucu bir çalışma. Siyah pantolonu zayıf bacaklarına yapıyor ve bir çift gösterişli çizmenin içine doğru daralıyordu. Beyaz gömleğinin boğaz kısmı açıktı ve muhtemelen bahtsız bir Kraliyet Donanması subayından silah zoruyla alınmış koyu mavi bir ceketle örtülmüştü. Parlak pirinç düğmeleri güneş ışığını yansıtıyor ve Lucy'nin gözlerini en az alaycı sırıtışı kadar kamaştırıyordu.

"Günaydın Bayan Snow," dedi, sanki yüzündeki sırıtışı kalıcı olarak silebilecek bir silah sallamıyormuş gibi. "Aşağıdaki hava sizin rafine zevkleriniz için biraz bayatlamaya mı başladı?"

Tarn'ın bağırışı neredeyse onu ürkütüp tabancayı düşürmesine neden oluyordu. "Kendini kurtar, Kaptan! O insan değil. O erkek etinden hoşlanan bir succubus. Fazla yaklaşma! Seninle b i r l i k t e olmaya çalışabilir."

Gerard'ın gözleri neşeyle parladı. "O kadar şanslı olmalıyım ki."

Lucy parmaklıkların üzerinde oturan adamı neredeyse unutmuştu. "Belki de bir s-succubus değildir, efendim," diye ürkekçe teklif etti. "Bir s-s-siren. Eğer ağzını açarsa kulaklarınızı kapatsanız iyi olur, çünkü sesi o kadar güzel ki özleminden deliye dönersiniz."

"Oh, Tanrı aşkına, kesin şunu!" Şüpheli sabrı sona eren Lucy hepsine kulaklarını tıkamış olmayı dilemeleri için bir neden verdi. "Kesin diyorum! Bu saçmalığa bir dakika daha tahammül etmeyeceğim! Beni duyuyor musunuz? *Kesin şunu!*"

Emir verirkenki tonu hepsini dondurdu. Eğer Lucien Snow ona bir şey öğretmişse, o da nasıl bağırarak emir verileceğiydi. Bir an için o tuhaf siyah yelkenlerin ürkütücü fısıltısından başka hiçbir ses duyulmadı.

Lucy Snow'un canına tak etmişti. Değişen sadakatlerden bıkmıştı. Anlamadığı şakalara maruz kalmaktan bıkmıştı. Yeterince

erkekler tarafından zorbalığa uğramak. Bakışları kendisine en yakın üç erkek arasında çılginca gidip geliyordu.

Tabancayı İrlandalı'ya doğrulttu. "Ayağa kalk! Hemen ayağa kalk ve sürünmeyi bırak. Neyin var senin? Hiç gururun yok mu?"

Utana sıkıla ayağa kalkarken, gömülü bir anı su yüzüne çıkma tehdidinde bulundu. Gergin bir burun çekişi dikkatini bu anıdan uzaklaştırdı.

Tabancasını sancak küpeştesine tutunmuş adama doğru salladı. "Ve sen! Hemen oradan aşağı in. Sızlanmayı da kes," diye bağırdı, "yoksa sana sızlanacağın bir şey veririm."

Hâlâ gözyaşlarına boğulacakmış gibi bakarak itaat etti.

Silahını tekrar Gerard'a doğrulttu. Onun dikkati dağılmışken, Gerard hiç hareket etmemiş gibi görünerek ona bir adım kadar yaklaşmıştı. Tıpkı olduğu iddia edilen hayalet gibi.

Sesi ölü bir sakinliğe büründü. "Bir adım daha atmayın Kaptan, yoksa bu son adımınız olabilir."

Gerard tabancaya doğru başını salladı. "Bu şey bir mektup açacağından biraz daha ölümcül. Hata payınız pek fazla olmayacak."

Gerard'ın dikkatini çeken şey silah ya da ölüm tehdidi değildi. Lucy'nin kendisiydi. Kıyafetine dikkat edemeyecek kadar öfkeliydi ama rüzgâr, narin kombinezonunu ve donunu gergin kıvrımlarına göre şekillendirmekten büyük zevk alıyordu. Pudge, mitolojiye olan derin sevgisiyle gerçeğe en yakın olanıydı. Çıplak, biçimli bacaklarını güvertenin dalgalarına dayamış, uzun sarı saçları rüzgârda dalgalanırken, her santiminde intikam almak isteyen, haksızlığa uğramış bir İskandinav tanrıçasına benziyordu.

Gri gözleri öldürücü bir duyguyla parlıyordu. Cömert ağzı alaycı bir ifadeyle gerilmişti. Gerard onun hiç bu kadar muhteşem görünmediğini düşündü. Amiral'in, bastırmak için çok uğraştığı tüm ruhunun ve cesaretinin ön plana çıktığını görmesini diledi. Adamlarının önünde onun kaprislerine rehin tutulmak onu çileden çıkarmış olmalıydı ama hayal kırıklığı şiddetli bir gururla bastırılmıştı.

"Silahın dolu olmayabileceği hiç aklına gelmedi mi?" diye cüret etti. "Tarn gibi sersem kafalı bir delikanlının dolu bir tabancayı pantolonunun içine sokmasına izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Lucy'nin kendine güveni sarsılmıştı ama Gerard'ın bencil amaçlarına uygun olduğunda ne kadar ikna edici olabileceğini çok iyi hatırlıyordu. "Eğer dolu değilse, tetiği çekmeme aldırmazsın, değil mi?"

Gerard'ın alaycı gülümsemesi onun zaferini kabul etti. Adamlarının temkinli bakışları onun üzerine dikilmişti.

"Eğer kaptanınızın hayatına değer veriyorsanız, beyler, yelkenleri kısaltmanızı ve demir atmanızı öneririm. Burada oturup bir Kraliyet Donanması gemisinin geçmesini bekleyeceğiz." İtaat etmek için hiçbir hareket yapmadıklarında, Lucy kolunu tabancanın sürükleyici ağırlığına karşı sabitledi "Yapın yoksa bir kurşun topunu sefil kalbine sokacağım! Zayıf bir hedef olduğunu kabul ediyorum ama işimi görür."

Adamlar kararsızca onunla Gerard arasında bakıştılar. Tek yapmaları gereken başlarını hafifçe sallamaktı. Hiçbirinin kası bile kıpırdamadı.

"Üzgünüm, Lucy. Korkarım adamlarım sadece benim emirlerime itaat ediyor." Gerard'ın nezaketi alaycılığından bile daha az tahammül edilebilirdi.

"O zaman onlara yapmalarını söyle."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüzünde neredeyse acıyan bir ifade vardı. Apollo tökezleyerek görüş alanına girdiğinde Lucy'nin tetik parmağı titredi, Başına damlayan bir bez tutuyordu. "Küçük hanımefendiyi suçlamamalısınız, efendim. Hepsi benim sakarlığım yüzünden oldu. Eğer Kev-"

Gerard'ın gözleri uyarırcasına kısıldı ve ona tehlikede olanın küçük hanım değil, kaptanı olduğunu anlaması için zaman verdi. Apollo'nun büyük, sıvı gözleri sanki Lucy onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi karardı. Azarlayan bir nöbetçi gibi Gerard'ın arkasında durmak için hareket etti.

Onların birleşik cephesi Lucy'nin çaresizliğini artırdı. Belki de onun zayıf adamlarından birini seçerse ...

"Sen!" dedi, gemiden atlamaya çalışan adamı köşeye sıkıştırarak. "Sen yelken ustasısn, değil mi?" diye sordu, şişmiş karnının üzerine gerilmiş deri önlüğü tanıyarak. "Yelkenleri kısaltıyorsun."

Ayaklarını yere vurdu ve utangaç bir güvercin gibi başını eğerek cevap vermeyi reddetti. Onun tuhaflığında tanıdık bir şeyler vardı,

Çelik çerçeveli gözlükler, kalbinin nostaljiyle kasılmasına neden olan bir şeydi.

"Pekâlâ o zaman, sen!" diye bağırdı, bulanık kafalı genç İrlandalıyı göstererek. "Sen olacaksın..." Çilli boynunun etrafındaki kir halkalarını incelerken emri azaldı. "Sen," diye yineledi usulca. "Korumam olmak için başvuran sendin. Smythe'ın ön merdivenlerden tekmeleyerek indirdiği kişi." Etrafındaki adamların tanıdık yüzlerini incelerken tabanca dalgalandı. Suçlayıcı parmağını kıvrak yapılı Doğulu bir adama doğrulttu. "Kaptan Cook'u kıran sensin! Ve sen de gümüşleri çalan adamsın." Histerik bir kahkaha attı. "O gün neredeydin, Apollo? Eminim seni hatırlardım."

"El yazım dillere destandır," diye alçakgönüllülükle itiraf etti. "Kaptan'ın referanslarını ben taklit ettim. Oh," diye ekledi, güçlü ellerini esneterek. "Ve o işe alınana kadar gerçek başvuru sahiplerini *alıkdıydım*."

Lucy efsanelerin doğru olduğunu düşündü. *Retribution*'ın mürettebatı hayaletlerdi. Kaptanlarının onun hayatına girmek için kullandığı diriltilmiş hayaletler. Amiral bu kadar beceriksiz adaylar tarafından kuşatıldıktan sonra kendine güvenen Bay Claremont'a nasıl karşı koyabilmişti?

Tarn onu tanıdığı için neredeyse onun kadar şaşırmış görünüyordu. "Neden, bayan, sizi asla tanıyamazdım. Sizi en son gördüğümde-"

"Giyindin mi?" Lucy verdi.

Çilleri eriyerek kızardı. "Evet, o da var. Elbette, o küçük şemsiyenizle beynimi dağıttığınız için biraz telaşlıydım."

"Tarn!" Gerard bir an için çok geç havladı.

Lucy delikanlıya uzun uzun baktı ve onun gerçekten de tüccarın dükkânının dışında retikülünü çalmaya çalışan maskeli saldırgan olduğunu fark etti. Bu keşfi onu çok daha tüyler ürpertici bir sonuca götürdü.

Zaman bir hanın ateşsiz odasına, donmuş yağmurun pencerelere vuruşuna, Gerard'ın dudaklarını kızın morarmış boğazına bastırırken onu saran kollarının baştan çıkarıcı sıcaklığına geri döndü

En acı ihaneti olabilecek bir öpücükle.

Yakıcı bir gözyaşı perdesinin ardından gözlerini kırıştıtarak bakışlarını Gerard'ın yüzüne çevirdi, yüreğini dağlayan acıyı gizlemekte tamamen çaresizdi. Gerard ona doğru pervasızca bir adım attı, başını inkâr edercesine sallamaya başlamıştı bile.

Tabancanın horozunu geri çekti.

"Kaptan...?" Apollo bas bir uyarı notasıyla fısıldadı.

Lucy'nin gözlerinden yaşlar döküldü ve yanaklarından aşağı süzüldü. Bu adamlar onun isteklerini yerine getirmeyeceklerdi. Onlar kalpsiz bir grup zorbadan başka bir şey değildi. Tıpkı babası gibi. Tıpkı Londra'nın o nemli ve soğuk ara sokağında onu soymayı ve tecavüz etmeyi düşünen üç adam gibi. Tıpkı onları kiralayan adam gibi.

Gerard'ın ona yaşattığı tüm acılar, ona karşı hissettiği nefrete en yakın şey olarak ağrıyan kalbinden fışkırdı.

Dikkatsizce bir adım daha attı. "Ne düşündüğünü biliyorum Lucy, ama o adamlar benim değildi. Yemin ederim."

"Sana neden inanayım ki? Konumunuzu korumak için her şeyi yapabileceğinizi zaten kanıtladınız." *Hissetmediği bir duygu gibi davransa bile.*

Avuçlarını yukarı doğru açarak ona savunmasız bir hedef sundu. "Sana sözümün ötesinde sunabileceğim bir kanıtım yok. Bana güvenmek zorundasınız."

İsteği o kadar gülünçtü ki Lucy gülmeye başladı, yutkunarak verdiği nefesler onu hıçkırıklara boğuyordu. Tabancanın namlusunu adamın kalbine doğrulttu ama ona zarar verme konusunda, hayatını sonsuza dek değiştiren rüzgârlı, mehtaplı bir gecede tam da bu güvertede durduğu zamankinden bile daha az yetenekli olduğunu keşfetti.

Tabancayı yukarı doğru savurdu ve havaya ateş etti. Gerard irkilmedi bile.

Kolu yanında gevşedi. Tabanca güverteye çarptı ve geriye acınası isyanının tek hatırası olarak sesin yankısını, barut kokusunu ve baş yelkenin acımasız zarafetinden görünen masmavi gökyüzünün bir dilimini bıraktı.

Lucy bir ipin üzerinde oturur pozisyona geçti, gözyaşlarıyla çizilmiş yüzü yenilginin bir örneğiydi. Gerard, Lucy'nin bu halinden çok az zevk alabildiğini fark etti.

zaferini. Ceketini omuzlarına atarak onu mürettebatın meraklı bakışlarından ve isteksiz saygı dolu bakışlarından korudu. Onun sahnelemeye cüret ettiği gibi bir isyan, onlara kırbaçlanma ya da susuzluktan ölmenden önce kendilerini vurabilecekleri bir tabancadan başka bir şey olmadan en yakın ıssız adaya terk edilme gibi daha da korkunç bir şey kazandırabilirdi.

Adamların akıllıca sağa sola kaçışmasına neden olan bir dizi emir yağdırdı. Adamlarının hepsi gemideki kadınlar konusunda Tarn ve Pudge kadar batıl inançlı değildi. Tarn, düşen tabancasını utangaç bir tavırla geri alarak diğerleriyle birlikte sıvıştı ama Pudge alışılmadık bir cesaretle tereddüt etti.

Avucundaki teri kırmızı bir mendille sildikten sonra utangaç bir tavırla elini Lucy'ye uzattı. "Özür dilerim hanımefendi. Size o isimleri takmamalıydım. Pek centilmence davranmadım."

Sersemliğini üzerinden atan Lucy kendini tanıdık bir çift şakak gözlüğüne bakarken buldu. Yüreğine taze bir acı saplandı ama gözlük camlarının ardındaki kahverengi gözler öylesine içtenlikle göz kırpyordu ki, elini rahatlatıcı bir şekilde sıkmaktan kendini alamadı. "Her şey affedildi efendim. Sizi ürkütmemeliydim."

"Yelkene bak, Pudge." Gerard onu nazık bir hareketle blok ve palangaya doğru itti.

"Emredersiniz efendim." Kaptanına sevgi dolu bir selam verdi ve onun emirlerini yerine getirmek için topallayarak uzaklaştı.

Gerard sessizce, "Pudge kadınlar söz konusu olduğunda herkesten daha ürkektir," dedi. "Karısı onu döverdi. Uyurken dizine bir demir çubukla vurduktan sonra denize kaçtı."

Bunları duymak ve umursamak istemeyen Lucy, Gerard'ın ceketine sıkıca sarılarak küpeşteye doğru kaçtı. Güneş ışığı dağınık beyaz dalgaların üzerinde dalgalanıyordu. Sert kış rüzgârlarından başka bir şey beklemezken ılık bir esinti saçlarını karıştırdı. Günlerdir ilk kez özgürlüğün tadına varıyordu ama kalbi sanki demir zincirlerle bağlıymış gibi hissediyordu.

Gerard onun yanında durmak için hareket etti. Kız çocukça bir hareketle dirseğini Gerard'inkine değmemesi için uzaklaştırdı. "Bunlar onun gözlükleriydi, değil mi?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu.

Başını salladı. "Lanet olası şeyler başımı çok ağrıttı." "Peki ya Tarn?"

"*Retribution yola* çıktığında, ona ihtiyacım olabileceğini bildiği için Londra'da kaldı. Beni görevden almakla tehdit ettiğinizde ..." Gerard sözünü keserek, "Tarn'ın hayatı boyunca en büyük arzusu rahip olmaktı. Ancak bekârlık yeminini hiçbir zaman tam olarak yerine getiremedi. Onu iki genç acemiyle yatakta yakaladıklarında-"

" 'Tüm İngiltere'deki en acımasız canilerden bazıları. " Lucy kendi sözlerini donuk bir doğrulukla ona geri fırlattı. "Tehlikeli bir grup... tamamen acımasız. Aforoz edilmiş bir rahip mi? Şiddete inanmayan amatör bir filozof mu? Kendi gölgesinden korkan bir yelkenli ustası mı? Bunlar senin şeytanın köleleri mi?"

Pişmanlık duymadan omuz silkmesi ön kollarını tekrar temas ettirdi. "Henüz Fidget'la tanışmadın. Kayınvalidesini öldürdü.

Elbette, bunu daha fazla hak eden bir cadı doğmadığını söylerler."

"Sen gerekir var tanıtıldı onu için Pudge'ın karım." o mırıldandı.

"Kötü niyetli olmamaları sizi hayal kırıklığına uğrattıysa özür dilerim. Okuduklarınızın aksine, korsanların çoğu sıradan denizcilerdir ve her zaman da öyle olmuşlardır. Özgürlüğü kırıbaçın tadına tercih eden adamlar. Doğuştan gelen değişken talihleri yerine liyakate dayalı bir komuta sistemini tercih eden adamlar. Babanızın değerli donanmasından firar edenlerden payımıza düşeni aldık."

Ona alaycı bir bakış attı. "Bu seni gemideki tek kötü adam mı yapıyor?"

Ela gözleri onunkileri yakaladı, ihtiyatlı sıcaklıkları çenesinin soğuk duruşunu yalanlıyordu. "Pek sayılmaz. Ne de olsa her erkek karşı koyamayacağı bir cazibeyle karşılaştığında kötülük yapabilir."

Ana direğin yanında Apollo'yu gören Lucy bakışlarını kaçırdı. "Müsaade ederseniz Kaptan, levazım subayınızın bana hücreme kadar eşlik etme nezaketini gösterip göstermeyeceğini öğreneceğim."

"Lucy?" Boğuk bir sesle sorduğu soru onu durdurdu. Keskin, alaycı tavrıyla *Bayan Snow* değil, Lucy'ydi; *yumuşak*, büyüleyici ve anılarla dolu. "Artık kalbime silah doğrultmadığına göre,

İstediğine inanabilirsin. Ama o adamları ben tutmadım. Ve seni o sokakta yalnız bıraktığım için ölene kadar pişman olacağım."

Başını eğdi, ona inanmak istiyordu ama inanırsa bir kez daha onu kandırılmış bir aptal olarak göreceğinden korkuyordu.

Gerard onun sessiz savaşını izledi ve sonucun kendisi için bu kadar hayati olmamasını diledi.

Lucy sonunda kirli yüzünü ona doğru çevirdiğinde, gözleri sonsuza dek kaybolmasından korktuğu mağrur bir küstahlıkla parlıyordu. "Size inandığımı söyleyemem efendim ama aksini ispatlayacak bir kanıtım yok. Eğer olsaydı, Pudge yelkeniniz yerine sizi dikeyiyor olurdu."

Bu şüpheli affedişle birlikte güvertede ilerledi ve levazım subayını yakaladı. Gerard başının üzerinden Apollo'nun bakışlarıyla karşılaştı, ona bir el hareketi ve belli belirsiz bir baş sallama hareketi yaptı. Arkadaşının soğukkanlı yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama o da sorgusuz sualsiz itaatini belirtmek için kaptanını selamladı.

Lucy ona güveninin bir parçasını hediye edecek kadar cömert davranmıştı. Zayıf huzuruna mal olsa bile, Gerard daha azını göze al a m a z d ı .

Apollo'nun kendinden emin adımlarıyla ilerlerken ambar o kadar da kafa karıştırıcı görünmüyordu. Lucy ona ayak uydurmak için tırıs gitmek zorunda kaldı.

"Başın çok mu ağrıyor, Apollo? Geçirdiğin kaza için çok üzgünüm. Bir daha kapıya yastık fırlatmayacağım."

Şık poposunun simetrisini bozan yumruyu ovuşturdu. "Yastık umurumda değil küçük hanım, ama keşke Kaptan'ı vurmakla tehdit etmeyi bıraksanız."

"Bunu düşüneceğim," diye mırıldandı, herhangi bir söz vermeyi reddederek.

Ona büyük kamaranın içine kadar eşlik etti, sonra gitmek için döndü. Kadın başını açık kapıdan uzattı. "Apollo?"

"Evet, hanımefendi?"

"Bir şey unutmuyor musun?"

Derin bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra geniş bir sırıtışa büründü. "Öğle yemeğiniz! Hemen getiriyorum."

Lucy çok aç olduğunu fark edince şaşırdı. İsyana teşebbüs etmenin nefsinin böylesine tahrik edeceğinden hiç şüphelenmezdi.

İştah. "Öğle yemeği değil. Kapı. Kapıyı kilitlemeyi unutmuşsun."

Omzunun üzerinden geri seslenerek yoluna devam etti. "Gerek yok. Kaptan geminin idaresini size verdi."

Lucy kapının pervazına yaslandı, dizleri uzun zamandır inkâr edilen açlıktan dolayı zayıflamıştı. Apollo bunun farkında olmayabilirdi ama Kaptan ona gemisini yönetmekten çok daha değerli bir şey vermişti.

Gerard'ın pantolonu ve gömleği Lucy'ye tam oturmamıştı ama Pudge'ın ustaca yaptığı birkaç düzeltmeyle Tarn'ın döküntüleri Lucy'ye sanki onun için dikilmiş gibi oturdu. Lucy'nin ince, çocuksu giyimli vücudu ilerleyen günlerde *Retribution*'ın güvertesinde tanıdık bir manzara haline geldi.

Tarn, Lucy'nin şemsiyesini çıkarıp çilli burnuna vuracağı korkusundan kurtulduktan sonra çok sevimli bir arkadaşa dönüştü ve ona gemide büyük bir kuzenin üstün hoşgörüsüyle eşlik etti. Lucy onun kendisinden daha az bilgili birine karşı bilgisini gösterme fırsatını pek sık bulamadığından şüpheleniyordu.

Geminin kendisi sapkın bir mizah anlayışına sahip manyak bir dahi tarafından tasarlanmış gibi görünüyordu. Güverteleri ve ambarları gizli yol arkadaşlarıyla doluydu. Lucy, mizana direğine sürtünmek ya da bir top kapısından içeri bakmak gibi masum bir eylemden başka bir şeyle tetiklenmeyen gizli bir tuzak kapısından düşme korkusuyla yaşıyordu.

Her ne kadar suskun kaptanı onun için bir muamma olarak kalsa da, gemi sırlarını teslim etmek konusunda o kadar da isteksiz değildi.

Bir korsan gemisinin tek kurtuluşu rakiplerinden daha hızlı, daha sinsi ve daha acımasız olmasında yatıyordu. *Retribution* üçünde de çok başarılıydı. Teknede görünen her tahta parçası koyu renge boyanmıştı. Gerard geleneksel kanvas yelkenlerin yerine, geminin gecenin çivit rengi sularında izlediği yolu maskelemek için abartılı ama etkili bir yöntem olan siyah çift ipek yelkenler kullanmıştı. Kıç tarafta, takipçilerin kafasını karıştırmak için buhar bulutları püskürtmek üzere donatılmış, büyük boy bir mutfak ocağı kopyası duruyordu.

Siperin içine sahte bir güverte inşa edilmişti, bu da Lucy'nin onu ilk gördüğü gece geminin ıssız görünümünü açıklıyordu.

Kabuk, bir saldırı durumunda fo'c'sle, çeyrek güverte ve kış güverte üzerine yuvarlanabiliyor ve mürettebat makaralar, aynalar ve kavisli gözetleme gözlüklerinin ayrıntılı bir kombinasyonunu kullanarak gemiyi aşağıdan manipüle etmekte serbest kalıyordu. Aynı hızadaki sahte güverte onlara yelken altında hız ve çeviklik avantajları da sağlıyordu.

Tüm bu akıllıca değişiklikler Gerard'ın gemiyi doksan kişilik bir mürettebatla, yani olması gerekenin sadece yarısıyla idare etmesini sağladı. Pudge hem yelken yapımcısı hem de yelken ustası olarak iki katına çıktı. Apollo levazım subayı olarak çalışıyor ve Gerard'ın seyir defterlerini kusursuz, zarif elleriyle tutuyordu. Sadece navigatörün tek bir görevi vardı, o da Gerard'ın çizdiği gizemli rotada ilerlemelerini sağlamaktı.

Tarn'ın açıklamakta acele ettiği gibi, yelkenli hızlı saldırı ve hızlı geri çekilme için tasarlanmıştı ama en korkunç silahı kaptanının ünüydü. Sadece Kaptan Doom'un fısıldanan adı bile, beceriksiz, az silahlı ve ağır yük taşıyan çoğu ticaret gemisini savaşmadan teslim olmaya ikna edebilirdi.

Donanmanın gururundan kaynaklanan bir burukluk Lucy'yi uyararak karşılık vermeye zorladı: "Bu onu Majestelerinin savaş gemilerinden biriyle boy ölçüşecek biri yapmaz. İyi yerleştirilmiş bir borda bu yüzen sirki darmadağın edebilir."

Tarn'ın yeşil gözleri hayranlıkla parlıyordu. "İşte burada yanılıyorsunuz Bayan Lucy. Kaptan en iyisidir. Gençliğinde donanma stratejisi üzerine çalışmış. Sanki onların ne düşündüğünü onlardan önce biliyor gibi."

Lucy, babası kariyerini elinden almasaydı Gerard'ın neler başarabileceğini hatırlayınca rahatsız oldu. Ve özgürlüğünü.

Lucy için her şafakta ufuktan ufka açılan masmavi bayrağın altında özgürlüğü düşünmemek imkânsızdı. Rüzgâr saçlarını savururken, güneş sırtını ısıtırken, serin tuz serpintisi yanaklarını ıslatırken baş küpeşteye yaslanıp bunu düşünmemek imkânsızdı. Gerard'ın savunmasız tutsağı olarak kendini hiç bu kadar özgür hissetmemiş olması nasıl mümkün olabilirdi?

Güvertede sabahı okumakta ya da güneşin altında uyuklamakta özgürsünüz. Adamları işlerinin başında izlemek ya da Apollo'yu masallar için porsuklamakta özgürsünüz

Afrika'dan.

Retribution'daki hayatın doğallığı karşı konulmazdı. Nöbet değişimini haber veren çanlar dışında, zamanın varlığı sona ermiş olabilirdi. Babasının emrinde çalışan işçi karıncaların aksine, Gerard'ın mürettebatında, sık yelkenliyi ellerinden gelenin en iyisini yapmak için duydukları ortak ve dile getirilmeyen arzu dışında hiçbir şey düzenli değildi.

Bu adamlar istedikleri zaman güler, sık sık şarkılar söyler ve yelkenleri düzeltirken bir sürahidan rom yudumlamak ya da neşeli bir jig dans etmek için duraklardı. Ne şakalarına ne de fikirlerine sansür uyguluyor, yeri geldiğinde iyi huylu yumruklaşmalara giriyor ama içlerinden biri çelik çekmeye cüret ederse geleneksel ceza olan kırk şerit cezasına çarptırılacağına asla unutmuyorlardı.

Lucy'nin asıl şaşkınlığı kendisine yapılan muameleden kaynaklanıyordu. Londra'nın en kusursuz tavırlı beyefendileriyle dolu bir salon ona bundan daha saygılı davranamazdı. Pudge gibi bazıları utangaçtı. Tarn gibi diğerleri ise onun gözüne girecek kadar cesurdu. Belirgin yüz tiki olan canı Fidget bile güneşli bir öğleden sonra onunla tanıştırıldığında elini öpmek için gür başını eğdi.

"Vay, vay," diye fısıldadı Tarn'a, dost canlısı küçük katil bir yelken ipliğini cilalamaya geri dönerken. "Babamın ününü duymuş olmalılar. Eğer bana bir zarar gelirse, sonuçları oldukça ağır olur."

Tarn homurdandı. "Burun deliklerinin kesilmesinden daha ağır bir şey değil. Kaptan, kadınına göz kırpacak kadar aptal olanlara bunu vaat ediyor."

Kaptan'ın kadını. Lucy'nin içinden haince bir ürperti geçti. "Ama ben..." Tereddüt etti. Belki de böyle bir masalı yalanlamak akıllıca olmazdı. Ya Gerard bunu sadece adamlarını uzak tutmak için uydurduysa?

Mürettebatın böylesine çirkin bir iddiaya neden inandığını anlayamıyordu. Kaptanları her fırsatta onun varlığından kaçınmayı başarmıştı, üç direkli bir yelkenlide bu hiç de kolay bir iş değildi.

Güneş ışığının pirinç üzerindeki parıltısı bakışlarını ön taraftaki gözetleme yuvasına çekti. Sınırları içinde bir adam duruyordu, genişliği

omuzları ve kibirli zarafeti açıkça görülüyordu. Ufukta düşman gemilerini aramak yerine, utanmadan dürbününü ona doğrultmuştu.

Lucy'nin nefesi öfke ve memnuniyetin garip bir karışımıyla kesildi. "Şu adamın yüzüzlüğüne bak," diye mırıldandı ama Tarn bir maymunun kıvrak becerisiyle armaya tırmanarak çoktan kulak kesilmişti.

Kendilerine ne söylenmiş olursa olsun, Gerard'ın mürettebatı aralarındaki ateşkesin silahlı bir ateşkes olduğunu sezmiş gibiydi. Sanki bir kez daha ateş hattına girmekten korkuyorlarmış gibi, o ortaya çıktığında ortadan kaybolma eğilimindeydiler.

Ionia'da Lucy, Gerard'ın meraklı gözlerine karşı perdelerini kapatmıştı. Burada çocukça ama çok daha tatmin edici bir dürtü olan dilini ona doğru uzatma ve Digby tarafından kendisine öğretilen küstah bir el hareketini uygulama dürtüsünü tatmin etmekte özgürdü. Anlamını tam olarak bilmiyordu ama Gerard'ın bileceğinden şüpheleniyordu.

Haklıydı.

"Sevmez miydim?" Gerard mırıldandı ve alaycı bir kıkırdamayla dürbünü indirdi. Ayrıca onun o küçük şımarık dili için daha cazip birkaç kullanım alanı da düşünebiliyordu.

Tarn'ın peşinden koşmasını izledi ve güvenli bir tüneğe ulaşana kadar nefesini tuttu. Dürbüne gerçekten ihtiyacı yoktu. Lucy'nin görünüşünün her ayrıntısı acımasız bir netlikle hafızasına kazınmıştı.

Bunun imkânsız olduğunu düşünebilirdi ama güneş saçlarını ruhani bir tonda ağartmıştı. Açık teni kayısı rengi bir parıltıyla öpülmüştü ve yüz hatları Ionia'da onları rahatsız eden sıkışık görünümünü kaybetmişti. Ona en çok neyin iyi geldiğini bilmiyordu: temiz, tuzlu hava mı yoksa Amiral'in başparmağının boğucu ağırlığından kaçmak mı?

Ona bu kadar çok bağımsızlık vermenin ne kadar akıllıca olduğunu bir kez daha düşündü. Başlangıçta onu ulaşamayacağı bir yerde tutmak için kulübeye kilitlemişti. Şimdi sırf ona takılıp düşmemek için kendi hareketlerini ciddi biçimde kısıtlamak zorundaydı.

Pudge ona tarikat dikişini öğretirken, bir yelkenin üzerine eğik olarak taktığı iki örgüsü; Defoe'nun romanlarından birini yüksek sesle okurken, adamları annelerinin eteklerine sarılan çocuklar gibi onun etrafında toplanmıştı; alacakaranlıkta ön küpeşteye yaslanmış, mürdüm renkli deniz güneşin alevli topunu bastırırken dalgaların arasından dalgın dalgın bakıyordu.

Asık suratlı Bayan Snow'un mürettebatını bu kadar kolay büyülemesi onu rahatsız etmişti. Onların her haliyle kadınsı bir arkadaşlığa aç olduklarını biliyordu ama açlıktan ölmek üzere olan kendisiydi. Onun süslenmemiş güzelliği, tuz serpintisinin canlandırıcı bir esintisi gibi içinden geçiyordu. Kadının çınlayan kahkahası ona eziyet ediyordu, ta ki kendi hayırseverliğinden pişmanlık duymaya başlayana kadar.

Dürbünü kapattı, bu kadar acımasız bir öfke için tek bir yer olduğunu biliyordu. Ön tepeden aşağı doğru sallanırken, ilerleyişini takip etmek için ırgatın arkasından dışarı bakan gamin yüzünü görmedi.

Lucy karanlık ambarda parmak uçlarına basarak demir parmaklıklı kapıya doğru ilerledi ve gizemli odaya girmek için yaptığı son uğursuz girişimi hatırladı. Gerard beş dakikadan kısa bir süre önce odanın içinde kaybolmuştu ve onu takip etmek için cesaretini toplaması o kadar uzun sürmüştü.

Neden korksun ki? diye sordu kendi kendine. Ne de olsa ona geminin hiçbir bölümünü açıkça yasaklamıştı, bu yüzden onu burnunu soktuğu için azarlayamazdı. Bir şüphe ciyaklamasını yuttu. Yapabilir miydi?

Kulağını kapıya dayadı. İçini rahatlatacak şekilde, acı dolu çığlıklar ya da merhamet dilenen çaresiz sesler duymadı. Öfke içindeymiş gibi hafifçe yükselen erkek seslerinin ritimlerini duydu.

Gerard'ın kısaltılmış sözcükleri kalın meşe ağacında mırıldanıldı; cevap veren sesin tonu kendisininkinden bile daha belirgindi. Lucy kaşlarını çatı. Apollo'nun bas gürültüsünü, Tarn'ın brogunu ya da Pudge'ın ürkek mırıltısını tanıyamadı. Daha fazla konsantre oldu ve hararetli diyalogdaki her duraklama arasında konuşmanın kesitlerini deşifre etti.

Gerard, "... kendinden başka suçlanacak kimse yok... senin küçük p a t a v a t s ı z l ı ğ ı n olmasaydı şu anda kendi yatağında güvenle yatıyor olacaktı," diyordu.

Lucy'nin ağzı açık kaldı. Bildiği kadarıyla, o sadece *onun* bin knot içinde.

Gerard'ın sohbetinin bir konusu olarak kendisine duyduğu hayranlık, arkadaşının bütün bir yanıtını tercüme etmesini sağladı. "Ah, evet, ama yalnız mı olacak? Hatırladığım kadarıyla, en parlak döneminizde birkaç sıkılmış asilzade karısını baştan çıkarmıştınız."

Gerard'ın cevabı müstehcenlik derecesine varacak kadar kısaydı. Lucy geri çekildi. Usta nişancısı Digby küfürlü konuşmayı ikinci bir dil gibi konuşurdu ama o bile Lucy'ye bu cümleyi öğretmemiştir.

Gerard'ın arkadaşı, anatomik olarak imkânsız olan bu öneri karşısında telaşlanmaktan çok eğlenmiş görünüyordu. Verdiği cevap alaycı kanatlarla kapıya doğru süzüldü. "... beni kendi güvenliğim için mi yoksa onun güvenliği için mi kilitledin?"

Hızlı ayak sesleri kapıya yaklaştı. Lucy kapı açılmadan önce köşeyi dönmek için ancak zaman bulabildi. Gerard dışarı çıkarken gölgelerin arasında çömeldi. Gerard korktuğu kadar öfkeli görünmüyordu ama belki de onu gerçekten öldürücü bir öfkeye sürükleyebilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşündü.

Adam kapıyı arkasından kilitleyip pirinç anahtarı cebine atarken kalbi sıkıştı. Adam geçtikten sonra karanlıkta uzun süre büzüştü, *Retribution*'daki tek mahkûmun kendisi olmadığının farkına vararak sarsıldı.

O gece geç saatlerde Lucy art kaleden tek başına yatıyordu; yastığı atılmış bir yelken yığını, battaniyesi ise yıldızlardan oluşan uçsuz bucaksız bir serpintiydi. Amiral ona siyah ve beyazın katı tonlarında düşünmeyi öğretmişti ama şimdi kendini gri bir cehennemde dolaşırken bulmuştu, gölgeyi özden ayıramıyordu ve Kaptan Doom'un gizemini çözmeye başladığı andan daha yakın değildi.

Onun hayatını kendi hayatı gibi korumaya yemin etmiş bir adam mıydı - şefkatli, sabırlı, şiddetle koruyucu? Yoksa intikam hırsıyla yanıp tutuşan, acımasız, alaycı ve çabuk öfkelenen bir adam mıydı? Çünkü

Şaşkın kalbi ilk kez bu iki farklı adamın aynı kişi olabileceği fikrini düşünmek zorunda kaldı.

Adamları ona hem saygı duyuyor hem de onu gerçekten seviyor gibiydi. Demir yumruğu ve hazırcevaplığıyla disiplini sağlar, ancak çok değer verdikleri özgürlüklerine nadiren müdahale ederdi. Amiral'in sert şöhreti mürettebatının sırtına vurduğu sopaların sayısıyla ölçülürken, Gerard'ın *Retribution*'ın kanun kurallarını ihlal edenlere yönelik misilleme tehditleri sadece tehditten ibaretti. Adamları ona sabrının sınırlarını test edemeyecek kadar saygı duyuyordu. Onun övgüsüne, cezasından korktuklarından daha fazla değer veriyor gibiydiler.

Onlar sadakatlerini hafife almayan adamlardı ama Lucy son birkaç gün içinde gemide, kaptanları istediğinde hayatını feda etmeyi onur saymayacak tek bir adam bile olmadığını keşfetmişti.

Bir kaptanın mürettebatından daha uzun yaşamasının ne demek olduğunu biliyor musun Lucy?

Onlardan asla istemeyeceği tek fedakârlığın bu olduğunu bilen tek kişi oydu.

Şimdiki zamanla savaşmaktan bitkin düşen Lucy gözlerini kapatıp anıların sisinde süzülme ye başladı. Gerard burnuna bir duman halkası üfledi, gözleri Pudge'ın sade gözlüklerinin ardında muziplikle parlıyordu. Küçük parmağıyla kızın alt dudağındaki bir tutam tarçının tozunu aldı. Onu valsini baş döndürücü kollarında döndürdü, güçlü eli sırtının küçük kısmını sardı.

Hayalleri onu öylesine büyülemişti ki, gözlerini açtığında Gerard'ın ona doğru eğildiğini görünce şaşırmadı bile. Hayalinde ona duyduğu açlık öylesine büyüktü ki, parmak uçlarıyla onun sakalsız çenesinin izini sürmek için uzanmaktan kendini alamadı.

Gözlerini kırptırdı, bir şaşkınlık sisi içinde kaybolmuştu. Gerçekten de bir rüyaydı, çünkü bu farklı bir Gerard'dı. Zamanın ve hayal kırıklığının yaralamadığı bir Gerard. Parlak gözleri kinizmle gölgelenmemiş bir Gerard. Kendi suçluluk duygusu onu bu yarattığı yaratmaya itmiş olmalıydı. Bu, babasının ihaneti olmasaydı olabilecek olan Gerard'dı.

Adamın güzelce oyulmuş ağzı kadıninkinin üzerine indiğinde karşı koyacak ne gücü ne de isteği vardı. Dudakları ayrıldı

göz kamaştırıcı, ustaca ve kışkırtıcı bir öpücük için ikna etmeden.

Ve tamamen yanlış.

Tekniğini mükemmelleştirmek için sayısız saatler harcamış bir sanatçının becerisiyle bahşedilmişti, ancak olgunluğun zor baharatından yoksundu. Denizdeki vahşı ve tehlikeli bir fırtına yerine İngiliz kırsalında hafif bir bahar yağmuruydu ve onu merakla ama tamamen etkilenmeden bıraktı.

Acımasız ve fazlasıyla tanıdık bir sesin duyulmasıyla Lucy'nin gözleri şok içinde açıldı.

"Seni bir gün kardeşimle tanıştırmayı düşünüyordum Lucy, ama görüyorum ki ikiniz çoktan tanışmışsınız."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUCY'NİN ŞAŞKIN BAKIŞLARI İKİ ADAM ARASINDA DOLAŞTI.

Gerard kış taraftaki küpeşteye yaslanmıştı, rahat duruşu katlanmış kollarındaki tehlikeli gerginliği yalanlıyordu. Diğer adam ona doğru bakıyor, pişmanlık duymayan sırtışı sol yanağında şeytani bir çukur açıyordu.

Yeniden dehşete kapılarak yumruğuyla adamın omzuna vurdu. "Bırak beni, seni zampara! Ne cüretle böyle bir cürette bulunursun?"

"Bu kadar aceleci olma Lucy," diye azarladı Gerard. "Eğleniyor gibi görünüyordun."

"Ama bunun nedeni-" Lucy hain dilini ısırıldı. Düşündüğü şey bir yabancıyı öpmekten bile daha lanetliydi. Onu öpmeyi hayal ettiğini itiraf ederek Gerard'ın sinir bozucu kendini beğenmişliğini tatmin edecek değildi.

Ağabeyi onun yatar halinden zarifçe ayrıldı. Doğrulup dizlerini altına çekti ve boş yere dağınık saçlarını toplamaya çalıştı.

"Suçu üstlenmeye tamamen hazırım kardeşim," diye teklif etti cesurca. "Ay ışığında güzel bir kıza asla karşı koyamam."

Gerard'ın gözleri kısıldı. "Hiçbir ışıktaki hiçbir kıza karşı koyamazsın. Bu özel güzelliğin artık seni yetkililere Kaptan Doom'un geçici yedeği olarak tanıtabileceğini hatırlatmama gerek var mı? Ayrılırken neden zindanın kapısını kilitlediğimi sanıyorsun?"

"Benim açamayacağım bir kilit icat etmediklerini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Eğer bulsalardı, hala Santo Domingo'da çürüyor olurdun."

"Ve kıskanç bir koca şimdiye kadar seni vurup öldürmüş olurdu," diye karşılık verdi Gerard.

Sözlü atışmaları uzun süredir devam eden bir çekişmeye işaret ediyordu. Lucy'nin bakışları iki adam arasında gidip geliyor, hâlâ keşfinin şokunu atlatmaya çalışıyordu.

Şimdi ikisi de ayaktaydı ve aralarındaki farklar çok daha belirgin hale gelmişti. Gerard'ın gücü kompakt bir yapıdayken, uzun boylu kardeşi ona sırik gibi, gevşek bacaklı bir tayı hatırlatıyordu. Saçları Gerard'inkinden bir ton daha açıktı ve gözleri eladan çok yeşildi. Etraflarında kırıksıklıkların olmamasından, onun kardeşinden neredeyse on yaş daha genç olduğunu düşündü.

"Bir adı var mı?" diye araya girdi, ikisi de nefes almak için durakladığında.

Gerard o aşağılayıcı alaycılığını ona yöneltti. "Bunu onun kollarında mutluluktan bayılmadan *önce* sormayı düşünebilirdin."

Daha karşılık veremedi eli tutuldu ve bir çift hevesli dudağa bastırıldı. "Kevin..." Tereddüt etti ve kardeşine paniklemiş bir bakış attı.

"Doom?" Lucy kuru bir sesle teklif etti. "Claremont," diye havladı Gerard.

"Kevin Claremont, aşkım, sonsuz hizmetinizdeyim."

Lucy, Gerard'ın her kadını aynı hararetle selamladığından şüphelenmeseydi gururu okşanabilirdi. Arkasında, Gerard'ın onun cevabını esrarengiz bir doğrulukla söylediğini görebiliyordu. "Lucinda Snow. Arkadaşlarım bana Lucy der ama siz bana ... diyebilirsiniz." İlhamın etkisiyle, "Lucy" diye mırıldanmadan önce genç Bay Claremont'a göz kamaştırıcı bir gülümseme armağan etti.

Gerard, Kevin'in omzunun üzerinden ona dik dik baktı, bakışları elmasları kesecek kadar keskindi.

Kevin'in gür dudakları somurtmak için gerildi. "Dover'daki aktris arkadaşımı kovacak kadar acımasız olduktan sonra bu güzelliği gizlice gemiye sokman hiç de sportmence değil."

"O bir aktris değildi. O bir fahişeydi," diye karşılık verdi Gerard. "Gerçekten de onun senin kamarotun olduğuna inanmamı beklemiyordun, değil mi?"

Lucy ayağa kalktı ve Kevin'in ensesinde bir kuyruğa takılmış kumral saçlarına merakla baktı. "Çok garip, efendim, ama sanki

seni tanıyorum."

Gerard homurdandı. "Sen de öyle yapmalısın. Ionia'da mahsur kaldığım süre boyunca onun saçma sapan kahramanlıklarını gazetelerden kııptın. Geri dönecek bir gemim olduğu için çok şanslıyım."

"Kaptan Doom!" Lucy haykırdı. "Sen Howells'ın maskeli balosundaki adamsın. Şu iğrenç kostümlü olan."

Kevin bir elini kalbinin üzerine koydu. "Beni yaraladınız, güzel bayan. Oldukça şık olduğumu sanıyordum."

"Kurnazlık hiçbir zaman küçük kardeşimin güçlü yanı olmadı. Gemimi tamamen işlevsel bir işkence odasıyla donatmak da onun fikriydi."

Lucy itiraz edemeden Kevin bir kolunu onunkine doladı ve onu yanına çekti. "Misafirperverlik hiçbir zaman ağabeyimin güçlü yanı olmadı. Duyduğuma göre seni fena halde ihmal ediyormuş." Kardeşine sitemkâr bir bakış fırlattı. "Bazen gençliğin zevklerini hızla geride bırakanlar için bizim ne kadar kolay sıkıldığımızı hatırlamak kült oluyor."

Gerard ağzını açtı, sonra kapattı. Dişlerini asitli bir gülümsemeyle sıktı. "İzninizle, bu yaşında kolay yoruluyorum. Sanırım siz çocukları kendi halinize bırakacağım" -bakışları kısa bir süreliğine Lucy'nin, kardeşinin davetsiz öpücüğü yüzünden hâlâ nemli ve şişmiş hisseden dudaklarına kaydı- "zevklerinize." Omuzları acı verecek kadar sert b i r açıyla dikleşti ve gölgelerin arasında eridi.

Lucy, Kevin'in peşinden gitmeye kararlı bir şekilde onun avuçlarında kıpırdandı. "Bırak beni. I-"

"Yapma," diye fısıldadı Kevin sertçe. "Ben onun peşinden koşmayı bırakana kadar beni hiç ciddiye almadı. Mürettebat ona yeterince hayranlık duyuyor. Onun senden ve benden tamamen farklı bir şeye ihtiyacı var."

Lucy, kendisini kaçırın adamın sesindeki alaycı tondan irkilerek kıvrınmayı bıraktı. Adamın ışıltılı yeşil gözleriyle karşılaştığında, uzun zamandır kayıp olduğunu bilmediği bir arkadaşını bulduğu izlenimine kapıldı.

Ön taraftaki gözetleme yeri artık Gerard için güvenli bir sığınak değildi. Lucy'nin tek başına gemide cirit atmasını izlemek ona eziyet gibi geliyordu. Onu kardeşiyle birlikte gemide dolaşırken izlemek

isimsiz bir acıyla. Onların güzel başlarını bir arada görmek. Sanki dünyanın geri kalanı için anlaşılmas bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi rüzgarda çınlayan kaygısız kahkahalarını duymak.

Otuz bir yılının hiç bu kadar farkında olmamıştı ya da kaybettiği zaman için hiç bu kadar pişmanlık duymamıştı. Kayıp değil, diye acı acı hatırlattı kendine. Çalınmıştı.

Bu süre zarfında, Gerard'ın geride bıraktığı tombul, beceriksiz, tapınan küçük kardeşi bebeklik yağlarından kurtulmuş ve bir ayyaş olarak yeteneklerini geliştirmişti. Gerard'ın eğitimi için özenle biriktirdiği parayı kullanarak içki içti, kumar oynadı ve Londra'nın en zengin ve en kötü şöhretli çapkınlarının arasına girmeyi başardı. Sayılar konusundaki esrarengiz becerisi ve kusursuz kart hafızasıyla Kevin, daha pervasız olanlarının servetlerini dolandırmış, kaderin onu ağabeyinin kaderini bilebilecek sarhoş bir palavracının masasına oturtacağı geceyi beklemişti.

Üç yıl böylesine sefahat içinde yaşadktan sonra kader Lucien Snow'u onun ellerine teslim etmişti. Keskin kulaklı Kevin'in kayıp kardeşi ile adamın "Kaptan Doom "u gerçek bir kral fidyesiyle dolandırmakla övünmesi arasındaki bağlantıyı kurması uzun sürmemişti.

Gerard, Kevin'in Snow'u oracıkta çağırmak istediğini biliyordu ama Amiral'in bir kurtarma girişiminin kokusunu alırsa Gerard'ı başka bir hapishaneye naklettirecek ya da öldürtecek güce sahip olmasından korkuyordu. Bu yüzden sadece mazeret bildirmiş, kazancını toplamış ve kardeşini bulmak için Santo Domingo'ya doğru yelken açmıştı.

Gerard'ın kurtarıldktan sonraki o ilk karanlık günlere dair çok az anısı vardı. Kevin'in nazik ama acımasız ellerinin boğazından aşağı su döktüğünü, ağabeyinin tanıdık ama olması gerekenden çok daha derinden gelen sesinin, bir kaşık dolusu et suyunun içine damlatılabilmesi için ağzını açması için onu ikna ettiğini hatırlıyordu. Kevin, Gerard'ın intikam arzusu ona yaşamak için bir neden verene kadar, harap olmuş bir adamın enkazını hayatta kalmaya zorlamıştı.

Bu da bir akşam geç saatlerde güvertede dolaşırken Lucy'yi veliaht prensi olarak kardeşiyle sarayda bulmasını iki kat daha kült hale getiriyordu.

Saat sekizden sonra tüm fenerlerin söndürölmesi gerekiyordu ama puslu bir ay küresi güverteyi gümüşü bir parıltıyla yıkıyordu. Lucy, yanında Kevin ve Tarn'ın bulunduğu bir erkek çemberinin içinde oturuyor, kahkahaları ve alayları zarların tek tük şakırtılarıyla vurgulanıyordu.

Gerard, meşhur olduğu zarıflıkla yaklaştı ve onların neşe çemberinin hemen dışındaki gölgelerde durakladı. Lucy'nin Londra'daki hayatından dışlanmış hissetmek yeterince kötüydü ama kendi gemisinde bu his neredeyse dayanılmazdı. Öfkesini tehlike noktasına kadar hızlandırdı. Onu o gülünç saç örgülerinden tutup kamarasına sürüklemek ve bu geminin efendisinin kim olduğunu ona mümkün olan en güçlü şekilde hatırlatmak istiyordu.

"Al Lucy," diye seslendi Tarn, ona hırpalanmış bir kupa uzatarak, "biraz romfustian şansını değıştirebilir."

Lucy itaatkâr bir yudum aldı. Yüzünü buruşturması Digby ve Fidget'ta bir kahkaha patlamasına yol açtı. "Aman Tanrım, Tarn. Bu şeyin içinde ne var? Baldıran otu mu?"

Tarn parmaklarıyla malzemeleri işaretledi. "Cin. Sherry. Rom. Baharatlar..."

Pudge utangaç bir tavırla, "Çiğ yumurtaları unutma," dedi.

Lucy öksürdü ve tükürdü. "Bu pek mümkün değil."

Kahkahalar yatıştığında Kevin eğildi ve zarları avucunun içine katladı. "Altılılar ana zar. Şans için bir öpücük, sevgilim." Gerard'ın elleri yumruk şeklinde sıkıldı. Nefesini tuttu, Lucy öpücük için dudaklarını Kevin'in yakışıklı yüzüne doğru eğerse ne yapacağından korkuyordu. Yirmi iki yıl boyunca kardeşine öfkeyle el kaldırmamıştı; şimdi ikisini de Kevin'in boynuna bağlamak istiyordu. Kevin'in boğazını sıkıp onu boğacak.

Lucy avuçladığı elini dudaklarına götürüp içindekilere nazikçe bir öpücük kondurunca Gerard'ın nefesi kesildi. Bu masum jest bile Gerard'ın kasıklarındaki kanın sıcak ve ağır bir şekilde birikmesine neden oldu.

Bir adım öne çıktı, artık gölgelerde gezinmekten memnun değildi. "Küçük rehinemizi ne kadar da sevimli bir hayvan yapmışsınız. Gemilerin kendilerini eğlendirmek için eğitimli bir köpek beslediğini duymuştum. Ya da bir domuz. Ama bir amiralin kızını asla."

Gerard'ın beklenmedik çıkışı Lucy'yi derinden sarstı. Parmakları önce buz kesti, sonra uyuştu. Zar elinden yuvarlandı ve beceriksizliğini iki altıyla ödüllendirdi. Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra adamlar gönülsüz bir tezahürat kopardılar.

Kaptanlarının yavaş ve alaycı alkışı onları susturdu. Son zamanlarda ruh hali pek de tahmin edilebilir değildi. "Şeytanın kendi şansıyla lanetlenmiş, değil mi? Ya da belki sadece babasının."

Lucy'nin sinirleri, hissetmediği bir neşeyi zorla kabul ettirme çabası yüzünden gerilmişti. Bu sebepsiz saldırı karşısında ayağa fırlayarak onunla yüzleşti.

Tarn'ın eli tabancasının güvenliğini kontrol etmek için pantolonuna gitti. Pudge geriye doğru eğildi. Fidget'ın yanağı seğirdi ve Digby nefesinin altından yumuşak ama akıcı bir şekilde küfretmeye başladı. Kevin düşen zarlara, sanki onların esrarengiz noktalarında geleceği görebilecekmiş gibi baktı.

"Babamı kumar oynadığı için kınayacak kadar yüzünsünüz, Kaptan," dedi Lucy, parmağını Gerard'ın göğsüne saplayarak. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Kraliyet Donanması'nın sizi bulmasını bekleyerek daireler çizmenin hiç mi riski yok? Senden daha büyük silahlara, daha büyük mürettebata ve senden çok daha zeki stratejistlere sahip gemileri alt etmeye çalışmanın hiç mi tehlikesi yok? Sen babamdan bile daha kumarbazsın! Sadece sen kumar oynuyorsun. Bu adamlarla zar atarak kumar oynuyorsun. Onların hayatları ve gelecekleri senin bahsin ve sonunda kazandığın sürece hiçbiri umurunda değil."

Uzun bir süre ona baktı, tartışılmaz saygınlığı herhangi bir patlamadan daha çileden çıkarıcıydı. "Belki de o domuzu almayı yeniden düşünmeliyiz," dedi sessizce ve topuğunun üzerinde dönüp onu kendi pisliğini temizlemeye bıraktı.

Adamlar ona bakmayı reddederek teker teker uzaklaştılar. Yanan gözlerini Kevin'e çevirdi, onun bu ruh gösterisini alkışlamasını bekliyordu. Yüz ifadesi tuhaf bir şekilde azarlayıcıydı. Yere çöktü ve yanağını katlanmış dizlerine dayadı. Bir daha ağlayacaksa lanetlensin, diye düşündü suratsızca. Gerard Claremont için denizi dolduracak kadar gözyaşı dökmüştü.

Sonunda geldiğinde, Kevin'in azarlaması yumuşaklığı nedeniyle daha da güçlüydü. "İnatçılığı için onu lanetle, Lucy. Ne pahasına olursa olsun başarılı olma hırsı yüzünden onu lanetle. Ama adamlarının önünde onun yeterliliğinin altını oyma."

Lucy burnunu çekti, sesinin kalınlığından nefret ediyordu. "Onu savunacağını bilmeliydim. O sefil senin kardeşin."

"Ve muhtemelen tanıyabileceğim tek baba. Beni bu dünyaya o getirdi ve işi bittiğinde annemizi gömdü. Denize açıldığında beni terk etmek yerine, beni kendi çocuğu gibi yetiştirecek bir karısı olan bir kaptan buldu. Çok paraları yoktu, ama taşrada rahat bir kulübeleri vardı - onun sahip olduğundan çok daha fazla. O zaman beni terk edip arkasına bakmayabilirdi ama bakmadı. Her seferinde aylarca uzaklara gitti, ama küçük kardeşi için egzotik bir hediye almadan asla geri dönmedi. Ta ki hiç dönmeyeceği gün gelene kadar."

Lucy yüzünü başka tarafa çevirdi ama Kevin onun önünde çömelmiş, acımasızca anlamasını sağlamaya çalışıyordu. "Gerard'ın babası denizde kaybolmadan önce annemizle evlenme l ü t f u n d a bulunmuş. Ondan sonra annem sokaklara düştü. Benim babam bir düzine adamdan herhangi biri olabilirdi. Ben bir piçim Lucy, ama Gerard'ın adı o anda ne olursa olsun, her zaman benimle paylaşıyor."

Lucy başını kaldırdı. Esen rüzgâr, ağlamamaya yemin ettiği acı gözyaşlarını yakaladı. "O zaman kendini şanslı saymalısın, çünkü bu onun benimle paylaşabileceğinden çok daha fazla."

Lucy'nin özür dileme tevazusunu göstermesi ertesi gün öğlene kadar sürdü. Gerard baş tarafta durmuş, sanki iradesinin gücüyle bir donanma savaş gemisi yaratabilecekmiş gibi ufka bakan acımasız bir figürdü.

Lucy de nöbeti sırasında ona katıldı. "Belki de gelmiyordur," dedi usulca. "Benden kurtulduğuna sevineceği hiç aklına gelmedi mi?"

Ona çarpık bir bakış fırlattı. "Saatlik."

Kadın bir cevap bile veremeden, adam gitmiş, hiç ses çıkarmadan ana koridora inmişti.

O gün kaptanın dilinin kırbacını hisseden tek kişi Lucy değildi. Düşünceli ruh hali her geçen saat daha da koyulaşıyor ve *Retribution*'ı, güneş ışığını engelleyen dalgalı yelkenlerden daha kaçınılmaz bir bulutla sarıyordu. Soğukkanlılığı ve sakinliğiyle tanınan bir adam olmasına rağmen, emirlerini bir İrlanda kurt köpeğinin dizginlenemeyen vahşiliğiyle veriyordu. Mürettebatı onun emirlerini yerine getirmek için koşuşturuyor, herhangi bir gecikmenin onun acımasız dilinden yeni bir sıyrıkla sonuçlanmasından korkuyordu.

Rahatlamış bir Apollo, Kaptan'ın haftanın kayıtlarını gözden geçirmek üzere çalışma odasına çekildiğini bildirdiğinde, Lucy'nin aklına gerginliği dağıtmak için adamların karikatürlerini çizme fikri geldi. Çizim elinden alındığında Kevin'in sırtını bir masa olarak kullanıyor ve Pudge için kocaman bir gözlük üzerinde son rötuşları yapıyordu.

Lucy şaşkınlıkla Kevin'in sırtının kaslı pürüzsüzlüğüne baktı. Kalbi geç kalmış bir uyarıyla gümbürdedi. Etraflarına, topların patlamasından önceki gergin deniz sükûneti gibi ölümcül bir sessizlik çökmüştü. Gerard'ı kaba kâğıdı ışığa tutarken bulmak için doğruldu. Parmak eklemleri bembeyazdı ama yine de çizimin tek bir çizgisini bile lekelememeye özen gösteriyordu.

"Harika bir benzerlik, sence de öyle değil mi Pudge?" diye sordu nazikçe.

Pudge ayaklarını salladı. "Evet, efendim."

"Newgate'in duvarında asılı olarak harika görünecek."

Pudge'a ödülünü verdi ve ölümcül dikkatini Tarn'a odakladı. Tarn kendi çizimini pantolonunun ön kısmına sokmaya çalıştı ama Gerard başarılı olamadan elini uzattı. Tarn utangaç bir tavırla resmi teslim etti. Gerard kaşlarını çattı. Lucy de dahil olmak üzere hepsi nefeslerini tutmuştu. Sadece Kevin umursamaz görünüyordu. Tuhaf bir ihtiyat ve eğlence karışımıyla kardeşini izliyordu.

"Korkarım çok fazla çil var," dedi Gerard sonunda. "Yargıçların sizi tanımakta güçlük çekmesini istemem."

Yüzbaşı alaca başını kaldırarak sırayla adamlarının yüzlerini inceledi. Sadece Lucy onun incelemesinden kurtulmuştu ama nedense bu ihmal Lucy'nin içini rahatlatmamıştı.

"Fidget," dedi bir sonraki kurbanını bilinçli bir özenle seçerek. "Hafta başında Bayan Snow'a buharlı fırının nasıl çalıştığını gösterdiğini görmedim mi?"

Fidget'ın yanağı kesik kesik bir ritimle seğirdi. "Evet, efendim, o... meraklıydı."

"Ve sen, Digby. Hayal mi görüyorum yoksa bir saldırı sırasında barut maymununun sana nasıl ateş ettiğini mi gösteriyordun?"

Yaşlı topçu saçsız başını kaşdı. "Bu çok lanet bir şeydi, Kaptan. Öylece geçip gitti ve... kahretsin, bunu inkar edemem."

Gerard başını salladı, sesi o kadar sabır doluydu ki Lucy'nin omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Sen bile, Apollo. Bayan Snow'a sahte güvertenin işleyişini öğretecek kadar düşünceli olan sendin."

Levazım subayı esas duruşta durdu. "Evet, efendim. Bu ben olmalıydım."

Trerard onların safları arasında volta atıyor, elleri sırtının alt kısmında kenetlenmişti. Fırtına nihayet dindiğinde, bunu güçlü bir kükremlerle yaptı. "Neden hepiniz bir araya gelip ona geminin bir şemasını vermediniz? *Benim* gemimin! Onu kurdeleye sarabilir ve Kraliyet Donanması'nın Lord Yüksek Amirali'ne kendi zarif elleriyle sunabilirdi!"

Adamlar ona bakakaldı. Soğukkanlı kaptanlarını hiç bu halde görmemişlerdi.

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız? Tanrı aşkına, siz aranan suçlularsınız. Kaçaklar! Sizi o kadar etkiledi ki, benzerlerinizi yeniden üretmesine izin vermenin tehlikeli olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi? Bu çizimler *Times*'ın sayfalarında kalın kafalarınız için sağlıklı bir ödülle birlikte ortaya çıktığında onun yeteneklerinden bu kadar etkilenmeyeceksiniz!"

Lucy onların kendi hakkı olan bir cezaya katlanmalarına izin veremezdi. "Kaptan?" dedi, yalvarışının ürkek sesinden nefret ederek. "Bu gerçekten onların hatası değildi. Sadece eğlenmeye çalışıyorlardı-"

"Sen!" Gerard topuklarının üzerinde döndü ve bir parmağını ona doğru sapladı. "Seni işgüzar küçük..."

Lucy geri çekildi, adamın kaçınılmaz yaklaşımı onu diğerlerinden ayırdı. Onu a c ı m a s ı z c a sancak küpeştesine doğru geri çekti, güçlü vücudu saldırmak için kıvrılmıştı. Mektup açacağını ona sapladığı geceden beri Lucy onu böylesine ölümcül bir öfke içinde görmemişti. Ama o zaman onu öldürmemişti, diye hatırlattı kendine nefes nefese. Onu öpmüştü. İki kez.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. Nedense korkmadığını, aksine heyecanlandığını hissetti. Sırtını parmaklıklara dayadı. Kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı.

Onun bakışlarını cesurca karşıladı. "Neden devam edip beni denize atmıyorsun? Ne de olsa bu ilk kez olmaz, değil mi *Kaptan Doom*?"

Onu omuzlarından tutup kaldırdı. "Yapmalıyım. Oldukça etkili küçük bir casussun, değil mi?" Bakışları kızın yüzünü taradı, gözlerinden bilinçsiz bir davetle ayrılmış dudaklarına doğru çılgınca gidip geldi. "Tek yapman gereken o ipeksi kirpiklerini o büyük, masum gözlerinin üzerinde gezdirmek ve o güzel kışını seğirterek adamlarımın tüm sırlarını ortaya dökmek."

Lucy ciddiyle gözlerini kırıştıtarak, "Çok şey biliyorum," diye onayladı. "Yaşamama izin vermeyi göze alamazsınız."

Onu kendine doğru çekti, tutuşunda şiddetten çok çaresizlik vardı. Sırtını parmaklığa dayamıştı, göğüslerinin yumuşaklığı adamın göğsünün gergin duvarına bastırıyordu. Tabancasının kabzası kadının karnına saplandı.

Saç örgüsünden saç tellerini yerinden oynatacak kadar sert bir sarsıntı yaptığında dudakları onunkilerden bir santim uzaktaydı. "Lanet olsun sana! İlkel, az beslenmiş bir bakirenin büyüüne kapılacağımı sanıyorsan, cazibeni fazla abartmışsın demektir. Lanet olası altı yıldır kadınsız olmasaydım muhtemelen seni bu kadar çok istemezdim bile!"

Sözleri şaşkın sessizlikte hiç acımadan yankılandı. Digby'nin akıcı üslubuyla küfrederek onu serbest bıraktı ve öfkeli elini saçlarına götürerek uzaklaştı. Lucy parmaklıklara yığıldı, gevşeyen saç telleri öne doğru yuvarlanarak yüzünü örttü.

Adamlar etrafını sardı. Pudge'ın tombul parmakları kolunu okşadı. "Ağlamayın, Bayan Lucy. Lütfen, ağlamayın. Eminim bu kadar kaba olmak istememiştir."

Lucy'nin sesini duyabilmek için zorlandılar. "Apollo, Kaptan'ın bana gönderdiği sandıkta kimin kıyafetleri vardı?"

Cevap veren Kevin'di, ses tonu gerçekçiydi. "Fahişeye aitti-" - boğazındaki tıkanıklığı gidermek için durakladı- "aktris arkadaşşıma." Çapkınca omuz silkişi çok şey ifade ediyordu. "Gerard onu karaya çıkarmadan önce giyinecek zamanı bile olmamıştı."

Lucy başını kaldırdığında gözleri korktukları gibi yaşlarla değil, umutla parlıyordu. Neşeli kahkahası onların yorgun kalplerini bir şarkı gibi dalgalandırdı.

Gemicinin elini kendi elinin içine aldı. "Hiç terzi olarak çalıştın mı, Pudge?"

Gerard önündeki masanın üzerinde açık duran deri ciltli defterlere dalgın dalgın baktı. Gündüz odasının tavanında bir şey gümbürdedi; gözleri yukarı kaydı. Lucy'yi gemiye getirdiğinden beri düzensiz davranışlarına bakılırsa, mürettebatı muhtemelen güvertede isyan planları yapıyordu. *Kaptan Lucy*, diye düşündü alaycı bir tavırla. İlginç bir çağrışımı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Pudge yeteneklerini yeni bir bayrak yapmak için kullanabilirdi; belki de üzerinde bir kadının narin elinin bir kalbi sıktığı pastel pembe bir bayrak. Bir aptalın kalbi.

Bir yudum konyak içti ve keşke gemide açık ateş yasağı olmasaydı da bir cheroot içebilseydim diye düşündü. Likörün dumanlı tadı sadece vücuduna yayılan boş ağrıyı yoğunlaştırdı. Lucy onu adamlarının önünde rezil olması için ikna etmişti ve tek düşünebildiği onu tekrar kollarına almanın ne kadar iyi hissettirdiğiydi.

Konyak şişesine uzanırken, küflenmiş bir defter gözüne çarptı. Onu kendine doğru çekti. Annemarie Snow'un günlüğünü geçen hafta içinde bir düzine kez eline almış, okumayı düşünmüş ama her seferinde bir şey onu durdurmuştu. Geçmişin gölgelerini rahatsız etme konusunda bir isteksizlik. Hayatında adalet için haykıran yeterince hayalet vardı ve bunlara bir yenisi daha eklenmemeliydi.

Yorgun parmakları güve yeniği kadifeyi okşadı. Belki de bunu Lucy'ye vermeliydi. Bu onu en azından on dakikalığına saçından uzak tutabilirdi.

Apollo kapıda belirdi ve yüksek gövdesini resmi bir eğimle bükte.

Gerard ona şaşkınlıkla baktı. "Kar yağmadığı zamanlarda tişört giydiğini hiç görmemiştim. Olay nedir? Majesteleri tarafından gemiye mi alınıyoruz?"

Apollo mesafeli sessizliğini koruyarak ona levazım subayının kendine özgü hat sanatıyla yazılmış bir kâğıt parçası uzattı.

Bayan Snow, akşam yemeğine katılmanızı rica ediyor.

Gerard, mükemmelleştirmek için beş uzun yılını harcadığı küstah alaycılığının ardındaki ham duygu parıltısını gizledi. "Beni bitirmek için daha uygun bir yol mu buldu? Belki de zehir?"

"Menüde baldıran otu olduğunu sanmıyorum, efendim."

Gerard tereddüt etti, reddetmeye hazırlandı, sonra en yakın kütüğü çarparak kapattı. "Neyse ne. Bu gece daha fazla gelecek vaat eden davetiyem yok. Adamlarımın hepsi deli olduğumu düşünüyor."

Adımları şimdiki huyundan çok daha uzun olan Apollo, geçitte ilerlerken gizlice ortadan kayboldu.

Gerard kulübesinin kapısının önünde durakladı, gömleğini düzeltme ve saçını düzeltme dürtüsüne direndi. Kapıyı sertçe çaldı, ardından cevap bekleme zahmetine girmeden içeri girdi. Ne de olsa bir kaptanın kendi kamarasına davet edilmek için yalvarması gerekmezdi.

Kulübenin darmadağınık olmasını ve Lucy'nin şık erkeksi giysileriyle üzerine atılmayı beklemesini bekliyordu. Beklemediği şey ise kulübeyi mükemmel bir düzen içinde bulmaktı; çok sevdiği Defoe romanlarının fas ciltleri bile raflarda sevgi dolu bir hassasiyetle sıralanmıştı. Bunun şokunu atlatamadan gölgelerin arasından bir kız süzüldü.

Bir kız değil, bir kadın olduğunu fark etti. Zorlukla tanıdığı bir kadın. Lucy hem Tarn'ın pantolonunu hem de Grek elbisesinin iffetli beyazını kurdeleler ve dantellerden oluşan görkemli bir karışım için terk etmişti. Pırıl pırıl parlayan turkuaz satenin üzeri

krem rengi dantelden bir ağ. Hafifçe kuşaklı eteği, ayak parmaklarını örten taraklı bir etek ucuna kadar iniyordu.

Bu modası geçmiş elbise günümüz çevrelerinde alay konusu olabilirdi ama zengin tonları Lucy'nin porselen tenini ve dalgalanan saçlarındaki gümüşü tonu mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Gerard kendini zamanda geri gitmiş gibi hissetti. Sanki yeniden yirmi dört yaşındaydı ve onu bir erkek yapmak için kendilerini cömertçe feda eden o zarif Londra güzellerinden biriyle karşı karşıyaydı.

Elbisenin dantelli dekoltesi şimdiki moda göre hem daha az açık hem de daha cazipti ve Gerard'ın canlı hayal gücünü kullanarak elbisenin altında yatan soluk, kusursuz göğüsleri hayal etmesine olanak tanıyordu.

Sert bir özlem duygusu boğazını sıktı. Görünüşe göre Lucy onu çabucak öldürmeyi değil, onu istediği için yavaş ve kalıcı bir ölüm çekmesini planlıyordu.

"Akşam yemeği davetimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi berrak ve soğuk sesiyle.

Gerard bu sesin tutkuyla kabalaştığını, ihtiyaçtan boğuklaştığını, o gece kapıdaki evde yaptığı gibi onu bitirmesi için yalvardığını duymak istiyordu. "Aç değilim," dedi, kaba olup olmadığını umursamadan. "Zar atma ihtimali u m u r u m d a değil ve portremi yaptırmakla da ilgilenmiyorum."

Bakışları belli belirsiz meydan okuyordu. "O zaman neden geldin?" "Bunun için," dedi, güzelce hazırlanmış yemek masasının önünden geçerek onu kollarının arasına aldı.

Lucy, Gerard'ın şehvetinin zarif elbiseyle alevlenmesini bekliyordu. Kontrolden çıkmasını, ona karşı koyma isteği de dahil olmak üzere önüne çıkan her şeyi yutmakla tehdit etmesini beklemiyordu. Titreyen bir an için onu kollarının izin verdiği kadar sıkı bir şekilde kendine sardı, kısıtlaması herhangi bir baştan çıkarma girişiminden daha kışkırtıcı oldu. Lucy onun gömleğinin ön kısmına yapıştı, teslim olmak ile onu tekrar incitmeden önce itip uzaklaştırmak arasında kaldı.

"Beni buraya bunun için davet etmedin mi?" diye mırıldandı saçlarına. Adamın baharatlı, tanıdık kokusu burun deliklerine doldu ve nefesinin titrek soluklarla gelmesine neden oldu. "Bilmiyorum.

Düşündüm ki eğer

sadece bağırmadan konuşmak..."

Boğazının çıplak sütununda ağzı açık bir ateş izi bıraktı. "Şimdi bağırıyorum, değil mi?"

Öyle olsaydı bile, Lucy onun kurnaz dudaklarının altındaki nabzının gürültüsünden onu duyamazdı. Kendi iradesiyle parmakları gömleğinin açık yakasına daldı ve hafızasından onun gevrek saçlarının altındaki pürüzsüz kaslarının sıcaklığını aradı.

Gerard onun utangaç dokunuşu karşısında inledi. Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi ve saçlarını gevşek buklelerinden kurtararak omuzlarına dökülmesini sağladı. Kızın yüzünü sanki kendisi için sonsuz derecede değerliymiş gibi ellerinin arasına aldı ve ağzını kızınkiyle birleştirmek için alçalttı. Dudaklarını ısırdı, esnek kıvrımlarını özenli bir dikkatle okşadı. Öpücüğünde bu kez alay yoktu, sadece kadınlara tapmak için doğmuş bir adamın aç hürmeti vardı.

Keşke ona tapsaydı, diye düşündü Lucy kasvetli bir şekilde. Altı yıllık zorunlu bekârlıktan sonra, engellenmiş tutkularını yatıştırmak için herhangi bir kadının yeterli olacağını itiraf etmişti. Düşmanının kızı bile.

Yine de kendini onun acı tatlı içkisini içmekten alıkoyamıyordu. Dilinin onunkine karşı sarhoş edici itişini memnuniyetle karşılamaktan. Adamın tadı tıpkı uzun zaman önce o sonbahar gecesinde olduğu gibi çalıntı konyak ve yasak baştan çıkarıcıydı. Sadece bedenini değil, ruhunu da Kaptan Doom'a teslim etme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı o gece.

Sanki sadece bu ismi düşünmek bile geçmişi çağırıp onlara musallat olmuş gibi, bir yumruk kapıya vurdu.

Apollo'nun bedensiz sesi kulaklarına ulaştığında ikisi de donup kaldı. "Yetmiş dört top yaklaşıyor, Kaptan. Amiral gemisi *Argonaut*."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI BEŞ

LUCY HIÇBİR ZAMAN öfke nöbetlerine eğilimli bir kız olmamıştı ama babasının sapkın zamanlamasına karşı ayaklarını yere vurmak ve feryat etmek istiyordu. Gözleri Gerard'ın kollarıyla buluştu, gözlerinde bir pişmanlık parıltısı okudu, çok hızlı bir şekilde ham bir heyecan aleviyle yutuldu.

Kadın ona doğru uzandı ama adam çoktan kapıya doğru adım atmaya başlamıştı, her adımında bir beklenti vardı. "Seni çağırmadığım sürece bu kulübeden ayrılma. Güvenli olmayabilir."

"Gerard?"

Dönmesi bir dakika sürdü, sanki onun gözlerinin içine bakmaktan korkuyormuş gibiydi. Banyoda donanma oyunu oynarken yakalanan küçük bir çocuk gibi başını eğdi ve kadının göğsünün sevgiyle gerilmesine neden oldu. "Evet?"

Kollarını ovuşturdu, onun aniden kaçışıyla ürpermişti. "Kendine iyi bak.

O tehlikeli bir düşman."

Yakışıklı dudaklarına acımasız bir gülümseme dokundu. "Ben de öyleyim."

"Bilmiyor muyum?" O gittikten sonra Lucy, Tarn'ın özenle hazırladığı harap olmuş akşam yemeğine bakarak fısıldadı. Görünüşe göre oyun yine başlamıştı ve daha başlamadan kaybetmişti.

Argonot gece gökyüzünde kudretli bir ejderhanın şişmiş gövdesi gibi silüet halindeydi. Sis in iskelet parmakları yayını okşuyordu, sanki Kuzey Denizi'nin iğrenç sisi onu bu beklenmedik yere kadar takip etmişti.

Gerard ilkel bir heyecanla parmaklığı kavradı, burun delikleri düşmanının kusursuz kokusuyla alevlendi. Lucien Snow dışarıda bir yerlerdeydi ve bu kez Gerard'ın onun ellerinin arasından kayıp gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Zamanını yeterince beklemişti. Amiral'in tüm borçlarının ödenme zamanı gelmişti, kızının dirençli ruhuna karşı olanlar da dâhil.

Mürettebatının üzerinde rahatsız edici bir sessizlik hüküm sürüyordu. Yakın mesafeden bakıldığında, Majestelerinin filosunun heybetli gururunun onların kıvrak gulletini gölgede bırakacağını, savaş gemisinin yetmiş dört topunun altı yüz kişilik bir mürettebat tarafından desteklendiğinin ve batmaz bir meşe kalesi tarafından korunduğunun farkındaydılar.

Yine de mürettebatının ona olan güveni elle tutulur bir şeydi. Pudge'ın hamur gibi yüz hatlarında bile kararlılık vardı. Çekingen bir yelkenli ustası, üzerinde sadece iç çamaşırları olan güzel bir kızın şehvetli tehdidi karşısında dehşete kapılabilirdi ama Gerard onun yaklaşan bir savaş karşısında ürktüğünü hiç görmemişti.

Soğuk bir şüphe parmağı omurgasını okşadı. *Annemarie*'nin mürettebatı da ona inanmamış mıydı? Gerard kaşlarını çattı. Ufka karşı hareketsiz duran yalnız gemide uğursuz bir şeyler vardı. Sapkın bir şekilde, neredeyse Majestelerinin yüce ahlaki otoritesi tarafından desteklenen bütün bir savaş gemisi filosuyla yüzleşmeyi tercih ederdi.

"Şafak vakti," dedi kararlı bir şekilde. "Şafak vakti bir fırlatma gemisi göndereceğim ve taleplerimizi ileteceğim."

Kevin ve Apollo hep bir ağızdan itiraz ettiler ama Digby ikisini de bastırdı. Topçunun böğürme eğilimi vardı, onlarca yıldır top sesleri arasında bağırarak emir vermekten gelen bir alışkanlıktı bu.

"Kaptan, sizi gücendirmek istemem ama bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey." Digby baruttan kararmış parmaklarıyla saçsız kafasını kaşıdı. "Dahi değilim efendim, ama anladığım kadarıyla siz de o Snow piçi için en az genç bayan kadar önemlisiniz. Sizi rehin alırsa ne yapacağız? Burada oturup kışımızı mı kaşıyacağız?"

"O haklı," dedi Kevin. "Gidecek olan sen olmamalısın." Gerard beklenti içindeki yüzlere baktı, bunu fark etti *Retribution*'da sahip olduğu tek kardeşi Kevin değildi. "Bu benim savaşım. Hiçbirinizi daha fazla bu işin içine çekmeyeceğim."

"Bırakın gideyim, efendim," dedi Apollo. "İkinci komutanın olarak." Digby anlamlı bir yemin ısırdı. Afrikalı devi kabaca kenara iterek Gerard'ın önünde durdu ve solmuş gövdesini tam boyuna çekti. "Altmış beş yaşındayım Kaptan. Bir süredir

On iki yaşımdan beri topçuyum, güvertenin altında barut ve mermiden başka bir şeyim olmadan kapana kısıldım. Zafer için kaç şansım olacağını düşünüyorsun?"

Gerard yaşlı adamın şimdi gençlik hırsıyla parlayan romatizmalı gözlerine baktı. Ellerini sırtının alt kısmında birleştirdi. "Gönüllü müsünüz Bay Digby?"

"Öyleyim."

"Pekala. Seni şafakta güvertede bekleyeceğim."

Digby bir ağız dolusu kırık dişini göstererek gülümsedi. Fidget ve Tarn onu tebrik etmek için sırtını sıvazlarken, Gerard küpeşteye döndü ve önsezilerinin ürpertisini üzerinden atıp azalan savaş arzusunu kurtarabilmeyi diledi. Adamları teker teker sessiz nöbetinde ona katılırken, hepsinin aklındaki en önemli soruyu düşünüürken, boş gözleri kendi şüphelerinin en acımasızını yansıtıyordu.

Gökte ya da yerde, kaptanlarının değerli ödülünden daha değerli bir fidye var mıydı?

Lucy büyük kamarayı merak içinde adımlıyor, zarif saten eteklerinin hışırtısı her adımında onunla alay ediyordu. Demirli gemi kayıtsız bir durgunluk içinde asılı duruyor, gelgit tarafından zar zor sallanıyordu ama bu halsizlik onu daha hızlı adım atmaya itiyordu. Ellerini kulaklarına bastırdı ama beynindeki kronometrenin durmak bilmeyen tik taklarını durduramadı. Kum saati yine devriliyordu ve altında cüce gibi duruyordu, kendini boğucu cam ve kum yağmurundan korumak için çaresizdi.

Hiçbir yere doğru uçarken bir sandalyenin arkasına tutunmak için durakladı, saçlarının çılgınca savrulması düşüncelerinin kargaşasını yansıtıyordu. Amiral annesine böyle mi hissettirmişti? Şaşırtıcı bir gerçekler ve duygular karmaşası tarafından hırpalanmış mıydı? Annemarie Snow'un sözde histerisi, doğru olduğunu bildiği şeylerle kalbinde hissettiklerini uzlaştıramamasından mı kaynaklanıyordu?

Lucy bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırarak eski mantığının izleriyle gerçekleri gözden geçirmeye çalıştı. Amiral ona yalan söylemişti. Gerard da ona yalan söylemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, birbirlerinin ipliğini pazara çıkarsalar bile umurunda olmamalıydı.

Peki neden ikisini de sevmekten vazgeçemiyor gibiydi? Parmakları sandalyenin arkalığını ısırdı. Hainliğine rağmen Amiral hâlâ onun babasıydı. İhanetinin ağırlığı bile bir ömür boyu süren kör hayranlığını tamamen bastıramazdı.

Ya Gerard? *Ah, Gerard, diye* yankılandı kalbi. Ona gelebilecek herhangi bir fiziksel zararın görüntüsü, hızla çarpan kalbinin göğsünden sökülüp atılıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Kararlılığından güç alarak doğruldu ve sandalyeyi serbest bıraktı. Amiral'in onu inandırmak için yetiştirdiklerine rağmen, erkeklerin entrikalarına karşı güçsüz değildi. Gerard ona bir şey öğretmişse, o da kadınların tabanca ve top atışları dışında kendi silahlarına sahip olduğuydu. Şefkat silahları. Zarafet silahları. Bağışlama silahları.

Bu felaketi gerçekleşmeden önce durduracaktı. Sevdığı adamlardan biri sakat kalmadan, hatta ölmeden önce, kendini onların arasında bir kurban olarak bırakacaktı. Şüphesiz sevgisi Gerard'ın nefretini yenecek kadar güçlüydü. Şefkatiyle onun öfkesini yatıştıracak ve intikam arzusunu onun istekli bedeni üzerinde dindirmesine izin verecekti.

Titreyen elleriyle saçlarının düğümlerini yeniden attı ve eteklerini düzeltti; *İntikam* Kaptanı'na gidip ona hem masumiyetini hem de aşkını sunmaya hazırlanıyordu.

Lucy Kaptan'ın dinlenme odasına yaklaşıırken, kalbinin gergin gümbürtüsü çoraplı ayaklarının döşemeye vuran sesini bastırıyordu. Endişesine rağmen aceleyle verdiği bu karardan pişmanlık duymuyordu. Gerard'ın ona sunacağı hediyein paha biçilmez değerini takdir edeceğini ve onurlandıracağını bir şekilde biliyordu. Bir zamanlar sadece kocasına vermeyi düşündüğü bir hediye.

İçini bir pişmanlık kapladı, o meçhul adam için değil ama Gerard o adam olmadığı için. Onun bekleyen parmağına asla bir yüzük takmayacaktı. Asla ona kızıl saçlı, ela gözlü, sert mizaçlı ve yaramazlığa eğilimli bebekler vermeyecekti. Gülümseyerek yanağından beklenmedik bir gözyaşını sildi. Belki de böylesi daha iyiydi. Yorulmak bilmez Smythe bile böylesine şımarık bir yavruyla başa çıkamazdı.

Fener ışığı gündüz odasının yarı açık kapısından koridora yayılıyordu. Lucy, Gerard'ın sesinin zengin tınısı ilk duyduğunda olduğu gibi büyüleyiciyken, fenerin yayının sınırlarında duraksadı. Bulunduğu noktadan Gerard'ı göremiyordu ama Apollo kulübenin tek masasının üzerine eğilmiş, tüy kaleminin parşömen yaprağı üzerindeki zarif çizikleri Gerard'ın sık sık duraklamalarını noktalıyordu.

Lucy, onun dikte ettiğini fark etti. Ve volta atıyordu. Tıpkı daha önce yaptığı gibi. Gölgesi köşede asılı bir hamaktan geçiyordu ve ona geniş odasını verdiğinden beri nerede uyuduğunu biliyordu. Küçük oda bir kulübeden çok bir hücre gibiydi ve ürperdi, adamın buna nasıl dayandığını merak etti. Fenerini günün her saati yanık tutuyor olmalıydı.

Adamın keskin sesi kulaklarına hücum edince empatisi sarsıldı. "... şeytani oyunlarınızı nasıl oynayacağınızı çok iyi öğrendim Amiral Snow. Şimdiye kadar değerli kızıma dokunulmadı ama yarın gün batımına kadar taleplerim karşılanmazsa *onu mahvedeceğim.*"

Sözlerinin korkunç kesinliği karşısında Lucy'nin eli boğazına gitti. Masumiyeti onun için başından beri bir pazarlık aracından, yüksek bahisli bir oyundaki en büyük kozdan başka bir şey değil miydi?

Bir elini kararlı çenesinin üzerinde gezdirerek görüş alanına girdi. Lucy sadece ona, zayıf vücudundaki yırtıcı zarafetine, yontulmuş dudaklarındaki şehvetli tehdide bakabiliyor, onun korktuğu adam olmadığına inanmak için kendini zorluyordu.

"O zaman sevgili Londra sosyetesine hakkınızda ne düşünecek, efendim?" diye devam etti, her alaycı kelime Lucy'nin acıyan kalbini parçalayarak, "tek kızınızın kötü şöhretli Kaptan Doom'un fahişesi olmasına izin verdiğinizizi öğrendikten sonra?"

Lucy'nin en kötü korkuları doğrulanmıştı. Gerard, Lucy'nin ona aşkla karşılıksız vereceği şeyi zorla almaya çok istekliydi. Bir eliyle ağzını kapattı ama küçük acı çılgınlığını bastırmak için artık çok geçti.

Gerard başını kaldırdı. Bakışları kilitlendi; Gerard'ın gözlerinde şaşkınlık, pişmanlık, sonra da kızınıkini yansıtan çıplak bir acı vardı. Ama o

kendini savunmaya çalışmadı. Kırılan güveninin parçaları aralarındaki kamaranın zeminini kirletiyor, izinsiz girmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Lucy boğuk bir hıçkırıkla eteklerini toplayıp kaçtı, adamın onu takip etmeyeceğini içgüdüsel olarak biliyordu.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Güneş henüz ufku pembeye boyamamıştı. Ertesi sabah Gerard kendini Lucy'nin kulübesinin kapısının önünde buldu. Kulübenin onun olduğunu düşünmeye başlaması ne tuhaf diye düşündü. Lucy Londra'daki güvenli ve düzenli hayatına döndüğünde kulübeyi geri almaya nasıl dayanacaktı? Limon mine çiçeğinin kokusu hâlâ tezgâhına yapışıp çorak rüyalarına musallat olacak mıydı?

Yorgun bir elle sakalını ovuşturarak kapıyı düşündü. Güvertede uykusuz bir gece geçirmiş, *Argonaut'un* göz kırpan fenerlerine bakmış ama sadece Lucy'nin gözlerindeki yaralı ihaneti görmüş, ondan uzaklaştığı anda sadece acı dolu hıçkırıklarını duymuştu.

Gerard o korkunç tehditleri yazdırırken, bunları asla yerine getirmek zorunda kalmayacağını biliyordu. Amiral Lucy'nin iyiliğini onun kabul ettiğinden daha az önemsiyor olabilirdi ama adamın saygınlığı onun için çok önemliydi. Kızının skandallarla dolu düşüşü yüzünden bu itibarın zedelenmesine izin veremezdi.

Gerard, toplumun tüm sapkın ikiyüzlülüğüyle Lucy'yi kınayacağını, karakterinde bir korsanın ona tecavüz etmesine neden olabilecek doğal bir tensel zayıflık olduğunu öne süreceğini çok iyi biliyordu. Ne de olsa, omurgasız Adem'in kendisine uzatılan elmayı yemesinden bu yana Havva'yı suçluyorlardı.

Akşama kadar Lucy güvenle *Argonaut'a* binmiş, bir kez daha babasının pırıltılı koynuna girmiş olacaktı. Kalbini şiddetli ve beklenmedik bir acı kapladı ama beş yılını delirmeden karanlıkta geçirmesini sağlayan aynı kararlılıkla onu uzaklaştırdı.

Sanki bu konuda başka seçeneği yokmuş gibi. Kaçırıldığından beri ne kadar zor adapte olmuş olursa olsun, Lucy gibi narin bir kızın

duyarlılıkları bir korsan gemisinde yaşamaya asla uygun olamazdı. Snow'un itirafı ve teminat mektubu onu geçmişteki suçlarından aklayabilirdi ama şimdiki günahlarını affettirecek güçten yoksundular. Lucy'ye bir kanun kaçağının serseri hayatından başka sunabileceği hiçbir şey yoktu, her zaman cellattan bir adım öndeydi.

Kapıya hafifçe vurdu, sonra elindeki deftere hayıflanarak bakarak bekledi. Bir buket gül ya da folyoya sarılmış bir kutu çikolatayla daha iyisini yapabileceğinden şüpheliydi. Lucy boş ve duygusal jestlerle etkilenecek bir kadın değildi.

Kapıyı çalmasına yanıt gelmeyince kapıyı açtı ve davetkâr olmayan sessizliğe doğru ilerledi. Beklediği gibi yatak boştu, battaniler sanki sahibi erken kalkmış ya da hiç yatmamış gibi bozulmamıştı.

Lucy lombozda duruyordu, kıvrak vücudu bir kez daha Tarn'ın döküntülerini giymiş, ipeksi saçları iki hassas örgü halinde toplanmıştı. Bakışları hareketsiz *Argonot*'un sade hayaletine dikilmişti. Ne o güzel elbiseden bir iz vardı, ne de daha dün gece onu böylesine sıcak karşılayan büyüleyici kadından bir iz. Gerard'ın nefesi acı veren bir kayıp duygusuyla kesildi.

İtiraf ettiğinden daha zor bir şekilde boğazını temizledi. "Bugün seni kamarana hapsedmek zorundayım. Kendi iyiliğiniz için elbette."

Bir heykele hitap ediyor olabilirdi. Ya da bir buz heykeline, diye düzeltti, mantıksız bir öfke patlamasıyla savaşıyor.

Annesinin günlüğünü, onu bulduğundan beri gösterdiğinden daha az özenle masanın üzerine fırlattı. "Bunun saatlerini geçirmene yardımcı olabileceğini düşündüm. Babanın kasasında buldum. Okumadım," diye ekledi, muhtemelen ona inanmayacağını biliyordu.

Buz gibi küçümsemesi çözülme belirtisi göstermiyordu. Gerard neredeyse ayak parmaklarının donmaktan karıncalanmaya başladığını hissediyordu. Kadının boyun eğmeyen sırtına doğru sahte bir selam çakmaktan kendini alamadı. "İyi günler, Bayan Snow."

Kadının yumuşak cevabı geldiğinde neredeyse kapıya varmak üzereydi. "Size de iyi günler... Kaptan."

Lucy'yi bir kez daha isteksiz tutsağı haline getirecek olan sürgüyü sabitlerken Gerard'ın tek umudu Amiral'e blöf yapabilmesiydi

Adamın kızına yaptığı blöfün yarısı kadar.

Lucy, Gerard gittikten sonra da yorgun bedenini lombozda tutmaya devam etti. Uyuşmuş bir sefalet içinde şafağın ufukta parıldayan ipliğini açmasını izledi ve onun baştan çıkarıcı güzelliğini küçümsedi.

Şafak vakti deniz bir katedraldir, Lucy.

Gerard'ın sözlerinin dumanlı sıcaklığı, gömülü kalması en iyisi olan anıları canlandırdı.

"İkiyüzlü," diye mırıldandı.

Eğer deniz bir katedral olsaydı, Gerard onu sunağında kurban etmeye çok hevesliydi. Görüş alanının köşesinde bir gemi görüldüğünde hain kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Gerard'ın bu lanet olası mektubu kendi elleriyle iletecek kadar aptal olamayacağı kesindi.

Kalbi durdu. Küreklerin her ritmik vuruşunda, güneşin yeni doğan ışınları Digby'nin kelleşmiş poposunda parlıyordu. Dönerek *Retribution*'a gösterişli bir el sallıyor ve dişlerini göstererek sırtıyordu. Lucy kendini yarı yarıya güvertede olup ona tezahürat yapmayı dilerken buldu. Yaşlı topçunun sırim gibi kolları sağlam gemiyi şaşırtıcı bir güçle itiyor, suyun derinleşen mavisini yararak *Argonaut*'a doğru yol almasını sağlıyordu. Bir martı başının üzerinde dans ederek alçaldı ve Lucy'nin karaya ne kadar yaklaşmış olmaları gerektiğini fark etmesiyle irkildi.

Küçük tekne, gölgesi tarafından yutulmak üzere devasa savaş gemisinin yanına yanaştığında, Lucy pencereden başını çevirdi ve dehşet duygusunu bastırmaya çalıştı.

Masanın üzerindeki kadife ciltli defter huzursuz gözlerine takıldı. Tereddüt etti, Gerard'ın teklifine coşkuya benzer bir şeyle yaklaşmaya isteksizdi. Kitap, Gerard'ın fırlattığı yere büyük bir gürültüyle düşmüş, sararmış sayfalarından birkaçı yerinden oynamıştı. Eğer bunu babasının kasasında bulduysa, muhtemelen Amiral'in kariyeriyle ilgili ayrıntılı notlardan ya da askeri zaferlerini ölümsüzleştiren gazete kupürlerinden oluşan doğaçlama bir koleksiyondan başka bir şey değildi. Babasının acımasız kibrine karşı duyduğu küçümseme onu şaşırttı.

Doğuştan gelen merakı onu alt etti. Parmaklarını defterin küflenmiş kapağında gezdirdi. Hafif bir karıncalanma geçti

Parmak uçlarıyla tecavüze uğrayan küçük tüyleri kaldırdı. En yakındaki dağınık sayfayı kendisine doğru çekti. Sayfanın üst kısmına yazılmış olan tarihte 26 Mayıs 1780 yazıyordu. Lucy kaşlarını çatı, kendisinininkine hiç benzemeyen akıcı yazının arsız kadınsılığı ilgisini çekmişti.

" 'Bunu İngilizce yazıyorum,' " diye yüksek sesle okudu, " 'çünkü onu memnun ediyor ve onu memnun etmek benim tek arzum, tek özlemim, zavallı, aşık kalbimin tek saplantısı haline geldi. "

Tuhaf sözler ıssız kulübede yankılandı. Lucy bir zamanlar bu sözleri duygusal bir aptalın önemsiz saçmalıkları olarak değerlendirebilirdi. Ama kendi kalbi yakın zamanda aldığı yaralar yüzünden bu kadar hassasken, bu sözler gerçeğin zamansızlığıyla yankılanıyor ve genç kız coşkusuyla daha da sahici hale geliyordu.

Okumaya devam etti. " 'Bana onun bir kahraman olduğunu, ülkesinin donanmasında cesur bir savaşçı olduğunu söylüyorlar. Bu hiç umurumda değil, sadece bana nadiren bahsettiği o ağırbaşlı, nazik gülümsemeleri umurumda. "

Lucy'nin midesi sıkıcı bir düğüme dönüştü. Bir sandalyeye çöktü ve bu sözleri bir zamanlar kendisinin yazmış olmasının ne kadar ironik olduğunu düşündü. Narin sayfaları bir düzene sokarken elleri bastırılmış duygularla titredi, sonunda bunların ona hayatını veren, sonra da onu her şeyle tek başına yüzleşmeye terk eden kadınla arasındaki son kırılgan bağ olduğunu anladı.

Öğle güneşi *Retribution*'ın güvertesine vurmuş, amansız sığağı bir esinti fısıltısıyla bile azalmamıştı. Denizin cam gibi yüzeyi ürkütücü bir sakinlik içinde asılı duruyor, Gerard'ın yıpranmış öfkesini bir kat daha rahatsız ediyordu. Yüzüncü kezmiş gibi görünen bir şekilde güvertede volta atıyor, ensesini gıdıklayan teri siliyordu. Mürettebatı akıllıca davranarak onun yolundan uzak durdu, çünkü onun vahşi ruh halini tetikleyen öfke değil, endişe olduğunu biliyordu.

Öfke patlaması, bir sonraki saatin zilinin çalması kadar tahmin edilebilir bir şekilde geldi. "Gitmesine asla izin vermemeliydim. Kendim gitmeliydim."

Gerard, Tarn'ın fırlatma görüldüğü anda ön tepedeki gözetleme yerinden onları uyaracağını biliyordu ama dürbünü Kevin'in elinden kapmaktan kendini alamadı. Sabır onun için hiçbir zaman özel bir erdem olmamıştı ve beş yılını kaybettikten sonra daha da azdı.

Snow'un ihanetine hayatını feda etti. *Argonaut* ile *Retribution* arasındaki suyun bozulmamış sükûnetine kaşlarını çatarak baktı. Görünürde en ufak bir beyazlık bile yoktu.

"Ona gün batımına kadar süre vermiştiniz efendim," diye hatırlattı Apollon temkinli bir şekilde, fo'c'sle üzerindeki tüneğinden.

Kevin'in yüzündeki muziplikten eser kalmamıştı. Daralmış yeşil gözleri yaşının ötesinde bir acıyı yansıtıyordu. "Onunla daha önce oynamıştım, hatırladın mı? O blu ng, hepsi bu. Kendi terimizde boğulmamıza izin veriyor. Bahse girerim yola gelecektir. Kızını istiyorsa başka seçeneği yok."

Gerard dürbünü yavaşça indirdi. Kevin'in sözleri onun aceleciliğini sadece umutsuzlukla renklendiriyordu. Snow'un Lucy'yi ondan daha fazla istemesi mümkün değildi ama Digby Amiral'in cevabıyla döndüğünde onu teslim etmek zorunda kalacak olan da oydu.

Eğer Digby dönerse...

Çarpıcı sıcak bile, güvendiği mürettebatından birini daha ölüme gönderme ihtimalinin yarattığı dehşetin ürpertisini hafifletemiyordu. Gerard dürbünü kardeşine geri verirken, *Argonaut'un* görüş alanına girip demir atmasından bu yana aklını kurcalayan tek soru hâlâ kafasını kurcalıyordu.

Snow'un otoritesine sahip bir adamın, biricik kızını Kaptan Doom gibi azılı bir suçlunun elinden kurtarmak gibi yüce bir görev için tüm Kanal Filosu'nun emrinde olması gerekirdi. Öyleyse Amiral buluşma yerine neden sadece tek bir gemi getirmişti?

Gerard terleyen avuçlarını parmaklıklara dayadı ve bu soruya vereceği cevabın çok geç olmaması için dua etti.

Amiral Sir Lucien Snow nazikçe geçirdikten sonra keten bir peçeteyle dudaklarını sildi. "Erken yemek yemekten nefret ediyorum. Zavallı sindirim sistemime büyük zarar veriyor."

Elma yanaklı genç bir miço Amiral'in tabağını fırçalarken, Smythe masaya yaklaşmak için gölgeli mutfak boydan boya kat etti. Bakışlarının, Amiral'in en sevdiği şeri sürahisine yer açmak için dikkatsizce bir kenara itilmiş parşömen yaprağına kaymaması için mücadele etti.

"Konuşmama izin verir misiniz efendim?" diye sordu, tanıdık ortam uyuyan tüm askeri içgüdülerini harekete geçirdi.

Amiral hafifçe eğlenmiş görünüyordu. "İzin verildi."

Smythe kadirganın uzak ucuna doğru bir bakış fırlattı; orada Claremont'un imkânsız habercisi canı sıkılmış iki teğmen tarafından silah zoruyla tutuluyordu. Ufak tefek adamın asık suratlı kabadayılığı, ayaklarının sürekli yer değiştirmesinden ve boncuk gözlerinin sinirli bakışlarından anlaşıyordu.

Smythe avuçlarını masaya dayadı ve konuşmalarının mahremiyetini sağlamak için öne doğru eğildi. "Efendim, size güneşin batmaya başladığını hatırlatmama gerek var mı? Geciktiğiniz her an Bayan Lucy'yi daha büyük bir tehlikeye atıyorsunuz."

Amiral eline küçük gümüş bir bıçak aldı ve dişlerini karıştırmaya başladı. "Ve sana hatırlatmama gerek var mı Smythe, bu fiyasko için kendinden başka suçlayabileceğin kimse yok. Ne de olsa, adam burnumuzun dibinde çalışırken avukatlarımı neşeli bir kovalamacaya sürükleyen sendin. O alçağı nasıl tanıyamadığınızı hâlâ anlamış değilim!"

Smythe, işverenin kendi ıstırabını ve suçluluk duygusunu ona karşı bir silah olarak kullanmaktan zevk alacağını bildiği için yüzünü kasıtlı olarak yumuşak tuttu. "Artık genç bir adam değilim efendim. Gözlerim eskisi gibi görmüyor."

"Yazık, değil mi?" Snow bıçağı yere attı ve cüssesini masadan uzaklaştırdı, yüz ifadesi o kadar hesapçıydı ki Smythe onu harekete geçirdiğine pişman oldu.

Kadirganın her tarafına rahatça dağılmış adamların uykulu merakının acı bir şekilde farkındaydı. Amiral tarafından hem sorgusuz sualsiz sadakatleri hem de sağduyuları için seçilmiş askerler. Tıpkı kendisi gibi.

Komutanı etrafında dönerken, Smythe dikkat kesilmekten kendini alamadı. Eski alışkanlıklar nadiren kansız ölürdü.

Amiral sesini Tanrı gibi davranan Kaptan'ın zorlayıcı kadifesine indirdi. Karşı çıkmak isyan etmekle eşdeğerdi. Ya da dine küfretmekle. "Benden ne yapmamı istiyorsun Smythe? Claremont altınla ilgilenmez ve ona verecek bir teminat mektubum olmadığını herkesten iyi biliyorsun."

Smythe kendi sesini de aynı şekilde alçak tuttu. "Belki yazılı bir itiraf, efendim. Dikkatli bir şekilde ifade edilir ve birçok asil başarınızla dengelenirse, basındaki iyi isminize onarılamaz bir zarar vermeyebilir."

"Ah, Lucy'ninkine karşılık benim itibarım mı? Teklif ettiğiniz şey bu mu?"

Smythe'ın sınırsız sabrı yıpranmaya başladı. "Lucy'nin hayatına karşılık senin itibarın," diye tersledi. "Ben de *bunu* öneriyorum."

Amiral onun ateşli yanıtından memnun olmuş gibi gülümsedi. "Claremont onu hemen öldürmeyecektir. Eğer yatakta annesinin yarısı kadar istekliyse, onu hayatta tutacaktır. En azından onun küçük zekice numaralarından bıkana kadar."

Smythe ona baktı, kaba sözleri karşısında afallamıştı. Elleri yumruk haline geldi. Amiral'in kendini beğenmiş suratına indirmeyi arzuladığı yumruklar. Ama kendi suçluluk duygusu onu felç etmişti. Ne de olsa sevgili Lucy'sinin Claremont'un intikamcı ellerine düşmesine izin veren Amiral değil kendisiydi.

Amiral tüyler ürpertici bir hareketle korsanın taleplerini özetleyen parşömen kâğıdını buruşturdu. "Korkarım bana kalan tek bir yol var. Yola çıkmadan önce gazeteleri okudunuz - üstü kapalı hakaretleri, sinsî imaları. Küçük Lucy'miz üç haftayı açgözlü korsanların merhametinde geçirdi. Ünü şimdiden paramparça oldu." Smythe'ın dehşeti Amiral'in yüzündeki hüznü pişmanlıkla birlikte arttı. "Doom'un ahlaksız ellerinde yaşadıklarına katlanan her kadın, böyle bir çileden sağ çıkmanın utancını yaşamaktansa asil bir sonu tercih ederdi."

Smythe'ın yumruğu kendiliğinden fırladı ve Snow'un ağzına çarptı. "Seni kalpsiz piç!"

Amiral geriye doğru sendeledi, ağzının kenarından kan akıyordu. Smythe ona doğru hamle yaptı ama kendisini, komutanlarına vurmaya cüret ettiği için dehşete düşmüş Snow'un yardakçıları tarafından engellenmiş buldu.

Amiral'in sesi acımasız bir memnuniyetle çatırdıyordu. "Bay Smythe'ı aşağı götürün ve zincire vurun. Bir tür beyin humması geçiriyor gibi görünüyor, korkarım ki geri dönüşü yok."

Smythe kendisini bağlayan kollara ve bacaklara karşı çılgınca mücadele etti. Sanki çok uzaktan, Amiral'in elindeki silahı aldığını gördü.

gümüş bıçağı başparmağına dayayıp test ederken, neşeli sesinin şöyle seslendiğini duydu: "Öne gelin Bay Digby. Kaptanınıza iletmenizi istediğim bir mesajım var."

Smythe'ın uyarı çığlığı, şakağına isabet eden bir tabancanın kabzasıyla kesildi. Göz kapaklarının arkasında ışıık çiçekleri patladı. Onu sürükleyerek *götürürlerken* aklından geçen son şey *üzgünüm Annemarie* oldu. *Çok üzgünüm*. Sonra pişmanlık dolu bir iç çekişten daha yumuşak bir şekilde yorgun ciğerlerinden *kaçtı-Lucy*.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"CAP'N! CAP'N! LANSMAN! Tanrılara şükürler olsun, işte orada!"

Tarn'ın sevinç ılığı *Retribution*'daki tüm ellerin tek bir adam gibi sancak küpeştesine koşmasına neden oldu. Kevin boyun eğmiş bir iç çekişle dürbününü kardeşine teslim etti ve onun kaybını parmaklarının kaybına tercih etti.

Gerard gözlerini kısarak minyatür teleskoba baktı ve bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı. Güneş denize doğru tembel tembel inmeye başladığında rüzgâr yükselmiş, sıcağın pençesini gevşeterek katlanılabilir bir kucaklama haline getirmişti.

Zaferini mi kutlayacağını yoksa yaklaşan kaybının yasını mı tutacağını bilemiyordu. Şu andan sonrasını hayal etmesine asla izin vermemişti, ki bu çok da iyiydi, çünkü Lucy olmadan gelecek, kışın Kuzey Denizi kadar gri ve soğuk, kasvetli bir pustan başka bir şey olarak görünmüyordu. Şüphesiz hayatının geri kalanını ondan nefret ederek geçirecek, onun kendisini otuz gümüş ve değersiz bir kâğıt parçası karşılığında babasına satacak kadar çıkarıcı olduğuna inanacaktı. Gerçekten de acı tatlı bir zafer.

Suçlu tekne görüş alanına girdiğinde coşkulu bir tezahürat yükseldi. Her biri doğuştan denizci olan adamlar teknenin rotasında bir gariplik olduğunu fark ettiklerinde bu sessizlik yerini dalgınlığa bıraktı. *Retribution*'a doğru bilinçli bir şekilde ilerlemek yerine, yükselen dalgaların arasında amaçsızca sallanıyor, yükselen rüzgârın kaptisleriyle bir o yana bir bu yana savruluyordu. Güneşin en alçak kenarı ufuk boyunca kıvrılıyor, denizi kanlı bir turuncuya boyuyordu.

"Boş görünüyor, efendim! Digby'den iz yok."

Tarn'ın şaşkın sesi alarmı çalmadan önce Gerard dürbünü indirmiş ve Apollo'ya şifreli bir işaret vermişti. Fidget ve Apollo'yu mide bulandırıcı bir dehşet duygusuyla izledi.

ikinci bir sandalı dalgalı suya indirdi. Güçlü sırtlarını kürek çekmeye vererek, akıntı onu denizin daha da açığına sürüklemeyen önce tekneyi yakalamaya çalıştılar. Tarn, sessiz umutlarını onların nöbetine eklemek için armadan aşığı sallandı.

İkinci gemi *Argonaut*'un gölgesinden geçerken küçülmüş gibi görünüyordu. Adamlarının savaş gemisinin toplarının aç ağzı karşısındaki savunmasızlığı Gerard'ın içini ürpertiyordu ama Amiral'in kibrinin, el emeğinin yok edilmeden önce takdir edilmesinde ısrar edeceğinden acı bir şekilde emindi. Apollo uzun tekneyi sabit tutarken, Fidget küçük tekneyi ustalikle yakalayıp ana geminin sığınağına doğru sürükledi.

Fırlatmanın dibinde bir şey yatıyordu. Uzaktan bakıldığında kanlı bir paçavra yığınının başka bir şey gibi görünmüyordu ama Gerard daha iyi biliyordu.

Uyuşan bir keder dalgasına karşı gözlerini kapattı ve ancak Apollo'nun güvertedeki ayak seslerini duyduğunda açtı. Levazım subayı karşısında duruyordu, Digby'nin solgun, gevşek bedeni bir kurban gibi kollarının arasına serilmişti. Topçunun gözlerindeki yaramaz pırıltı kalıcı olarak sönmüştü.

Pudge gözlüklerini çıkarıp kırmızı bir mendille gözlerindeki sisi temizledi. Tarn şapkasını çıkarıp bir paternoster mırıldandı. Kevin, huysuz yaşlı topçuyu gururlandıracak bir yemini ısırarak söyledi. Sadece kaptanları tamamen hareketsiz kaldı, o anda levazım subayının kollarındaki cansız kabuk kadar ruhsuzdu.

"Karnına bir bıçak," dedi Gerard soğukkanlılıkla, çıkıntılı gümüş kabzaya bakarak. "Ne hızlı bir ölüm, ne de acısız bir ölüm."

Hiç irkilmeden uzandı ve bıçağın tuttuğu kâğıdı koparıp aldı. Adamları yaklaştı ama Gerard kelimeleri yüksek sesle okuyarak onların merakını gidermedi. Sadece kendisi için yazılmışlardı.

Hayatım boyunca sizin gibilerle pazarlık yapmayı reddetmekten büyük gurur duydum. Şimdi de başlamayacağım.

Gerard kâğıdı avucunun içinde buruştururken, Amiral'in ukala alaycılığı karşısında yükseldi. *Senin gibiler.* Adamın bu saçmalığı sürdürmekte ısrar etmesi gülünç olmalıydı.

Doğruluk. Ama Gerard Claremont mizah anlayışını kaybetmişti.

Deniz güneş ışınlarını söndürürken, alacakaranlığın ürkütücü parmakları etrafında dönüyordu. Artık karanlıktan korkmuyor, aksine onu memnuniyetle karşılıyor, baştan çıkarıcı kucağına teslim olmaya hevesleniyordu. Sonsuz bir nezaketle uzanıp Digby'nin görmeyen gözlerini son kez kapattı ve aynı şeyi annesi için yaptığı zamanı hatırladı. Onunki kadar lanetlenmiş bir ruh için bir ölüm daha neydi ki?

Gerard başını kaldırdığında, mürettebatı onun sert ifadesi karşısında istemsizce geri çekildi. "Belki de ahlaken dürüst Snow'a benim gibi bir adamın neler yapabileceğini göstermenin zamanı gelmiştir."

Digby'nin ölümü karşısında hissettikleri çaresizlik duygusunu hafifletmek için sabırsızlanan mürettebatı onaylarcasına mırıldandı ve istekle başlarını salladı. Ancak kaptanları bekledikleri gibi savaş emri vermek yerine, konumunun erişilmez otoritesiyle süslenmiş bir çalımla güverteye doğru ilerlemeye başladı.

Kevin onun yoluna çıkmaya cesaret eden tek kişiydi.

Kardeşler birbirleriyle yüzleştiler, hem benzerlikleri hem de farklılıkları savunma duruşlarıyla daha da arttı.

"Yapma bunu," dedi Gerard usulca. "O buna değmez."

Kevin'in çenesi tıpkı beş yaşındayken sütçü kızın eteklerini dikizlediği için pişmanlık duymayı reddettiği zamanki gibi dışarı fırladı. "Ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Gerard kısık gözlerle küçük kardeşini düşündü. Ona hiç vurmamıştı ve şimdi de vurmaya niyeti yoktu. "Yolumdan çekilin bayım," diye bağırdı. "Bu bir emirdir."

Kişisel olmayan sözcükler herhangi bir darbeden daha derin kesiyordu. Kevin tokat yemiş gibi geri çekildi. "Emredersiniz Kaptan," diye küçümseyerek tükürdü ve kenara çekilerek esas duruşa geçti.

Gerard refakatçi bölmesinden ambara indiğinde kendini artık gölgeler tarafından takip edilmezken, onlarla muhteşem bir uyum içinde buldu.

Büyük kulübeye ulaştığında Gerard anahtarlarla ya da sürgülerle uğraşmadı. Sadece bacağını kaldırdı ve iyi hedeflenmiş bir tekmeyle sürgü ve kilidi parçaladı.

Lucy masadaki sandalyesinden başını kaldırıp gözlerini kırptırdı, sanki onun tuhaf giriş yönteminden telaşlanamayacak kadar sersemlemiş gibiydi. Alacakaranlıkta, annesinin günlüğünün sayfaları arasında gelişen geçmişe kendini o kadar kaptırmıştı ki, lombozun hemen dışında yaşanan dramdan tamamen habersizdi.

İri, gri gözleri yeni dökülmüş gözyaşlarıyla ıslıl ıslıldı. Gerard kendini onların nemli kirpikli güzelliğine karşı çelikleştirdi. Acıma duygusu Digby ile birlikte ölmüştü.

Şiddeti o an için bitmiş olan adam, kapıyı, onlara bir nebze mahremiyet sağlayacak şekilde, hırpalanmış menteşeleri üzerinde yavaşça kapattı. Lucy, annesinin günlüğünü göğsüne bastırarak onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. İçini bir memnuniyet heyecanı kapladı. Bu, isimsiz elçilerin arkasına saklanıp kadınları dövmekten ve yaşlı adamların bağırsaklarını deşmekten çocukça bir zevk alan korkak bir kabadayı değildi. Bu, burnuna duman halkaları üflediği ya da gözlerini bağlayıp duyarsızca öptüğü için hak ettiği her seferinde ona cesurca meydan okuyan bir kadındı. İşte sonunda onun cesaretine layık bir rakip!

Lucy'nin çenesi yukarı kalkmış, omurgası sertleşmişti. Gözleri sessiz bir meydan okumayla parlıyordu. Gerard onun pervasız cesaretine hayrandı, tam da bu kulübede, savaşın ganimeti olarak bedenini ve ruhunu kullanarak onunla sözlü bir zekâ düellosuna girmeye cüret ettiği o andan beri hayrandı.

Gerard gölgelerin arasından bir yabancı gibi yaklaşırken, günlük Lucy'nin uyuşmuş parmaklarından yere kaydı. Yerinde durdu ve bu adamla eşit seviyede olmayı reddetti. Adamın yüzü karanlığın içinden belirdiğinde istemsiz bir nefes aldı. Zorlayıcı düzlemleri sadece yakışıklılığın ötesine geçerek karşı konulmaz bir şeytani güzellik vaadine dönüşmüştü, merhametten sıyrılmış ve vicdandan tamamen yoksundu.

Adam kızın yanaklarını avuçlarının arasına aldı, sahtekârca şefkati kızın sapkın bir özlemle titremesine neden oldu. "Bir çığlık muhtemelen tüm mürettebatımın senin namusunu korumak için hücum etmesine neden olur. Bu seni memnun etmez miydi?"

"Çok uzun olmayan bir zaman önce bir çığlığın erdemimi savunmak için suçluyorsun."

İşlemediği tek günah için affı çok geç gelmişti. Başparmakları dudaklarına hafifçe bastırarak, şövalye-er olarak geçirdiği günlerin hatırlatılmasına müsamaha göstermeyeceği konusunda onu uyardı. "Görünüşe bakılırsa Amiral etimi nasıl yiyeceğimi umursamıyor. Ya da kimden."

Lucy daha azını beklemiyordu. Başını eğdi ama Amiral'in ihaneti ölümcül hasar verme gücünü kaybetmişti. Sadece kısa bir sızı hissetti, asla gerçekleşmeyecek hayaller kurarak geçirdiği onca zaman için hüznü bir keder. On dokuz uzun yıl boyunca tıpkı Gerard gibi esaret altında tutulmuştu. Amiral'in kaprislerine, kibrine, hayatını annesinin günahları için bir kurban haline getirme konusundaki bencil kararlılığına rehin tutulmuştu.

Lucy Snow'un fedakarlıklarla işi bitmişti. Şu andan itibaren ne yaptıysa, kendisi için yaptı. Ve geleceği için. Başını geriye doğru eğerek Gerard'a mağrur bakışlarının tüm etkisini gösterdi. "Beni mahvetmeye mi geldiniz, efendim?"

Adamın elleri, kızın açık sözlülüğünden kavrulmuş gibi yüzünden çekildi. Tam bir af değil, kısa bir erteleme aldığını bilerek onun ulaşamayacağı bir yere doğru yürüdü.

"Daha önce hiç bir korsan tarafından baştan çıkarılmamıştım," dedi avantajını kullanarak. "Nasıl devam etmeyi tercih edersiniz? Dizlerimin üzerine çöküp namusum için güzelce yalvarayım mı?"

Bakışları kızın nemli dudaklarına kaydı. Görünmez okşayışının altında karıncalandılar. "Bu iş görür... başlangıç olarak."

Lucy gevşek elinin tersini alnına bastırdı. "Yoksa zarif bir baygınlık geçirerek yatağa mı düşeyim?" -kirpiklerinin altından ona yaramaz bir bakış fırlattı- "Tabii ki benimle istediğinizi yaptıktan sonra mı uyanayım?"

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Mükemmel bir öneri. Yine de ben seninle *sevişirken* uyanmanı tercih ederdim."

Adamın çağrışımlarla dolu ses tonu damarlarında sıcaklık dalgalanmalarına yol açtı ve ona doğrudan ona doğru adım atması için gereken cesareti verdi, kolu acı bir tokat atacakmış gibi geri çekildi. Adam, tam da kadının bildiği gibi, elini mükemmel bir şekilde kavradı, tutuşu inatçıydı ama vahşilikten eser yoktu.

Kadın kuruntusuz bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Umarım sizi kırmamışımdır. Bir ruh gösterisinden hoşlanabileceğini düşünmüştüm. Beni alt etmek ve üstün gücünüzü göstermek için bir bahaneniz olsun diye kollarınızı bacaklarınızı çırpabilirsiniz."

Gerard'ın gözleri acımasız bir şaşkınlıkla kararırken Lucy'nin içinde bir zafer dalgası yükseldi. Lucy'nin tutsak elini bir kaldıraç gibi kullanarak onu kendine doğru çekti ve diğer kolunu beline doladı. "Ne yapmaya çalışıyorsun be kadın? Beni cinayete mi kışkırtıyorsun?"

Lucy gevşek bir saç tutamını gözlerinden silkeledi. "Neden seni kışkırtmak zorundayım ki? Ne de olsa sen Kuzey Denizi'nin belasisin, insanoğlunda asil ve iyi olan her şeyin düşmanısın. Adının fısıltısı bile en cesur deniz kaptanlarını korkutuyor ve bakirelerin kanını donduruyor. Sizden sadece cesaretinizi kanıtlamanızı istiyorum, efendim. Bana nasıl bir cani olduğunuzu gösterin."

Lucy'nin keskin, alaycı sözleri duruşuyla doğrudan çelişiyordu. Vücudunun sert, acımasız düzlemlerinden geri çekilmek yerine, ona karşı eridi, göğüslerinin yumuşaklığını şefkate aç bir kedi yavrusunun nazik ısrarıyla onun kabaran göğsüne sürttü. Kalçalarını onunkileri kavrayacak şekilde eğdi, hem gücünün hem de ihtiyacının kaçınılmaz kanıtı karşısında neredeyse bocalıyordu.

Onu kumarbaz olmakla suçlamıştı ama hayatının en riskli meydan okumasını yapmak üzereydi. Dudakları onunkilerden sadece nefes nefese bir fısıltı kadar uzakta olana dek başını geriye eğdi. "Elinden geleni yap, Kaptan Doom."

Adamın tepkisi beklediği gibi değildi. Ela gözleri kıskançlıkla alevlenmişti. Lucy'nin omurgasından aşağı bir korku dalgası yayıldı. Sadece onun adını söyleyerek tehlikeli bir karanlık yaratığı kollarına mı çağırmıştı?

Parmakları kadının sırtını saran yıpranmış kambriği ısırdı. "İstediğin bu mu Lucy? Sevgili hayaletini mi? Kaptan Doom mu?"

Başını çaresizce salladı, sakallı çenesine dokunmak için uzandı ama adam elini yakaladı ve darbesini engellediğinden daha büyük bir çaresizlikle okşamasını engelledi. "Bu gece seninle kim sevişecek Lucy? Ben mi? Yoksa Doom mu?"

Sesi titriyordu. "Sen."

"Ben kimim?" diye fısıldadı şiddetle, sanki onun cevabı mutlak gerçeği belirleyecekmiş gibi.

Onun yüzüne baktı, hem zalimliği hem de şefkati, alaycılığı ve umudu, nefretlerin en kötüsünü ve aşkların en safını yansıtabildiğini biliyordu. Kendisine istediği ismi verebilirdi ama onu bir daha asla iki ayrı varlık olarak görmeyecekti. O, karakterinin doğasında var olan tüm karmaşık güçleri ve kusurlarıyla, sadece sevdiği adamdı.

Kadının parmakları adamın parmaklarının etrafında hafifçe kıvrıldı ve adamın tutuşunu yumuşattı. Birbirine bağlı ellerini onun yanağına götürdü ve elinin tersini sakalının baştan çıkarıcı dikenine sürttü.

"Gerard," diye onayladı. Sonra daha yumuşak bir sesle, sanki bu büyü farkında olmadan birbirlerine verdikleri tüm zararı bir şekilde ortadan kaldıracakmış gibi. "Oh, Gerard."

Gerard, Lucy'nin gözlerindeki şefkat karşısında felç olmuştu. Olduğu, olduğu ve olacağı her şeyin sevgi dolu kabulü. Sanki Lucy ona deniz kıyısındaki Fransız hapisanesinde geçirdiği o karanlık ve nemli yıllarda kaybettiği bir şeyi geri vermişti. Adından, gururundan ve hatta özgürlüğünden çok daha zor bir şeyi. İlk karşılaşmalarında ona ruhun ebedi olduğunu söylemişti ama ona hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Elini çevirdi ve sırayla her bir narin boğumu öpmek için ağzına götürdü. Adam dudaklarını yavaşça onun dudaklarına indirirken kadının gözleri duyguyla buğulandı. Ona lanetlenmek için gelmişti ama kurtuluşu onun öpücüğünün sarhoş edici nektarında tatmıştı. Onu derinden içti, kadının ona sunarken aldığı riskle tadı daha da güçlenmişti.

Gerard'ın dudakları onunkilere dokunur dokunmaz Lucy, Kevin'in çalınan öpücüğünde neyin eksik olduğunu anladı. Şefkat. Özlem. Gerard'ın güçlü erkeksi bedenini istekle titretecek kadar güçlü bir tutku. Lucy, Kevin'in geçit evinde ona gösterdiği mükemmel özeni, her şeyini veren ama karşılığında hiçbir şey istemeyen o özverili kısıtlamayı hatırladı.

Kollarını adamın zayıf beline doladı ve yüzünü gömleğinin ön kısmına gömdü, söyleyecekleri için mahremiyete ihtiyaç duyuyordu.

"Sen

beni baştan çıkarmak için zaman harcamana gerek yok. Bunun için altı yıl beklediğini biliyorum."

Çenesini kavradı ve yüzünü nazikçe kendi yüzüne doğru eğdi. Ciddi bakışları onun yüz hatlarını inceledi. "Bunun için otuz bir yıl bekledim. Senin için."

Senin için, diye sessizce yankılandı Lucy. Sadece deneyimin öğrettiği zor becerilerle bekârlığını hafifletebilecek becerikli, dolgun bir güzellik için değil. Ama onun için. Utangaç, beceriksiz, deneyimsiz Lucy. Bu açıklama ona güven vermiş, kalbinin bir Viyana valsinin hatırlanan melodisiyle şarkı söylemesini sağlamıştı.

"Emin misiniz?"

Çarpık sırtışı kalbini çıplak bıraktı. "Altı yıl bekledim. Şimdi seni aceleyle getireceksem ne olayım."

Sanki sözlerini kanıtlamak istercesine, feneri yakmak için ondan uzaklaştı. Fenerin sarımtırak sisi içinde onu görmek Lucy'nin boğazının özlemle düğümlenmesine neden oldu.

Gerard ilk kez karanlıktan korkmuyor, ışığın vaadiyle büyüleniyordu. Lucy'nin tatlı vücudunun her kıvrımını ve çukurunu açığa çıkaran aleviyle yıkamak istiyordu. Artık ona karanlıkta meçhul bir hayalet olarak gelmek değil, tatlı bir salıverilme için yalvarırcasına adını haykırırken narin yüz hatlarında titreşen zevkin her bir nüansını izlemek istiyordu.

Gerard Lucy'yi soymaya başladığında Lucy hiç kıpırdamadan durdu, Gerard'ın ellerinin üzerindeki büyüsunü bozmaktan korktuğu için nefes bile almaktan çekindi. Parmaklarını saçlarında gezdirip gergin örgüleri dağıtırken sıcak dudakları Lucy'nin şakaklarını yatıştırdı. Tarn'ın gömleğinin her bir düğmesini, ipek bir kombinezonun içinden süzülen bir dantel şeridiymişçesine kaydırды.

Elleri aşağıya, pantolonunun kemerine doğru kaydı. Gırtlaktan gelen sözleri kulağında titreşti. "Pantolonumun içindeyken seni daha çok seviyordum. Kumaşın benim yapamadığım her yerde seni okşadığı düşüncesini sevdim." Uzanıp kalçalarından birini avucunun içine aldı ve kışkırtıcı bir şekilde sıktı. "İşte." Diğer elinin iki parmağını kızın bacaklarının arasındaki çukura soktu. "Ve burada." Kaba kumaş onu aşındırdı ve dokunuşuna karşı daha da hassas hale getirdi. Ona yapıştı, çiğ bir zevkle soluk soluğa kaldı.

Gerard'ın elleri bir kez daha kızın üzerinde gezindi, yetenekleri o kadar gelişmişti ki kızın giysileri eriyip yok oldu. Serin hava kızın ateşli bedenine çarpıyor, meme uçları Gerard'ın diliyle yatıştırılmak için can atan zonklayan tomurcuklara dönüşüyordu.

Lucy'nin erkeksi giysilerinin sahteliği ortadan kalktığında, Gerard ona kur yapmak için verdiği aceleci sözden pişmanlık duydu. Onun pembe uçlu göğüslerinin somurtkan güzelliğine katlanabilirdi. Dar belinin ve hafifçe genişleyen kalçalarının cazibesine dayanabilirdi. Ama Tarn'ın pantolonu ince bacaklarından aşağı kayarak ayaklarının dibinde toplandığında, teni kendi pantolonunun kısıtlamalarına karşı inlemesine neden olan bir şiddetle kabardı.

Lucy Snow sarışındı.

Her yerde.

Ionia'daki uykusuz geceleri boyunca onu ayakta tutan canlı fantezilerde bile böylesine solgun, keten bir mükemmellik hayal etmemiştir. Kendini o ruhani buklelerin içine gömmek istiyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve yanan yüzünü onun güzel göğüslerine gömdü.

Lucy, Gerard'ın onu kavrayışındaki vahşetten ve içten gelen iniltisinden ürkmüştü. Gerard'ın ensesindeki asi saçları parmaklarının arasından geçirdi, alışılmadık dokusu ilgisini çekmişti. "Sen iyi misin? Seni incittim mi?"

Boğuk bir kahkaha attı. "Ölümçül, korkarım." Adamın sakalının karnının hassas derisine, göğsünün alt tarafına yaptığı kışkırtıcı sıyrıklarla ürperdi. "Ama senin kollarında ölebildiğim sürece umurumda değil."

Adamın sıcak dudakları göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezinirken kolları onu karşıladı. Dilinin onu yatıştıracağına inanacak kadar aptal mıydı gerçekten? Zonklayan etine karşı şeytani bir ustalıkla kullandı, meme uçları tatlı işkencesinin altında karıncalanana ve ağrıyana kadar fiskeledi ve alay etti. İkisi de sertleştiğinde ve bakımlarının merhemleriyle parladığında, önce birini, sonra diğerini sahiplendi, uylukları, aralarını yalayan ateş dillerini söndürmek için etkisiz bir çaba içinde sıkılınca kadar onu şiddetle emdi.

Adam kızın dizlerinin arkasını okşadı ve kız kucağına oturarak ona doğru çöktü. Gerard kollarını onun etrafına doladı, saf bir sevinç gümbürtüsünü bastıramadı. "Değersiz kucağıma atılmış çıplak, kızarmış, çok uygun bir Bayan Lucinda Snow. Takvime baktın mı? Noel gelmiş olmalı."

"Hiçbir hediye hak etmiyorsun. Bu yıl çok kötü bir çocuk oldun," diye mırıldandı Lucy onun boğazına doğru ve çıplaklığını olabildiğince gizlemek için ona doğru bastırdı. Utangaçlığı onun aleyhine işliyordu. Giysilerinin zıt dokuları çıplak bedenini tahrik ediyor ve onu hayal kırıklığı içinde kıvrandırıyor.

"Ah, ama sen çok iyi bir kız oldun, değil mi? Yani benim yüzümden ikimizin de acı çekmesinin bir anlamı yok."

Bu şeytani gözlemlerle onu kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Onsuz, zengin ihtişamı yalnız ve yasaklayıcı görünüyordu. Onunla birlikte, yatağın şehvetli lüks vaadi yerine gelmişti. Birlikte yatağın tüylü derinliklerine gömüldüklerinde, Lucy Gerard'ın gömleğini omuzlarından çekti, onun altın teninin tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu.

Açık ağzı boğazından köprücük kemiğine doğru süzüldü ve kendi eliyle oyduğu yara dokusunun dairesel çıkıntısına dayandı. Dudaklarını yumuşak bir dehşet sesiyle ona bastırdı.

"Yapma," diye fısıldadı Gerard, başını yukarı çekerek. "Çok daha kötüsünü hak ettim. Böyle korkunç bir hedefin olduğu için şükrederim."

"Oh, mükemmel nişan alırım," diye itiraf etti. "Sadece seni kalbinden bıçaklamaya dayanamadım."

Avucunu göğsünün baştan çıkarıcı sıcaklığına bastırdı. Kalbinin göğsünde güm güm attığını hissedebiliyordu. "Onu çoktan çaldığın için elin boş dönecektin."

Dudakları yavaşça onunkileri okşarken, Lucy'nin çevik parmakları gömleğinin kalan düğmelerinde dans ederek onu bağlarından kurtardı. Göğsünü Lucy'nin göğüslerinin davetkâr yumuşaklığına sürttü, kıvrım kıvrım saçları Lucy'nin hassas meme uçlarını hem gıdıklıyor hem de işkence ediyordu. Adamın boğuk iniltisi, kadının kendi nefessiz zevkini yansıtıyordu.

Kızın hayranlık uyandıran elleri, sanki karnının düz, kaslı düzlemlerini yontmak istercesine aşağıya doğru kayarken, o da canlandırıcı bir nefes çekti.

Sadece pantolonunun bel bandına ulaştıklarında duraksadılar. Adam her iki bileğini de panikle kavramamış olsaydı, merakının utangaçlığına baskın çıkmamasına izin verebilirdi.

"Henüz değil meleğim, yoksa tüm asil niyetlerim boşa gidecek. Kısıtlamalarımı test etmeyelim, olur mu?"

Gerard'ın *onun* kısıtlamalarını test etme konusunda benzer bir çekincesi yoktu. Eğer Gerard'ın sakalının göbeğine sürtünmesini baştan çıkarıcı bulduysa, bu sakalın iç bacaklarının ipeğinden aşağı kayması onu çılgına çevirdi.

Çaresizce saçlarını çekiştirdi, lezzetli bir beklenti ve utanç arasında gidip geldi. "Lütfen yapma. Böyle kötü bir şey yapmamalısın."

Adamın sıcak elleri kadının kalçalarında gezinerek onları birbirinden ayırmaya çalıştı. "Oh, ama yapmalıyım. Beni o kadar cesurca 'en kötüsünü yapmaya' davet eden sen değil miydin?"

En kötüsü onun şehvetli felaketi oldu. Ağzının kavurucu sıcaklığı altında tüm çekingenliği eridi. Zeki dili onunla alay ediyor, onu tarifsiz bir zevk çılgınlığına sürüklüyordu. Derin boğazından çıkan inilti ahlaksız bir yabancının ağzından geliyor gibiydi. Dilsiz bir yalvarışla yataktan kalktı ve ödöl olarak, kör, zarif parmakları dansa katıldı, dilinin ulaşamadığı nemli, zonklayan yerleri sert ve derin bir şekilde okşadı.

Lucy'nin tüm vücudu ürperdi, bir coşku hezeyanına kapıldı. Sonunda kendinden geçip yere yığıldığında, Gerard onu yakalamak, nefessiz kalmış, titreyen bedenini kollarına almak ve kızarmış yanaklarından ağladığını hatırlayamadığı gözyaşlarını öpmek için oradaydı.

Onu altına yatırıp pantolonunu kalçalarından sıyrırken gözleri şiddetli bir açlıkla parlıyordu. Kadın merakını sinirli bir bakışla gidermek istediğinde, adam yüzünü kavradı ve onu derinden öptü, ona kendi tatminini tattırdı.

Gerard, Lucy'nin gözlerinin okşamasının onu bitirmesinden biraz daha fazla zaman alacağından korkuyordu. Buraya kadar gelebilmek için tüm kontrolünü kaybetmişti ve artık pervasızca sözler veremeyecek kadar uçurumun kenarındaydı. Ona yalan söylememişti. Onun için bu, daha önce

Altı yıl sonra ilk kez. Bu, tüm acemi hevesi, beceriksizliği, kendini arayan açlığıyla sanki ilk kezmiş gibiydi.

Adam onun kendisine hazır olup olmadığını test etmek için uzandığında gözleri kör bir ihtiyaçla buğulandı. Kısa süren tanışıklıklarında onu yeterince incitmişti. Suçlarını, onun güvenine daha da affedilmez bir ihanetle birleştirme arzusu yoktu. Korkuları yersizdi. Kendisi için onun kadar hazır olan bir kadına hiç dokunmamıştı. Kadından adeta istek damlıyordu. İnledi, sahip olmanın habercisi olarak zonklayan boyunu onun tatlı cömertliğine sürttü.

Adam, görmesine izin vermediği şeyi olağanüstü ayrıntılarıyla hissetmesine izin verdiğinde, gözleri şaşkınlık ve zevk karışımıyla açıldı.

Kızın masumiyetinin cazibesi karşısında gülümsemesini bastırarak avuçlarını yatağa dayadı ve kızın üzerinde yükseldi. Denedi, ama nemli, keten bukleleri her seferinde bir santim kırışını izlemek için aşağıya doğru bir bakış atmaktan kendini alamadı.

Lucy, denenmemiş bedeni Gerard'ın ısrarına uyum sağlamak için zorlanırken beklenmedik bir acıyla nefesini tuttu. Onun tereddüt ettiğini, cennetin eşiğinde durduğunu hissetti.

"Her şey yolunda," diye titreyerek ona güvence verdi. "Gerçekten de öyle. Oldukça hoş. Ben... 1-beğendim."

Kaşlarını çatmış, gözlerinin zevkle parlayan ışıltısıyla alay ederek ona baktı. "Yalan söylüyorsun, seni hilekâr fare. Bundan hiç hoşlanmıyorsun. Ama seveceksin," diye yemin etti.

Tanışmalarından bu yana ilk kez Gerard sözünde durdu.

Hafifçe geri çekilerek Lucy'yi şaşırttı. Onun ardından bir rahatlama hissetmeyi beklemişti ama bunun yerine sadece doldurulmak için can a t a n bir boşluk hissetti. Bacaklarını adamın kalçalarına dolayarak onu daha derine itti. Adam onu zorladı, sonra tekrar geri çekildi ve Lucy'nin hayal kırıklığıyla inlemesine neden oldu.

"Oh, lütfen," diye fısıldadı.

Onun muzaffer sırtışını görmezden gelmeye yüreği elvermedi. "Nasıl isterseniz, Bayan Snow. Size hizmet etmek için yaşıyorum."

Ona hizmet etti, vücudunun bol nektarını kullanarak kendini onun derinliklerine gömdü.

"Daha iyi mi?" diye fısıldadı, kendi sesi gerginlikten çatlıyordu.

Lucy'nin rüya gibi gülümsemesi Gerard'ın ihtiyacı olan tek cesaretlendiriciydi. Başından beri Lucy'nin buz gibi kaplamasının altında kaynayan tutkuyu hissetmişti ve Lucy onu hayal kırıklığına uğratmadı. Gerard ona doğru sallandıkça, Lucy de onunla buluşmak için yataktan kalktı; kalçalarının kışkırtıcı hareketi, Gerard'ı yüce planından vazgeçip bakire bedenine hak ettiği şefkati göstermeye ikna etti.

Başını geriye attı ve erken gelen bir coşku dalgasına karşı dişlerini sıkı. "Tanrım, Lucy, bana ne yaptığının farkında mısın?"

Lucy, Gerard'ın sabrının altında başka bir şeyin kaynadığını hissedebiliyordu; vahşetten değil, yoksunluktan doğan bir şiddet. Bu şiddetin yoğunluğu onu korkutuyordu ama ona masumiyetinden bile daha büyük bir hediye vermeye kararlıydı. Kontrolünü kaybetmesine, tüm bencil arzularını istekli bedeni üzerinde tatmin etmesine izin veriyordu.

Son birkaç hafta içinde onun karakteri hakkında, kendisinin arzu ettiğinden daha fazla şey öğrenmişti. Mürettebatıyla ilgileniyordu. Kardeşine göz kulak oluyordu. Ve kabul etmese bile, çoğu zaman onunla da ilgilenmişti. Birinin onunla ilgilenmesinin zamanı gelmişti.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve şiddetle şöyle dedi: "Kendini tutma. Benimleyken olmaz. Benimle asla. Bana verebileceğin her şeyi istiyorum."

Gerard için Lucy'nin şefkatli daveti sanki karmakarışık duygulardan oluşan bir kanal açmıştı. Şehvet onu ele geçirdi, o kadar karanlık ve ilkeldi ki neredeyse hayvani bir şeydi. Düşünmeyi bıraktı, en temel içgüdüleri tarafından yönlendirilen bir yaratığa dönüştü, o kadar uzun süredir reddedilen içgüdüler ki, onları kontrolünün ötesine göndermek için sadece Lucy'nin cömertçe ikna etmesi gerekti. Ona Adem'in Havva'ya ilk baktığı gibi, sanki sadece arzularını tatmin etmek için yaratılmış gibi baktı.

Ve kendini şımartmaya niyetliydi. Ama son mantıklı düşünce kırıntısıyla kalçalarını, derin, aç vuruşlarının her biri o büyüleyici buklelerin koruduğu zevke duyarlı çıkıntıya sürtünecek şekilde eğdi.

Lucy gözlerini kapattı ve Gerard ona sahip olduğu her şeyi verirken kendini onun vuruş ritmine bıraktı. Ve daha fazlasını. Onu sırt üstü yatağın başlığına yasladı, sonra da boşalmaya devam etti.

çeyrek, hiç esir almıyordu. Vücudunun hazza dayanma gücüne ulaştığını düşündüğünde, adam onun arka tarafını kavradı ve onu kaldırdı, içine o kadar derin bir şekilde gömüldü ki, kalbinin kendi kalbiymiş gibi attığını hissedebiliyordu. Yumuşak, kırık bir feryat kaçtı ondan, gelecek olan nefis coşkunun habercisiydi bu.

Lucy'nin serbest kalması Gerard'ın çöküşüydü. Kendi bedeni uzun zamandır inkâr ettiği bir coşkuyla kabarmadan önce bu ironiyi düşünecek zamanı olmamıştı. Korktuğu gibi, son çok çabuk gelmişti, ama tatlı bir sonsuzluk için kükrüyor gibiydi, birleşmiş bedenleri muhteşem bir uyum içinde titriyor, Lucy'nin büyüleyici spazmları onu bastırılmış zevkin her değerli damlasından sağıyordu.

Kemiksiz bedeni onunkinin üzerine çöktü. "Canını yaktım mı?" diye mırıldandı onun ipeksi saçlarına, garip pozisyonlarının yavaş yavaş farkına varıyordu.

Kolları onun etrafında sıkılaştı, nazik elleri kasılmış kaslarını okşadı ve yatıştırdı. "Ölümcül, korkarım. Ama senin kollarında ölebildiğim sürece umurumda değil."

Lucy kendini daha uygun bir pozisyona getirmeye çalıştı; Gerard onu sıkıca tuttu. "Hayır, yapamazsın. Seninle işim henüz bitmedi." Çocuksu sırtışı ilk kez alaycılıkla lekelenmemişti. "Kahretsin, daha başlamadım bile."

Dudakları, sevişmelerinde onu vazgeçmeye zorladığı tüm şefkatle dolu bir öpücük için onunkilere indi. Lucy, adamın vücudunun onunkinin derinliklerinde kıpırdanmasının taze mucizesi karşısında inledi.

Adamın ateşli dudakları kulak memesine kaydı. Kaşlarını çatı. "Duydun mu Gerard? Gök gürlüyor."

"Saçmalama," diye mırıldandı, hassas uzantıyı ısırarak. "Bu sadece kalbimin çarpması."

Adamın dili kulağının iç kabuğunu yağmalarken Lucy zevkten nefesi kesildi. Gözlerini kapattığında göz kapaklarının arkasında bir ışık patlamasıyla irkildi. "Bunun da şimşek olduğuna inanıyorum."

"Beni gururlandırırıyorsun, sevgilim. Neden bir yıldırım uyandırıp uyandıramayacağıma bakmıyoruz?"
"Göksel trompetlerin tantanası mı?"

Boğazının hassas derisine doğru yaptığı hamle tam da bunu yapabilirdi, eğer tüm ambar sanki bir cisimle dövülmüş gibi titremeseydi.

güçlü bir yumruk. Gemi sarsıldı ve onları battaniyeleriyle birlikte kamaranın zeminine savurdu.

"Orospu çocuğu!" Gerard ayağa fırladı, pantolonunu kalçalarının üzerinden sıyırdı ve lomboza doğru koştu.

Gök gürültüsünden daha keskin ve uğursuz bir alkış daha geldi. *Argonaut*'un toplarının ağızlarından turuncu bir ateş fışkırdı. *Retribution* sancak tarafına yattı ve Gerard'ı duvara tutunmaya ya da düşmeye zorladı.

"Orospu çocuğu," diye nefes aldı, yemini çok daha kişisel bir nitelik kazanmıştı. "Ne tür bir canavar kendi kızına ateş eder? Nasıl bir babadır o?"

Top sesinden bile daha beklenmedik bir ses Gerard'ın dikkatini çekti. İnanamayarak yavaşça döndü. Lucy bir elini ağzına götürmüştü ama tiz kıkırdaması parmaklarının arasından kaçtı. Saçları yüzüne dağılmış, teni Gerard'ın güçlü sevgisi yüzünden hâlâ pembeleşmiş halde o kadar büyüleyici görünüyordu ki, Gerard'ın kollarında ölmek için yaptığı alaycı teklifin kehanet olduğunu kanıtlayabileceği aklına gelmemişti.

"Çok özür dilerim," dedi nefesini tutmaya çalışarak. "Bana ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Genelde bu kadar duygusal değilimdir."

Gerard'ın onu kaybetme korkusu, toplayabileceği tüm sabrını yok etti. Dizlerinin üzerine çöktü ve onu omuzlarından yakaladı. "Neler olduğunu anlamıyor musun? O sefil orospu çocuğu-" Kontrolünü kaybetmemek için çırpındı, panik dalgasına karşı dişlerini sıktı. "*Baban* bize ateş ediyor."

Şaşırmış bir halde, yeni bir kahkaha patlamasıyla başını geriye attı, güzel gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ah, ama işte sorun burada, görüyorsunuz, çünkü o 'sefil orospu çocuğu' benim babam değil!"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUCY KENDİSİNE VERİLECEK TEPKİLERİN BİR MİRYADINI HAYAL ETMİŞTİ

Ama Gerard'ın gözlerine yansıyan dehşet bunların arasında değildi. Topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü ve sessiz bir şok içinde ona baktı.

Alçakgönüllülük için biraz geç olduğunu düşündü ama yine de örtüyü omuzlarına çekti ve yanağındaki rahatsız edici bir gözyaşını sildi. Saldırı, aşklarından çok kısa bir süre sonra gelmiş ve onu savunmasız bırakmıştı.

Gıcırdayan dişlerinin arasından sulu bir gülümsemeyi zorladı. "Görünüşe göre Kevin ve benim düşündüğünden daha fazla ortak noktamız var. İkimiz de piçiz."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Hepsi annemin günlüğünde yazıyor." Lucy burnunu çekerek elinin tersiyle burnunu sildi. "İşin asıl trajik yanı, Amiral'i bir zamanlar benim sevdiğim kadar çok sevmiş olması. Ama sonunda onun asla yatağına dönmeyeceğini, kendisine olan ilgisinin kısa bir karasevdadan, Fransızların bir başka fethinden başka bir şey olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. İşte o zaman başka erkeklere yöneldi. Kutlama yapmalıyız, biliyorsun. Ne de olsa düşmanınızın kızı değilim." Sözlerindeki acıyı kayıtsız bir omuz siliklemeyle gizledi. "Ben kimsenin kızı değilim."

Lucy, Gerard'ın sunabileceği en güçlü şefkate sahip olduğunu düşünmüştü ama elleri Gerard'ın yüzünü öyle bir saygıyla kavradı ki, sanki Gerard parmak uçlarıyla onun acısını emebilirdi. Gürleyen bir top ateşi salvosu onları sarstı.

Gözleri şafak vakti gelen acıyla karardı. "Yüce Tanrım, ben ne yaptım?"

Sonra gömleğini kaptığı gibi gitmiş ve onu hâlâ teninin baharat kokusunu taşıyan battaniye yığınının içinde titreyerek bırakmıştı.

Çiftleşmelerinin misk kokusu.

Lucy ürpererek etrafındaki örtüye sarıldı ve lomboza doğru tökezledi. *Argonaut*, dumanla neredeyse gizlenmiş bir şekilde, bir tur daha ateş püskürüyordu. Acaba Amiral yeni temizlenmiş güvertede volta atıyor, stentoryen sesiyle emirler mi yağdırıyordu? *İntikam*'ı ve adını verdiği, kızı olarak yetiştirdiği kadını tahta ve kemik parçalarına dönüştürecek emirler.

Öfke damarlarında dolaşarak onu ısıttı. Her zaman yeterince iyi olursa babasının onu seveceğine inanmıştı. Ama şimdi Gerard ona gerçek aşkın sarhoş edici tadını verdiği göre, Amiral'in kendinden başka kimseyi sevmekten aciz, küçük bir zorbadan başka bir şey olmadığını anlamıştı.

Duman dağılırken Lucy gözlerini kıstı, çirkin sütunları yükselen rüzgârla dağıldı. Dolunay *Argonaut*'u kutsal olmayan bir ışıkla yıkıyordu. Yetmiş dörtlük topçu hareketsiz duruyordu, çaresiz avına saldırmaya hazırlanıyordu, toplarının ani sessizliği yeni bir top ateşinden daha uğursuzdu.

Lucy'nin zihninde korkunç bir şüphe canlandı.

"Hayır," diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle,

"Hayır!"

Battaniyeyi bıraktı ve Tarn'ın gömleğini kaptı. Etek ucu dizlerine kadar indiği için hiç vakit kaybetmeden pantolonun içine girdi. Çok geç kalmamış olmak için dua ederek kapıya doğru koştu.

Bu kez *Retribution*'ın ambarının kıvrımları ve dönüşleri Lucy'yi şaşırtmayı başaramadı. Fenerlerin çoğu geminin dengesiz yalpalamaları yüzünden sönmüştü ama o kör bir güvenle karanlığın içine daldı, geminin kaptanına duyduğu aşk ihtiyacı olan tek ışıktı.

Birkaç saniye içinde gizli geçidi saklayan aynaya ulaşmıştı. Aynaya vurdu ama yerinden kıpırdamayı reddetti. Gizli mandalı *Argonot*'un darbelerinden biriyle sıkışarak kapanmıştı. Lucy soğuk cama doğru yığıldı ve hayal kırıklığından ağlamak için ilk dürtüsüyle savaştı. Bunun yerine, gözlerinin üzerine dökülen saçlarını geriye itti ve çılgınca etrafına bakındı, sonunda kaldırabileceği kadar küçük, devrilmiş bir kereste buldu. Bir ons bile olmadan

vicdan azabıyla geri çekti ve yansımasını binlerce parçaya ayırdı.

Keskin kenarlarına aldırmadan camı kenara süpürdü ve merdivenden yukarı tırmandı. Tuzak kapısını açtığında dumanlar içinde kaldı. Ciğerlerini temizlemek için öksürerek dumana vurdu. Solunda, sönmüş ama hâlâ için için yanan bir yelken yığını sallanıyordu.

Acıyan gözlerindeki dumanı silerken gözleri yaşlarla doldu.

Çok geç kalmıştı.

Teslim bayrağı ayın solgun çemberinde dalgalanıyordu, zarafeti etrafını saran kömürleşmiş yıkımla tam bir tezat oluşturunuyordu. Gerard sevgili gemilerini teslim etmeye hazırlanırken bile hiçbirinin itiraz etmemesi adamlarının ona olan inancının bir ölçüsüydü. Hırpalanmış güvertede sessizce durdular, başları eğikti ama omuzları bükülmemişti.

Lucy onların arasından solgun bir hayalet gibi geçti. Çürük kıyafetlerinden, karmakarışık saçlarından, Gerard'ın sahip olduğu skandal işaretlerinden utanması gerektiğini biliyordu ama Amiral'in esirgemekten sapıkça bir zevk aldığı her şeyi onların arasında bulmuştu: yargılamadan kabul, kınamadan sevgi, doğuştan ya da askerlikten değil, davranıştan gelen bir asalet.

Gerard'ın önünde durdu. Alçak sesi duygusallıktan titriyordu. "Bunu yapamazsın. Beni duyuyor musun? Buna izin vermeyeceğim."

Sanki yaptıklarının büyüklüğü karşısında hem kör hem de sağır olmuş gibi gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Yardım gelmeyeceğini anlayan Lucy Tarn'a döndü. Çilli yüzü bembeyazdı.

"Bunu yapmasına izin vermemelisin, Tarn. Bunu yasaklıyorum!"

Genç İrlandalı uzak ufka baktı, elleri yıpranmış bir tespih dizisini karıştırıyordu.

Lucy Pudge'a doğru koştu. Gözlüğünün sağ camında kocaman bir çatlak olduğunu görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Nedense bu en büyük hakaretti. "Lütfen, Pudge. Onunla konuşmaya çalış. Ona korkunç bir hata yaptığını söyle." Pudge sadece üzüntüyle başını salladı.

"Bunun için mi kaçtın? O sefil karın seni Newgate'te asılırken izleyebilsin diye mi?"

Gözyaşları onu kör etmeden önce onları silerek Apollo'ya döndü. Şakağında çirkin bir yara izi vardı. Onun koluna yapıştı. "Ah, Apollo, sevgili Apollo, onu durdurabilecek biri varsa o da sensin! Babam onu mahkemeye çıkarmayacak. Onu öldürecek. Şimdi. Bu gece. Ve geri kalanınızın asıldığını ya da hapse atıldığını görecek. Bunu mu istiyorsunuz? Hayatının geri kalanını zincirler içinde geçirmek mi?" Eski köle onun yalvarışlarından etkilenmeden durdu, yüz hatları simsiyah oyulmuştu.

Yalnız bir adam güvertenin küpeştesine yaslanmıştı. Lucy umutsuz bir umutla ona sarıldı ve histeriyle savaştı. "Kevin! O senin kardeşin! Eminim onun mantıklı düşünmesini sağlayabilirsin. Teslim olsak bile Amiral beni susturmanın bir yolunu bulacaktır. Onun korsanlık planını bildiğimi fark etti. Onu itibarsızlaştırabilirim. Değerli itibarını yok edebilirim!" Kevin'in sarı saçlarından bir tutam kan damladı. Titreyen parmaklarıyla onu alnından sildi.

Kevin onun elini nazikçe itti, alaycı ve acıyan bakışları ağabeyininkine o kadar benziyordu ki kadının iliklerine kadar ürperdi.

Güvertede dönerek yalvaran bakışlarını sırayla her bir adama yöneltti. Bir zamanlar tam da bu noktada durmuş ve kaptanlarına ihanet etmelerini istemişti; şimdi ise onun hayatını bağışlamaları için yalvaracaktı. Rüzgâr saçlarını savuruyor, yanaklarından süzülen yaşları yırtıyordu.

"Görmüyor musunuz? Hepinizi susturmanın bir yolunu bulacaktır. Neden sadece bir gemi getirdiğini sanıyorsunuz? Çünkü hiç tanık istemedi!"

Sıcak bir çift el arkadan kollarının üst kısmını kavradığında neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. Nihayet, kaptanlarının mantıklı düşünmesini sağlayacak biri ona yardım edecekti! Ama kulağındaki ses Gerard'a aitti ve zengin kadansları pişmanlıkla derinleşiyordu.

"Sen gemideyken savaşı riske atamam. En azından bu şekilde bir şansın olur. Eğer Amiral bizi sudan çıkarırsa, hiç şansınız olmaz. Bu adamlar bu hayatı ve sonuç olarak bu ölümü seçtiler. Digby'nin bile kendi kaderinde parmağı vardı." Geminin dümenini iskeleye kırdı ve ona zalimlikten değil ama sevgiden, fo'c'sle üzerinde gevşek bir şekilde yatan, brandaya sarılmış, acımasız bohçayı gösterdi.

Lucy'nin dizleri titriyordu ama Gerard her zaman olduğu gibi onu desteklemek için oradaydı.

Onu rüzgârdan koruyarak kendine doğru çekerken keder tutuşunu sertleştirdi. "Sen onlar gibi değilsin Lucy. Seni güvenli ve düzenli hayatından koparıp zorla bu gemiye taşıdım. Başka seçeneğin yoktu."

Lucy onun elinden kurtulup yüzünü ona döndü. Kararlılık histerisini bastırdı; sesi dalgalar arasında çınlayan bir çan kadar netti. "Şimdi seçim yapıyorum. Bunu yapmayın. Ben buna değmem."

Gerard umutsuz bir kahkaha atarak başını geriye attı. Gözleri hayranlıkla ve Lucy'nin nefesini kesen çok daha kırılgan bir başka duyguyla parlıyordu. "Tanrım, ama öylesin meleğim. Kesinlikle paha biçilemezsin."

Kalbinde umut alevlendi. Ellerini gömleğinin içine soktu ve onu sarstı; sesi rüzgârla, o korkunç bayrağın dalgalanışıyla ve en çok da *Argonot*'un kendini beğenmiş sessizliğiyle mücadele etmek için bir haykırışa yükseldi. "O zaman kazanmasına izin verme, Tanrı aşkına! Dövüşün! *Benim için dövüş!*"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

GERARD, gömleğinin ön kısmına dolanmış olan narin ama kararlı yumruklara baktı. Görünüşe göre Lucy artık Amiral'in kuklası olmaktan memnun değildi, tüm umutlarını ve hayallerini ele geçirmeye ve teslim olana kadar onları sarsmaya istekliydi. Sonunda onu, bir ömür boyu babası olduğuna inandığı adama tercih etmişti. Onun düşmanı, onun düşmanı olmuştu.

Onun için yalvarmaya istekli olduğunu kanıtlamıştı. Onun için savaşmaya istekli. Onun için ölmeye hazırды. Ona daha azını sunabilir miydi?

Başını kaldırdığında, gözlerindeki tanıdık kararlılık parıltısı adamları arasında umutlu bir heyecan yarattı. "Ne diyorsunuz beyler? Bu cesur kadının hepimizin korkak olduğunu kanıtlamasına izin verecek miyiz?"

Mürettebatından coşkulu bir tezahürat yükseldi.

"Bence değil, Kaptan," diye bağırdı Tarn, çilli yüzü geniş bir sırıtışla bölünmüştü. "Eğer silahlıysa, zaten hepimizin işi biter!"

Lucy sevinçle çığlık atarak kollarını Gerard'ın boynuna doladı. Onu döndürdü ve ayaklarından kaldırdı.

Pudge bir selam çaktı, kırık gözlükleri onun çapkın havasını daha da artırıyordu. "Bayrağı geri çekeyim mi, efendim?"

Gerard'ın bakışları teslimiyetlerinin dalgalanan sembolüne kaydı. Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Henüz değil... henüz..."

Lucy sahte bir dehşetle geri çekildi. "Neden, Bay Claremont, yapamazsınız!"

Ona doğru baktı. "Ben bir kötüyüm, unutma. Adil dövüşmem."

"O da bilmiyor."

Riske attıkları her şeyin kasvetli hatırlatması karşısında gülümsemesi soldu

-Gemisi, bu sadık adamlar, onları ortak bir uyum içinde bağlayan o değerli, zayıf duygu. Dudaklarını

Adamlarının her biri onun tadına bakarak ellerini meşgul edecek bir görev, gelecek savaş için hayati bir hazırlık buldu.

Ağzı onunkinin üzerinde geziniyor, teması kesmek istemiyordu. "Aşağı incek ve orada kalacaksın. Ne duyarsan duy yukarı gelme."

"Bu bir emir mi, Kaptan?"

"Çok doğru, öyle. Ve bana itaat edilmesini bekliyorum."

Lucy geriye doğru bir adım attı ve Smythe'ı gururlandıracak bir selam verdi. "Baş üstüne, efendim. Memnun etmek için yaşıyorum."

Gerard kıkırdadı ve onun alışılmadık üniformasını takdir eden bakışlarla süzdü. "Aynen öyle."

Lucy son bir kucaklaşma için tekrar onun kollarına uçu. Sanki sadece öpücüğü bile Amiral'le yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu gücü ona aşılayabilirmiş gibi dudakları onunkileri yuttu. Gerard onun ince sırtını okşayarak özünü iliklerine kadar hissetti.

Emrine itaat etmek için uzaklaştığında, kolları hiç bu kadar boş hissetmemişti.

Lucy alt güverteye kadar gelebilmişti; orada savaşa hazırlanan birkaç topçu ve efendileri öldüğüne göre kimin topçuluğa terfi etmesi gerektiğini tartışan, çoğu hâlâ ergenlik çağında olan beş barut maymunu buldu.

Yanakları çiçek hastalığının izleriyle kraterleşmiş söğüt gibi bir delikanlı, kemikli bir parmağını diğer çocuğun göğsüne sapladı. "Gelecek ay on sekiz olacağım. Bu işin bir erkeğe ihtiyacı var, sivilce suratlı bir çocuğa değil."

Arkadaşının sesi dehşetle çatallaştı. "Sen daha yaşlı olabilirsin ama gemiye ilk ben geldim. İlk seferinden beri Kaptan'la birlikteyim."

Diğerlerinin de katılmasıyla tartışma kısa sürede bağırış çağırışa dönüştü ve her biri sadece diğerlerinin erkekliğini değil, annelerinin medeni halini ve mizacını da sorgulamaya başladı ki bu, çoğunluğu doğuştan yetim olduğu için beyhude bir çabaydı.

"Beyler!" Lucy'nin hanımefendiliğe yakışmayan haykırışı onları susturdu. "Fazla zamanımız yok. Bu didişme gerekli mi?"

Ona endişeyle baktılar, Kaptan'ın kadınının görünüşü zayıf olsa da hesaba katılması gereken bir güç olduğunu biliyorlardı.

Lucy sesini yumuşatarak, Sylvie'nin küçük kardeşlerine şalını ya da limonatasını getirmeleri gerektiğinde sık sık kullandığı o kandırıcı tonu takındı. "Eminim Bay Digby bu anlaşmazlığı makul bir şekilde çözmenizi isterdi."

Birbirlerine ters ters baktılar. *Mantık*, huysuz "Bay" Digby ile bağdaştırdıkları bir kelime değildi.

Lucy içini çekti. "Pekâlâ o zaman." İkilemi çözmek için yumruklaşmaya başvurmakla tehdit etmeyen tek topçuyu işaret etti. "Siz, efendim, topçuluğa terfi ettiniz."

Arkadaşları ürkek bir protestoyla mırıldanırken, yumuşak dilli genç başını kaşıdı. "Evet, ama bu bizi bir maymun eksik bırakacak. Beni kim taşıyacak?"

Lucy, uzun ve dar galerinin rahminde ejderha yumurtaları gibi istiflenmiş barut fiçilerine ve on sekiz kiloluk demir saçmalara bakarak hüznle gülümsedi.

Jeremiah Digby dünyanın geneline geveze bir küçümsemeyle yaklaşmış olabilirdi ama çok sevdiği toplarına şefkatle bakardı. Abanoz namluları, top kapılarından süzülen kareli ay ışığında bir sevgilinin okşamasıyla parlatılmış gibi parlıyordu. Lucy, Tarn'ın ayaklarının dibinde korsanlığın inceliklerini yeterince öğrenmişti; kaptan ancak en vahim durumlarda, tüm hile girişimleri başarısız olduğunda topları ateşleme emrini verirdi.

Bir topun altına çömelmiş, *Argonaut*'un mürekkepli dalgaların arasından geçerek gemiye çıkmaya hazırlanmak üzere pruvalarına doğru ilerleyişini izlerken, daha vahim bir durum hayal etmekte zorlanıyordu. Savaş gemisi gecenin tuvalinde gümüşü bir manzara çiziyor, cennete giden parıltılı bir otoyol oluşturunuyordu. Ya da cehenneme.

Topçulardan biri, "Neyi bekliyor bu lanet olası?" diye mırıldandı. "Davetiye mi?"

Lucy boğazındaki buz gibi korku yumrusunu aşacak bir kelime bulabilseydi onun duygularını yankılayabilirdi.

Yetmiş dörtlük tüfek devasa boyutlara ulaşıp ay ışığını ve gökyüzünü kapatınca midesi düğümlendi. Güverte karanlık tarafından yutulmuştu, püsküren fenerleri ışıktan çok gölge sağıyordu.

"Bir şey yap," diye fısıldadı. "Herhangi bir şey."

Sanki onun pervasız dileğini yerine getirmek istercesine, dar meşe galeri gıcırdayarak iskeleye yanaştı ve hepsini kum serpilmif zeminine savurdu. Lucy bir topun namlusunu, top dönüp onu duyarsız hale getirmeden önce yakaladı. Tutunacak bir yer ararken sendeleyerek sancak tarafındaki top iskelesine geri döndü ve kaybettiği dengesini telafi etmek için dizlerinin üzerine çöktü.

ngrs onu neşelendirdi. Artık lm sancıları içinde yere yığıldığında düşeceği mesafe çok daha az olacaktı. Görünüşe göre Gerard kalan tüm yelken parçalarını açmış ve onları *Argonaut*'la çarpışma rotasına sokmuştu.

"Tanrım, Kaptan ılıklaştı," diye nefes aldı sıska bir ocuk, birdenbire *Retribution*'da imrenilen bir yer kazanmak için olduğunu iddia ettiği on yedi yaşından çok on beş yaşındaymış gibi görünmeye başlamıştı.

Lucy çarpışmaya karşı kendini desteklemek için bir kolunu en yakın topun üzerine attı. Gözlerini kapatmak istedi ama onları yaklaşan yıkımdan uzaklaştıramadı. Deşetini yatıştıran tuhaf bir coşku onu ele geçirdi. En azından Gerard başkalarının kaprisi yüzünden değil, gemisinin dümeninde gururla dururken, kendi kaderinin efendisi olarak ölecekti. Gurur gözyaşları gözlerini yaktı, şiddetli ve sıcak.

ivit rengi suda devasa savaş gemisine doğru ilerlediler, o kadar yakındılar ki güvertesinde panik içinde çırpınan küçük fiğrleri görebiliyordu. *Argonaut*'un geri çekilmek, hatta dönmek için pazarlık yapması için artık çok geçti. Yelken düzeni çok karmaşık, hantal ağırlığı çok garipti. Çok güçlü olması onu mahvedecekti.

Ama *İntikam* yle değildi. Çarpışmadan hemen önce, Lucy'nin boğazında yükselen çığlığın kr bir deşetle patlayacağı o ölümcül andan hemen önce, şık ve zarif yelkenli savruldu ve *Argonaut*'un gövdesini Lucy'nin ellerini kulaklarına götürmek istemesine neden olan korkunç bir sıyrıkla tırmıkladı. Bu riskli manevra bedelsiz değildi. Güvertede bir yerde bir direk, kıymıklanan kemiğin ürkütücü atırtısıyla kırıldı.

Değerli bir şeyin gereksiz yere yok edilmesine duyulan acının feryadı gibi güçlü bir kükreme duyuldu. "*Ateş!*"

Lucy yeni yurttaşlarına bakakaldı ve kendi ifadesinin de onlarınki kadar komik olup olmadığını merak etti. Farkına varması bir barut parıltısıyla oldu. Gerard'ın tehlikeli de olsa zekice manevrası daha küçük ve hafif olan geminin savaş gemisinin toplarının *altına* girmesini sağlamış, Kral'ın filosunun gurur kaynağını pençeleri olmayan bir kedi yavrusu kadar çaresiz bırakmıştı. Gerard bu kadar soğuk bir mesafeden ateş ederek kendi gemisine zarar verme riskini alıyor olabilirdi ama bu dikkatle hesaplanmış ve ihtimallere karşı tartılmış bir riskti.

Güvertedeki topun gürültüsü ve Lucy'nin çok iyi tanıdığı öfkeli bir haykırış olmasa sonsuza dek öylece donup kalabilirlerdi. "Halloo! Aşağıda herkes uyuyor mu?"

Topçular ve maymunlar, toplarını senkronize bir şekilde ateşlemeye başlatacak karmaşık minuetin adımlarına başlamak için hep birlikte çabaladılar.

Tıslayan kibriti ilk fünyeye dokundurduğunda, topçulardan biri sevinçle öttü. "Bu Digby için, seni lanet piç!"

Top yanıt olarak gürledi. Lucy, Bay Digby'nin bu övgüyü onaylayacağını düşündü.

Zaman dar galeride tökezleyerek durdu, yanan barut kokusu, topların sağır edici gürültüsü ve avına çok yakın yakalandığı için *İntikam*'ın protesto eden titremeleriyle azaldı. Lucy, demir bir güllenin ya da barut fıçısının ağırlığı altında kolları ağrıyarak ziftli zeminde kaç kez ileri geri sendelediğinin sayısını unutmuştu.

Duman gözlerini yaktı; ısı parmaklarını kavurdu; barut kollarını ve ellerini kararttı. Yine de savaşın verdiği heyecanla yoluna devam etti. Teslimiyetle geçen bir hayatın ardından, sonunda uğruna savaşmaya değer birini keşfetmişti.

Ellerinde sapan ve taştan başka bir şey olmayan Davut'un Golyat'ı dövmesi gibi, *Argonaut*'un gövdesine atış üstüne atış yaptılar. Topçulardan biri onu kolundan yakaladığında Lucy bir top daha taşıyor ve körlemesine silah kapaklarına doğru sendeliyordu.

Dudakları baş döndürücü bir hızla hareket etti. Lucy kaşlarını çatarak ona baktı, hem şaşkın hem de şaşkıındı. Kulakları sinir bozucu bir vızıltıyla çınlıyordu ama adamın söylediği tek bir kelimeyi bile çözemiyordu. İkilemini fark eden adam, gülleyi Lucy'nin sıkışık parmaklarından çekip aldı ve onu nazikçe bir silahlığa götürdü.

Argonaut devasa toplarından tek bir mermi bile atmadan geri çekiliyordu.

Topçular ve barut maymunları genç taylar gibi sıçrayıp birbirlerinin sırtına vurarak tebrik ediyorlardı. Lucy onların kutlamalarına katılmayı çok isterdi ama aniden o kadar bitkin düştüğünü fark etti ki ayakta zor duruyordu. Kocaman bir esnemeyi bastırarak süründü ve katlanmış ellerini yastık olarak kullanarak bölmeye doğru yığıldı.

Gerard onu altı saat sonra tam olarak orada buldu.

Sakat gemisini Tenerife açıklarındaki keşfedilmemiş bir adanın ılık koyuna topallayarak getirmesi şafağa kadar sürmüştü. Komutayı Apollo'ya devrederek, yorgun bedenini büyük kamaraya sürüklemiş, Lucy'nin yatağında kıvrılmış, uykuyla karışık ve onun dokunuşunu arzulayan rahat görüntüsüyle yorgunluğu hafiflemişti.

Kamarayı terk edilmiş ve buruşuk yatak örtülerini aynen bıraktığı gibi yerde bulunca, gemiyi baştan başa taradı ve her geçen an endişeden daha da hasta oldu.

Nihayet alt güvertede ilerleyip de gevşek bohçayı perdeye yaslanmış halde bulduğunda kalbi duracak gibi oldu.

Kaptanının yüzündeki ani renk kaybından telaşlanan barut maymunlarından biri, arkadaşları içki ve heyecandan bayıldıktan sonra ona eşlik eden viski şişesini hâlâ elinde tutarak ileri atıldı.

"Çok yorgun, efendim. Öyle de olmalı. Dün gece harika bir iş çıkardı." Delikanlının donuk gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Sizi gururlandırdı."

Gerard'ın kalbi, yaşadığı şoku atlatmaya çalıştığı için eskisinden biraz daha hızlı olsa da ritmine devam etti. Lucy'nin on dokuz yıl boyunca babası olduğuna inandığı adam az önce onu öldürmeye çalışmıştı ama Lucy histeri içinde yere yığılmak yerine hevesle mücadeleye atılmış, Gerard'ın yanında sanki

İnci gibi dişlerinin arasında bir kılıçla güvertede zıplıyordu.

Yanında dizlerinin üzerine çöktü, yırtık gömleğinin altındaki göğsünün her bir değerli yükselişini ve düşüşünü saydı. Karmakarışık saçlarını düzeltti. Onun barut maskesinin altında mutlulukla dingin duran kirli küçük yüzünü gördüğünde, bencil kan davasının onu içine soktuğu tehlikeye karşı duyduğu suçluluk duygusuyla yoğunlaşan bir şefkat kapladı içini.

Yorgun kalbinin çok sevimli bulduğu o tuhaf mağrur asalet ve çocuksu masumiyet kombinasyonuyla ona yeniden nasıl gülümseyeceğini öğretmişti. Pervasız cesaretiyle onun karanlık korkusunu yok etmişti. Ona, inatçı iradesine rağmen, bu yozlaşmış dünyada intikamdan daha değerli bir şey olduğunu hatırlatmıştı.

Peki ona borcunu nasıl ödemişti? Onu reddederek, ona ihanet ederek, kesin kıyamete tek yönlü bir geçiş satın alarak ve onu bu yolculuğa sürükleyerek. Ondan yatağını ısıtacak kıvrak, esnek bedeninden başka bir şey istemediğini hissettirmek için elinden geleni yapmıştı. Acıyla hangisini ikna etmeye çalıştığını merak etti.

Parmağını burnunun ucuna dokundurdu. Kumla lekelenmiş olarak geri geldi. O bir korsan gemisinin rutubetli ambarına ait değildi, diye düşündü umutsuzca. Londra'nın şık bir salonuna, zengin hayranlarına çay servisi yapmaya aitti. Bakışları onun çatlamış ve kararmış tırnaklarına, yanmış parmak eklemlerine gitti. O hayatına girmeden önce narin elleri tertemiz eldivenlerle kaplıydı, süt gibi teni dantelli bir şemsiyeyle güneşten korunuyordu, yanakları barutla değil pirinç tozuyla renklendirilmişti.

Tanrı aşkına, o ne yapmıştı?

Gözlerini araladı ve onu görünce yumuşayarak buğulu bir hoş geldin dedi.

Gerard'ın rahatlaması o kadar şiddetliydi ki onu boğmak istedi. Onu göğsüne bastırdı ve dudaklarını duman kokan saçlarına gömdü. "Seni lanet olası küçük aptal! Seni böyle çılgınca bir gösteri yapmaya iten neydi?"

Hâlâ yarı uykulu bir halde, sanki bir şeyler arıyormuş gibi adamın göğsüne sokuldu. Onun kayıtsızlığı sadece hayal kırıklığını artırdı.

Gevşek başı geriye düşene kadar onu kendisinden uzak tuttu. "Sana aşağıya inmeni söylediğimde, lanet olası alt güverteyi kastetmemiştim."

Gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Ha?"

"Bana masum rolü yapma. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Ne?"

"Ve bağırmayı kes! Eğer böğürerek dikkatimi dağıtabileceğini sanıyorsan, başka bir şey düşünüyorsun demektir."

Onu kaybetmeye bu kadar yaklaştırmış olmaktan dolayı alçakgönüllü olan ve onu her halükarda kaybedeceğini bilmenin üzüntüsünü yaşayan Gerard, onun sıcaklığını, sağlamlığını cesaret edebildiği kadar uzun süre korumaya kararlı bir şekilde onu kendisine çekti. Yüzüne öpücükler yağdırdı, barut ve ter kokmasını umursamadan.

Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadığı için Lucy'nin Gerard'ın tuhaf davranışları karşısında alarma geçmesi gerekirdi. Onun yüzünü hiç bu kadar kırmızı görmemişti. Ama Lucy'ye kalırsa, Gerard onu sonsuza kadar azarlamaya devam edebilirdi, yeter ki konuşmasını böyle şefkatli kucaklamalar ve keyifli öpücüklerle noktalamaya devam etsin.

Adam onu kollarına alıp ambardan çıkarırken uykulu bir memnuniyetle iç çekti. Yorgun ve heyecanlı mürettebatı, yaptıkları gösteriye kaçamak gülümsemelerini ve bilerek göz kırpmalarını akıllıca gizledi. Gerard'ın dudakları körfezin sığ sularına daldığında bile hiç susmadı, hâlâ onu kollarında taşıyordu.

Gökyüzünü kızartan pembe şafağı görmezden gelerek suyun içinde ilerledi, ta ki sallanan palmiyelerin oluşturduğu bir kalabalık tarafından geminin görüşünden korunan dar bir girintiye ulaşana kadar. Ancak o zaman onu ayağa kaldırdı.

Tarn'ın gömleğinin etekleri suyun yüzeyinde balon gibi şişti. Gerard alnını öpücüklere boğmakla, söz dinlemeyen bir köpeği cezalandırır gibi ensesinden tutup sarsmak arasında gidip gelirken Lucy şaşkın şaşkın duruyordu. Kadın dikkatle Gerard'a baktı

güzelce yontulmuş dudaklar. Sürekli aynı şeyi tekrarlıyor gibiydi.

Anlamadığını belirtmek için başını sallıyordu ki kulakları yankılanan bir patlamayla açıldı.

"-seni seviyorum, lanet olsun!"

Adamın çaresizce haykırıışları karşısında irkildi.

İnanılmaz bir merak kapladı içini, onları kucaklayan hafif dalgadan bile daha sıcaktı. Ayak parmakları kumlu okyanus tabanına doğru kıvrıldı. "Öyle mi?"

Kadının belli belirsiz fısıltısı onu sarsarak aklını başına getirmiş gibiydi. Alnı buruşmuş, yüz ifadesi birdenbire o kadar savunmasız, o kadar açıklanamaz bir şekilde mutsuz olmuştu ki Lucy onu rahatlatmak, tüm bunların tatsız bir rüya ya da tropikal bir ateş olduğuna dair güvence vermek için saçma bir istek duydu. Ona olan aşkı, sıcak bir fincan kahve ve güçlü bir doz cinchona kabuğuyla tedavi edilemeyecek bir şey değildi.

"Tanrı aşkına, bana öyle bakmayı kes!" diye bağırdı. "Çok yorgunsun. Yemeye, içmeye ve dinlenmeye ihtiyacın var. Ama bana böyle bakmaya devam edersen, seninle tekrar sevişeceğim. İyice," diye havladı sonradan.

Lucy'nin duyma yetisi o kadar keskin bir şekilde geri kazanılmıştı ki kıyıya vuran dalgaların fısıltısını, egzotik bir kuşun cıvıltısını ve Gerard'ın umutsuz nefes alış verişlerini duyabiliyordu.

"Bunların hepsinden daha çok neye ihtiyacım olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Biraz sağduyu?" diye teklif etti.

Tarn'ın gömleğinin ilk düğmesini bağlandığı yerden kaydırıldı. "Banyo."

Gerard'dan daha az mantıklı bir adam bile buna itiraz edemezdi. Gömlek omuzlarından kayarak gül uçlu göğüslerini ortaya çıkarırken inledi, soluk mükemmellikleri kollarını ve boğazını gölgeleyen isli çizgilerin aksine daha da baştan çıkarıcıydı.

Arzuyla sarhoş olmuş bir halde ona doğru sendeleyerek yürüdü. İlk dürtüsü onu kollarına almaktı ama bunun yerine avuçlarına su doldurdu ve hafifçe yuvarlatılmış omuzlarına damlattı. Su, tembel dereler halinde göğüslerinin arasından süzülerek erimiş

Meme uçlarındaki elmaslar, eğilip diliyle onları uzaklaştırması için onu cezbediyordu. Elleri adamın saçlarını kavradı; başı geriye düştü, bedenini ve kalbini onun şefkatli hâkimiyetine bıraktı.

Gökyüzü puslu pembeden altın sarısına ve göz kamaştırıcı bir maviye dönüşürken, birbirlerinin savaş yorgunu bedenlerini ılık suyun parıldayan çağlayanlarında yıkadılar, açık avuç içleri ve arayış içindeki parmakları tatlı, yasak bir yerde oyalandığında arzudan titrediler.

Gerard Lucy'ye gittikleri yerde gecelerin daha sıcak olduğunu söylemişti ama sabahlar konusunda onu uyarmayı unutmuştu.

Gerard'ın parmakları suyun altına dalıp, gelecek zevklerin kıvrımlı vaadiyle Lucy'nin içine girip çıktığında, vücudu gökyüzünde yükselen güneşin ateşli topundan daha sıcak bir ateşle tutuştu.

Bacakları yukarıya doğru sürüklendi, durgun bir davetle adamın zayıf kalçalarını sardı. Gerard bu kez zevklerini uzatmaya, bir önceki geceki hevesli sahiplenişinden dolayı hâlâ hassas olan tatlı bedenini,

elindeki her erotik beceriyle kur yapmaya kararlıydı. Gerard onu

kıyıya taşıyıp şekerli bir kum yatağına yatırırken birleşen

vücutlarından sular akıyordu. Geride durdu, sabırsız elleriyle

giysilerinden geriye kalanları sürükleyerek çıkardı, aç bakışları

Lucy'nin ayrılmış dudaklarına kilitlendi. Nemli teni, dağılmış kırık

deniz kabuklarının iç kıvrımlarıyla aynı ruhani pembelikteydi.

ayaklarının etrafında.

Lucy'nin ağzı Gerard'ın güneşte parlayan vücudunu görünce kurudu. İlk kez seviştiklerinde Gerard onu keşfetme zevkinden mahrum bırakmıştı ama sabahın tavizsiz ışığı onun erkeksi güzelliğini bir sanatçı gözüyle takdir etmesini mümkün kılmıştı. Masumiyetinde, bir zamanlar güneş ışığının onu en iyi şekilde gösterdiğini düşünmüştü, ama bu avantajın ne kadar muhteşem olduğunu asla hayal etmemişti.

Adam çoraplarını sıyırıp kalın yara dokusu halkalarıyla sarılı ayak bileklerini ortaya çıkarırken kadın istemsiz bir empatiyle haykırdı. Bakışları karşılaştı, onunki sorgulayıcı, adamınki hafifçe meydan okurcasına, sanki onun tiksintiyle geri çekilmesini bekliyormuş gibi. Apollo yara izlerini bir onur nişanı olarak sergilerken, Gerard'ın onları hâlâ bir utanç simgesi olarak gördüğünü fark etti. Zincirleri kırılmış olabilirdi ama henüz onların gölgesinden kurtulamamıştı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve saçlarından damlayan dallarla adamın yaralarındaki kumları nazıkçe yıkadı. Ellerini baldırlarının arkasından yukarıya, hafifçe saçla tozlanmış kaslı uyluklara doğru kaydırarak şefkatli bakımlarına devam etti. Adamın boğazından yarı nefes nefese, yarı iniltiyle kırık bir ses çıktı, bu da onu keşiflerine devam etmesi için cesaretlendirdi. Her iki eli de, okşayışıyla zonklayan, kadife içinde çelik kılıflı mükemmelliği kavrayamadığında, dilini utangaç bir şekilde ucuna dokundurdu.

Gerard, onun kusurlarını söze dökmeden kabul etmesinden, baştan çıkarıcı cesaretinden, mantıklı konuşmanın ötesinde memnuniyet duyarak onu saçlarından yakaladı ve başını geriye yatırdı. Gözleri ıslıl ıslıldı; sağ yanağındaki o yaramaz, ele avuca sığmaz gamze yeniden ortaya çıkmıştı.

"Bayan Snow," diye boğuldu, "o meraklı dilinizi dizginlemeyi öğrenmezseniz, bu iş sizin için başlamadan bitebilir."

Onu kum sunağının üzerine sırtüstü yatıran Gerard, onun vücuduna mükemmel bir sabırla, kremi kıvrımlarına ve savunmasız oyuklarına kendi özel zevk tapınağı gibi taptı. Becerikli elleri onu okşadı ve okşadı, eriyen çekirdeğini kendi etli balıyla çiseledi, ta ki olgunlaşana ve sahip olmak için titreyene kadar.

Gerard'ın gölgesi güneşi engellerken Lucy beklentiyle inledi. Gerard'ın özenli yağlaması bile onu Gerard'ın sert uzunluğunun içine doğru kayarak her sert hamlede onu ağzına kadar doldurmasının nefis şokuna hazırlayamadı. Sanki bu yeterince şehvetli bir işkence değilmiş gibi, aralarına uzandı ve başparmağını nemli buklelerine sürttü, ta ki kalın, zonklayan coşku zonklamaları onu bir değil, iki değil, üç kez nefessiz, büyülmüş bir şekilde sarıncaya kadar.

Lucy büyüleyici bir efsunla onun adını haykırırken, Gerard'ın kendi salıverilmesi onu ruhuna kadar ürperten acı tatlı bir güçle geldi.

Sonsuza dek güneşin altında uyukladılar, bedenleri birbirine dolandı, kalpleri normal ritme benzer bir şekilde yavaşladı.

"Seni tanıdığım ilk andan itibaren sevdim," diye fısıldadı. "Ne romantik saçmalık!" diye mırıldandı omzuna doğru.
"Benden nefret ederdin. Çekilmez bir hödüğün tekiydim. Her iki olayda da, ben

ekleyebilirim."

Parmaklarını adamın karmakarışık saçlarında gezdirdi. "Hâlâ öylesin.

Ama seni daha az sevmiyorum."

Kolları onun etrafında sıkılaştı. Sıcağa rağmen kucaklamasındaki aciliyet onu ürpertti. İçindeki önseziyi silkeledi. Belki de sonunda sabrının karşılığını şefkatli bir aşk ilanı, sonsuz bir bağlılık vaadiyle alacaktı.

"Tanrım, çok açım. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum." Gerard ayağa kalktı ve terden nemlenmiş tenine yapışan kumları altın şeker parçaları gibi hızlıca fırçaladı.

Gerard ona kendi gömleğini fırlatıp pantolonunu çekiştirirken Lucy kaşlarını çattı ve gözleriyle buluşmayı reddetti. Lucy gömleğini çıplaklığının üzerine geçirirken, Gerard köpüklü sörfün kenarında durup ellerini kalçalarına koyarak denize baktı. Lucy onun avuçlarının hemen ötesinde kavrulmuş ve parçalanmış gemisini düşünüp düşünmediğini merak etti.

Ilık rüzgâr saçlarıyla oynuyordu. Dizlerine sarıldı, özlemle kuşatılmıştı. "Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik."

"Adem ve Havva gibi dalgaların arasında cırlıçıplak koşuşturmak mı?" Lucy ilk başta onun kendisiyle dalga geçtiğini düşündü ama döndüğünde gözleri karanlıktı ve eğlenceden yoksundu. "Cennette bile bir yılan vardı."

"Amiral." Bu bir ifadeydi, soru değil.

Başını salladı. "Tenerife korsanlar için yüz yıl önceki gibi bir cennet değil. Daha fazla gemi, daha fazla adam ve daha fazla silahla dönmesi an meselesi. Daha önce sadece hırsızlıktan ve biraz yaramazlıktan suçluydum ama beni bir İngiliz donanması amiral gemisine ateş etmeye zorlayarak bir hain olarak damgalanmamı ve tehlikeli bir kaçak olarak avlanmamı sağladı. Bu sefer ben ölene kadar durmayacaklar."

Adamın acımasız teslimiyeti onu ayağa kaldırdı. "O zaman başka bir yere gideriz. Güvenli bir yere. Gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar."

Hüzünle başını salladı. "Kolomb dünyanın yuvarlak olduğunu kanıtladı, canım. Ne kadar uzağa gidersen git, her zaman başladığın yere geri dönersin."

"Tanrım," diye fısıldadı. "Beni geri götürüyorsun, değil mi?"
Sessizliği yeterli bir cevaptı.

Haince akan gözyaşlarını geri kırarak ellerini havaya kaldırdı. "Bu çok zengin, değil mi? Ne büyük bir fikir! Beni babamın kapısına kadar götürebilirsiniz. Merdivenlerden yuvarlanmadan ya da kötü bir çiroz yemeden önce ne kadar zaman geçeceğini merak etmeden duramıyorum."

"Seni babana götürmüyorum. Seni Smythe'a götürüyorum. O seni korumak için ne yapılması gerektiğini bilir. O güvenilebilecek bir adam."

Lucy, adamın onun kasvetli şüphelerini okuyacak kadar zeki olmasından korkarak yüzünü çevirdi. Gözyaşlarıyla olan savaşını hızla kaybediyordu. Gözyaşları sıcak ve acı tatlı bir şekilde yanaklarından aşağı süzülüyor ve onunla tekrar yüzleşmeden önce onları uzaklaştırmasını istiyordu.

"Sorun değil Gerard Claremont, sen beni geri götür. Kraliyet Donanması'ndaki her adam babam kadar yozlaşmış değil-" -bocaladı, kendini toparlamak için gözlerini kısa bir süre kapattı- "Lucien Snow kadar yozlaşmış. Aralarında iyi adamlar da olmalı. Mantıklı düşünen adamlar. Onları bulacağım ve senin adını temize çıkaracağım, Tanrı şahidim olsun, eğer lanet olası Lord Yüksek Amiral'in kendisine gitmek zorunda kalırsam!"

Gerard kumu geçerek onu omuzlarından kabaca yakaladı. Yüzü çaresiz bir acıyla gerilmişti. "Böyle bir şey yapmayacaksın! Tabii o güzel kıcını aranan bir suçluya yardım ve yataklıktan ve İngiliz hükümetine karşı ihanet şüphesinden Newgate'e attırmak istemiyorsan. Öyle bir yerde senin gibi kadınlara ne yaptıklarını biliyor musun? Elbette, Amiral soruşturmalarınızdan yetkililerden önce haberdar olursa, endişelenmenize gerek kalmayacak. Sizi susturmak için ne kadar ileri gidebileceğini çoktan kanıtladı."

"O zaman ben ne halt edeceğim?" diye bağırdı, bu saçma konuşmayı yapabilecek kelime dağarcığını ona sağladığı için merhum Bay Digby'ye geç de olsa minnet duyuyordu. "Sen beni almaya gelene kadar güzel kıcımın üzerinde oturup çorap mı öreyim?"

Yüzündeki tüm öfke izleri, Lucy'nin hayal edebileceğinden çok daha acı verici bir bilgiyle dolmasına neden olan dokunaklı bir pişmanlıkla silinip gitmişti. Adamın yüzü gözlerinin önünde bulanıklaştı. Dizleri

buruştu. Onu yakalamak yerine, nazıkçe kumda diz çökmüş bir pozisyona indirdi, elini hafifçe saçlarında gezdirdi, dokunuşu her ikisi için de acıma duygusuyla doluydu.

Lucy kendini bir kalp atışı kadar bile olsa adamın onu sevmediğine, onu sadece kullandığına ve tensel merakı tatmin olduktan sonra bir kenara attığına inandırabilseydi, orada dizlerinin üzerinde yalvarabilir, onunla bir gelecek için savaşabilirdi.

Ama o daha iyi biliyordu. Gerard Claremont, bedeli ne olursa olsun yapılması gereken işi yapabilecek nadir adamlardan biriydi. Bu yüzden tek yapabildiğı onun kendisine sırtını dönüp ıssız kumsalda uzaklaşmasını izlemektir; bakışları masmavi kollarında teselli arar gibi sevdiği denize dikilmişti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OTUZUNCU BÖLÜM

BUĞULU BİR RÜZGÂR KÖPÜKLÜ BEYAZLIKLARIN ÜZERİNDEN KAYARAK Kuzey Atlantik kazanını yasaklayıcı bir cadı mayasına dönüştürdü. Lucy'nin ceketinin kaba yününü kesip geçti ama o ürpermedi bile. Onun acı okşayışına alışmış, kasvetli dürüstlüğünü, barınak vaat eden ama kalbini çiğ ve kanlı olana kadar açıkta bırakan bir kulübenin sıcak, rahat aldatmacasına tercih etmişti.

Kansız parmaklarının dayandığı ön küpeşteyi ince bir buz tabakası kaplamıştı. Uyuşmaktan başka bir şey istemiyordu ama ne gariptir ki duygularını köreltme yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Artık her zaman canı yanıyordu, midesinin çukurunda donuk, içi boş bir sızı vardı. Yine de Tenerife sahilindeki o günden beri, amansız rüzgârın gözlerinden savurdukları dışında tek bir damla gözyaşı bile dökmemişti.

Kanarya Adaları'nın güneşli gökyüzü ve masmavi denizlerinden sonra, Kuzey Atlantik'in gri gökyüzünü ve kurşuni dalgalarını ham duyuları için rahatlatıcı buldu. Gün ışığı alacakaranlığa karışırken küpeştede durmuş, bir günün daha sorunsuz geçişini ölçüyordu.

Gerard, Amiral'in deniz köpeklerini üzerlerine salmasına fırsat vermeden gemiyi Londra'ya geri götürmeye kararlıydı. Onun sert talimatları altında çalışan *Retribution*'ın mürettebatının, metreslerini yolculuk için denize elverişli hale getirmeleri üç günden az sürmüştü. Yeni bir ön direk kesip takmak, güvertesini savaşın kömürleşmiş sonuçlarından temizlemek, yelkenlerinin parçalanmış siyah elbisesini onarmak. Tuzlu dilli usta topçusunu, pek çok denizciyi ağırlamış olan kumlu toprağa gömmek.

O üç gün ve onu takip eden iki buçuk hafta boyunca Gerard kendini ondan uzak tutmuştu. Eğer güvertenin dar bir yerinde karşılaşılırsa ya da birbirlerinin yanından geçip giderlerse

Ambarın gölgeli karnında, nazikçe onun iyi olup olmadığını sorar, sonra da dudaklarının itiraf edemediği şeyleri itiraf etmelerinden korkuyormuş gibi gözlerini kaçırarak özür dilerdi.

Mürettebat da onu örnek almış, Kanal'ın ağzına yaklaştıkça daha da durgunlaşmıştı. Tarn'ın gençlik coşkusu ve Kevin'in hovarda cazibesi bir hüznün bulutu tarafından susturulmuştu. Apollo'nun neşeli ada melodilerinin yerini, bu hacı yaşamında asla ulaşılamayacak bir evi anlatan hüznünlü ruhani şarkılar almıştı. Lucy, o gittiğinde küçük komik "evcil hayvanlarını" özleyeceklerini ama bir süre sonra onu unutacaklarını düşündü. Belki de kaptanları onlara bir domuz alırdı.

Retribution'ın şık pruvası Manş Denizi'nin dalgalı sularına daldığında, kaptanının sessiz ilerleme emriyle fenerleri söndüğünde, hâlâ küpeştede duruyor, ayın soluk küreciğiyle yıkanıyor.

Geminin üzerine çöken kasvet havası limandaki bir kargaşayla dağıldı. Lucy umursamamaya çalışıyordu ama gemi son birkaç gündür gerçekten de hayalet bir gemi gibiydi ve herhangi bir yaşam belirtisi dikkatini dağıtıyordu.

Baş bodoslamanın altına eğildiğinde Apollo ve Gerard'ın iskele küpeştesinde durduklarını, Kevin'in ise bir hamakmış gibi baş bodoslama örtülerine yaslandığını gördü. Gerard'ın geniş omuzlarının geceye karşı silüetini görünce kalbi hızlandı.

Apollo ona bir dürbün uzatarak, "Buna bakmak isteyebileceğinizi düşündüm, Kaptan," dedi.

Lucy'nin uzaktaki turuncu ateş parıltısını görmek için bir dürbüne ihtiyacı yoktu, gecenin bulanık tuvaline karşı canlı ve şok edici.

Gerard olay yerini incelerken Apollo, "Anladığım kadarıyla," dedi, "iki Fransız korsanının ateşi altında olan bir Kraliyet Donanması fırkateyni gibi görünüyor."

"Korsanlar demek istiyorsun," dedi Lucy suratsızca, küpeştede onlara katılırken. "Amiens Barışı müzakere edildiğinden beri Fransa ile savaş halinde değiliz. Muhtemelen Napolyon'un sıradan hırsız kılığına girmiş köleleridir."

Gerard esrarengiz sessizliğini korudu.

"Bence Fransızlarla birlikte hareket edelim," diye önerdi Kevin parlak bir sesle. "Majestelerinin donanması bize ne zaman iyilik yaptı ki?"

Gerard tek kelime etmeden dürbünü Lucy'ye uzattı. Parmakları birbirine değerken gözleri kısa bir süreliğine buluştu; Tenerife sahilindeki o günden beri yaşadıkları en samimi temastı bu. Lucy minik teleskopu gözüne yaklaştırarak Gerard'ın sözsüz isteğini yerine getirdi.

Talihsiz firkateyn, ikiz kare taretlerin topları altında acımasız bir darbe alıyordu. Lucy izlerken, muhteşem bir borda kış tarafındaki kumaşta keskin bir yırtık açtı. Yükselen duman dağıldı; bir başka top ateşi daha mütevazı savaş gemisinin tanıdık başını aydınlattı. Lucy dehşet içinde nefesini tuttu.

"Ne oldu?" Gerard mırıldandı.

Dürbünü indirdi ve korku dolu bakışlarını ona çevirdi. "The *Courageous*. Lord Howell'ın gemisi. Kopenhag'daki zaferlerinden sonra onun komutasını istedi. Manş Denizi'nde devriye gezmek istiyordu, böylece anılarını yazmaya ve çocuklarını yeniden tanımaya zaman ayırabilecekti."

Apollo başını eğdi.

Sylvie'nin ince kollarını babasının boynuna doladığı; küçük Gilligan'ın ona midilli gibi bindiği, tombul, reçel bulaşmış ellerinin Earl'ün ağarmış saçlarında kıvrıldığı; Lord Howell'ın hırçın oğullarını sıraya dizerek onlara kravatlarını düğümlemeyi öğrettiği görüntüler onu dehşete düşürmüştü, buz gibi pençesini sıkıyordu. Lucy'nin kendi babası olmadığına göre, böylesine görkemli bir babayı kaybetme ihtimali düşünülemez kadar trajikti.

"Çocukları," diye yineledi, yalvaran sözlerinin Gerard üzerindeki etkisinden habersizdi.

Dürbünü kadının gergin parmaklarından çekip aldı. "Toplar mı?" diye tersledi.

Çaresizce omuz silkti, lanetli geminin silahlarının nasıl bir önemi olabileceğini göremiyordu. "Yirmi mi? Yirmi beş mi?"

"Mürettebat mı?"

"Yüzden fazla."

Kevin, sanki biri botlarının kusursuz bir şekilde cilalanmış parmaklarına fitil değdirmiş gibi rahat koltuğundan fırladı. "Hayır

Başka bir kelime, Sweeting. Onun deliliğini teşvik etme. Ne yapmaya niyetli olduğunu göremiyor musun?"

Lucy, Gerard'ın alaycı bakışlarıyla karşılaştığında, onun ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Ve bunun ona neye mal olabileceğini.

Çaresiz bakışları uzaktaki savaşa yönelirken küpeşteyi sıktı. Bu mesafeden bile *Courageous*'un sendelediğini görebiliyordu. Fransızların gemiye binmesi ve denizin buz gibi kollarında iz bırakmadan batmadan önce ganimetlerini yağmalaması sadece birkaç dakika sürecekti.

Her insan kendi kaderinin efendisidir.

Kendi sözleri onu rahatsız ediyordu. Bu Gerard'ın ülkesine ve kralına hizmet etme hayalini gerçekleştirmek için son şansı olabilirdi. Sadece kendi açgözlülüklerine hizmet eden insanların yozlaşmasıyla lekелendikten sonra alaycı bir şekilde vazgeçtiği bir rüya.

Kalbinin derinliklerinde onu asla rotasından saptıramayacağını biliyordu ve bunu deneyerek kendini onun gözünde alçaltmayacaktı. Eğer *Cesur*'un yanından pervasızca geçip onun sıkıntısını görmezden gelebilecek türden bir adamsa, sevdiği adam o olamazdı.

Lucy'nin gözlerindeki öfkeli gurur ışıltısıyla uyarılan Kevin, yenilgiye uğramışçasına küfrederek armaya doğru sendeledi.

Lucy topuklarını birbirine vurdu ve elini resmi bir selamla alnına götürdü. "Powder Mouse Snow, efendim, göreve hazırım."

Hayalet gemi ürkütücü bir sessizlik içinde gecenin içinde eriyip gitti, ipek yelkenleri intikamcı bir meleğin kuzgun kanatları gibi dalgalanıyordu. Sis olmayan bir gecede ıssız güvertesini sis bulutları sarmıştı. Zarif arması ay ışığında gümüş gibi parlıyordu, ölümcül bir yıkım ağı.

Kaçınılmaz yaklaşımı karşısında, bir avuç Fransız talihsiz, kesin ölümü bilinmezliğin hayaletine tercih ederek kendilerini denize attılar.

Daha sonra, batıl inançları olan Fransız denizcilerin çoğu, şüpheci ama meraklı Birinci Konsoloslarına, bunun tek bir gemi değil, Napolyon'un fetih hırsını kıskanan bir Şeytan tarafından cehennem rıhtımlarından çıkarılan bir iblis gemisi filosu olduğuna yemin edeceklerdi.

ona vaat edilmişti, yani dünyaya. Şüpheleri, sık yırtıcı kuşun korkunç bir hızla üzerlerine doğru gelmesiyle ve ardından gelen kaosla pekişti.

İngiliz avlarını unutan kare tekneliler çaresizce kaçılmaz olandan kurtulmaya çalıştılar. Kendi dehşetlerinin girdabına kapılmış bir halde dalgaların arasında savruldular. Acımasız hayalet gemi aralarını sadece birkaç santim açarak, o kadar hızlı ve o kadar sessiz süzülüyordu ki, paniğe kapılan bir topçu ateş edene kadar gözden kaybolmuştu.

Serseri gülle kardeş geminin armasına çarparak üst yelkenini parçaladı. Gemiler çarpışarak ani sessizliği parçalanan meşe ağacının protesto feryatlarıyla bozdu.

Hayalet gemi yeniden maddeleşmeden ve aceleleri yüzünden gemilerine daha fazla zarar verdiklerine aldırmadan, kendilerini ayırdılar ve arkalarına bile bakmadan uzak ufka ve Fransa'ya doğru yol aldılar.

Hızla batmakta olan *Courageous*'taki İngilizler, hangi Tanrı'ya hizmet ediyorsa onunla çoktan barışmışlardı, hayalet geminin yeniden ortaya çıkışı sevinç ve korku karışımı duygularla karşılandı. Geminin pruvasının gölgesi üzerlerine düştü ve ardından sanki cennetin paslı kapıları tövbe eden günahkârları kabul etmek için açılıyormuş gibi korkunç bir gıcırtı duyuldu.

Dizlerine kadar soğuk suyun içinde titreyerek durdular ve torunlarına *İntikam*'ın mucizevi müdahalesini anlatacak kadar yaşayıp yaşamayacaklarını merak ettiler. Savaş yorgunu ruhları için kurtuluşu mu yoksa lanetlenmeyi mi temsil ediyordu?

Sanki cevap verircesine, göklerden bir ip merdiven açıldı ve yüzüstü dönmüş yüzlerine çarptı. Sevgi dolu mu yoksa intikamcı bir Tanrı'yla buluşmak için mi tırmandıklarını o an için umursamadan minnettar ellerle merdiveni kaptılar.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Aklını mı kaçırdın sen?" Kevin ağzının kenarından mırıldandı, çenesi onaylamamaktan kaskatı kesilmişti.

"Fazla seçeneğim yok," diye cevap verdi Gerard tıslayarak, solgun, sıırıslıkam denizcilerin çoktan güverteye çıkmasını fo'c'sle'den izlerken

kendi mürettebatının kasvetli üyeleriyle doluydu. "Onları Fransızların elinden kurtarmak için bu kadar zahmete girdikten sonra, boğulmalarına izin vermek biraz terbiyesizlik olurdu, öyle değil mi?"

Kevin somurtkan bir omuz silkmeye karşılık verdi ama Gerard kardeşinin görüldüğü kadar kana susamış olmadığını biliyordu. Sadece endişeden aklını kaçırmak üzereydi. Onun için.

Lucy ambardan çıkarken Gerard da benzer bir çılgınlığa kapılmıştı. Kullanılabileceğinden korktuğu için ona alt güverteyi açıkça yasaklamıştı ama burnundaki kir lekesinden ve suçlu ifadesinden, h e r ş e y e r a ğ m e n bir tür yaramazlık yapmayı başardığı anlaşıyordu.

Onu yeni yolcularının çılgınca meraklı bakışlarından korumak için çaresizce ona doğru yürümeye başladı ama sevinçli bir çılgılık onu durdurdu.

"Lucy! Lucy, kızım, sen misin?"

Gibi ve istisnai KOMUTAN o öyleydi, Lordum Howell batmakta olan gemisini terk eden son adam olmayı seçmişti. Sonuç olarak, kır saçlarının uçlarına kadar sırlıklam olmuştu. Adamları onu yarı yardımla, yarı üniformasının örgüsünden tutarak sancak küpeştesinin üzerinden sürüklerken, içten içe hapşırды, sonra da kendisine yapışan ellerini iterek güvertede sendeleyerek Lucy'ye doğru ilerledi.

Lucy, Lord Howell'ın vıcık vıcık, tanıdık kucağıyla sarmalanmak üzere ambarından çıkarken yaşadığı şokun etkisiyle titredi. Kendi kızını bundan daha içten bir coşkuyla karşılayamazdı. Cömertliği kızının taze yaralarını yırtarak açmış, iyileşmeleri için gereken havayı içeri almıştı. Onun kollarına yığıldı ve gözyaşlarını emecek kadar geniş bir omuzda ağlamanın uzun zamandır inkar ettiği lüksüne izin verdi.

"İşte, işte, kızım," diye mırıldandı omuzlarındaki çalkantılı sarsıntı hafiflediğinde. "Neden geri çekilmiyorsun? Sana bir bakayım."

Kadın hiç düşünmeden itaat etti ve elinin tersiyle burnunu sildi. Lord Howell meraklı gözlerle onun erkeksi giysilerini inceledi, sonra da gerçek bir şefkatle ona gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla maceralarınızdan hiç de kötü etkilenmemişsiniz. Zavallı baban endişeden aklını kaçırmak üzere. Neredeyse kendini askeri mahkemeye verdirecekti.

Majestelerinin onayını beklemeden Kral'ın savaş gemilerinden biriyle kaçarak. Tabii ki, kendisi de bir baba olan Majesteleri, geri döndüğünde ona acıdı ve sizi geri alamadığı için üzüntüden çılgına döndü."

Lucy acı acı, gerçekten deli, diye düşündü. Muhtemelen öfkeden ağzı köpürüyordu.

Lord Howell'ın dikkatinin aniden arkasındaki fo'c'sle kaymasıyla uygun bir cevap üretmekten kurtuldu.

Kont'un ağzı inanamayarak açık kaldı. "Claremont? Sen misin dostum? Kaçırıldıktan sonra utanç içinde kaçıp gittiğini sanıyordum. Tanrım, Lucien'in küçük kızını kurtarmak için seni tuttuğunu fark etmemiştim. Ne muhteşem bir iş yaptın! Tam bir kahramansın, değil mi?"

Lucy nefesini tuttu, yüz ifadesinin kendisini ele vermesinden korktuğu için gözünü bile kırpmaya korkuyordu. Amiral'in kendi kabahatlerini gizlemek için çaresizlik içinde Gerard'ın kimliğini hâlâ açıklamadığını fark ettiğinde göğsünde vahşî bir umut gürledi. Lütfen, Tanrım, diye sessizce dua etti, kalbi boğazında onun fo'c'sle'den inişini izlemek için döndü, lütfen yüz­süz­lük etmesine izin ver.

Küstahça davrandı, göz kamaştırıcı bir kabadayılıkla güvertede kasıla kasıla yürüdü ve kızın ağzı özlem­den kurudu. "Övgülerinizi benden esirgeyin efendim," diye söylendi. "Gerard Claremont'u etkileyebilirler ama sizi temin ederim ki Kaptan Doom'un bunlarla zer­re kadar ilgisi yok."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

LUCY BİR ELİNİ AĞZININ ÜZERİNE KAPATARAK
Korku iniltisi.

Lord Howell'ın hakkını teslim etmek gerekirse, böylesine olağanüstü bir avı yakalama ihtimalinden dolayı en ufak bir sevinç duymamış, gerçekten üzgün görünüyordu. "Claremont, bana Kaptan Doom *olduğunu* mu söylemeye çalışıyorsun?"

Kevin fo'c'sle'den aşağı atladı. "Saçmalık! O korkak bir sahtekârdan başka bir şey değil. *Ben* Kaptan Doom'um!"

Gerard hiç bakmadan yumruğunu geri savurdu ve kardeşinin yüzüne indirdi. Kevin taş gibi yere düştü.

Gerard'ın neşeli sırtışı pişmanlık duymuyordu. "*Ben* Kaptan Doom'um. *O da* bilinçsiz."

Lucy ona doğru koşmaya başlayınca Gerard içini çekti, ondan bu şekilde kurtulmak istemiyordu. Çılgın yüzüne bir kez baksa Lord Howell ikisini de zincire vuracaktı. Lucy'nin hareketini kendi hareketi gibi göstermek için gözlerini kırptırarak o n u omuzlarından yakaladı, pantolonundan tabancasını çıkardı ve şakağına dayadı.

"Birlikte bir sonraki dansımızın darağacı borazanı olmasını istemiyorsan," diye mırıldandı kulağına, "bunu ikna edici hale getirmemizi öneririm."

Lucy bunu inandırıcı kılmakta hiç zorlanmadı. Çok öfkeliydi. Gerard da Amiral'den aşağı kalmayan bir zorba olduğunu kanıtlıyor, geleceği hakkında ona danışmadan her zaman tepeden inme kararlar alıyordu.

"Neden itiraf ettin, seni aptal?" diye nefesinin altından ısırdı, onun pek de şefkatli olmayan kucağında çılgınca kıvranıyordu.

"O zeki bir adam," diye cevap verdi Gerard sıkılmış dişlerinin arasından, kadının acımasız topuğu ayak parmaklarını un ufak ederken yüzünü buruşturarak. "Bunu kendi başına anlaması uzun sürmezdi. Kahretsin, dinle

Ben! Fazla zamanımız yok. Londra'ya vardığımızda doğruca Smythe'a gitmeni istiyorum."

"Ve siz, bayım, doğruca Hades'e gidebilirsiniz," diye hırladı.

Lucy ona yeniden resmi bir şekilde hitap etmeye başladıysa, Gerard zor durumda olduğunu biliyordu. Lucy'nin sırf inadından kendini suçlayacağından korkarak silahın horozunu geri çekti.

Lucy, adamın ayak parmaklarını kırdığı için onu gerçekten vurup vurmayacağını merak ederek şoktan donakaldı. Histerik bir kıkırdamayı bastırdı, hayatının dengesini vicdansız ellerinde tutarken bile onu saran kollarının sıcaklığından böylesine sapkın bir zevk alabilmesini tamamen saçma buldu.

Güverte anarşiye dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, *Courageous* mürettebatı su dolu tabancalarını telafi etmek için çelik çekiyordu, isteksiz ev sahipleri kaptanlarına yönelik tehdit karşısında sinirleniyordu. Apollo bir adım öne çıktı ve heybetli cüssesinden başka hiçbir şey kullanmadan hırıltılı suratlı bir delikanlıyı kılıcını kınına sokmaya ikna etti. *Retribution*'ın mürettebatı sayıca az olabilirdi ama adam sayısı az değildi.

Gerard'ın sesi otoriteyle çınlayarak hepsini susturdu. "Teslim olmak için tek bir şartım var Lord Howell."

Kont'un endişeli bakışları Lucy'nin yüzünde gezindi. "Bu ne olabilir, efendim?"

"Mürettebatımın *Cesur'un* yardımına koşarken gösterdikleri *cesur ve özverili* davranışları dikkate alınsın ve her biri için af çıkarılsın."

Lord Howell ciddiyetle başını salladı. "Bunu günlüğüme tüm ciddiyetimle not edeceğim. Peki ya sen evlat? Kendi adına yapacağın bir savunma yok mu? Belki de hoşgörü için? Kurşuna dizilerek daha merhametli bir infaz? Kitleleri eğlendirmek için vücudunu sergilemeyeceğine dair bir söz?"

Gerard Lucy'nin irkildiğini iliklerine kadar hissetti. Lord Howell bile ona istediği tek şeyi veremezdi, zamanı. Tanrı'nın bir papazının önünde durup bu kadına hayatının sonuna kadar bakacağına dair yemin etme zamanı. Onun ince bedeninin çocuğuyla olgunlaşmasını izleme zamanı. Torunlarıyla sonbahar yapraklarında boğuşmak için zaman. Ama hepsinden daha kıymetlisi, ona artık bu ilişkiden yorulduğunu açıklayacak zaman.

Koşmak. Yanında o olmadan kaçacak hiçbir yer kalmamıştı.

"Size ne istediğimi söyleyeyim, efendim. Bu şımarık küçük sürtükten kurtulmak." Gerard Lucy'yi itti ve bunun onu tehlikeden sonsuza dek uzaklaştıracak kadar sert olması için dua etti. Lucy, Lord Howell'ın ayaklarının dibinde tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Başını sallayarak saçlarını gözlerinden uzaklaştıran Lucy, gri gözleri acıdan buğulanmış bir halde ona inanamayarak baktı. Adam toplayabildiği tüm küçümsemeyle ona baktı. "Onun gibi bir kadını gemimde tutmaya değecek bir fidye yok."

Lord Howell elini Lucy'nin omzuna koyarak nazikçe, "Korkarım bu artık sizin geminiz değil, efendim. Yakalayın onu."

Lucy, *İntikam'ın* mürettebatının silahlarından arındırılmasını ve sorgulanmak üzere alt fo'c'sle yönlendirilmesini şiddetli bir sefalet içinde izledi. Gerard, yanında iki iri yarı denizci olduğu halde ambarın gölgeleri arasında gözden kayboldu.

Lord Howell dirseğinden çekiştirerek ayağa kalkmasına yardım etti. "Merak etme çocuğum. Alçak herif yakında ait olduğu yere, zincire vurulacak." Kızın titremesini soğuğa bağlayan Lord Howell, soğuk rüzgârı engellemek için bir kolunu kızın omzuna attı. "Babanın seni gördüğüne ne kadar sevineceğini hayal bile edemiyorum."

Lucy asık suratını onun şefkatli bakışlarından kaçırdı. "Ben de yapamam, efendim. Ben de yapamam."

Bir asırdan fazla bir süre önce, Kaptan William Kidd'in katranla korunmuş ve metal bir koşumla bağlanmış cesedi Tilbury Point açıklarındaki dalgalı sularda bir darağacında sallanmaya bırakılmıştı. Bazıları rüzgarlı gecelerde zincirlerinin rüzgarda dans ederken hala duyulabildiğini, ürkütücü gıcırtilarının her yerdeki dürüst denizcilere cehenneme giden yolun asil niyetlerle döşeli olduğunu hatırlattığını iddia ediyordu.

Retribution, Thames Nehri'nin sularını yarararak Greenwich'e doğru ilerlerken, meraklı izleyicilerden oluşan kalabalıklar, bu uyarıyı dikkate almayan bir adama saygılarını sunmak için kıyılarda toplandı.

Söylentiler, Kral'ın kendi sancağının dalgalanan ihtişamını taşıyan bir korsan gemisinin tuhaf görüntüsü karşısında heyecandan kanatlanıp nehirde aşağı yukarı uçtu. Altı yıl önce, Londra

Kendisine artık Gerard Claremont diyen adamı fetihçi bir kahraman olarak görüyordu. Günahkârlarını da en az azizleri kadar coşkuyla seven bu şehir, Kaptan Doom'u da aynı coşkuyla kucaklamaya hazırlanıyor, sevinçten havalara uçan sakinleri onun gelişinden saatler önce karaya çıkacağı rıhtıma akın ediyordu.

Görevlerini yerine getirmeye çalışan denizcilerin ve liman işçilerinin homurdanmalarına aldırmadan, hem günlük hayatta kalma mücadelesi içinde romantizmi tatmaya aç yoksullar hem de yorgun hayatlarını tatlandırarak bir heyecana susamış zenginler hoş bir kaos içinde dolaşıyorlardı. Bunların çoğu, narin burun deliklerini çürüten balıkların tuzlu kokusuyla ve dar tahta yollarda mallarını satan tüccarların, fahişelerin ve pahalılık tacirlerinin toprak kokusuyla rahatsız etme riskini almaktansa, lüks arabalarının açık kapılarından izlemekten memnundu.

Öğleden kısa bir süre önce, gemi nihayet beklentiyle görüşünü geliştiren küçük bir çocuk tarafından fark edildi. Kalabalığın üzerine suskun bir şaşkınlık çöktü. Muhabirler bile notlarını tutarken durakladılar, hayal güçleri kanun kaçağı yelkenlinin yasak ihtişamı tarafından ele geçirildi, onun acımasız güzelliği kış güneşi tarafından zarar görmedi. Kalabalıktan yükselen onaylayıcı bir kükreme, kâtiplere bir amaç aşıladı. Kalemleri, bir efsaneyi yalnızca yazılı kelimelerin değişken kaprisleriyle tanımlamak için umutsuz bir girişimde bulunarak pedlerinin üzerinde uçtu.

Yelkenli dümene getirilip bir rampa yerleştirildiğinde kalabalığın heyecanı daha da arttı. Hem denizciler hem de haydutlar, sanki geminin sıkışık sınırlarından ve birbirlerinin arkadaşlığından duydukları hoşnutsuzluktan kaçmaya hevesliymiş gibi, son derece aceleyle dışarı döküldüler. En sıradan gözlemciler bile bu kısa yolculuğun olaysız geçmediğine bahse girerdi.

Sivil giyimli çilli bir delikanlının, muhtemelen kaptanının onurunu savunarak kazandığı iki siyah gözü vardı. Çatlak bir çift gözlük ve kırmızı bir fular takan tombul arkadaşı, pastel şemsiyelerin altında toplanmış iyi giyimli hanımlardan oluşan bir bukete bakarak keyifli kıkırdamalar ve en az bir ikna edici baygınlık uyandırdı. Kadın, arkadaşlarının çırpınan ilgisiyle yeniden canlandı, ancak yüksek bir şemsiyenin altında

Cildi abanoz rengine olan dev, metanetli bir sessizlik içinde yanından geçip gitti.

Rampa temizlendikçe beklenti arttı. Kalabalık, devri gelip geçmiş, sıradan dünyalarını daha güvenli ama daha sönük bırakmış bir asi türünü görebilmek için boyunlarını bükte. Güvertede gezinen, lacivert pelerininin başlığı altında saçlarını düzgün bir topuz haline getirmiş, ufak tefek bir figürü zar zor fark ettiler.

Sabırları, dört silahlı muhafız tarafından kuşatılmış bir adamın rampanın tepesinde belirmesiyle ödüllendirildi. Darmadağınık görüntüsü ne çarpıcı yakışıklılığından ne de otoriter havasından hiçbir şey eksiltmiyordu. Zincirlenmiş olsa bile, adımları açık denizlerde hüküm sürmek için doğmuş bir adamın zarifliğiyle süslenmişti.

Gerard gözlerini kırıştırdı, solgun güneş ışığı gözlerini kör etmiş, beklenmedik övgü sesleri kulaklarını sağır etmişti. Varlığının isyana yol açmasından korkan Lord Howell onu yolculuğun kısa süresi boyunca güvertenin altında zincirli tutmuştu. Rıhtımdaki kaynayan insan yığını uykulu hislerini canlandırdı.

Bir tüfeğin namlusu tarafından sırtının küçük kısmına doğru itilerek rampadan aşağı inmeye başladı. Kardeşi dirseğiyle onun yanına doğru ilerlerken muhafızlardan biri sert bir uyarı mırıldandı.

Kevin'in sesi kalabalığın uğultusu arasında yankılandı. "Şunu dinler misiniz? *Daha Cesur*'un mürettebatını cesurca kurtardığını bile duymadılar! Bahse girerim kaderinde popüler bir kahraman olmak var."

"Bir çeşit denizci Robin Hood, ha?" Gerard kasvetli bir şaşkınlıkla homurdandı. "Çok vefasızlar. Hüküm giydiğimde de aynı şekilde tezahürat yapacaklar."

"Bana attığın o kötü dürtmeden sonra ben de öyle yapmalıyım." Kevin burnunun kenarını sıktı ve zengin baritonunu genizden gelen bir tenora indirgedi. "Sanırım kırdın."

"Bu sana iyi gelecek kardeşim. Belki şimdi senden daha güzel bir kız bulabilirsin."

"Yalan söylemiyordum, biliyorsun. Ben Kaptan Doom'*dum*. İki kısa, görkemli ay boyunca."

Gerard o kısa, görkemli ayları nasıl geçirdiğini hatırlamayı umursamıyordu. Geleceği olmayan bir adam için geçmişe takılıp kalmak boşuna bir çabaydı. Ama rampanın dibine vardıklarında, "O nasıl?" diye mırıldanmaktan kendini alamadı.

Kevin'in sesindeki kararlı neşe tonu çözüldü. "Dayanıyor. Onu zorladığınız bu maskaralığı sürdürmek için cesurca mücadele ediyor. Ama korkarım çatlaması an meselesi-"

"Baba!"

Sesin neşeli dalgalanması ikisinin de başını döndürdü. Lucy taze, limon kokulu bir havayla yanlarından uçarak geçti, kollarını tüm Londra'yı kucaklayacakmış gibi açtı. Bu yeni olay karşısında büyülenen kalabalık onun geçmesine izin vermek için ayrıldı. Kendini bir Donanma Amirali'nin mavi ve altın saç örgüsüne bürünmüş muhteşem bir figürün kollarına bırakırken kapüşonu geriye düştü. Sadece en zeki gözlemci, onu kollarının arasına almadan önce kalp atışlarındaki tereddütü fark edebilirdi.

"-gerginliğin altında," diye bitirdi Kevin topallayarak.

Gerard sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes çekti, haksız öfkесinin gücü karşısında afallamıştı. "Oldukça ikna edici, değil mi?"

Mantıksız bir kıskançlıkla kıvranan Gerard, Amiral'in karlı başını kızının güneşli başının üzerine eğmesini ve büyülenmiş kalabalığın mırıltılı onayını kazanmasını izledi. Amiral, Gerard'a doğru zafer dolu bir bakış atmak t a n k e n d i n i alamadı.

Bir tüfek onu kürek kemikleri arasından dürttü. "Yürü Doom. Cellatla randevun var."

Gerard öyle bir vahşetle döndü ki, adam kendisini bağlayan zincirler ipek kurdelelerden başka bir şey değilmiş gibi geri çekildi. Buz gibi bir alaycılıkla dudağını büktü. "Endişelenme. O piç bensiz başlamayacak."

Gerard'ı Newgate'teki karanlık ve sıkışık hücreсіne götürecek olan arabaya bindirirlerken son gördüğü şey, babasının arabasının yaldızlı penceresinin çerçevelediği Lucy'nin soğukkanlılıkla gözlerini kaçırان profilydi.

Lucy arabada babasının karşısındaki koltuğa oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuştu. İhanetlerini gizlemek için bir mendil diledi

titredi ve bu aracı korumasıyla birçok kez paylaştığını düşünmemeye çalıştı.

Kirpiklerinin altından Amiral'e bir bakış attı ve onun artık babası olmadığını kendine hatırlattı. Onun heybetli varlığı bu gerçeği hatırlamayı daha da zorlaştırıyordu. Onu yeni eleştirel bir gözle inceledi ve yüz hatlarını ağırlaştıran sefih şişmanlığı, gözlerinin etrafındaki örümcekli dağılma ağlarını nasıl bu kadar göremediğini merak etti.

Onu sevgi açlığı çeken bir çocuğun hayranlık dolu gözleriyle görmekten hiç vazgeçmemiş gibiydi. Bu zavallı kandırılmış yaratık için acıma mı yoksa aşağılama mı hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

Amiral pencereden dışarı bakıyor, manzarayı kayıtsızlıkla izliyordu. Çaresiz bir farenin üzerine çullanmak için bekleyen bir şahin gibi zamanını beklediğini biliyordu. Tek duası, dişlerini çok daha değerli bir yırtıcıya karşı bilemediğini fark ettiğinde, onu tükürmek için çok geç kalmış olmasıydı.

Delici bakışlarını ona çevirdi. "İyi misin kızım?" Demek böyle olacaktı, ha? Zorba baba ve itaatkâr kız rollerine geri döneceklerdi.

Ondan ne bekliyordu ki? Sanki onu s o ğ u k k a n l ı l ı k l a öldürmeye çalışmamış gibi eve k o ş m a s ı n ı ve anıları üzerinde çalışmaya devam etmesini mi? Adamın kibrinin boyutları hayret vericiydi. Tek yapması gereken bunu kendi lehine çevirmek.

Sesine alaycı bir acılığın doğru notasını enjekte etmeyi umarak gülümsemeye zorladı. "Oldukça iyi, baba. Sadık Bay Claremont'umuz kendi kazancı söz konusu olduğunda hiç de kurnaz değildi. Hasarlı malları iade ettiği için çok az ödül alacağını biliyordu. Bana karşı centilmenlik yapmaktan hoşlandığını düşünüyorum. Bu iş için doğmamış olanlar için zor bir eğlence olmalı."

"Harrumph."

Lucy onun onaylamaz homurtularının ne kadar sinir bozucu olabileceğini neredeyse unutmuştu. Belki de o bir şahin değil, yere pençe atan ve saldırmaya hazırlanan kavgacı bir geyikti. Zamanlaması kötü bir kıkırdamayı narin bir öksürüğün ardına gizledi.

Soğuk bakışları onu taradı ve kaldığı her yerde ürpertti. "Yine de doktorumun sizi muayene etmesi akıllıca olabilir. Belki

farkında olmadığınız bir yaralanmaya maruz kaldınız."

Lucy doktorun buz gibi, istilacı ellerini hatırlayınca ürpertisini bastırdı. Bu kez onun kişisel olmayan muayenesinden geçemeyebilirdi. Amiral'in istemeden de olsa Gerard'ın çocuğunu taşıdığını öğrenirse nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Sonuçlardan duyduğu korku bile bu ihtimal karşısında duyduğu ilkel heyecanı tamamen bastıramadı.

Adamın ağırlaşmış bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı. "Siz nasıl uygun görürseniz, baba."

Egosu yatışınca koltuğuna geri yerleşti. Mürekkep balıkları onun ağırlığı altında inledi. "Sanırım haydut seni ahlaksız babanın kötülükleriyle ilgili hikâyelerle eğlendirdi."

Amiral'in beklediği tepki ne olursa olsun, Lucy'nin çınlayan kahkahası değildi. "Hiç böyle fantastik masallar duymamıştım. Ortadan kaybolan kraliyet komisyonları. Gömülü hazineler. Haksız yere hapsedilen asil adamlar. Beni hep uyardığın o saçma kurgu romanlardan birine rastladığımı sandım! Döndüğümde seni gözünde bir bant ve elinde bir sürahi romla açık denizlere açılmış bulmayı bekliyordum." Akan gözlerini silip süpürdü. "En ufak bir kanıt olmadan böylesine saçma suçlamaları kabul edecek kadar akılsız olduğumu düşündüğüne inanabiliyor musun? Adam açıkça dengesiz, kendi kuruntuları tarafından bu umutsuz eylemlere sürükleniyor."

Amiral ona, sadece birkaç hafta önce uğruna canını seve seve verebileceği hoşgörölü bir gülümsemeyle baktı. "Adam belli ki kimin kızını kandırmaya çalıştığını unutmuş."

Peki bu kimin kızı olabilir?

Adamın kırmızı yüzü bulutlandı ve Lucy bir an için ifadesinin çok fazla şeyi açığa vurmuş olmasından korktu. "İtiraf etmeliyim ki aramızdaki çözülmemiş bir mesele beni derinden rahatsız ediyor."

"Ne oldu baba? Seni böyle üzgün görmek beni üzüyor."

"Kendilerine büyük yetkiler verilen insanlar genellikle büyük fedakarlıklar. Tenerife'de kendimi böyle vahim bir durumda buldum." İç çekişi o kadar ağırdı ki saçlarını okşadı. "Ne o kötü adamın taleplerine boyun eğmeyi göze alabilirdim, ne de denizlerdeki zorbalık saltanatını sürdürmek için elimden kaçmasına izin verebilirdim."

Varlığınıza rağmen onun gemisine ateş etmekten başka çarem yoktu. Umarım beni affedecek cesareti kalbinde bulabilirsin."

Kevin'le kâğıt oynamak ona soğukkanlı bir yüz ifadesinin stratejik değerini öğretmemiş olsaydı, Lucy kesinlikle herhangi bir geyiğine rakip olacak şüpheci bir homurtuyla kendini ele verirdi. "Affedilecek bir şey yok. Görevin uğruna neleri feda ettiğini anlayacak biri varsa o da benim. Hiçbir zarar gelmedi baba, bu yüzden artık bundan bahsetmeyelim."

Lucy bir an için elini fazla zorladığını düşündü. Hayatında ona hiç *baba* dememişti.

Ama onu şaşırtacak şekilde, adam uzandı ve kızın katlanmış ellerini okşadı. "Sen iyi bir kızsın Lucy. İyi bir kızsın."

Çok geç ve tüm yanlış nedenlerle yaptığı övgü, neredeyse onu hınçla boğuyordu.

Arabadan Ionia'nın kaldırım taşlarıyla döşeli yoluna indiklerinde Lucy'nin adımları gergin bir beklentiyle hafiflemişti, öyle ki kısa süre içinde rahatlamazsa uçup gideceğinden korkuyordu. Amiral'in uzattığı kolu sadece kendini sabitlemek için tuttu. Belki de hayal gücüne yenik düşmüştü ama Amiral ona bastonundan daha fazla yaslanıyor gibiydi.

Fenster'in huysuz ama becerikli elleri tarafından yönlendirilen araba ahırlara doğru yuvarlanırken, ön merdivenlere doğru yürüdüler, aynı duruşları o kadar sertti ki resmi bir geçit törenini yönetiyor olabilirlerdi.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı. Lucy'nin kalbi, umudun baştan çıkarıcı şarkısıyla göğsünde dans etti.

Saten cübbesi ve pudralı kravat peruğuyla kadavra gibi bir adam kapıda belirdiğinde müzik uyumsuz bir şekilde durdu. "İyi günler efendim," diye mırıldandı, ağır sesi Smythe'inkinin keskinliğinden yoksundu. "Bu da sevgili kızınız olmalı."

Lucy'nin adımları durakladı. "Anlamıyorum. Nerede...?" Sorunun akıl almaz doğası k a r ş ı s ı n d a ilk kez cesareti dağıldı.

Amiral üzüntüyle başını salladı. "Eve dönüşüne gölge düşürmek istemezdim canım, ama korkarım yapman gereken bir şey var.

biliyorum."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM OTUZ İKİ

LUCY, Greenwich Denizciler Hastanesi'nin koğuşlarını ferah ve güneşli bulduğu için rahatlamıştı. Amiral'in gözetiminden kaçmak için geçirdiği iki hafta boyunca, birçoğu Sylvie'nin bir keresinde Moorfields'daki Bethlem Akıl Hastanesi'nde çaresiz mahkûmlara karşı işlenen canavarlıklarla ilgili abartılı da olsa renkli bir konferans vermesini dinlemesinden esinlenen bir dizi dehşet hayal etmişti.

Bayan Bedelia Teasley, Lucy'nin önünde, uyuklayan yaşlı adamların sıralandığı geniş koridorda koşuştururken, "Evet, delikanlılarımızla gurur duyuyoruz," dedi. "Onlara hafta içi koyun eti, Pazar günleri de sığır eti veriyoruz, yanında da bir bardak porter. En çok porteri severler. Öyle değil mi Willie?"

Çenesinin altına vurduğu kör denizci ona dişsiz bir sırıtış attı, yüzü eski moda üç köşeli bir şapkanın altında solmuştu.

Hacimli önlüğünden bir anahtar çıkarmak için ağır bir kapının önünde durdu. "Tabii ki Bay Smith'iniz için hayır kurumu yok. Her şeyin en iyisine sahip olacak. En güzel çarşafklar. En taze erzak. En iyi kalite afyon." Anahtarı kilide soktu ve ustaca çevirdi. "Amiral, 'Onu rahat ettirmek için hiçbir masraftan kaçınmayın,' diyor. Baban iyi bir adam, kendi adamlarına bu şekilde bakıyor."

"Evet, öyle," diye mırıldandı Lucy dalgınca, kapı açılırken korkusunu yutkunarak.

Hücre geniş ve temizdi, duvarları badanalı, ahşap zemini yeni süpürülmüştü. Pencerenin demir parmaklıklarından süzülen güneş ışığı, pervazın altındaki tekerlekli sandalyeye büzülmüş büzüşmüş figürün etrafına puslu bir parıltı yayıyordu. Alnında beyaz bir bandaj vardı.

Lucy ona doğru istemsiz bir adım attı, çaresiz bir sevgi dalgası tarafından kuşatılmıştı.

Bayan Teasley'nin sesi kederli bir fısıltıya dönüştü. "Seni tanımıyor olabilir, canım. Öylece oturuyor, saatlerce, hiçbir şeye bakmadan. Fazla da uyumuyor. Her saat bir kadının adını sayıkladığını duyuyorum. Bazen Anne. Bazen Marie." Başını üzüntüyle salladı. "Burada onun gibileri çok oluyor. Genelde kış boyunca dayanamazlar."

"Onunla birkaç dakika yalnız kalabilir miyim?"

Kadın koridora doğru suçlu bir bakış fırlattı. "Bu Amiral'in emirlerine aykırı. Onun yorulmasını istemiyor." Geniş yüzü komplocu bir göz kırpmayla kırıştı. "Ama güzel bir kızla birkaç dakika baş başa kalmanın ona nasıl bir zarar verebileceğini anlamıyorum."

Bayan Teasley oradan ayrıldı ama Lucy olduğu yerde kalakaldı. İyi kalpli kadının ona ne kadar zarar verdiğini bilmesine imkân yoktu. Ne de olsa elleri onu bu hale getiren güllenin üzerinden geçmiş olabilirdi.

Titrek bir nefes alarak tekerlekli sandalyeye doğru ilerledi. Smythe'ın hatırladığından daha gri olan saçları bandaj yüzünden hafifçe dağılmıştı. Bundan hoşlanmazdı, diye düşündü, parmak uçlarıyla dağınık bir tutamı düzeltmek için uzanırken. Üzerinde Amiral'in solmuş bir yadigârı olduğunu anladığı ipek bir sabahlık vardı. Soğuktan korumak için bacaklarına bir battaniye sarılmıştı. Elleri kucağında gevşek bir şekilde duruyordu. Lucy ancak tüm bu alakasız ayrıntıları not ettikten sonra adamın yüzüne bakabildi.

Yüz ifadesi donuktu, gözlerindeki zekâ pırıltısı yerini boş bir bakışa bırakmıştı.

"Ah, Smythe." Sadece çok sevdiği bu adam için değil, tüm umutları ve hayalleri için de bir kayıp duygusuyla dolup taşarak pelerininin kıvrımlarında dizlerinin üzerine çöktü. Adamın serin ve kuru ellerini kendi ellerinin arasına aldı, yanaklarında ısıttı ve gözyaşlarıyla yıkadı.

Lucy.

Mırıltılı fısıltı o kadar zayıftı ki hayal görmüş olabilirdi.

Yavaşça başını kaldırdı. Smythe'ın odaklanmamış bakışları aşağıya doğru kaymıştı. Ağzının kenarlarında hüznün ağır basıyordu. "Çok üzgünüm,

Lucy. Çok fazla hata var."

İçini çekti, onu bir rüya ya da hayalet olarak görerek bilincinin o karanlık dünyasına geri dönmekle tehdit etti. Yine de gözlerini kapatmak yerine doğrudan parlak güneş ışığına baktı, küçük göz bebekleri neredeyse kahverenginin bulanık havuzlarında yutuluyordu.

Her şeyin en iyisine sahip olacak... en iyi çarşafklar... en iyi kalite afyon... baban iyi bir adam, kendine böyle bakıyor.

Lucy ayağa fırladı. Smythe'ın alnına sarılmış olan pamuk bandajı dikkatsiz bir aceleyle çözdü. Smythe'ın şakağına dökülen sırma saçları geriye doğru itti ve muhtemelen başlangıçta kötü olan ama şimdi kabuk bağlamış ve iyileşmekte olan bir yarayı keşfetti. Kafatasında herhangi bir çentik yoktu. Elinin tersiyle adamın alnına bastırdı. Serin ve kuruydu, Amiral'in onu yatırdığı korkunç beyin hummasından eser yoktu.

Adamın omuzlarını tutarak onu sertçe sarstı. "Smythe! Bana bak!

Ben Lucy! Buradayım, Smythe. Gerçekten buradayım. *Bana bak!"*

İlk başta yalvarışlarının boşa gittiğini düşündü. Sonra bakışları neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde onun yüzüne kaydı. Kadın onu şefkatli bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Adam titreyen elini kaldırdı. Saçlarının üzerinde gezindi, dokunuşu bir umut nefesi kadar soyuttu.

"Öldüğünü sanmıştım," diye mırıldandı. "Seni öldürdüğümü sandım."

"Hayır, Smythe. Yaşıyorum ve iyiyim. Beni dinle. Amiral seni uyuşturuyor. Gerard'ı idam edene kadar yolundan çekilmeni istiyor. Beni anlıyor musun?" Aciliyetini anlatabilmek için parmaklarını Amiral'in sabahlığının yakalarına doladı. "Onu kilitlediler, Smythe. Zincirlerle. Karanlıkta. Masumiyetini kanıtlayamazsak onu asacaklar. Bana yardım etmek zorundasın!"

Smythe'ın gözleri dalgalanarak kapandı. İşte o zaman Lucy onun yoksunluğunun savaş yorgunluğundan ya da afyona olan zoraki bağımlılığından daha derin olduğunu fark etti. Bir ruh hastalığından muzdaripti ve güvenli, durgun sulara çekilmenin cazibesine kapılmıştı.

pişmanlıklarının onu takip edemeyeceği bir yere. Lucy çılgına dönmüştü, buraya kadar gelmişken başarısız olma ihtimali tamamen dayanılmazdı.

Eğer yalvarışı onu rehavetinden kurtaramadıysa, belki de gazabı kurtarabilirdi. Merhametini acımasızca bastırarak, sesini onun kırılğan, kâğıt gibi derisini gevşek kemiklerinden ayırabilecek kadar keskinleştirdi.

"Bu kadar korkak olmayı bırak! Sen olduğunu biliyorum. Ona ihanet eden sendin. Babamın temsilcisi gibi davrandın ve onu olduğu, olabileceği her şeyden mahr u m bıraktın. Ona borçlusun, lanet olsun!"

Smythe gerçeğin yakıcı ışığından kaçmak için boşuna bir çabayla başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Lucy onun kırık dökük sözlerini duyabilmek için zorlanmak zorunda kaldı. "Başka seçeneğim yoktu. Amiral seni baban olmadığını söylemekle tehdit etti... seni sokaklara atmakla. Sen daha çocuktun... buna dayanamazdın."

Lucy, kendisine acı veren bir çabayla, sesini azarlamayla soğuk tuttu. "Yani masum bir adamı mı kandırdın?"

Smythe gözlerini açtı. İlk kez kendi acısının ötesinde bir şeye odaklanmış gibiydiler. "İyi bir adam. Genç. Yetenekli. Ülkesine hizmet etmeye hevesli. Tüm hayatı onun önündeydi."

"Bu yüzden mi Ionia'ya geldiğinde onu ifşa etmediniz?"

Smythe başıyla onayladı. Kurumuş dudaklarını ıslattı, konuşması her duraksayan kelimedede daha kolay akıyordu. "Her zaman ikinci şanslara inanmışımdır. Elim kolum bağlıydı ama Amiral'i bozguna uğratacak kadar zeki olduğunu düşünmüştüm. Seni alabilecek... sana zarar verebilecek türden bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim..."

Lucy onun ellerini sertçe sıktı. "Bana zarar vermedi. İstese de bana zarar veremezdi." Yüzünün g e r g i n l i k t e n asıldığının, gözlerinin uykusuzluktan gölgelendiğinin farkındaydı ve ekledi: "Kasıtlı olarak yapmadı zaten. İçgüdülerin sağladı. O iyi bir adam. Onurlu bir adam. Ama Amiral ona karşı tanıklık etmeyi planlıyor. Sadece şimdiki suçları için değil, altı yıl önce işlediği korsanlık suçları için de mahkûm edilmesini istiyor. O teminat mektubu olmadan, kesinlikle asılacak."

Smythe'ın başı geriye düştü. "Gitmiş," diye mırıldandı. "Onu yok ettim."

Lucy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü, bakışları Smythe'ınkiler kadar kasvetli ve odaklanmamıştı.

Sarsıcı bir öksürük Smythe'ın zayıf bedenini sarstı. Lucy'nin endişesi, öksürük zayıf bir kıkırdamaya dönüştüğünde şoka dönüştü. "Onu yok edecek kadar aptal olduğumu düşündü. Kibirli piç beni hep hafife aldı. Seni tekrar dışarı atmakla tehdit ettiğinde elimdeki tek koz buydu."

Smythe onu yanına çağırmak için parmağını salladı. Kulağını Smythe'ın ağzına yaklaştırarak söyleyeceklerini dikkatle dinledi, sonra da sevinçle başını sallayarak anladığını belirtti.

Doğruldu, karşılığında ona aynı değerde bir hediye vermeyi arzuluyordu ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Pelerinine uzandı, bir defter çıkardı ve onun kucağına koydu. Elleri Annemarie Snow'un yıpranmış günlüğünü kavrarken titredi.

Lucy onun yüzüne baktı ve en kült soruyu sormak için cesaretini topladı. "Sen benim babam mısın, Smythe?"

Adamın yüzündeki pişmanlık o kadar keskindi ki, kadın daha o konuşmadan cevabı biliyordu. "Keşke öyle olsaydım. Annenin arkadaşıydım, tek sırdaşıydım ama asla sevgilisi olmadım."

Lucy'nin hayal kırıklığı boğazını asit gibi yaktı. "O zaman doğru. Babamın kim olduğunu bile bilmiyordu."

"Umurunda da değildi." Lucy'nin yüz hatları acı bir ifadeye bürününce Smythe yutkundu ve o karmakarışık haliyle toplayabildiği tüm belagati bir araya getirdi. "Tek önemsediyi sendin. Evlendikten kısa bir süre sonra Amiral yatağını terk etti ama yine de çocuk sahibi olmaya kararlıydı. Lucien'in ondan asla boşanmayacağını biliyordu. Lucien'in skandal korkusuyla ona ve çocuğa her zaman bakacağını biliyordu. Başından beri bunun çılgınca bir plan olduğunu düşünmüştüm ama onu hiçbir şeyden mahrum edemezdim."

Belki de beslenecek bir şeye ihtiyacı vardı. Gerard'ın çok anlayışlı, çok şefkatli ve tıpkı onun gibi olan sözleri Lucy'nin zihninde yankılandı. Tanrım, onu nasıl da özlemişti!

Smythe uzanıp onun yanağını okşadı, şefkatli bakışları yüzünde perçinlenmişti. "Onu çok acımasızca yargılama canım. O seni sevdi. Sana sahip olmak için her şeyi riske attı, hayatını bile. Seni kollarına bıraktığımda gözlerindeki sevinci asla unutmayacağım."

Lucy onun cömertliği karşısında alçakgönüllülükle başını eğdi. Ona daha önce bahsettikleriyle kıyaslanamayacak bir hediye vermişti: annesinin sevgisi, zamanın ve ölümün engellerini bile aşacak kadar tatlı ve şiddetli bir duygu.

Kollarını onun boynuna doladı. Adam da ona sarıldı, fısıldadığı her kelimeyle ellerindeki güç artıyordu. "Seni kollarıma almak için kaç kez can attığımı bilemezsin. Ama Amiral'in beni göndereceğinden korktum. Bu yüzden o senin tatlı ruhuna boyun eğdirirken ben de boş boş durmak zorunda kaldım."

Amiral'in acımasızlığını sert bir şekilde hatırlatan Lucy'yi yeni bir aciliyet duygusu sardı. Smythe'ın gözlerine bakmak için geri çekildi ve gözlerinin derinliklerinde tanıdık bir kıvılcımın hayaletini buldu. "İlacını alıyormuş gibi yap ama sakın yutma. En iyisi hastane personelinin durumunun şimdilik değişmediğine inanmasına izin verelim. Senin için geri geleceğim. Yemin ederim."

Elini tuttu ve sıkıca sıktı. "Kendine iyi bak, aşkım. Yenilgiyi kibarca kabul edecek biri değil."

Lucy'nin yüzü sertleşti. "O zaman belki de ikimizin de kabul etmek isteyeceğinden daha çok ona benziyorum."

Gerard Claremont, nam-ı diğer Kaptan Doom'un altı yıla yayılan çok sayıda korsanlık eylemi, Bayan Lucinda Snow'u kaçırma ve Majesteleri Kral'a ihanet suçlarından yargılanacağı gün, Lucien Snow korkunç bir öfkeyle uyandı.

Kahvaltı geç servis edildiğinde, çirozları soğuduğunda ve o öğleden sonra ifadesini verirken en sevdiği üniformasında sergilemek için seçtiği madalyalar henüz parlatılmadığında öfkesi daha da kötüleşti.

Lanet olsun Smythe'e! diye düşündü, kapağı servis tepsisinin üzerine kapatırken. Lanet olası hain on hizmetçinin yapacağı işi yapmıştı. Adamın kaçıışı çok sevdiği rutininde kocaman bir delik açmıştı.

Belki Claremont öldükten sonra, diye düşündü, uşağını tekrar eve davet ederdi. O zamana kadar adam yeterince uysallaşmış olacaktı. Sadece onun şüpheli kaderi değil

Ama Amiral onun sadakatini sağlamaya yetecek kadar afyon sakızı dağıtabilirdi. Belki biraz afyon bile temin edebilirdi.

Parlak ve düzenli bir geleceğin hayaliyle neşelenen Amiral, uşak olarak tuttuğu o gülünç züppenin böyle önemli bir olayda ortalıkta dolaşmasını istemediği için kendi kendine giyindi. G r n ş nden memnun kaldığında gard roba gitti ve elbise tabancasını çıkardı. Silahın ağırlığı eline rahatça oturdu.

Bugün adalet yerini bulacaktı, mahkeme tarafından olmasa bile kendisi tarafından. Newgate'in iki gardiyanına yüklü bir rüşvet teklif etmişt  bile. Eğer jüri tatmin edici olmayan bir karar verirse, dramatik bir kaçış girişimi başlayacaktı.

Tabancayı kuşağına sokarak tavandan tabana iskele camındaki yansımasına hayranlıkla baktı.

Claremont zincirlerinden kurtulup özgürlüğe koştuğunda, onu soğukkanlılıkla vurmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Ne de olsa bir kahraman başka ne yapabilirdi ki?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KEVIN CLAREMONT insan doğası konusunda mükemmel bir yargıç olduğunu kanıtlamıştı.

Kardeşinin duruşmasının görüldüğü öğleden sonra, Old Bailey'nin bankları ve galerileri, şaşırtıcı sayıda kadının da aralarında bulunduğu, kaynayan bir destekçi kitlesiyle dolup taşmıştı. Londra'da ya da taşrasında Gerard Claremont'un *Courageous* mürettebatını *cesurca* kurtarışını, ülkesi ve kralı için özgürlüğünü asilce feda edişini dramatik bir şekilde anlatmayan gazete kalmamıştı. Bu, karşı konulmaz bir romantizmin malzemesiydi ve Kaptan Doom, Surrey'den Suffolk'a kadar bir kahraman olarak selamlanıyordu.

"İşte orada!"

"Tanrım, çok hoş bir adam, değil mi?"

Bir kadın, zorlukla kazandığı bir ha'penny karşılığında satın aldığı profil taslağını salladı. "Beni götürebilirsin, Kaptan Doom. Namusumu korumam konusunda endişelenmene gerek yok, çünkü namusum yok!"

Gerard iki silahlı muhafız tarafından hayranlarının arasından geçirilirken kalabalık müstehcen kahkahalarla kükrüyordu. İnsan doğasına dair kendi kavrayışı kardeşininkinden bile daha keskindi. Yarın öğlene kadar aynı gayretli ruhların, onun asılışını izlemek için ellerinde yiyecek sepetleri ve cin şişeleriyle Newgate'in avlusuna doluşacaklarını biliyordu.

Onların gürültülü tezahüratlarını zarif bir baş sallamayla onayladı ve lanetli kahraman rolünü sonuna kadar oynadı. Birileri bu saçmalıktan biraz keyif alsa iyi olur, diye düşündü ve bu kesinlikle o olmayacaktı.

Üst galeriden gelen bir onay çılgılığı dudaklarına samimi bir gülümseme getirdi. Mürettebatı, oturdukları yeri, konuşmaları dinlemek için ideal bir yer olarak seçmişti.

"Canlarına oku Kaptan," diye bağırdı Tarn.

"Aynı şekilde, efendim." Pudge fularını gösterişli bir selamla salladı.

Tanıdık yüzleri Gerard'a acı tatlı bir memnuniyet hissi verdi. Bu kez kaderine mürettebatını da beraberinde sürüklemekten gidecekti. İsteddiği gibi Kral, *Courageous* olayında gösterdikleri yiğitçe davranışlar nedeniyle, yeteneklerini bir daha asla korsanlığa çevirmeyeceklerine dair yemin etmeleri şartıyla onları koşulsuz olarak affetmişti. Majesteleri belli ki böyle bir iyiliğin Gerard'ın yaklaşan şehitliğine çoktan boyun eğmiş olan halkı yatıştıracağını umuyordu.

Sadece Apollo yoktu. Gerard'ın, heybetli Afrikalının kendisini temsil etmesine izin verilmesi yönündeki talebi acınası bir küçümsemeyle karşılanmıştı. Yargıçlar bu koyu tenli "vahşinin" konuşma yeteneğine sahip olduğuna inanmıyordu. Şaşırtıcı görünüşü ve öngörülemmez mizacının bir isyana neden olabileceği korkusuyla mahkeme salonuna girmesi yasaklanmıştı. Bunun üzerine Gerard'a peruğu sararmış ve nefesi cin kokan ürkek bir hizmetçi atadılar.

Gerard bunun pek bir fark yaratmayacağından şüpheliydi, çünkü ne kendisinin ne de avukatının tanıklardan herhangi birini sorgulamasına ya da çapraz sorguya çekmesine izin verilmeyecekti. Duruşması formaliteden biraz daha fazlası olacaktı. İdamı için eğlendirici bir başlangıç.

Kısa süreli duraklamasının ardından gardiyanlardan biri bileklerindeki prangalara sert bir darbe indirdi. Gerard irkilmedi bile. Zincirlerinin ona zarar veremeyeceğini bilmelerine imkân yoktu; uzun zaman önce ısırıklarına karşı dayanıklı hale gelmişti.

Sıraya çöktüğünde kardeşinin, Kevin'in özel bir yeteneği olan alakasız yorumlar yapmak için arkasına oturduğunu fark etti. "Hüküm giymiş bir suçlu olmanın kadınlar için bu kadar cazip olduğunu hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı. "Neden, hepsi donlarını sana fırlatıyor."

"Acele etme. Henüz mahkûm olmadım."

Ancak salonun arka tarafındaki kapılar açılıp Amiral Sir Lucien Snow madalyaları parıldayan ve apoletlerinin saçakları kusursuz bir şekilde kolalanmış bir şekilde içeri girdiğinde Gerard bunun sadece bir an meselesi olduğunu anladı. Amiral'in koltuğuna doğru ilerleyişi bir alkışla karşılandı.

yuhalama ve tıslama sesleri yükseldi. Kalabalık ayaklarını yere vuruyor, kargaşa çıkarmak için bahane arıyordu.

Yargıç tokmağını kürsüye vurdu. "Sessizlik! Kral'ın mahkemesinde kaosa izin vermeyeceğim!"

Gürültülü kalabalığı susturan şey, küçük adamın titrek düzen talepleri değil, ikinci bir figürün beklenmedik geliyordu. Kalabalık, heyecan dolu ortak bir solukla, meraklarının en zor nesnesine bakmak için boyunlarını büktü. Jüri üyeleri bile utangaç bir bakışa karşı koyamadılar.

Lucinda Snow, zarif çocuk terliklerinin tabanlarından zarif saçlarını taçlandıran fildişi saten kurdeleye kadar muhteşem bir beyaza bürünmüş halde kapının girişinde duruyordu. İnce omuzlarına yün bir pelisse örtülmüştü ve eldivenli ellerinden ona uygun bir retikül sarkıyordu. Onu görünce Gerard'ın ağzı özlemde kurudu.

Amiral'in yanındaki koltuğa doğru zarif bir şekilde ilerlerken hiçbir kaba çılgılık, ıslık ya da alaycı şaka ona eşlik etmemişti. Amiral onu gördüğüne sevinmiş görünmüyordu ama ne zaman sevinmişti ki?

"Basın mı?" Gerard gözlerini ondan ayıramayarak kardeşine mırıldandı. "Ona kötü davrandılar mı?"

Korumaların uyarı bakışlarını görmezden gelen Kevin, sözlerinin duyulmaması için Gerard'ın omzunun üzerinden eğildi. "İlk başta onu mahvolmuş bir kadın olarak resmetmeye hevesliydim, ancak suare, tiyatro ve benzerlerinde dikkatlice hesaplanmış halk görünüşleri onları başka türlü ikna etti. Sizin de görebileceğiniz gibi, saklayacak hiçbir şeyi olmayan bir hanımefendi gibi davranıyor ve bundan çok etkilendiler." Alaycı bir bakışa karşı koyamadı. "Kendi hayatını tehlikeye atarak bile olsa senin kötü niyetli tekliflerini geri çevirdiğini düşünüyorlar. Her yerdeki bakireler için bir ilham kaynağı, gerçek bir iffet kalesi, bir koruyucu olarak selamlanıyor-"

"Kapa çeneni," diye homurdandı Gerard. "Ne demek istediğini anladım."

Bu ironi onu eğlendirmeyi başaramamıştı. Lucy Londra'nın dört bir yanındaki salonlarda ahlaki saflığını sergilerken, o hapsin karanlığında sadece Tenerife sahilinde kumla şekerlenmiş tatlı vücudunu hayal ederek hayatta kalmaya çalışıyordu. Onun sesinin yankısını,

Tutku ve aşkla boğuklaşan sesi, zincirlerinin kaçınılmaz şingirtisini bastırarak kadar güçlü olan tek şeydi.

Bugün mahkeme salonunda o tutkulu yaratıktan eser yoktu. Lucy soğukkanlı ve güzel görünüyordu ve onun asılmasını görmek için sabırsızlanıyordu.

Kaşlarını çattı. Belki de kendi kuğu gibi boynunun darağacına gerilmiş olduğu gerçeği nihayet içine işlemişti. Sevinmesi gerekirdi. Tam olarak istediği şeyi elde etmişti - Lucy zarar görmekten ve skandaldan korunmuş, on iki saatten fazla yaşam beklentisi olan düzgün, yasalara saygılı bir adamla bir gelecek kurmakta özgürdü. Öyleyse neden onun küçük vefasız boynunu sıkmak istiyordu?

"Eğer ona öyle bakmayı kesmezsen," diye fısıldadı Kevin, "itibarını onarılamayacak şekilde zedeleyeceksin."

Gerard bakışlarını ondan kaçırdı ve gergin bir elini sakalına götürdü. Amiral ifade vermek üzere çağrıldığında bir iniltiyi bastırdı. Kendisini uyanık tutacak bir damla Smythe kahvesi bile olmadan adamın bombastik tiradına dayanabileceğinden emin değildi.

Korktuğundan da kötüydü. İki saat sonra, adam onun itibarını sarsarken, onu bir Donanma Amiralini dolandırma planının Donanma ve Kraliyet için iyi bir şaka olduğunu düşünen açgözlü bir canavar olarak resmederken, yüzünü soğukkanlı tutmak için hâlâ mücadele ediyordu. Kalabalığın havası değişmeye başlamıştı. Jüri üyeleri ona gizli ama kınayan bakışlar atmaya başladılar.

"Kolayca kandırılıyorlar, değil mi?" Kevin mırıldandı. Gerard ilk kez onun sesindeki sinirli korkuyu duydu. Bu kâbusla ilgili en nefret ettiği şeylerden biri buydu. Kevin'in ağabeyinin ölümsüz olmadığını böylesine sert bir şekilde öğrenmek zorunda kalması.

Kendi ses tonunu kasıtlı olarak şakacı tuttu. "Seni uyarmadığımı söyleme. İşi bittiğinde muhtemelen beni kendileri linç etmek isteyecekler."

Lucy babasının lanetleyici ifadesi boyunca sessizce oturdu ve bir kez bile ona doğru bakmadı. Kevin onu dürttü. Yine ters ters bakıyordu.

Amiral konuşmasını heyecan verici bir adalet çağrısıyla bitirdiğinde Gerard rahat bir nefes aldı, ardından dramatik bir etki yaratmak için bastonuna dayanarak topallaya topallaya yerine döndü. Gerard bu performansı alkışlamak istedi. Lucy sefil adama şefkatle gülümserken, adam zincirlerini şingirdatarak huzursuzca kıpırdandı.

Savcı, bir t o m a r kâğıdı gözlüğüyle inceleyerek büyük bir gösteri yaptı. Genizden gelen sesi çınladı. "Savcılığa muhbir olarak çağrıda bulunmak istiyorum" -cılız boğazını temizlemek için durakladı- "Bayan Lucinda Snow."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GERARD sanki ölümcül bir darbe almış gibi sıraya geri yaslandı. Tanrım, diye düşündü, asılmak bile buna tercih edilirdi. Kardeşinin omzundaki destekleyici eli bile ıstırabını dindirememişti.

Kevin başsağlığı dilemek için, "Saygılarımı sunarım," dedi. "Bir kadının sizden nefret etmesini sağlamak için yola çıktığınızda, büyük bir iş başarıyorsunuz."

Lucy kürsüye çıktığında kalabalığın ilk öfkesi yerini sessizliğe bıraktı. Sanki bir tahtmış ve kendisi de elbisesinin eteğine dokunmaya cüret eden sıradan bir düzenbazın cezalandırıldığını görmeye kararlı bir prensesmiş gibi kaba tahta sandalyenin kenarına tünedi. Eldivenli ellerini ağırbaşlı bir şekilde retikülünün üzerinde kavuşturmuştu. Gerard Amiral'e öfkeli bir bakış fırlattı, onu zaferden mosmor bulmayı bekliyordu. Adam da en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu.

Elbette onaylardı, Gerard bunu fark etti. Amiral kızının bu şekilde herkesin önünde rezil olmasını asla onaylamazdı. Lucy bu küçük intikamı kendi kendine uydurmuş olmalıydı. Gerard başını hayıflanarak salladı ve Lucy'nin kalbindeki son kan damlasını da emmesine rağmen kalbinin hâlâ ona hayranlık duymasına şaşırdı.

"Bayan Snow," diye söze başladı savcı, "geçtiğimiz Ekim ayında korumanız olarak işe alınmak için başvuran adamı teşhis edebilir misiniz?" -bu kelime kalabalığın birkaç çirkin kıs kıs gülmesine neden oldu- "geçtiğimiz Ekim ayında korumanız olarak işe alınmak için başvuran adamı teşhis edebilir misiniz?"

"Elbette." Eldivenli parmağını doğrudan Gerard'a doğrulttu, sakın yüzünde en ufak bir duygu titreşimi bile yoktu. Gerard onun bakışlarını doğrudan karşıladı ve kasıtlı bir kibirle bankta arkasına yaslandı.

"Üstün zekâlı bir kadın olarak saygı görüyorsunuz," diye devam etti savcı. "Bu alçak herifin size bir şey verdiğini

En başından beri onun kötü niyetinden şüphelenmek için bir nedenimiz var."

"Hayır, efendim, yapmadı." Lucy'nin sesi o kadar yumuşaktı ki kalabalığın onu duymak için zorlanması gerekti. Zorlandılar da. Gergin sessizliği bozan en ufak bir nefes ya da hareket hışırtısı bile yoktu. "Bay Claremont oldukça centilmendi. Hayatımı kendi hayatı kadar değerli tutacağına yemin etti."

Gerard'ın şaşkınlığı artmıştı ama savcının yarısı kadar bile şaşkın görünemeyeceğini biliyordu. Bunlar belli ki odasında prova ettikleri cevaplar değildi.

Salon cereyanlı ve soğuktu ama adamın peruğunun altından bir damla ter süzülüyordu. "Şey, ahem... Sizi gücendirmekten çekiniyorum hanımefendi, ama mahkeme sadece haydutun sizinle dalga geçtiğini varsayabilir."

Lucy'nin şaşkın bakışları ona sitem etti. "Oh, hayır, efendim. Bay Claremont duygularıma karşı son derece hassas davranmaktan başka bir şey yapmadı, en az iki ayrı olayda beni saldırılardan korudu."

Gerard o anda bir şeylerin fena halde ters gittiğini fark etti. Amiral doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi, m u m l u yüz hatları halkın tanık olmasına asla izin vermemesi gereken bir alaycılıkla donmuştu.

Telaşlanan savcı cüppesinden bir mendil çıkardı ve alnını sildi. Lucy'ye aptal bir çocukmuş gibi kaşlarını çatarak baktı; bu taktik kalabalığın onaylamadığı bir gürültüye yol açtı. "Belki de sadece güveninizi kazanmaya çalışıyordu Bayan Snow. Sizi götürmeyi kolaylaştırmak için."

Lucy doğrudan Gerard'a baktı, iri, gri gözleri öyle bir şefkatle yumuşamıştı ki Gerard orada öleceğini ve Kraliyet'i onu asma masrafından kurtaracağını düşündü. Gerçekten bu kadar kindar mıydı? diye merak etti çılgınca. Bu ne tür bir şeytani cezaydı?

Sonra bir anlık dehşetle kadının ne yapacağını anladı. Ayağa fırladı, prangalarına karşı zorlandı. Muhafızları zincirleri sertçe çekerek onu yerine bağladılar. "Yapma bunu Lucy! Kahretsin, ben buna değmem!"

Amiral neredeyse aynı nefeste havladı, "Lucinda! Tek kelime daha etme! Derhal sessiz ol!"

Güzel dudaklarında küçük, gizli bir gülümseme oynadı. Nefes aldı, mahkeme salonundaki herkesin onun her iç çekişine bağlı olduğunun açıkça farkındaydı.

"Beni Bay Claremont götürmedi," diye yalan söyledi. "Kendi isteğimle ona eşlik ettim. Gördüğünüz gibi, babamın çatısı altında yaşarken bile sevgiliydik."

Mahkeme şok içinde çılgına döndü. Yargıç daha düzeni sağlayamadan, Lucy çantasından solmuş bir muşamba paket çıkardı ve havada salladı.

Sesi gerçeğin verdiği inançla çınliyordu. "Belge altı yıl boyunca bir gloksinya bitkisinin dibinde saklandığı için biraz yıpranmış durumda ama Bay Claremont'un kariyerine Richard Montjoy adında onurlu bir tüccar olarak başladığını kanıtlayacak olan mark of marque mektubu da elimde. Onu Kaptan Doom olarak tanıdığımız korsan olarak sürgün hayatına zorlayan tek şey Lucien Snow'un açgözlülüğü ve alçaklığıydı."

"Seni yalancı küçük fahişe!" Amiral ayağa fırladı ve kuşağından bir şey çıkardı.

Gerard için zaman durmuş, her bir izlenim bulanıklaşmış ama yine de hafızasına sonsuza dek kazınacak kadar belirginleşmişti. Tabancanın pırıl pırıl parlayan namlusu Lucy'nin göğsündeki karlı hedefe doğrultulmuştu. Ne olduğunu anladığında yüzünde beliren muzaffer kızarıklık. Tarn'ın uyarı çığlığı. Savcının siper almak için kürsünün arkasına dalışı. Kevin'in Amiral'e doğru umutsuzca koşuşu.

Kevin başaramayacaktı. Tabancanın horozunun geri çekilirken çıkardığı tıkırtı Gerard'ın gürleyen kulaklarında gök gürültüsü gibi çınladı.

Muhafızlar onun doğaüstü güç artışına hazırlıklı değildi. Ellerindeki zincirleri ve avuç içlerindeki kanlı deri yarıklarını parçalayarak muhafızların elinden kurtuldu. Elleri ve ayakları bağlı olmasaydı, Lucy'yi yolundan çekebilirdi. Bu durumda, onları ayıran mesafeyi aşıp vücudunu kalkan olarak Lucy'nin vücuduna atmaktan başka bir şey yapamadı.

Göğsünde ateş patladı. Sendeledi, zincirleri aniden taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Lucy hafif bedenini onun altına atarak düşüşünü engelledi. Kolları ve bacakları birbirine dolanarak yere yığıldıklarında, böylesine saçma bir taklanın sonunda onu hayatının geri kalanını geçirmek istediği yere geri getirecek olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Lucy'nin kollarında.

Onu kucağına aldı, eldivenli elleri çılgınca kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Haşlayan gözyaşları çenesinden süzülerek adamın serinleyen alnını ıslattı. Yumuşak, nemli dudakları yanağını, saçlarını, ağzını okşadı ve dudaklarını sevdiği denizin tuzlu tadıyla kireçledi.

"Lanet olsun sana Gerard Claremont," dedi vahşice, "sen çok inatçı bir adamsın!"

Acının çoktan kaybolduğunu, mahkeme salonunun geri kalanını ve Lucy'nin güzel yüzü dışında her şeyi gizleyen gri sisin içine çekildiğini fark edince şaşırdı.

Onun gibi biri için güzel eldivenlerini mahvetmesini istemediğinden, zayıflayan bileklerini kavradı. Ona şefkatle gülümsedi, gözyaşlarını silecek, yanaklarındaki buruşuk acı çizgilerini düzeltecek gücü kendinde bulmayı diledi.

"Ders vermek yok, lütfen, Bayan Snow," diye fısıldadı kısık sesle. "Ben sadece... işimi... yapıyordum."

Titreyen parmak uçları, tam da aralarına bir bilinçsizlik perdesi indiğinde kadının yüzüne doğru yükseldi ve merhametle onun acı dolu feryadını bağısladı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BOĞA'NIN ÇIĞLIĞI KAYALIKLARIN SERİNLİĞİNİ PARÇALADI koy. Kuş gökyüzünün parlaklığına karşı döndü, zarif kanatları rüzgârı yakalamak için genişçe açıldı, sonra açık denize doğru ilerledi. Lucy tuz yüklü köpüklerin acısına karşı gözlerini kısarak onun özgürlüğüne imrendi.

Havadar güneş ışığı ve masmavi gökyüzü Cornwall'a baharın geldiğini hatırlatıyordu. Lucy, yakında kırlarda koşuşturacak olan semiz, kabarık kuzular ve parfümleriyle her nefesini tatlandırarak olan yemyeşil kır çiçekleri için küçük de olsa bir coşku duyabilmeyi diledi.

Sahil boyunca yürürken çıplak ayaklarının altındaki kumlar serindi. Sert bir esinti geniş kenarlı şapkasını çekiştiriyordu. Bir eliyle şapkasını sabitledi ve kıyıya vuran dalgaların melankolik fısıltısını dinledi. Deniz bugün sakindi. Çocukluğunun yazlarını geçirdiği bu cennete kaçtığından beri tüm günleri gibi sakindi. Ve bir o kadar da yalnızdı.

Yaramaz rüzgârla olan savaşında yenilgiyi kabul etti ve şapkasını sürükleyerek çıkardı, kurdelelerinden tutarak adımlarına tembel bir ritimle salladı. Saç telleri yüzünü yaladı. Onları fırçaladığında kumsalın diğer ucundaki uçurum patikasından inen yalnız bir figürle karşılaştı.

Adamın duruşu mesafeden dolayı puslanmış olsa bile o kadar belirgindi ki Lucy'nin kalbi bir davul gibi gümbürdemeye başladı. Yürüyüşü hatırladığından daha sert olsa da kendine güveninden, geniş omuzları rahat zarafetinden hiçbir şey kaybetmemişti. Rüzgâr omuz hizasındaki saçlarını dalgalandırırken, güneş kızıl tonlarını sevgiyle parlatıyordu.

Lucy şaşkınlık hissetmek istiyordu ama nedense onun geleceğine inanmaktan hiç vazgeçmemişti. Gerard Claremont kadar yarım kalmış işlerden nefret eden bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Sonunda önünde durdu, gözleri kasvetliydi ve yüzünde yorumlayabileceği herhangi bir ifade yoktu. Ayak parmakları kumda kıvrıldı. Korkunç bir utangaçlık onu kuşatmıştı.

"Sakalın gitmiş," diye ağzından kaçırdı, sanki sakalını yolculuk sırasında bir yerde kaybetmiş gibi.

Temiz traşlı çenesini hüznle ovuşturdu. "Bunun için sana teşekkür etmeliyim. Smythe ben uyurken tıraş etmiş. Sanırım beni uşağının titiz bakımına bırakıp kaçmak senin fikrindi? Neden iyileşmem için beni Bedlam'daki Amiral'in hücreğine yatırmadın? Bu kadar kindar olacağını bilseydim, sana asla şımarık küçük sürtük demezdim."

"Smythe seninle ilgilenmek istedi. Telafi etmek için..." Sesi kesildi.

"Oh, ne yaptığını biliyorum. Boğazımdan aşağı koyun eti suyu kaşıklarken her şeyi itiraf etti."

Lucy ayak parmağıyla kuma bir çizgi kazdı, onun gözleriyle karşılaşmaya isteksizdi. "Ve sen onu vurmadın mı?"

"Nedenlerini açıkladıktan sonra nasıl yapabilirdim? Bunu nasıl bu kadar zarif bir şekilde ifade etti? 'Ben yaptım'" -Gerard elini kalbinin üzerine koydu

"-Hepsi Lucy'nin aşkı için. "

Lucy kirpiklerinin altından ona şüpheli bir bakış fırlattı. Onunla alay edip etmediğini anlamak imkânsızdı.

Elini indirdi. "Peki ya sebepleriniz?" diye sordu, konuşması kesilmişti. "Doktorlar size yaşayabileceğime dair talihsiz haberi verir vermez beni neden terk ettiğinizi açıklamak ister misiniz?"

Lucy dönüp denize baktı. O korkunç şafak vakti, nihayet ona adamın irade gücünün göğsüne isabet **e d e c e k** bir tabanca mermisinin bile onu öldüremeyeceğini söylediklerinde neler hissettiğini nasıl açıklayabilirdi? Rahatlama ve suçluluk duygusunun karışımı o kadar şiddetliydi ki, bu yüzden ölecek olanın kendisi olabileceğini düşünmüştü.

"Utanmışım, sanırım. Kendini teslim ettiğin için sana çok kızgındım. Kendi kararlarımı verebileceğimi, kendi kaderim üzerinde biraz kontrol sahibi olabileceğimi kanıtlamaya kararlıyım." Parmakları şapkasının kurdelesinde gergin bir şekilde düğümlendi. "Ama Amiral'i kamuoyu önünde küçük düşürmek için yaptığım çocukça gösteri neredeyse hayatına mal oluyordu. I

Beni bir daha görmek istemeyeceğini düşündüm. Senin için geçmişteki tatsızlıkları hatırlatmaktan başka bir şey yapmayacağımı."

"O zaman neden geçmişî unutup yeniden başlamıyoruz?"

Lucy umut etmekten korkarak titrek bir nefes aldı. "Pekâlâ." Döndü ve ona elini uzattı, aldığı riski belli etmemek için sesini hafif tuttu. "Nasılsınız efendim? Ben Lucinda Snow. Arkadaşlarım bana Lucy der ama siz isterseniz bana Bayan Claremont diyebilirsiniz."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve tek kaşını kaldırdı. "Neden, Bayan Snow, bu bir teklif mi? Şaşırtıcı derecede ileri gidiyorsunuz, değil mi? Bir skandala neden olmak istemem."

Lucy elini geri çekti. Bir korsanın metresi olduğunu alenen itiraf etmek başka, bu rolü gerçekten üstlenmek bambaşkaydı. Hayatının baskılarıyla savaşıarak, "Uygunsuz bir teklifi tercih ederseniz...?" diye fısıldadı.

Ayıldı. Sıcak parmakları çenesini buldu ve yukarı doğru eğdi. Gözlerinin derinliklerine baktı. "Korkarım sadece bir metresim var." Denize doğru başını salladı. "Kıskanç bir cadı ama ona tapıyorum."

Kurdeleler Lucy'nin parmaklarından kaydı. Şapkası kuma çarpıp gevşedi. Hem ona hem de denize sırtını döndü, artık onların güzelliğine dayanamıyordu. "Affedildiğinizi okudum," dedi heyecanla.

"Görünüşe göre Majesteleri zaten yattığım beş yılın yeterli bir ceza olduğuna karar vermiş." Sesinde alaycı bir eğlence vardı. "Amirallik, içlerinden biri tarafından bana yapılan yanlış düzeltmeye yardım etmeye hevesli. Bana bir görev bile teklif ettiler. Elbette kaptanlık değil ama teğmenlik sınavına girme fırsatı ve en iyi amiral gemilerinden birinde bir rıhtım."

Lucy bencilce acısını yutarak bir damla gözyaşını sildi ve sesine zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Senin için ne kadar harika. Tebrik ederim."

Adamın elleri nazikçe kadının omuzlarında durdu. Omuzlarını silkmemek için harcadığı çabadan dolayı titredi. Adamın acıması dayanılmazdı.

Sıcak nefesi saçlarını karıştırdı. "Sağlıklı bir dozda yapıdan yararlanacak belirli bir Claremont tanıyorum ve

Disiplin. Kevin harika bir o cer olacak, sence de öyle değil mi? Eğer denizde geçireceği onca aya, görünürde tek bir kombinezon olmadan dayanabilirse."

Lucy kaşlarını çattı. "Kevin? Peki ya sen?"

Elleri kadının omuzlarını okşadı. "Oh, onları g e r i çevirmek zorunda kaldım." Sesi yumuşadı, dumanlı şefkati kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Ne de olsa askeri bir gemide bir eşe yer yok."

Lucy şapkasını kaptığı gibi arkasını döndü ve gözleri büyüdü. O anda bir gemi uçuşunun sivri kenarını yuvarlayarak tüm heybeti ve zarafetiyle dalgaları yarmış, yelkenleri kardan daha beyaz açılmıştı. Yanındaki gülen adam dışında, Lucy'nin gördüğü en güzel manzaraydı bu. Gevrek yelkenler nefes kesici bir özgürlük vaadiyle rüzgârı yakalamıştı.

Geminin pruvasına yeni bir isim kazınmıştı; Lucy'nin geleceğe dair tüm umutlarını ve hayallerini temsil eden bir isim.

Kefaret.

Buğulu bakışları Gerard'a kayarken, ikisinin bir daha asla keşfedilmemiş sularda tek başlarına cesurca yüzmek zorunda kalmayacaklarını nefes nefese fark etti.

"Seni uyarmak zorundayım," dedi ciddiyetle, "sıradan bir tüccar efendisinin karısı olmak, bir korsanın metresi olmak kadar heyecan verici olmayabilir."

Kollarını onun boynuna doladı ve temiz traşlı yüzünü öpücüklerle boğdu. "Bay Claremont, siz tanıdığım en sıra dışı adamsınız!"

Gerard onu kollarının arasına aldı ve geniş bir daire çizerek döndürdü. Gemiden bir onay çığlığı yükseldi. Lucy, Tarn'ın gözcü yuvasındaki parlak bakır başını, Pudge'ın armadan sarkan kırmızı fularını, Apollo'nun parlayan alnını gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. İskele küpeştesine yaslanmış başka bir adam vardı. Yakın zamanda ıslah olmuş korsanlardan oluşan bir mürettebat arasında tuhaf bir şekilde yersiz görünmesi gereken, ancak açık denizlerde macera aramak için doğmuş gibi dalgalara binen bir adam. Ilık gözyaşları kadının görüşünü bulandırırken, a d a m sert uşak duruşunu gevşetti, kolalı kravatını yırtıp attı ve sözsüz bir övgüyle rüzgâra savurdu.

Gerard'la birlikte hayatlarının en büyük yolculuğuna çıkmaya hevesli bir şekilde gülerek ve öpüşerek dalgaların arasına daldıklarında Lucy'nin şapkası cevap olarak yelken açtı.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

USA Today ve *Publishers Weekly* çöksatan yazarı Teresa Medeiros, yakın zamanda *Aßaire de Coeur* dergisi tarafından En Sevilen On *Romantik* Yazar'dan biri seçildi ve *Romantic Times* Reviewer's Choice Award for Best Historical Love and Laughter ödölünü kazandı. Eski bir ordu mensubu ve kayıtlı bir hemşire olan yazar, ilk romanını yirmi bir yaşında yazmış ve o zamandan beri hem eleştirmenlerin hem de okuyucuların kalbini kazanmaya devam etmiştir. On üç romanın yazarı olan Teresa, Kentucky'deki evinde kocası ve iki kedisiyle birlikte yaşamaktadır. Okuyucular www.teresamedeiros.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirler.

OceanofPDF.com

Captivating historical romances from the pen of
Teresa Medeiros

Breath of Magic

___56334-3 \$5.99/\$7.99 in Canada

Fairest of Them All

___56333-5 \$5.99/\$7.50 in Canada

Thief of Hearts

___56332-7 \$5.50/\$6.99 in Canada

A Whisper of Roses

___29408-3 \$5.99/\$7.99

Once an Angel

___29409-1 \$5.99/\$7.99

Heather and Velvet

___29407-5 \$5.99/\$7.50

Ask for these books at your local bookstore or use this page to order.

Please send me the books I have checked above. I am enclosing \$____ (add \$2.50 to cover postage and handling). Send check or money order, no cash or C.O.D.'s, please.

Name _____

Address _____

City/State/Zip _____

Send order to: Bantam Books, Dept. FN116, 2451 S. Wolf Rd., Des Plaines, IL 60018

Allow four to six weeks for delivery.

Prices and availability subject to change without notice.

FN 116 4/96

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com